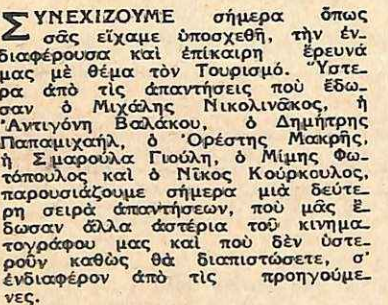

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

©Μαρίνα Λύχ

ῥήματα. "Ὅταν πήγαυ πρὸ καιροῦ στὴ
 Ῥώμῃ, μέλλε λέει ἡ Τζέην, ἀκούσα-
 νά μιλῶν με ὑπερφανεία γιὰ τὴν
 πλάξ τοῦ "Ὅστιας καὶ περμένα με
 ἐβρῶθ μπροστὰ σὲ κάτι τὸ ὄνει-
 ρωδές, θανάσιμα ὁμοῦς τὴν ἀπο-
 γυτεύσει, πού δοκιμάσα ὅταν βρέ-
 ῖθκα μπροστὰ σὲ μιὰ ἀμμοβιά, τὸ
 τὴν ὅποια μπορεὶ καλλίστα νὰ συν-
 γωνιστῇ ὁ δικός μας
 "Βέβαια, ὑπάρχουν σὲ διάφορα
 σημεία τῶν μαγευτικῶν ἱταλικῶν
 παραθαλάσσιων περιοχῶν ἀξιοποι-
 μένες ἀπὸ τὸν τουρισμὸν περιοχές,
 ὅπως τὸ Κάπρι, καὶ ἄλλες, ὁ Ῥω-
 μαῖοι ὅμως δὲν ἔχουν στὴ διάθε-
 σὶ τους θαυμασιμὴ πλάξ ὅπως τὸ
 "Ἀσπέρια" τῆς Γλυφάδας καὶ τὴν
 "Ἀκτὴ" τῆς Βουλιαγμένης.

Ὁ Πέτρος Φυσσοῦν, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν τελευταία ταινία τοῦ Ἀνδρέα Λαμπρινοῦ «Οἱ ὑπερήφανοι».

Στὸ ἐρώτημα ποῖο εἶναι τὸ ση-
μεῖο τῆς Ἀθήνας πρὸ τοῦ ἀρέσει

» Η ἐπαρχία μας, Ἰδίως, ἔχει
νάγκη ἀπὸ καθαρά καὶ φιλόξενα
στιατόρια, στὰ ὁποῖα οἱ ξένοι
μποροῦν θὰ ἐρίσκουν ὅ,τι θέλουν
σὲ χαμηλὲς τιμές. Γιὰ τὸ φέρω
παράδειγμα θὰ μὴλῶ γιὰ τὰ
τέωρα. Τὸ γεῦμα ἐκεῖ ἀποτελεῖ ἐλ-
θινὸ πρόβλημα, γιὰ ὁποῖον τὰ ἄλ-

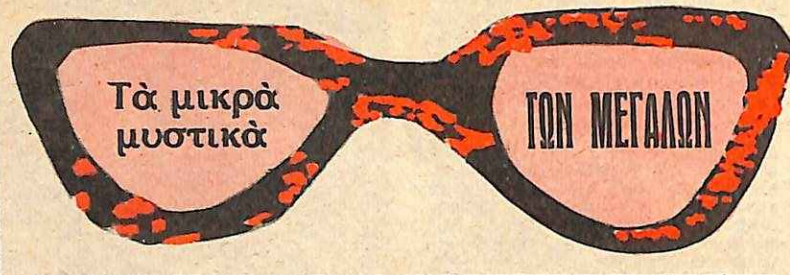
— "Αν έπρόκειτο νά ξεναγήσετε
μιά ξένη φίλη σας ή κάποιο γνω-

Ὁ Τάκης Βαρλάμος καὶ ἡ Μα-
ρία ντὲ Πετρίλλιο σὲ μιὰ τελευ-
ταία τους χορευτικὴ ἐμφάνισι.

καὶ ὁ νόμος τῆς Ἑλλάδος καὶ —
τί ὅχι; — τῆς Ἑλλάδος μας!

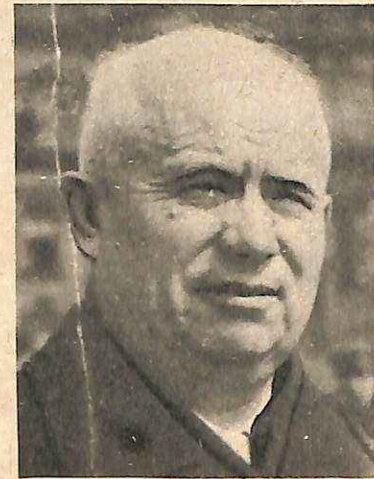
Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

(Τὸ Διεθνὲς κούς-κούς)

τῆς Μόσχας καὶ τοὺς εἶπε:
—Θέλω, κι' ἐγὼ ἓνα τέτοιο θέαμα.

Καὶ οἱ Μοσχοβίτες ὄργανωτές, γιὰ νὰ εἶνε περισσότερο «ρωσσικό», τὸ ἐβάφτισαν «Νιφάδες χιονιοῦ», τίτλος πού θυμίζει ἴζμπα, τρόικες

Κροῦστσεφ: «Τὰ μπαλέττα κι' ἐγὼ...».

καὶ χιονισμένη στέππα. Καὶ τὸ «εἰ λάφ» τῆς Μόσχας δηλώνει μὲ ὕψος πολὺ εὐχарιστήμενο κάθε δράδου.

—Θὰ πάμε στὸ μπαλέτο τοῦ Νι-κίτα...

Γεγονός, πού ἀναμφίβολα, αὐξάνει τὴ δημοτικότητα τοῦ ἔξπνου καὶ πονηρότατου σοβιετικοῦ ἡγέτη.

Μιά βασίλισσα καὶ οἱ «ἐκκεν-τρικότητες» τοῦ συζύγου τῆς

Οἱ συνήθειες—οἱ κακές συνήθειες—τοῦ Φίλιππου ἐξακολουθοῦν καὶ σίγουρα θὰ ἐξαποδύουν τὸ κεράλι τῆς βασίλισσας Ἐλισάβετ.

Γιὰ τὸ δούζ τοῦ Ἐδμούνδου καὶ συζύγου τῆς βασίλισσας προκαλεῖ ἔντονες κριτικές μὲ τὴν—ἀς πούμε—«ἐκκεντρικότητα» του...

Κρουαζιέρα τοῦ συζύγου τῆς βασίλισσας μὲ τὸ βασιλικό, βέβαια, γιὰ τὴν Βρετανικήν ἀκτὴς στὸ ὕψος τῆς Σκωτίας.

Ἐνα καταδρομικό, ἔφτασε γιὰ νὰ τὸν πάρῃ ἐπειγόντως καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ πλησιέστερο λιμάνι...

Ἐκεῖ ἓνα σούπερ σπορ αὐτοκίνητο τὸν περίμενε γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ μὲ λιγυγίωδη ταχύτητα στὸ πλησιέστερο ἀεροδρόμιο, ὅπου ἓνα εἰδικό τετρακίνητο ἀεροπλάνο, τε-κ-λεταίου τύπου, τὸν μετέφερε στὴν πρωτεύουσα. Καὶ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λονδίνου, εἰδικό ἐλικόπτερο τὸν μετέφερε στὸν πύργο τοῦ Οὐίνδ-σвор.

Ἡ Μεγάλη Βρεταννία δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇ πυρηνικὴ ἐπίθεσις καὶ δὲν εἶχε ἐπείγουσα ἀνάγκη τοῦ βασιλικοῦ συζύγου, γιὰ νὰ κἀν τὸ καθήκον του στὶς ἐπάλξεις τοῦ ἔθνους...

Ἀπλοῦστατα, ὁ πρίγκηψ Φίλιππος εἶχε ραντεβού, γιὰ νὰ παίξῃ... πόλο!

Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ μυστικά τῆς καθημερινῆς ζωῆς τοῦ πρίγκη-πος, πού σύμφωνα μὲ τὴν ἔκφρασι Βρεταννοῦ ἐπισήμου, νομίζει ἐπὶς «ἐπὶς» τὰ λεφτά φυτρῶνουν στὸν δρόμο.

Κι' ἀκόμη ἓνα μυστικό, ἓνα μικρὸ μυστικό, μὲ μεγάλη ἀπήχηση. (Για-

τί τὰ μυστικά τῶν πρίγκηπων, μοι-ραῖα περῶνε στὸν κύκλο τῆς δημο-σιότητος). Ἐπίσημη ἐπίσκεψις τοῦ βασιλικοῦ συζύγου στὸ Ντεβονσάιρ. Χαμόγελα, χειροκροτήματα, προσ-φωνήσεις, ἀντιφωνήσεις...

Τὴ νύχτα ὁ πρίγκηψ—εἶπαμε πὺς εἶναι «ἐκκεντρικός»—θέλει νὰ κοιμηθῇ στὸ βαγκόν—λὶ ἑνὸς πολυτε-λοῦς τραίνου, πού στέλλεται εἰδι-κῶς ἀπὸ τὸ Λονδίνου...

Καὶ ὁ σύζυγος τῆς βασίλισσας, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλῆται ἀπὸ τὸν θό-ρυβο τῶν ἄλλων τραινῶν πού θὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ Ντεβονσάιρ, ἀ-παίτησε νὰ σταματήσῃ ὅλη τὴ νύ-χτα ἡ συγκοινωνία. Καὶ τὸ πρῶ-θὰ περάσαστε ἀσφαλῶς μιά ἡσυ-κνη νύχτα ὁ βασιλικὸς σύζυγος!—ὁ πρί-γκηψ ἔστειλε ἄδειο στὸ Λονδίνου, τὸ πολυτελὲς τὸν τραῖνο καὶ μὲ εἰδικὸ ἀεροπλάνο καὶ ἐλικόπτερο γύρισε στὸ Λονδίνου, φρέσκος καὶ ξεκούρα-στος, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὰ πρίγκη-πικά του καθήκοντα!...

Ἀλλὰ, ἀν αὐτὰ εἶναι δύο ἀπὸ τὰ μικρά μυστικά τῆς ζωῆς τοῦ πρίγκηπου, ὑπάρχει κι' ἄλλο ἓνα, πού αὐτὸ εἶναι μεγάλο.

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ, πού ἔ-

Βασίλισσα Ἐλισάβετ: «Οἱ δικοὶ μου κι' ἐγὼ...».

χει ἀνεπτυγμένη στὸν ὑπέρτατο βαθμό, τὴ συνείδησις τοῦ βασιλικοῦ τῆς χρέους, ὑποφέρει βαθύτατα μὲ τὴν «ἐκκεντρικότητα» τοῦ συζύγου τῆς, πού βέβαια δὲν προκαλοῦν θυελλα ἐνθουσιασμοῦ στὸ Ἠνωμένο Βασίλειο...

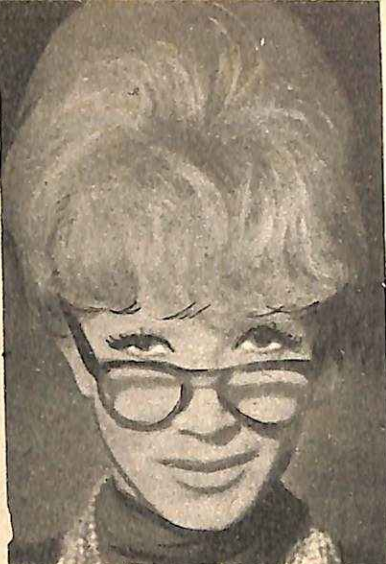
Στὸ παλάτι τοῦ Οὐίνδσвор, ἓνα συγγενικὸ ζεῖγος προσπάθει νὰ ξεκαθαρίσῃ μιά κατάστασι...

Στρίπ — τῆς καὶ ...πνεῦμα

Ἡ Ρίτα Καντιγιάν, βασίλισσα τοῦ παριζιάνικου γυμνοῦ, ἐξωμολο-γήθηκε τὸ μυστικὸ τῆς, πού γι' αὐ-τὴν εἶναι πολὺ σημαντικό:

«Ἀποφάσισα νὰ σώσω τὸ στρίπ-τῆς, πού τὸ κοινὸ τοῦ Παρισιῶ ἀρ-χίζει νὰ τὸ βαριέται.

»Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ λαοσά-ρω τὸ... ἀνδρικό στρίπ-τῆς, πού θὰ γίνεται μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς δύσκολης αὐτῆς τέχνης. Εἰμαι δε-κά τόσο μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ὅσο καὶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Βέβαια, αὐ-τὸ θὰ σημάξῃ τὸ τέλος καὶ τῆς δι-κῆς μου καριέρας, ἐνῶ εἰμαι μὲν εἰς-εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἀλλὰ δὲν πειρά-

Ρίτα Καντιγιάν: «Τὸ καινούρ-γιο στρίπ-τῆς...».

ζει... Θὰ γράψω τὰ ἀπομνημονεύμα-τά μου!...

Ἀλλοῖμονο, λοιπόν, ἡ εὐτυχῶς (ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ γούστα). Πρό-κειται νὰ χάσουμε μιά ὑπέροχη στρίπ-τιζέζ νὰ δᾶ ἀποχτήσουμε μιά συγγραφέα...

Τὸ μπιλιάρδο τοῦ Μπόμπ καὶ ἡ Φρανσουάζ

Τὸ «τρομερὸ παιδί» τῆς παγκό-σμιας λογοτεχνίας — ἡ Φρανσουάζ Σαγκάν — πούλαει ὅλα τῆς τὰ σπί-νια, πού κέρδισε ἄλλωστε μὲ τὴν πένα τῆς, διδυμένη στὸ καλαμά-ρι μίας ἰδιώτης παριζιάνικης ἐντόλας...

Πρῶτα—πρῶτα πούλαει τὴν ἑπαυ-λί τῆς στὴ Νορμανδία, γιὰτί... δὲν τῆς ἔφερε τύχη.

Μὴ νομίζετε ὅτι τὰ τρομερὰ παι-διά τοῦ γαλλικοῦ ὀρθολογισμοῦ ἔ-χουν τὴν δεσποινίδα τους...

Ἀπλοῦστατα, ἐπειδὴ ἡ ἑπαυλὶς ἦταν σχετικῶς κοντὰ στὸ Παρίσι, πλημμύριζε τὰ Σαββατοκύριακα ἀπὸ ἀνεπιθύμητους «φίλους».

Ἀλλὰ ἡ χαριτωμένη καὶ τόσο θε-ληματικὴ Φρανσουάζ, πούλαει καὶ τὸ διαμερίσμα τῆς στὰ Παρίσι, γιὰτί θὰ εἶνε πολὺ μικρὸ, ὅταν γεν-νηθῇ τὸ παιδί πού περιμένει... (πού ὁπωσδήποτε, ὅπως ἐξωμολογήθηκε ἡ ἴδια, θὰ εἶνε ἀγόρι).

Στὸ μεταξὺ ψάχνει πρὸς ὅλες τὴς κατευθύνσεις, γιὰ ἓνα «μικρὸ παλα-τάκι» στὸ Νείλυ, πού νὰ συγκεν-τρώνῃ—ἀπαραίτητα—δύο πλεονε-κτῆματα: μεγάλο κήπο, γιὰ νὰ παί-ξῃ ὁ εὐγυῖος καὶ ἓνα εὐρύχωρο ἔ-τελε γιὰ νὰ κἀν τὴν κεραμεικὴν τοῦ Ὀμπόμπ, δηλαδὴ ὁ συζύγος...

Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς, θέ-λει γιὰ νὰ ξεκουράζεταί ἀπὸ τὸν... πυρετὸ τῆς κεραμεικῆς δημιουργίας...καὶ ἓνα μεγάλο δωμάτιο, γιὰ νὰ παίξῃ μπιλιάρδο...

Ἀνοιξιάτικη γιορτὴ εἶχαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, τὰ Χλόρια. Ἡ θεὰ Φλόρα, πού συμβολίζει τὴ νέα βλάστησι, εἶναι ἐξοικειωμένη μὲ τὸ Ζεφύρο, τὸν ἀγγέλο τοῦ ἔαρος. Ὁ Ζεφύρος, μὲ τὴν ἐ-ρωτικὴν τὸν πνοή, τὴν δροσιεῖ καὶ τὴν γονιμο-ποιεῖ, γιὰ νὰ φέρῃ στὸν κόσμο τὸν Καστο.

Στὴ Ῥώμη ἡ Πρωτομαγιά γιορταζόταν μὲ οἰ-κογενεὰ καὶ ὄργανα, πού χρησιμοῦσαν δέκα ὅλο-κληρες μέρες. Κανένας Ῥωμαῖος δὲν παντρευό-ταν τὸ Μᾶν, γιὰτί κατὰ τὸ μῆνα αὐτὸ γινόνταν τελετὲς καὶ μνημόσυνα γιὰ τοὺς νεκρούς. Ἐνῶς Ἀλτίνος ποιητῆς λέει: «Οἱ παρόντες καὶ οἱ γῆ-ρες ἄς μὴν ἀνάβουν τὴν δάδες τοῦ Τιμενάου τοῦ Μᾶν, γιὰτί μπορεῖ νὰ γίνοντι δάδες θανάτου».

Ἡ πολὺν αὐτὴ μεταδόθηκε ἀργότερα καὶ στοὺς χριστιανούς, καὶ οἰζώθηκε στὸ λαὸ τόσο βαθιά, ὥστε νὰ τὴν πιστεύουμε σήμε-ρα καὶ μεῖς ἀκόμη.

Στὴν ἐποχὴ μᾶς, ἡ Πρωτομαγιά γιορτάζε-ται σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ λαμπρότητα. Εἶναι πολὺ γοητικὸ τὸ πρωτομα-γιάτικα ἔθιμα τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας, ἀλλ' ἂς ἔσθουμε καλύτερα στὸν τόπο μᾶς.

Φρανσουάζ Σαγκάν: «Πούλαω τὰ σπίνια μου...».

«Ὁ Μάτος μᾶς ἔφτασε, ἐμπρὸς βῆμα ταχὺ νὰ τὸν προὐπαντήσουμε, παιδιά, στὴν ἐ-ξοχή!».

Μὲ τί χαρὰ, μὲ τί φτερωμένη ψυχὴ, ὅταν ἡ-μαστε μαθητοῦδια, βγαίναμε μὲ τοὺς δασυ-λούς μᾶς νὰ τὸν ὑποδεχτοῦμε στὴν ἐξοχή! Κι' ἦταν τόσο ὁραῖος ὁ Μάτος! Στὴν παιδικὴ φαν-τασία μᾶς τὸν βλέπαμε ὡς ἓνα παραινέτιο βασιλοπούλου, πᾶνω σ' ἓνα ὀλόχρυσο ἄμμα, τοι-γυρισμένο ἀπὸ ποικιλοχρῶμα καὶ ξανθὲς νε-ράδες. Ἦταν ὁ νικητὴς τοῦ γερο-χειμῶνα. Οἱ ἔσφιζες τὸν ἔρραναν μὲ ῥοδόφυλλα, γύρω του τραγουδοῦσαν τὰ πουλιά, τὰ δέντρα θροοῦσαν συγχαρημένα, κι' ὁ μεγάλος σκηνοθέτης τοῦ κό-σμου, ὁ πρωτομάστορας ὁ ἥλιος, χούσωνε τὴν πορφύρα του καὶ τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ ση-ζωναν τὰ κεφάλια τους νὰ τὸν χαιρετήσουν.

Ἡ Πρωτομαγιά εἶναι μιά γιορτὴ τόσο ἀο-γαία, ὅσο εἶναι καὶ ὁ ἀνθρώπος. Στὸ ἀέριο κύλισμα τοῦ χρόνου, τίποτα δὲ μπόρεσε νὰ τὴν ἀλλάξῃ. Εἶναι ἡ μοναδικὴ γιορτὴ τοῦ λαοῦ, πού δὲν ἔχει διόλου θρησκευτικὸ χαρακτήρα. Πιγνὴ τῆς εἶναι ἡ φυσιοκρατία, ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἔρασι, πού νοιώθει ὁ πρωτόγονος ἀνθρώπος μπροστὰ στὸ ἐξθαμβωτικὸ θαῦμα τῆς ἀναγεν-νημένης φύσεως.

Μέσα στὸν προαῖνιο κῆλο τῆς ζωῆς, ἡ ἀ-γέσθητι γῆ, μὲ τὴν ἀνοιξιάτικη ἀποκάλυψι τῆς, ἐνοεῖται νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀθανασία τῶν πάν-των. Ψέμμα τὰ γερατειά κι' ὁ θάνατος, ἀφροῦ τὰ πάντα ξαναγεννιούνται μὲ μιά θριαμβευτικὴ ἀνάστασι.

Γι' αὐτὸ, ἡ Πρωτομαγιά εἶναι πάνδημη, παγ-κόσμια καὶ πανάρχαια ὡς τὸν ἔωτα. Στὸν

Στὴ δυτικὴ Μακεδονία τὰ κορίτσια πᾶνε πρωτὶ—πρωτὶ στὰς βρύσες γιὰ νερὸ καὶ γυρίζουν κι' ἀγκαλιεὶς λουλούδια...

Πρωτομαγιάτικα ἔθιμα

τόπο μᾶς, τὸν εὐλογημένο αὐτὸ τόπο τῆς ὁμορ-φίας, ἡ ἀνοιξὴ ξεγνέει μὲ τὰ πῶ ποικιλιὰ χρο-ματά. Παντοῦ εἶναι χυμῶνος ὁ λυσιμῶς τοῦ φωτός. Τὸ μυστήριον τοῦ χρώματος ἀναδίνεται σ' ὅλους τοὺς μαγικούς τόνους. Ἀς καὶ μαζεύ-τηκαν οἱ μεγαλύτερες παλέττες τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ φτιάξουν ἓνα ἀπαράμιλλο ἔργο!

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, οἱ ἐαρινεὲς γιορτὲς γίνονταν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Μᾶτας, τῆς μη-τέρας τοῦ Ἑοῦ. Ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτὴ νύ-χτα, πού τὴν ἐξοικειώθηκε ὁ Δίας, πῆρε ὁ Μᾶς τ' ὄνομα του. Οἱ πρόγονοί μᾶς, φανατικοὶ φυ-σιολάτρεις, γιόρταζαν μὲ ποιητῆς, χοροὺς καὶ τραγούδια τὴν Ἀνθεστήρια, τὴν πῶ ὁμορφὴ γιορ-τὴ τῶν Διονυσίων, πού χρησιμοῦσε τρεῖς ὁλοκλη-ρες μέρες κι' ἦταν ἀφιερωμένη στὴν ἀνοιξὴ καὶ στὰ λουλούδια.

Ἀνοιξιάτικη γιορτὴ εἶχαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, τὰ Χλόρια. Ἡ θεὰ Φλόρα, πού συμβολίζει τὴ νέα βλάστησι, εἶναι ἐξοικειωμένη μὲ τὸ Ζεφύρο, τὸν ἀγγέλο τοῦ ἔαρος. Ὁ Ζεφύρος, μὲ τὴν ἐ-ρωτικὴν τὸν πνοή, τὴν δροσιεῖ καὶ τὴν γονιμο-ποιεῖ, γιὰ νὰ φέρῃ στὸν κόσμο τὸν Καστο.

Στὴ Ῥώμη ἡ Πρωτομαγιά γιορταζόταν μὲ οἰ-κογενεὰ καὶ ὄργανα, πού χρησιμοῦσαν δέκα ὅλο-κληρες μέρες. Κανένας Ῥωμαῖος δὲν παντρευό-ταν τὸ Μᾶν, γιὰτί κατὰ τὸ μῆνα αὐτὸ γινόνταν τελετὲς καὶ μνημόσυνα γιὰ τοὺς νεκρούς. Ἐνῶς Ἀλτίνος ποιητῆς λέει: «Οἱ παρόντες καὶ οἱ γῆ-ρες ἄς μὴν ἀνάβουν τὴν δάδες τοῦ Τιμενάου τοῦ Μᾶν, γιὰτί μπορεῖ νὰ γίνοντι δάδες θανάτου».

Ἡ πολὺν αὐτὴ μεταδόθηκε ἀργότερα καὶ στοὺς χριστιανούς, καὶ οἰζώθηκε στὸ λαὸ τόσο βαθιά, ὥστε νὰ τὴν πιστεύουμε σήμε-ρα καὶ μεῖς ἀκόμη.

Στὴν ἐποχὴ μᾶς, ἡ Πρωτομαγιά γιορτάζε-ται σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ λαμπρότητα. Εἶναι πολὺ γοητικὸ τὸ πρωτομα-γιάτικα ἔθιμα τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας, ἀλλ' ἂς ἔσθουμε καλύτερα στὸν τόπο μᾶς.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ Πρωτομαγιά εἶναι πλού-σια ἀπὸ ὀρεινὰ παραδόσεις καὶ χωρικό ἔθιμα. Στὴν Πέλοποι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας οἱ ζοπέ-λες ἔβγαναν στὰ χωράφια πρὶν γιορτᾶν ἡ αὐ-γῆ. Ἦταναν μὲ λατῶρα νὰ μαζεύουν σὲ μι-κρὰ κύπελλα τὴν δροσιὰ ἀπὸ τὰ στάχνη, νὰ τὴν ποῖν σὰ μαγικὸ ἐλξίριον, γιὰ νάνα ὁμορφες καὶ δροσερές ὅλο τὸ χρόνο. Ὅσοι ἐπαιγαν τὸ Μᾶν, ἓνα ὁμορφο στεφάνι πλεγμένο μὲ στά-χνη, μὲ παπαρουνέες κι' ἄλλα ἀγοριολοῦδια, τρέχοντας νὰ γυρίσουν στὸ χωριό, πρὶν τις δι-τὸ ὕδατι τοῦ ἡλίου.

Στὴ Σμόρνη, οἱ ἀνυπόμονες κοπέλλες, ση-κωνόνταν κι' αὐτὲς τὴ νύχτα, γιὰ νὰ κλε-ψουν κανένα «Μᾶν» ἀπὸ τὰ γειτονικά σπίνια καὶ νὰ τὸν οἶξουν σ' ἓνα σταυροδρόμι. Ἐταί, πιστεύαν πως θὰ παντρευόνταν τὸν ἴδιον χρόνον.

Στὴ δυτικὴ Μακεδονία, τὰ κορίτσια πᾶνε, πρωτὶ—πρωτὶ στὰς βρύσες γιὰ νερὸ καὶ γυρίζουν πᾶνω ἀπὸ τὰ φρούδια, τὰ παιδιὰ τους μὲ πιασ-τὸ πρῶτὴ Πρωτομαγιά, γιὰ νὰ μὴ ταμπλιά-σουν καὶ γιὰ νὰ μὴ τὰ πιάσῃ τὸ κακὸ μάτι.

Στὸ Βόλο καὶ σ' ἄλλα μέρη τῆς Θεσσαλίας σιμνήθιαν, στὰ παλιά χρόνια, νὰ βγαίνουν τὴν Πρωτομαγιά οἱ «Μανδῆς», δηλαδὴ νέοι ντυμέ-νοι μὲ λουλούδια, σὰ μασκαράδες, καὶ στεφανω-μένοι μὲ λουλούδια. Οἱ νεαροὶ αὐτοὶ γυροῦσαν στοὺς δρόμους, χορεύοντας καὶ τραγουδώντας.

Στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα ἡμεῖς τὸ ἴδιον ἔθι-μο, μὲ τὴν διαφορά πως στὸν ἑσπασμὸ ἑταί-ραν μέρους καὶ τὰ κορίτσια, οἱ «Μαγοπούλες», πού χορεύαν μπροστὰ στὰ σπίνια τὸ χορὸ τοῦ Μᾶν καὶ τραγουδοῦσαν:

«Τώρα εἶναι Μᾶνς κι' ἀνοιξί, τώρα εἶναι τὸ καλοκαίρι. Τώρα κι' ὁ ἔξνος βοδλεῖται στὸν τόπο τὸν νὰ πᾶν. Βάζει τὰ πέταλα γυνᾶ καὶ τὰ κορφὰ ἀσημένια καὶ τὰ γαλινολοῦδια κι' αὐτὰ παλαμάτνια...».

Σ' ὅλα τὰ σπίνια γυνᾶ, τόσο στὴν Ἀθήνα, ὅσο καὶ στὴς ἐπαρχίες, τὰ φρούδια μαγιάτικα στε-φάνια θὰ κορφατοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτη καὶ τὰ μπαλκόνια. Στὴν Πέλο βάζουν καὶ μερικά στάχνη στὰ λουλούδια, γιὰ νὰ γίνουν καλὴ σοδιά. Βάζουν ὅμως κι' ἓνα σπέρδο γιὰ τὸ κακὸ μάτι!

Στὴ Σμύνη τῆς Ἀδριατικῆς βάζουν καὶ με-ρικά ἀγκάθια, γιὰ νὰ στοθώσουν τὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τους. Στὴν Κάλυμνο, τὸ πρῶτὴ τῆς Πρωτομαγιάς, οἱ κοπέλλες, ντυμένες μὲ ἀνοι-ξιάτικα χρώματα, ἐξαπλώνονται στὴ γλῶσση, τρα-γουδώντας:

«Μᾶν μου, καλέ, Μᾶν μου, γοῦσε...».

Τέλος, πρὶν γοητικὸ καὶ κομικὸ μάτι, εἶναι ἓνα καλὸ ἔθιμο τῆς Θεσσαλίας: Ἐνῶς νεο-πύ-εῖται στὸν δρόμον ἀπὸ τὸ χωριό, γυρίζει στοὺς δρόμους μασκαρμένους καὶ στο-λομένους μὲ λουλούδια. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς πε-ριόζει τοὺς συγγενικοὺς του μὲ νόστιμα ἀστία καὶ χορεῖται, τραγουδώντας κατὰ ἀπὸ τὰ παρὰ-θῶρα τῶν σπιτιῶν:

«Μᾶν μου, καλέ, Μᾶν μου, γοῦσε...».

Ἐνῶς νεο-πύ-εῖται στὸν δρόμον ἀπὸ τὸ χωριό, γυρίζει στοὺς δρόμους μασκαρμένους καὶ στο-λομένους μὲ λουλούδια. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς πε-ριόζει τοὺς συγγενικοὺς του μὲ νόστιμα ἀστία καὶ χορεῖται, τραγουδώντας κατὰ ἀπὸ τὰ παρὰ-θῶρα τῶν σπιτιῶν:

«Ὅσε μου, βρέξε μὰ βροχή, μὰ βοογίτσα σιγαλὴ γὰ κορπιάσουν τὰ χωράφια καὶ ν' ἀνθίσουν τὰ ἀμπέλκια...».

Οἱ γυναῖκες, μὲ τὸν ἀκούσαν, βγαίνουν ἀμέσως μὲ τὰ σταμένα στὰ παράθυρα καὶ τὸν... καταβροχθίζουν!

Ἡ Πρωτομαγιά οἱ Κορινθιοὶ πᾶνουν ὅλα τὰ μέτρα τους, γιὰ νὰ ξερίσουν τὸ κακὸ μάτι.

«Ὅταν γυρίσουν ἀπὸ τὴν ἐξοχή, φέροντας στὸ σπίνι τὸ «Μᾶν», τὸ πρῶτο πράγμα, πού θὰ δο-μαῖσουν, εἶναι μιά κουτάλια μέλι ἢ ἓνα λου-λούδι. Ἐταί, πιστεύουν πως θάνα «γλυκοσά-λυσμένοι» (θάνα γλυκὸ τὸ στόμα τους) ὅλο τὸ ἔθιμα.

Σαράντα εἰδῶν βότανα ἐπίσης δομαῖζουν ἐ-κείνη τὴ μέρα, γιὰ νὰ τοὺς φυλάξῃ ὅλο τὸ χρό-νον ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν. Συγχρόνως, γιὰ νὰ πορφυλάξουν τὸ σπίνι τοὺς ἀπὸ τὴν γλυκοσά-λυσ, κάνουν ἓνα σταυρὸ μὲ κατόμι πᾶνω στὴν πόρτα. Στὴν Ἱερὰπετρα, οἱ μητέρες ἀλείφουν πᾶνω ἀπὸ τὰ φρούδια, τὰ παιδιὰ τους μὲ πιασ-τὸ πρῶτὴ Πρωτομαγιά, γιὰ νὰ μὴ ταμπλιά-σουν καὶ γιὰ νὰ μὴ τὰ πιάσῃ τὸ κακὸ μάτι.

Στὸ Βόλο καὶ σ' ἄλλα μέρη τῆς Θεσσαλίας σιμνήθιαν, στὰ παλιά χρόνια, νὰ βγαίνουν τὴν Πρωτομαγιά οἱ «Μανδῆς», δηλαδὴ νέοι ντυμέ-νοι μὲ λουλούδια, σὰ μασκαράδες, καὶ στεφανω-μένοι μὲ λουλούδια. Οἱ νεαροὶ αὐτοὶ γυροῦσαν στοὺς δρόμους, χορεύοντας καὶ τραγουδώντας.

Στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα ἡμεῖς τὸ ἴδιον ἔθι-μο, μὲ τὴν διαφορά πως στὸν ἑσπασμὸ ἑταί-ραν μέρους καὶ τὰ κορίτσια, οἱ «Μαγοπούλες», πού χορεύαν μπροστὰ στὰ σπίνια τὸ χορὸ τοῦ Μᾶν καὶ τραγουδοῦσαν:

«Τώρα εἶναι Μᾶνς κι' ἀνοιξί, τώρα εἶναι τὸ καλοκαίρι. Τώρα κι' ὁ ἔξνος βοδλεῖται στὸν τόπο τὸν νὰ πᾶν. Βάζει τὰ πέταλα γυνᾶ καὶ τὰ κορφὰ ἀσημένια καὶ τὰ γαλινολοῦδια κι' αὐτὰ παλαμάτνια...».

Σ' ὅλα τὰ σπίνια γυνᾶ, τόσο στὴν Ἀθήνα, ὅσο καὶ στὴς ἐπαρχίες, τὰ φρούδια μαγιάτικα στε-φάνια θὰ κορφατοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτη καὶ τὰ μπαλκόνια. Στὴν Πέλο βάζουν καὶ μερικά στάχνη στὰ λουλούδια, γιὰ νὰ γίνουν καλὴ σοδιά. Βάζουν ὅμως κι' ἓνα σπέρδο γιὰ τὸ κακὸ μάτι!

Στὴ Σμύνη τῆς Ἀδριατικῆς βάζουν καὶ με-ρικά ἀγκάθια, γιὰ νὰ στοθώσουν τὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τους. Στὴν Κάλυμνο, τὸ πρῶτὴ τῆς Πρωτομαγιάς, οἱ κοπέλλες, ντυμένες μὲ ἀνοι-ξιάτικα χρώματα, ἐξαπλώνονται στὴ γλῶσση, τρα-γουδώντας:

«Μᾶν μου, καλέ, Μᾶν μου, γοῦσε...».

Τέλος, πρὶν γοη

ΤΗΝ άνοιξη ή φύση ξαναζώντα. νούει κι' οι καρδιές χτυπούν γλυκά... Υπάρχουν όμως και καρδιές, που υποφέρουν και πο. νούν. Τα τραγούδια των πουλιών, τ' άρωμα των λουλουδιών αντί να θαλασμώνουν τον πόνο τους, τον μεγαλώνουν και τον κάνουν πιο δυνατό. Οι άναμνησεις ξα. ναυρώνουν την άνοιξη σαν μαύρα χειλιόνα για μαυρικές ψυχές...

Η Μαρί Μα... ήταν μία ά. πό τις ψυχές... Κάθε άνοι. ξι, που έρχόταν, έβρισκε τις άνα. μνησεις της πιο νοσταλγικές και πιο κουρασμένες.

Η Μαρί από πολύ νέα είχε μείνει όρφανή. Κόρη δικαστού δεν είχε παρά μία άσημαντη προ. πολεμική συνταξί. Έπειδή ήταν πολυχρηστέμενη ούτε στο σχολείο δε θέλησαν να την στείλουν οι γονείς της. Σπούδασε στο σπίτι. Έτσι δεν είχε κανένα δόλωμα για να έρθι καμμία δουλειά.

Πώς ζή; αναρωτιόντουσαν τα λίγα πρόσωπα που τη γνώ. ρισαν.

Οι άνθρωποι που έχουν ό. τι τους χρειάζεται, δε μπορούν να καταλάβουν πώς ζούν αυτοί που δεν έχουν τίποτα... Κι' όμως οι. πάχουν άνθρωποι που κατορθώ. νουν να ζούν, τραγόντας μία φο. ρά την ημέρα. Κι' αυτό μπορεί να κρατήσει μία όλοκληρη ζωή!...

Έτσι ζούσε κι' η φτωχή Μαρί! Τό νέο της κορμί δεν είχε την τροφή που του χρειαζόταν κι' η καρδιά της δεν είχε τη σιτοργή που διψούσε. Και όμως ζούσε...

Κάθε άνοιξη η Μαρί ήταν νέα άνοιξη και άνοιξη, ώστε να της πό λένε συχνά στο όρκο. Μα δεν ήταν καμμένη γι' άγαστες του όρκοι.

Όταν ήταν δεκάξι χρόνων ά. γαπούσε... Από τότε όμως έ. χαν, περσίει δεκατέσσερες άνοι. ξεις. Κι' άλλοι όμως καμμία δεν ήταν σαν την άνοιξη εκείνη!...

Όσα τριαντάφυλλα άνθισαν ά. πό τότε, δεν άνθισαν παρά για να ξαναφέρουν στην πικραμένη

της ψυχής το γλυκό άρωμα των ρόδων της άνοιξης εκείνης!...

Ο νέος, ποδχε άγαπήσει πριν δεκατέσσερες άνοιξεις, η Μαρί λεγόταν Μαρί Κορτούα. Κάθε χρόνο την άνοιξη πήγαινε να πε. ράση λίγες μέρες στο έξοχικό σπίτι της θείας του, που ήταν σιμά στο σπίτι της Μαρί. Οι κήποι και των δυο σπιτιών ήταν δλάνθιστοι και μέσα στον κήπο της θείας του Μαρί, μία πα. ραμνή Πρωτομαγίας, δώσανε τα χέρια, ανταλλάζαν τους πρώ. τους όρκους και δάσανε τα πρώ. τα τους φίλια, ό Μαρίς και η Μαρί. Και γύρω τους μισχο. βολούσαν τα λευκά τριαντάφυ. λα...

Τι όμορφος, που ήταν ό Μα. ρί! Μελοφρονός, ψηλάς, με μά. τια τόσο έκφραστικά!... Και πώς την άγαπούσε τη Μαρί! Στολι. ζόταν με λευκά τριαντάφυλλα για να τη θυμάται πάντα. Κι' αυτός της όρκιζόταν πώς θα την πάρη γυναίκα του, πώς δε θ' άγαπήσει άλλη στον κόσμο.

Ένώσε έρχεται η άνοιξη στη γή κι' όσο υπάρχουν άσπρα τριαντάφυλλα στον κόσμο, θα σ' άγαπά!...

Έτσι της έλεγε. Μά στο μεταξύ η δυστυχία μπήκε στο σπίτι της Μαρί. Οι γονείς της πέθαναν κι' έμεινε έ. ρμη. Αναγκάστηκε να πουλήσει παμπήνα το έξοχικό σπίτι της. Κι' η θεία του Μαρίς κατορθώ. σε σιγά-σιγά ν' απομακρύνη τον ανήμπορο της από την όρφανή...

Η Μαρί υποτάχτηκε στη μοί. ρα της. Μα η πρώτη της αυτή άγάπη ήταν κι' η τελευταία. Δει. λη, έρημη και άμπνηξη, δεν έ. χε καμμία άλλη περιπέτεια στη ζωή της.

Κατόρθωσε ωστόσο να μαθαί. νη για το Μαρίς, χωρίς να τον βλέπει, χωρίς να τον ένοχλη, άν και ήξερε το σπίτι του. 'Η μοίρα γι' αυτόν ήταν τόσο εμμελής, όσο σκληρή κι' άσπορη για τη Μαρί. Ο Μαρίς έγινε σπουδαίο πρό. σωπο. Παντρεύτηκε και πήρε με.

γάλη προίκα. Κατοικούσε σέ με. γαρο, είχε παιδιά, ήταν εύτυλι. σμένος... Αυτά μάθαινε γι' αυ. τον η Μαρί. 'Αν όμως τον έδε. πε, δεν θα τον άναγνώριζε. Εί. χε παχύνει υπερβολικά. Τα ώμια του μαλλιά είχαν πέσει, κι' εί. χε μία γυαλιστερή φαλάκρα, ό. πως όλοι σχεδόν οι έπισημοι. 'Απ' το πολύ φαί είχε κατανη. σει άρθρικός. Αυτά όμως δεν το ήξερε η Μαρί. Τον φανταζό. ταν πάντα νέο και ώραιο τον άγαπημένο της. Τον έβλεπε με τα ματιά της ψυχής της, πάντα χαριτωμένο, λυγρόκορμο, κομ. ψό κι' όμορφο... Θυμάται πάντα το γλυκό του χαμόγελο, τη φλ. γερη του ματιά. Και το τελε. ταιο του φιλμια της καιει ακό. μα τα χείλη. Κι' άς πέρασαν ά. πό τότε δεκατέσσερα χρόνια... Δεκατέσσερες άνοιξεις!...

Κι' όπως ό ουρανός ήταν γα. λάζιος την παραμονή εκείνης της Πρωτομαγίας, έτσι ήταν και τώ. α. Βράδυ ήταν και τότε και φυσού. σε γλυκά τ' άγρι...

Άραγε να είναι πάντα άνθι. σμένα τα περιόδια; Άραγε τ' άσπρα τριαντάφυλλα ν' άνθίζουν πάλι έκει κάθε χρόνο; Όσο έχει άσπρα τριαντά. φυλλα στον κόσμο, θα σέ άγα. πώ η της είχε πη. Τι φέμμα, τι μέμια!... Μήπως, λοιπόν, χαζή. καν πιά τ' άσπρα τριαντάφυλλα από τον κόσμο;...

Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

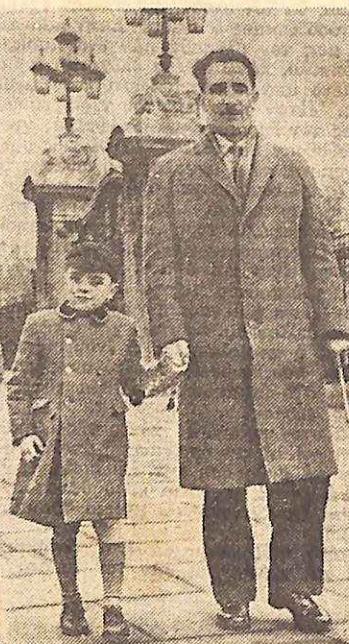
Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

Πόσο τα δινει τα τριαντά. φυλλα; ρωτάει την άνοσοίδια. Μά νά, καθώς πηγαίνει μόνη η Μαρί με τ' άνοιξιακό δράδυ, έλπει μία γυναίκα φορτωμένη άσπρα τριαντάφυλλα. Η Μαρί, μαγνητισμένη άπ' τα λευκά λου. λουδια, πηγαίνει κοντά της.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Ο 'Αγγλος άρχιφύλαξ Ρίς Ρόουλαντ, 39 χρόνων, έλασε πρό ήμερών από τα χέρια της έσπλήσης 'Ελισάβετ το με. τάλλιον εξαίρετων πράξεων του Γεω. γίου VI. Ο τυφλός αυτός άστυνομικός έχασε και τα δυο του μάτια στην έκτέ. λει του καθήκοντος. Τον περασμένο Αύ. γουστο έκτελούσε υπηρεσία στην κα. μητεία Μοντγκόμερυ όταν έλβε κάποιο άτομο, που το βόρρησε ύποπτο. Πήλπισα. σε για να του ζήτηση την ταυτότητα, μά ό άγνωστος τότε, που κατορούσε κυ. νηγετικό όπλο, άδειασε τα σκάγια στο πρόσωπο του Ρίς. Αφού πάλαιε επί έδδομάδες με το θάνατο ό άρχιφύλαξ γλίστασε άλλα έγηκε από το νοσοκο. μείο τυφλός. Τώρα έκτελει χρέη τηλε. φωνητού στη διευθύνση της άστυνομίας. 'Οι τυφλοί έχουν μία έκτη αίσθησι, δη. λωσε ό Ρίς. Μπορώ με μεγάλη εύκο. λια να ξεχωρίζω τις φωνές στο τηλε. φωνο και στο δρόμο καταλαβαίνω από το θέαμα την ηλικία μάς γυναικας. Τό έξερε πώς μία γυναίκα 40 χρόνων θα. δίξει πολύ πιο άργά από μία των 30 και πώς η γυναίκα των 30 έχει πιο σταθερό βήδισμα από μία νέα ηλικίας 18-20 χρόνων;» Στη φωτογραφία μάς ό τυφλός άστυνομικός μαζί με το γυιό του Γκάρεθ, 6 χρόνων.

Τριμύσιου φράγκα! Μά τόσο έ. χει για να δειπνήση. Τό μεση. μέρι δεν έφαγε... Θυμάται όμως ότι περίσσεψε λίγο ψωμί από χτες κι' έχει ένα μήλο ακόμη στο ντουλάπι... Είναι αρκετά αυτά... Δίνει, λοιπόν, τα τριμύσιου φράγ. να της και παίρνει τα άσπρα τριαντάφυλλα. Μά δεν της ά. γία να στολίση την πόρτα της, ά. γία να στολίση το κόσμο, κάθε πώς κάνει όλος ό κόσμος κάθε παραμονή Πρωτομαγίας. Πρώτη φορά τολμάει να πάη προς τό σπίτι του Μαρίς. Δεν έχει όμως ό πόρτα να χτυπήση την πόρ. τα. Στέκεται τα τριαντάφυλλα και πε. φιλάει τα τριαντάφυλλα και πε. ριμάνει. Έχει ακόμα πενήντα ρωμάνει. Έχει ακόμα πενήντα λεπτά στην τσάντα της. Βγάζει ένα κομμάτι χαρτί κι' ένα μολύδι. Γράφει στην τσάντα της:

«Στον κύριο Μαρίς Κορτούα, άσπρά τριαντάφυλλα στον κόσμο».

Τελίγει το φτωγό της μπουκέ. το με το χαρτί και το δίνει στο παιδί με τα πενήντα λεπτά.

Πήγαίνε τα, του λέει, έκει σ' αυτό το σπίτι.

Το παιδί τρέχει και χτυπάει την πόρτα. Άνοιχουν και παίρ. νουν το μπουκέτο. Η Μαρί νοιώ. θει την καρδιά της να χτυπή δυ. νατά. Είναι εύτυχισμέ. νη. Θά την θυμήθι έστω και γι. θά λίγες στιγμές ό Μαρίς. Θά την θυμήθι την άγάπη τους και τ' άσπρα τριαντάφυλλα εκείνης της άνοιξης...

Η Μαρί είναι εύτυλι. άνοιξης... Τό δράδυ δε θαχί να φάη σμένι. Τό δράδυ δε θαχί να φάη παρά μόνο λίγο ψωμί και το μή. λο. Μά η καρδιά της θα είναι γεμάτη χαρά.

Ο ύπνρής της πήγε στο γραφείο του Μαρίς το φτωχικό μπουκέτο της Μαρί. Έκείνος το παίρνει, ξεδιπλώνει το χαρτί και διαβάζει τα γραμμένα λόγια.

Μά είχε πάει με τη γυναίκα του στην έξοχη κι' είχε πη πολύ σήμερα κι' είναι χαλιμαμένος. Και σήμερα το φαί που έφαγε «κατά κόρον» του κάθεται ακόμη στο στομάχι...

Περίεργο, λέει, κυττάζοντας το σημείωμα, το γράμμο δε μου θυμίζει τίποτα... Θάνατι άσφαλώς φάρα κάποιου φίλου μου...

Και πετάει άδιόφορα και τα άσπρα τριαντάφυλλα και τό ση. μείωμα στο καλάδι...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΟΜΕΡ

Η μεγάλη αυτή τσάντα από ύφθα και δέρμα, που προσφέρεται σε διαφόρους χρωματισμούς, έτσι ώστε να ταίριαζει με το ταγνί της ώρας, που την κρα. τάει, όφειλεται στον 'Ιταλό τσαντοπόιο Μάριο Λούτσε. Χάρη στη μεγάλη χω. ρητικότητα της -μιαίς καθώς έλπει. τε με μικρή έσλίτσα- θα κρηθί ιδανι. κή για το καλοκαίρι από τις νέες ιδιαι. γυναικας, που άγαπούν τις έκδρομές, το ύπαιθρο και τη θάλασσα.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΣΑΝΤΑ

Ο ΣΟ ΠΕΡΝΑΕΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ, ΤΟΣΟ ΧΕΙ. ΡΟΤΕΡΕΥΕΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ΓΙΑ ΤΟΝ 'ΑΓΗΟΙΛΑΟ, ΠΟΥ Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΗΣ 'ΑΠΑ. ΣΙΑΣ ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΦΗΝΕΙ ΝΑ ΣΤΑΘΗ ΣΕ ΧΛΩΡΟ ΚΛΑΔΙ.

Τις προάλλες πάλι, τό μεσημέρι, ένώ γυρίζει ό καυμένος από τη δου. λεία του θαλασπόμενος, τον παρα. λαμβάνει στο κεφαλόσκαλο η 'Απα. σία έλαιορη και μπουρνούσμενη.

Τι όρα εναι αυτή; Γιατί άργη. σες; του λέει, κυττάζοντάς τον ά. σκαρόμυκτι.

Τι άργησα; Στις δύο έφυγα από το γραφείο κι' είναι τρεις παρά εί. κοί... Έχασα κι' ένα λεωφορείο...

Λεωφορείο έχασες ή μούχες στήσι φιλή κουζέντα με καμμία παρδαλή;

Άσπασία, παραλογίζεσαι!... θάξει τις φωνές ό 'Αγηόιλαος. Έ. χω την κορπού μου, θάχω κι' έσένα από πάνω να μου πρήξης το συκα. τι με τις άνόητες ιδέες σου; Άσε με, χριστιανή μου!...

Κι' ένώ αυτός μετά θίας συγ. κρατούσε την άγανάκτηση, που τον έπνιγε και προχωρούσε ν' αφήση το κεφάλλο του στην κρεμάστρα, η 'Α. σπασία τον άκολουθούσε κατά πόδας, προσπαθώντας ν' άνακαλύψη κανένα στοιχείο ένοχης. Και έσφηνικά άφανε μία κραυγή γεμάτη φρίκη και άπο. τροπασμό:

Άσασα! Γύρσε σαστισμένος ό 'Αγηόιλαος. Τι συμβαίνει; ρώτησε άνήσυχος, θέλοντας την 'Ασπασία να τον κυ. τάξη με γουρλωμένα μάτια.

— 'Υψιστε Θεέ! στέναξε ό 'Αγηόιλαος. Πώς βρέθηκε τό κραγιόν στο μανίκι μου;

— 'Ισι! ξαναφώνασε με την ίδια έκφρασι η 'Ασπασία. Και δείχνοντας με τό δάχτυλό της προς την κατεβυνην στο σακκα. κιού του συνεχίσε άφιρμένη:

Σ' έπιασα στα πράσσα, Σαρ. δανάπαλι! Τι είναι αυτό τό κοκκι. νάδι στο μανίκι σου;

Κύτταξε κι' αυτός κι' έμεινε έμ. δρόγητος.

Τό δεξί μανίκι του σακκακιού του, λίγο πιο κάτω από τον ώμο, ήταν ένα άποτύπωμα χελιών από γυναικεία κραγιόν.

Υψιστε Θεέ! στέναξε με άμη. χανία. Πώς βρέθηκε τό κραγιόν στο μανίκι μου;

Αυτό ακριβώς θέλω να μάθω κι' εγώ! φώναξε ή 'Ασπασία, άσπρη σαν χασίς από την τρομερή άπο. κάλυψι.

Δεν έχω ιδέα... συνέχισε μου. διασμένος ό 'Αγηόιλαος. Και έσφηνικά, σαν να του ήρθε μία ιδέα, πρόσθεσε χαμογελώντας:

Αυτό είναι, έρε άδελφέ! Κι' έλεγα κι' εγώ!... Στο λεωφορείο... Ναι, τώρα θυμήθηκα...

Και τότε άποτύπωμα χελιών από γυναικεία κραγιόν.

Χά! χά! χά! κάγχασε ειρωνι. κά ή 'Ασπασία. Τό έρριχαμε τώρα, στο λεωφορείο! Και νόμιζες πως τό έχασα!... Τι λεωφορείο και κου. ραφέελα! Τό κοκκινάει είναι της φιλενάδας σου... Την άγκάλιασες, έ. πισε του λόγου της στον ώμο σου

ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ

Κι' άπάνω στην παραζάλη του έρω. τά σας, σου άφησε τη στάμπα! Άλ. λα έλπεεις, ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον!...

Ποιάς φιλενάδας μου; Δεν εί. μαστε καλά! Βρε μπέρδεμα σημε. ρα!... φώναξε άπελπισμένος ό 'Α. γηόιλαος.

Και θέλοντας να μαλακώσει τα πράγματα, πλησίασε την 'Ασπασία και της είπε με τρυφερότητα:

Άδικα με υποφιάζεσαι, 'Απα. σία μου... Σ' όρκίζομαι... Δεν ύπαρ. χει τίποτα τό έπιλήψιμο στη ζωή μου... Έγώ μόνο έσένα άγαπάω...

Κι' έκανε να την άγκάλιαση, άλ. λά ή 'Ασπασία έσπασε τις φωνές:

Μή! Μή με άγγιγεις, Ρασπου. τίν! Σέ συχαίνομαι! Νά πäs ν' άγ. καλίσσης την ξεμυαλιστέρα σου!

Και κλείστηκε στο δωμάτιό της, ένώ ό 'Αγηόιλαος έλασθημένος την άρα και τη στιγμή, που θρέθηκε δι. πλα του στο λεωφορείο αυτή ή ά. ναθεμμιτισμένη κυρία, για να του άνήλυε τέτοια φωτιά.

Γιατί ή 'Ασπασία φώναζε, όταν δεν είχε καμμία ένδειξη για άπιστης και τολιμυορβίσματα, ότι τώρα που είδε όλοκληρο άποτύπωμα γυναικει. ων χελιών στο μανίκι του!

Μά θα τον πιάσω με τη λε. γάμενη! Πού θα μου πάη; Έλεγε και ξαναέλεγε, πεπεισμένη πιά άκράδαν. τα ότι ό 'Αγηόιλαος την άπατούσε.

Με ποιά, δεν ήξερε... Άλλά θα τό μάθαινε... Γι' αυτό, έλλωστε, από την ίδια μέρα άτον έθεσε υπό αυ. σθηροτάτην παρακολούθησιν». Εφευ. γε εκείνος το πρωί για τη δουλειά του, από πίσω εκείνη για να δη πού πηγαίνει και με ποιά συναντιέται!

Και κάθε μισή ώρα έπαιρνε τηλε. φωνο στο γραφείο του, για να έ. λέγχι άν είναι εκεί ή έφυγε για να συναντήση τη φιλενάδα του. Σέ μία περίπτωσι μάλιστα έλλάξε τη φωνή της, για να τον υπερδέψη και να του άποσπάση όμολογίες.

Έσυ είσαι άγόρι μου; του είπε με γλυκύτητα και πάθος.

Ποιόν ζητάτε; ρώτησε αυτός παραεμμένους.

Καλέ 'Αγηόιλαε, δεν γνωρίζεις τη φωνή της τζουτζούκας σου;

Ποιά τζουτζούκα μου; Άσε με ήσυχο, χριστιανή μου... άπάντησε νευριασμένος ό 'Αγηόιλαος.

Και έκλεισε άποτομα τό τηλεφω. νο, ένώ ή 'Ασπασία ψιθύριζε άπο. γοητευμένη:

Δεν πιάναται ό άθλιος... Άλλά πού θα μου πάη;

Και να τά φερη ό διάβολος την άλλη μέρα, καθώς έβδιζε στην όδο Σόλωνος για να πάη με μία έστ. δέλφη της, να δη από μακριά τον 'Αγηόιλαο να τρυπώνη διαστίκος σε μία πολυκατοικία.

Έμεινε σαν στήλη έλατος.

Α, τον έκφυλοι ψιθύρισε έ. ξαλλη, μπροστά στην άπροσδόκητη άποκάλυψι. Όστε έδω μου έχει στή. σει τό άντρον των έρωτικών του όρ.

— 'Ηθε ή μαμά! 'Ηθε ή μαμά!

— 'Ηθε ή μαμά! 'Ηθε ή μαμά!

— 'Ηθε ή μαμά! 'Ηθε ή μαμά!

— 'Ηθε ή μαμά! 'Ηθε ή μαμά!

ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ

Κι' άπάνω στην παραζάλη του έρω. τά σας, σου άφησε τη στάμπα! Άλ. λα έλπεεις, ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον!...

Ποιάς φιλενάδας μου; Δεν εί. μαστε καλά! Βρε μπέρδεμα σημε. ρα!... φώναξε άπελπισμένος ό 'Α. γηόιλαος.

Και θέλοντας να μαλακώσει τα πράγματα, πλησίασε την 'Ασπασία και της είπε με τρυφερότητα:

Άδικα με υποφιάζεσαι, 'Απα. σία μου... Σ' όρκίζομαι... Δεν ύπαρ. χει τίποτα τό έπιλήψιμο στη ζωή μου... Έγώ μόνο έσένα άγαπάω...

Κι' έκανε να την άγκάλιαση, άλ. λά ή 'Ασπασία έσπασε τις φωνές:

Μή! Μή με άγγιγεις, Ρασπου. τίν! Σέ συχαίνομαι! Νά πäs ν' άγ. καλίσσης την ξεμυαλιστέρα σου!

Και κλείστηκε στο δωμάτιό της, ένώ ό 'Αγηόιλαος έλασθημένος την άρα και τη στιγμή, που θρέθηκε δι. πλα του στο λεωφορείο αυτή ή ά. ναθεμμιτισμένη κυρία, για να του άνήλυε τέτοια φωτιά.

Γιατί ή 'Ασπασία φώναζε, όταν δεν είχε καμμία ένδειξη για άπιστης και τολιμυορβίσματα, ότι τώρα που είδε όλοκληρο άποτύπωμα γυναικει. ων χελιών στο μανίκι του!

Μά θα τον πιάσω με τη λε. γάμενη! Πού θα μου πάη; Έλεγε και ξαναέλεγε, πεπεισμένη πιά άκράδαν. τα ότι ό 'Αγηόιλαος την άπατούσε.

Με ποιά, δεν ήξερε... Άλλά θα τό μάθαινε... Γι' αυτό, έλλωστε, από την ίδια μέρα άτον έθεσε υπό αυ. σθηροτάτην παρακολούθησιν». Εφευ. γε εκείνος το πρωί για τη δουλειά του, από πίσω εκείνη για να δη πού πηγαίνει και με ποιά συναντιέται!

Και κάθε μισή ώρα έπαιρνε τηλε. φωνο στο γραφείο του, για να έ. λέγχι άν είναι εκεί ή έφυγε για να συναντήση τη φιλενάδα του. Σέ μία περίπτωσι μάλιστα έλλάξε τη φωνή της, για να τον υπερδέψη και να του άποσπάση όμολογίες.

Έσυ είσαι άγόρι μου; του είπε με γλυκύτητα και πάθος.

Ποιόν ζητάτε; ρώτησε αυτός παραεμμένους.

Καλέ 'Αγηόιλαε, δεν γνωρίζεις τη φωνή της τζουτζούκας σου;

Ποιά τζουτζούκα μου; Άσε με ήσυχο, χριστιανή μου... άπάντησε νευριασμένος ό 'Αγηόιλαος.

Και έκλεισε άποτομα τό τηλεφω. νο, ένώ ή 'Ασπασία ψιθύριζε άπο. γοητευμένη:

Δεν πιάναται ό άθλιος... Άλλά πού θα μου πάη;

Και να τά φερη ό διάβολος την άλλη μέρα, καθώς έβδιζε στην όδο Σόλωνος για να πάη με μία έστ. δέλφη της, να δη από μακριά τον 'Αγηόιλαο να τρυπώνη διαστίκος σε μία πολυκατοικία.

Έμεινε σαν στήλη έλατος.

Α, τον έκφυλοι ψιθύρισε έ. ξαλλη, μπροστά στην άπροσδόκητη άποκάλυψι. Όστε έδω μου έχει στή. σει τό άντρον των έρωτικών του όρ.

— 'Ηθε ή μαμά! 'Ηθε ή μαμά!

— 'Ηθε ή

Ο αντιπρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Τζόνσον. Η σκιά του Προέδρου...

τίνας να ξετιναχτεί... Ο Κέννεντυ με τους ανθρώπους του έβαλαν τάξι στην άγρια ζούγκλα της γραφειοκρατίας και των διαφόρων υπηρεσιών. Έδω και μερικούς μήνες ακόμα, ο Λευκός Οίκος, το Στέιτ Νηπάριμεντ, το Πεντάγωνο, η Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών, είχα το δικό τους ή κάθε μια ματαίωσις, υπηρεσίες αλληλοπολεπούμενες, γεμάτες κούφια ματαίωσις...

Ο KENNEDY ΚΥΒΕΡΝΑ

Τις τελευταίες μέρες, ο Κέννεντυ ολοκλήρωσε σειρά ριζικών μέτρων, για να επιτύχει την απόλυτη ενότητα της κρατικής μηχανής. Ο Λευκός Οίκος έγινε το αληθινό κέντρο, απ' όπου ξεκινάνε όλες οι διαταγές και οι αποφάσεις. Γιατί ο νέος Πρόεδρος κυβερνάει, με όλη τη σημασία της λέξεως. Δεν περιφρονεί, βέβαια, τις συμβουλές των συνεργατών του. Το αντίθετο άκριτως συμβαίνει. Συγγα αποφασίζει, αφού ακούσει πολλές και ποικίλες γνώμες...

Και ο «Μπόμπι» δεν τα κατάφερε άσχημα. Γιατί το θάρος, σε τελευταία ανάλυση, αποδίδει πάντοτε στην πολιτική. Μέχρι τώρα, κάθε δυό ή τρεις ημέρες, ένας στρατηγός ή ένας ναύαρχος, έβγανε στο «μπαλκόνι» και άρχιζε τις δηλώσεις για τη διεθνή κατάσταση, τα νέα β-πλα, τους «θανασίμους κινδύνους», που απειλούν τις «Ηνωμένες Πολιτείες», ή για «την αμερικανική συντοίχη της Σοβιετικής Ένωσης». Οι συγγα ζωνιζες και πάντοτε επικίνδυνες αποκαλύψεις και δηλώσεις των στρατιωτικών, που συγγα δεν έχουν ιδέα από τους μαϊνάνδρους της διεθνούς πολιτικής, με διαταγή του Προέδρου, σταματάσαν. Και όλα σχεδόν οι στρατιωτικοί υπάκουσαν. Και όσοι δε θέλησαν να υπακούσουν — μη συνασθάνονμενοι το ευρύτερο εθνικό συμφέρον — αποστρατεύθηκαν...

ΕΝΑ ΡΗΤΟΡΙΚΟ ΜΑΤΣ ΜΕ ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΣΗΜΑΣΙΑ

Ός και — σύμβολο των νέων καιρών — η αήθουσα των συγγα...

ΤΖΩΝ ΚΕΝΝΕΝΤΥ: ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΦΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ή ώρα άκριβως... Ο Τζών Κέννεντυ — πρόσωπο χαμογελαστό, που μόλις κούβει την έντασι και την αυτοσυγκέντρωσι — κάνει την εμφάνισι του στη μεγάλη αίθουσα των συγγα του Τύπου του Λευκού Οίκου. Τοιακόσοι δημοσιογράφοι — δεν υπάρχει ούτε μιά θέσι γενή — σηκώνονται... Μερικά δευτερόλεπτα σιωπής, όπου ακούγεται μόνο το χαρακτηριστικό μονομνηστικό των μηχανών λήψεως της τηλεόρασης. Ο Πρόεδρος διαβάει μιά δήλωσι γενικού περιεχομένου, και μετά άρχίζει το «πολυβόλητό» των ερωτήσεων.

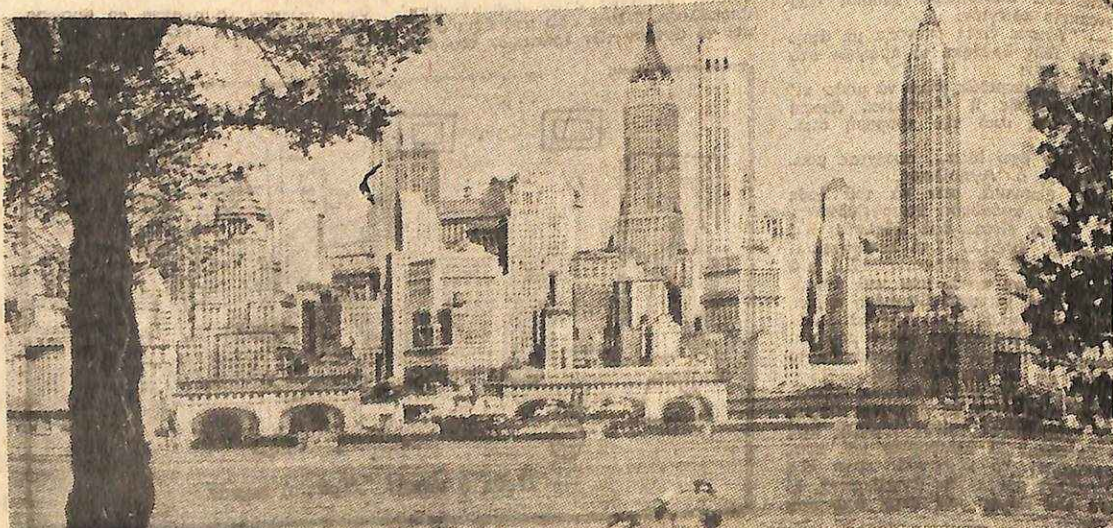
ΜΙΑ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ» ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

Με το δείκτη του δεξιού του χειριού προς την κατεύθυνσι εκείνου, που του υποβάλλει μιά ερώτησι, με εμφάνισι άπιστευτα νεανική, με πρόσωπο ήλιοκαμμένο, κάτω από τα πυκνά κοκκινόξανθα μαλλιά του, ο Κέννεντυ άπαντά, χωρίς δισταγμούς, χωρίς αμφιταλαντεύσεις, με άκριβεια, ταχύτητα και ωριμία διατύπωσι των λέξεων. Στην Ουάσιγκτον, την άνοιξι του 1962, όλα έχουν αλλάξει... Μέσα σε 18 μήνες της Προεδρίας Κέννεντυ, έγιναν πολύ μεγαλύτερες μεταβολές, παρά στα όχτω χρόνια της παραμονής στην έξουσι του Άιζενχάουερ. Η αμερικανική πρωτεύουσα μοιάζει, μέσα στην υπέροχη άνοιξι, σαν μιά καινούργια πρωτεύουσα.

Με το δείκτη του δεξιού του χειριού, αλλά και πιο σίγουρα, στα παρασκήνια της ζωής της πρωτεύουσας, που είναι η καρδιά των Ηνωμένων Πολιτειών και μέχους ένα σημείο ή καρδιά όλου του κόσμου, βαθύτατες μεταβολές υφώνουν το ανάστημά τους. Η τόσο πολύπλοκη διοικητική μηχανή της Αμερικής, άρχισε να λειτουργή με ταχύτητα και αποτελεσματικότητα, που ποτέ της δεν είχε γνωρίσει. Μιά από τις πρώτες — και για πολλούς λόγους — από τις πιο δύσκολες αποφάσεις του Κέννεντυ, ήταν να επιτύχει την ενότητα του κρατικού μηχανισμού. Πολλές κακές συνήθειες έπρεπε να χυπηθούν, πολλά συμφέροντα να ξεριζωθούν, πολλή σκληρή δου-

Για πρώτη φορά στα χρονικά του Λευκού Οίκου, ο Πρόεδρος παίρνει προσωπικά το τηλέφωνο και ζητάει τη γνώμη των συνεργατών του. Άλλα, τελικά, θα απομείνουν μόνος. Και η απόφασι του θα εκτελεσθή. Σε όσα ύπουργεία και δημόσιες υπηρεσίες ή κατάσταση ήτανε πολύ μπερδεμένη, ο Κέννεντυ δε διέστασε — παρά τους σοβαρούς κινδύνους, που διέτρεχε ή δημοτικότητα του — να τοποθετήσι δικούς του ανθρώπους. Γι' αυτό έδωσε το ύπουργείο Διαιοσύνης στον άδελφό του «Μπόμπι», ήλικας 35 ετών, με συγγακριμένες έντολές, να απολύσι ή να μεταθέσι όσους αντιδρούσαν στο προεδρικό έργο.

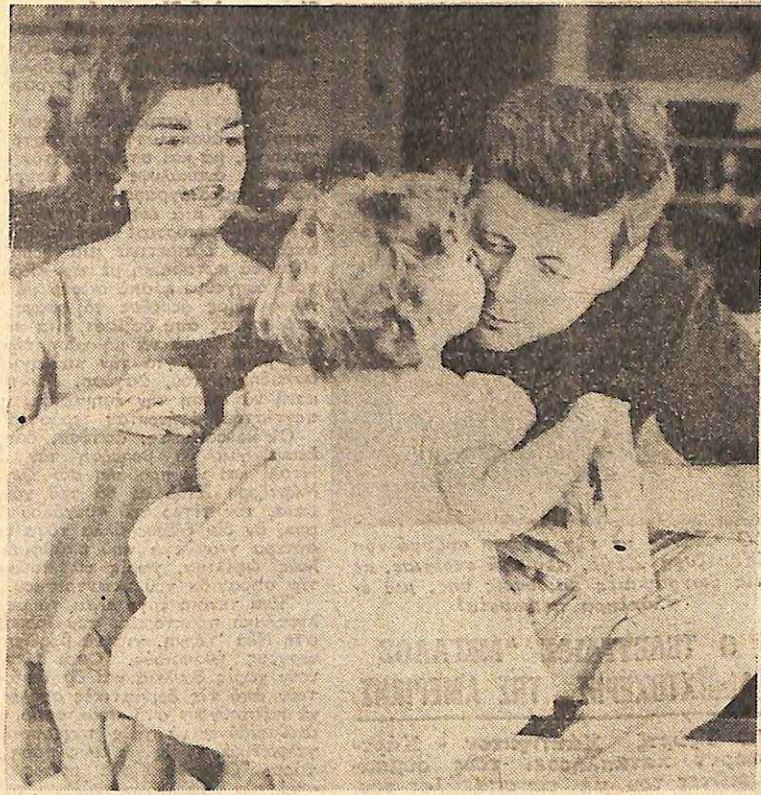
Τρόψεων του Τύπου, στο Λευκό Οίκο, άλλαξε τελείως. Ένα μεγάλο αμφιθέατρο, χορματός παστέλ, βαθείς κόκκινης πολυθρόνες, ειδικά έξέδρα για την τηλεόρασι, τα άρχικά του Πρόεδρου γραμμένα σε λαμπερό χαλκό, όλα δίνουν την αίσθησι του καινούργιου. Δεκάδες ερωτήσεις — μερικές πολύ άδαικτες και πονηρές — απειθύνονται στον Πρόεδρο. Και ο Κέννεντυ, με σφιγμένο το στήθος, με όλοκληρο το σώμα σαν έτοιμο να δομήσει, χωρίς ασκοπούς θυμούς, αλλά και χωρίς χαμιά προσπάθεια «αγνητείας», συγγα με χιούμορ, άπαντά, διεισθύνοντας όλη τη συγγακρινή Τύπου, σαν ένα τελειοποιημένο μηχανήμα, που του επιτρέπει να δια-

Νέα Υόρκη: Σταυροδρόμι έθνότητων, φυλών και γλωσσών, συμβολίζει όλα τα προδλήματα μιάς τεράστιας χώρας.

φωτίσει την κοινή γνώμη. Και το «θέμα», που δίνει έται ο Πρόεδρος — χωρίς μάλιστα στην τηλεόρασι — σε εκατομμύρια συμπαιρωτών του, αποτελεί ένα βασικό τμήμα της αμερικανικής Δημοκρατίας. Από μιά όχι καλοενημερωμένη άπάντησι, από έναν έλαφρό δισταγμό, που στίς θόδνες της τηλεόρασης θα πάρη μορφή γεγονός, από μιά έλαγιστη επιπολαιότητα ένος δευτερολέπτου, μπορεί να δημιουργηθή μιά έσωτερική κρίσι ή να χειροτερέψη ή διεθνή κατάσταση. Οι άπαντήσεις του Προέδρου, που, καταπληκτικά νέος, φορώντας ένα σκούφο γκριζό κοστούμι, στέκει ψυχραιμός, κάτω από το «μάτι» της τηλεόρασης και τα τοιακόσια τεχνάρια μάτι των δημοσιογράφων, μέσα σε πέντε λεπτά, μεταδίδονται στη Μόσχα, στο Λονδίνο, στο Τόκιο ή στο Παρίσι. Και μπορούν να αυξήσουν ή να μειώσουν την έντασι Δύσεως. Άνατολής, να δημιουργήσουν πανικό ή αισιοδοξία προοιτιζές. Άλλά ο Αμερικανός Πρόεδρος συγγα, βρήκε το δρόμο του. Ξέρει καλά τί θέλει και πού πηγαίνει. Γνωρίζει άριστα τί δε θα πη με κανένα τρόπο και τί θα πη στους άναποκρίτους της Ουάσιγκτον, που είναι οι «εξελιγνότεροι» αντιπρόσωποι 1800 εφημερίδων, και δεκάδων ραδιοσταθμών και σταθμών τηλεόρασης με 150 εκατομμύρια ραδιοφώνα και 56 εκατομμύρια «τελεβίζιόν».

σθμα πολύ σοβαρό της εθύνης. Γιατί ο Τζών Κέννεντυ όλοκληρώσε την προσωπικότητά του και νοιώθει βαρύντατα το άσθημα της εθύνης να ήγεται της μεγαλύτερης Δυνάμεως της άτοιμής εποχής μας. ΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΝΙΚΗ Καί, Ξαφνικά, σε μιά ερώτησι — καλοφτιαγμένη και λίγο πονηρή — ένος δημοσιογράφου, ο γεμάτος αυτοπεποίθησι και ψυχραιμία Πρόεδρος, έγινε άσπρος σαν το πανί και πέταξε μιά φράσι γεμάτη περιφρόνησι: — Είναι γίνοι σκύλας!... Για πρώτη φορά, ο Πρόεδρος μεταχειρίσταν μιά τέτοια γλώσσα. Για να χαρακτηρίσι ποιους; Άπλούστατα τους πιο ισχυρούς Αμερικανούς, τους παντοδύναμους ήγέτες των βιομηχανιών χάλυβος, τους επιχειρηματίες της σιδηροβιομηχανίας. Καί ήτανε «φωαίο» το θέμα του Τζών Κέννεντυ, γεννημένου μέσα στί εκατομμύρια — εκατομμυριούχος ο ίδιος, χωρίς σε δωρεά του πατέρα του — να μεταχειρίζεται ατή τη γλώσσα, για τους εκπροσώπους της «ελευθέρως επιχειρήσεως», που είναι ή θεότητα των Ηνωμένων Πολιτειών... Άλλά το θέμα δεν ήτανε ανθρώπινα έξαιρετικά ενδιαφέρον. Η πολιτική του σημασία αποτελούσε έσωτερικό και διεθνές γεγονός τεραστίας σημασίας, που ο άντικτιπός του θα άόχησι άποφασιστική επίδρασι στο μέλλον των Ηνωμένων Πολιτειών και

Ο Πρόεδρος Κέννεντυ με τη σύγγα του Ζακελίν και τη μική του κόρη Καραλίν: Πολιτική και οικογένεια...

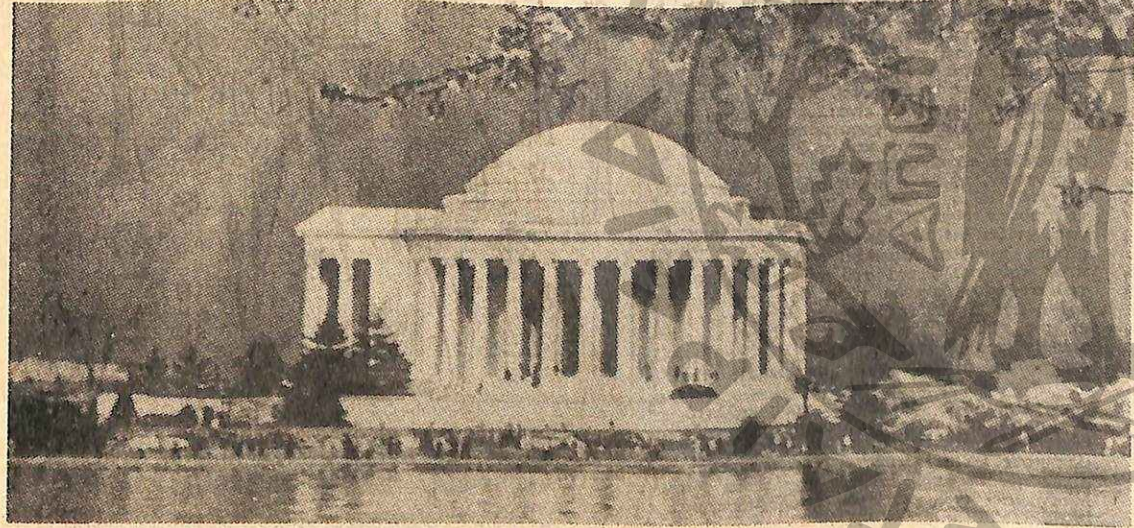
των μεγάλων αποφάσεων

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ο Τρούμαν θύμωνε... «ούζ-δελτ προσπαθούσε να γι...» Ο Άιζενχάουερ άπαντούς με ειλικρίνεια, αλλά και χωρίς λεπτομερή γνώσι των προβλημάτων. Ο νέος Πρόεδρος — νέος, γεωτάτος στα χρόνια και στην έξουσι — ο μοναδικός από τους ήγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων, που γεννήθηκε μέσα στον αιώνα μας, είναι έσωτερικά τεττωμένος σαν έλατήριο. Αν ή φωνή του είναι μαλακή, ύπάκουον Ξαφνικά τόνοι, που προδίδουν άμέσως την έσωτερική δύναμι του άνδρός. Μιά όρη προς το μέλλον άποτελεί το βασικό χαρακτηριστικό του Προέδρου. Μιά άνυπομονήσι μπροστά στίς ρουτίνες, ένα αί-

του κόσμου. Το παρασκήνιο της ιστορίας άρχισε έδω και δυό βδομάδες. Οι μεγάλοι βιομήχανοι χάλυβος — εκατό εκατομμύρια τόνοι το χρόνο — υπέγραψαν με τους εκπροσώπους των εργατικών συνδικάτων μιά συλλογική σύμβασι. Σύμφωνα μ' ατήν, οι εργάτες παραιτούντο, για το άμεσο μέλλον, κάθε αυξήσεως των ήμερομισθίων, για να μη δημιουργηθούν γενικότροστο — ήτανε άνένδοτος. Και αποφάσισε να δώσι μιά σκληρή μάχη με τον Κέννεντυ, που θεωρούσε την αύξησι του χάλυβος «εγγληματική». Καί, για πρώτη φορά στα χρονικά των Ηνωμένων Πολιτειών και ίσως στα χρονικά όλης της

Αμερικής, άνήγγειλε, ότι άποφάσισε να αυξήσι την τιμή του χάλυβος έξι δολάρια τον τόνο!... Ο Ρότζερ Μπλουγκ, ο βασιλιά του χάλυβος, 58 ετών, σκληρός, έπιμονος, παγτοδύναμος, ο άνθρωπος, που με ένα και ή ένα όχι κατεθύνει όλη τη σιδηροβιομηχανία της Αμερικής, δηλαδή που ροατάει στα χέρια του τη σπονδυλική στήλη όλης της χώρας, αλλά και των συμμάχων, ο οδισσώτικος ή γέτης ένος τεραστίου τράστ — που κατορθώνει πάντοτε να γιαντώνη από τους νόμους «αντιτράστ» — ήτανε άνένδοτος. Και αποφάσισε να δώσι μιά σκληρή μάχη με τον Κέννεντυ, που θεωρούσε την αύξησι του χάλυβος «εγγληματική». Καί, για πρώτη φορά στα χρονικά των Ηνωμένων Πολιτειών και ίσως στα χρονικά όλης της

Δύσεως, ή Κυβέρνησι νίκησε, συντοίχοντας τα τεράστια εγωιστικά συμφέροντα των παντοδύναμων βιομηχάνων. Άντους — όσους δηλαδή, απ' αήτους δεν ένοιασαν, όποις οι κοινοί εργάτες, το ευρύτερο εθνικό συμφέρον — άνέμισε ο Κέννεντυ το «γινούς σκύλας». Καί, χωρίς κανένα ειδικό νόμο, χωρίς κανιά νομοθετική προιστορία, ο Κέννεντυ τους συνέτριψε, με μοναδικό όπλο το χιούος του. Άντο μέρες άόγροτα, οι βιομηχανίες χάλυβος έγκατέλειπαν την άποφασι τους για την αύξησι της τιμής τους. Με τη νίκη του ο Κέννεντυ δάμασε το «μπαγ μπάνες», ισχυροποίησε την Πολιτεία, έδωσε σπέρα στην τεραστία αμερικανική εργατική τάξι, γαλάρισε το Δημοκρατικό κόμμα και έφερε σε δύσκολη θέσι τους ρεπιμπλικανούς, που είναι γνωστός ο σύνδεσμος τους με το βασιλιά του χάλυβος. Άλλά, πέρα απ' ατά, ή νίκη του Κέννεντυ έχει και γενικότερη διεθνή σημασία. Δείχνει πως ή αμερικανική Δημοκρατία, δεν είναι γράμμα κενο. Πως το κοινωνικό της περιεχόμενο είναι μιά πραγματικότητα. Κ' ατό άποτελεί, σίγουρα, παράδειγμα για όλους, από το Έθνος, που ήγείται όλων των σημάτων. ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ Το τέλος της άνοιξης ή ή άρχη του καλοκαιριού, θα δώσι μιά διασκεψι για το Βερολίνο και τον άφολισμό... Καί στίς καινούργιες αυτές προοπτικές, οι Ηνωμένες Πολιτείες και οι σύμμαχοι, διαθέτουν έναν ήγέτη γεμάτο αυτοπεποίθησι, τόλη και ψυχραιμία. Ένα νέο Πρόεδρο, με το βλέμμα στο άμμένο άποφασιστικά προς το μέλλον... ΕΠ. ΜΕΤ.

Άνοιξι στην Ουάσιγκτον: Μιά καινούργια πρωτεύουσα...

Ο «Χάντ» με την πρόην σύζυγό του Μάρτζορη Στήλ, που του στείλανε, με τις ζωγραφικές επιδόσεις της, μια όλοκληρη περιουσία!

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ «ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΟΙΧΤΟΧΕΡΗΣ» ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο Τζώρτζ Χάντινγκτον - Χάρτφορντ καταπλήσσει τους συμπατριώτες του με τις σπατάλες του.

Οι πλούσιοι δεν έχουν λείψει από την Αμερική, έχουν λείψει, όμως, οι μεγάλοι ανοιχτοχέρηδες. Έγώ είμαι ο τελευταίος μεγάλος ανοιχτοχέρης του καιρού μας! συνήθιζε να λέει με αυταρέσκεια ο Τζώρτζ Χάντινγκτον - Χάρτφορντ, ο «Χάντ» απλώς, όπως τον ξέρουν και τον λέει οι συμπατριώτες του.

Ο Χάντ περιλαμβάνεται σήμερα στον κατάλογο των δέκα πλουσιότερων ανθρώπων των Ηνωμένων Πολιτειών και βάσει της περιουσίας του αποτελούν τα πεντακάσια ρεσταυρά, μπουρ και καφετέριες «σέλεφ-σέρβις», που βρίσκονται στην ιδιοκτησία του, σκορπισμένα από την μία ως την άλλη ακμή της Αμερικής. Ο γένναρχος της δυναστείας, ο Τζώρτζ Χάντινγκτον-Χάρτφορντ, ο πρώτος, ξεκίνησε από ένα μικρό ζαχαροπλαστείο. Έπειτα, απόκτησε κι ένα μικρό εστιατόριο. Ύστερα, σε διάστημα τριών γενεών, τα δύο έγιναν πεντακάσια - αύστη οφειλόμενη αποκλειστικά στις φροντίδες και στο ζήλο του παππού και του πατέρα του, «μεγάλου ανοιχτοχέρη» Χάντ, γιατί ο ίδιος δεν έκανε καμμία προσπάθεια να μεγαλώσει την περιουσία που κληρονόμησε, άσχετα αν αυτή μεγάλωνε πια από μόνη της!

Η μόνη προσπάθεια, που κατέβαλε και καταβάλλει με αναμφισβήτητη ευσυνειδησία ο Χάντ, είναι να δοθεί όσο γίνεται πιο ανοιχτοχέρη, πιο σπατάλα, τις έντυπωσιές τα τεράστια εισοδήματά, που του αφήνουν τα πεντακάσια «σέλεφ-σέρβις». Και στο κεφάλαιο αυτό τα καταφέρνει περίφημα, πολύ καλύτερα από τους άλλους πλούσιους της Αμερικής, που, όταν δεν φημίζονται για την τσιγκουνιά τους - όπως ο περίφημος Πόλ Γκέττυ, που είναι και ο πρώτος στον κατάλογο των υπερατλαντικών Κροίσων - δεν ξεχωρίζουν και για το αντίθετο.

Η πιο έντυπωσιακή από τις σπατάλες του, ως τώρα, ήταν η ανέγερση μιας πινακοθήκης-δαπάνες: 185 εκατομμύρια δραχμές! - με τον αποκλειστικό σκοπό να φιλοξενήσει τα έργα δυο και μόνο ζωγράφων. Ο πρώτος από τους δυο είναι ο Σαλβατόρ Νταλί, που ο Χάντ πιστεύει με φανατισμό στη μεγαλοφυΐα του και γίνεται εξαιρετικά, όταν ακούει να την αμφισβητούν. Ο δεύτερος είναι η Μάρτζορη Στήλ, η πρόην σύζυγος του Χάντ, που άρχισε την καριέρα της πουλώντας τσιγάρα στα νυκτερινά κέντρα. Έγινε έπειτα ηθοποιός, έγινε σύζυγος του πλουσιώτατου Τζώρτζ Χάντινγκτον-Χάρτφορντ και, τότε, ανακάλυψε το ζωγραφικό της ταλέντο, που το αμφισβητούσαν - πρέπει να προσδεσώμε-ακούη περισσότεροι απ' όσους αμφισβητούσαν την μεγαλοφυΐα του Σαλβατόρ Νταλί.

Ανεπιβεβάστος, ωστόσο, από τις κρίσεις αυτές, ο Χάντ δεν έπαυε να ραμμάζει τους ζωγραφικούς πίνακές της και δεν

δίστασε να δοθεί τεράστια ποσά για να τους επιβάλει στην κοινή συνείδηση. Ακόμη και σήμερα, μετά το διαζύγιο του με την γοητευτική Μάρτζορη, δηλώνει πως ο θαυμασμός του για τη ζωγράφο μένει αμείωτος!

Ο Χάντ, ωστόσο, δεν έχει την ικανότητα να ανακαλύπτει μόνο στους άλλους ταλέντα, μα και στον ίδιο τον εαυτό του. Κάποτε, ανακάλυψε στον εαυτό του ταλέντο δημοσιογράφου. Για να το αναδείξει, ίδρυσε μια εφημερίδα κι έκανε ο ίδιος τον ρεπόρτερ! Οι Νεοϋρκέζοι διασκέδασαν εξαιρετικά μια φορά που τον είδαν να καταδιώκει με την «Ρόλλς Ρόυς» του, οδηγούμενη από σωφέρ με λιδρέα, ενώ ο ίδιος φορούσε το φράκο του, επιπλέωντας από δεξίσι, μια πυροσβεστική αντίλα, για να μη χάσει την ευκαιρία του ρεπόρταζ για την πυρκαγιά! Η ευσυνειδησία του, ωστόσο, δεν στάθηκε ικανή να σώσει την εφημερίδα, που καταποντιστήκε αφήνοντας τεράστια ζημία.

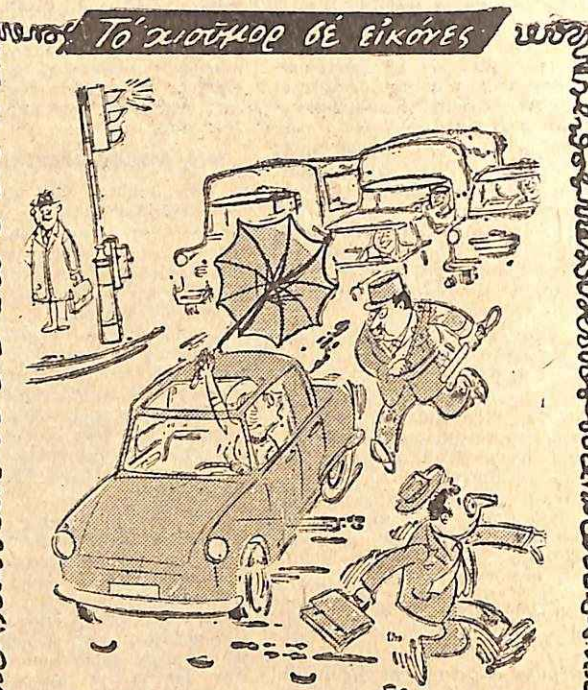
Οι κολοσιαιές, ωστόσο, δαπάνες που έκανε, για να βοηθήσει τον Σαλβατόρ Νταλί και να προβάλει σαν ζωγράφο την Μάρτζορη Στήλ, δε θα του χάριζαν, βέβαια, τον τίτλο του «μεγάλου ανοιχτοχέρη», αν δεν ξόδευε άλλα τόσα και περισσότερα για έργα που στάθηκαν σε πολλούς ώφελιμα, χωρίς να παύουν ναχουν την σφραγίδα του εκκεντρισμού.

Ένα τέτοιο έργο είναι το μεγάλο καλλιτεχνικό πρακτορείο, που ίδρυσε ο Χάντ στη Νέα Υόρκη, για να βοηθήσει τους ανέργους ηθοποιούς. Όσοι ηθοποιοί μένουν χωρίς δουλειά και όσοι νέοι απροβιτόν από τις δραματικές σχολές μπορούν να καταφύγουν στο πρακτορείο αυτό, που αναλαμβάνει να τους ταχτοποιήσει επαγγελματικά, χωρίς να τους πάρει ούτε πεντάρα. Όλα τα έξοδα, καθώς κι οι μισθοί των υπαλλήλων του πρακτορείου, καταβάλλονται από το Χάντ.

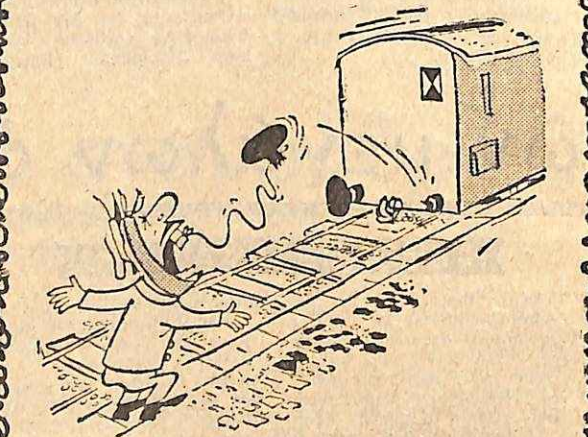
Ένα ανάλογο πρακτορείο ίδρυσε ο ανοιχτοχέρης χρηματοδότης και για τα μαννεκέν, με αποτέλεσμα αυτή τη φορά να έρωετη κεραυνοβόλα μία από τις νεαρές προστατευόμενες του. Το μαννεκέν Ντιάνα Μπρόουν, 22 χρόνων, του μοιάζει εκπληκτικά με την Τζακλιν Κένεντυ, κατέκτησε την καρδιά του Χάντ και πρόταχθηκε να γίνει η τρίτη κατά σειρά σύζυγος του, παρά την διαφορά των είκοσι χρόνων που τους χωρίζει. Η όμοιά της, άλλωστε της Ντιάνα με την Τζακλιν δεν είναι άσχετη, όπως λένε, με τον έρωτα, που ενέπνευσε στον Χάντ και με την απόφασί του να την παντρευτεί. Στενός φίλος του προέδρου Κένεντυ - που του έχει χάρισει, με θερμή ιδιότητα αφιέρωση το βιβλίο του «Σκιαγραφίες γενναίων» - ο Χάντ θα αισθανθεί, σίγουρα, τον εαυτό του εξαιρετικά κολακευμένο έχοντας στο πλευρό του ένα πιστό αντίγραφο της πρώτης κυρίας των Ηνωμένων Πολιτειών!

Στο μεταξύ, ο ερωτάς του για την Ντιάνα όχι μόνο δεν έχει ανακαίσει την διάθεσή του για έντυπωσιές και δαπάνες πρωτοβουλίες, μα και της έχει ερωσει νέα και απορροσιστικότερη ώθηση. Εδώ και δυο χρόνια, ο Χάντ αγοράζει για 10 εκατομμύρια δολάρια - 300 εκατομμύρια δραχμές - ένα νησί από το συγκρότημα των Μπαχάμας, που ανήκει στον Σουηδό μεγαλοβιομηχανό Αξελ Βένερ - Γκρέν. Τώρα, το νησί αυτό - που ονομάζεται... Νησί των Χοίρων, μα που ο Χάντ έχει απόφαση να το αλλάξει την ονομασία του - θα μεταμορφωθεί, με την πρωτοβουλία του νέου ιδιοκτήτη του, σε έναν τοπίο παράδεισο, όπου οι ταξιδιώτες θα βρίσκουν τα πάντα, εκτός από τροχοβία, τα μόνα τροχοφόρα, που θα κυκλοφορούν στο νησί, θα είναι... τα ρωμικά άρματα, που είχαν χρησιμοποιηθεί στην ταινία «Μπέν Χούρ» και που ο Χάντ σπευσε να τα αγοράσει από την εκ-Γκόλντουιν, για να πλουτίσει, με την εκκεντρική αυτή πρωτοτυπία, τα θέλητρα του πρώην Νησιού των Χοίρων. Συγχρόνως, χτίζει εκεί ένα ξενοδοχείο με 300 δωμάτια, πισίνες, λιμανάκι για γιάτ, τα πεδα του γκόλφ και του τένις, που θα του στοιχίσουν σχεδόν τόσα ύσα στοιχίσει και η αγορά του νησιού - και θα έχει χτίσει επίσης και καζίνο, για να κάνει το νησί του δεύτερου Μόντε Κάρλο, αν δεν του το απαγόρευε η βρετανική κυβέρνηση, που την υψηλή επικυριαρχία.

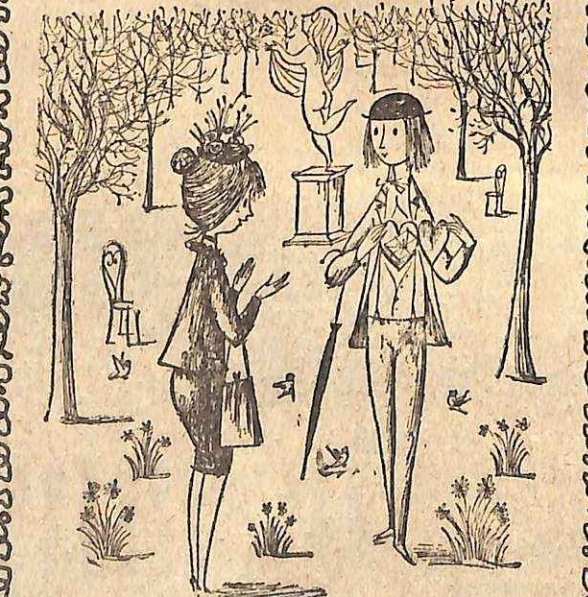
Τους φίλους του, όμως, τους καλλιτέχνες ούτε και στην περιπτώσει αυτή τους έδεχσε ο ανοιχτοχέρης Χάντ. Ένας αριθμός τους θα φιλοξενήσει δωρεάν για μερικές ημέρες στον επίγειο παράδεισο των Μπαχάμας, ενώ για τους υπόλοιπους θα ισχύουν ειδικές εκπτώσεις.

— Δέ μπορώ να σταματήσω... Χάλασαν τὰ φρένα μου!...

Χωρίς λόγια.

— Απόδειξι πως σ' αγαπώ είναι πως τὰ γούματά σου τὰ έχω πάντα φυλαγμένα στην καρδιά μου!...

Δυό ημέρες με τόν ΓΙΟΥΛ ΜΠΡΥΝΝΕΡ

Ο διάσημος στάρ θα ύποδυθι τόν Κεράλ Ατατούρκ

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ, Μάιος. — Καθώς έμπαινα στο Δημοτικό Μέγαρο της Κωνσταντινουπόλεως, προσκεκλημένος με έντεκα άλλους Έλληνες συναδέλφους μου, διέκρινα ένα άπιστευτα καλά ζευγαριό με φάλη.

Μοιάζει, καταπληκτικά, μονολόγησα, αυτή η φαλάκρα, με του Γιούλ Μπρύννερ! Έχει γούστο να είναι αυτός;

Πραγματικά, ήταν ο διάσημος Αμερικανός ηθοποιός του κινηματογράφου!

Το ζευγαριό κεφάλι του δεν άφηνε καμιά απολύτως αμφιβολία.

Τόν πλησίασα: Ο κύριος Μπρύννερ; ρώτησα.

Μάλιστα, μου απάντησε ο άνθρωπος που βρισκόταν ακριβώς μπροστά μου.

Συστήθηκα.

Τους Έλληνες, μου είπε, τους συμπάσχω πολύ. Θα ήθελα να έπαιξα ακόμη ένα ρόλο από το γαλανό αυσανό της πατρίδας εας.

Και πρόθεσε: Αζούμη θυμάμαι και νοσταλγώ τη Ρόδο...

Ο Γιούλ Μπρύννερ φορούσε ένα μαύρο ζακωτάκι, γεγονός, που υπεργράμμιζε πιο έντονα το γυαλιστερό του κεφάλι.

Τη «φαλάκρα» μου κυττάει; με ρώτησε χαμογελώντας. Βοήθηκα σε δύσκολη θέση.

Κι όμως, πρόθεσε, αυτό το ζευγαριό κεφάλι με ανέδειξε! Ποτέ, μου είπε, να κάνουμε κάτι στη ζωή για να ξεφύγουμε από τη μάζα. Όσο είχα μαλλιά, δε μου άναγνώριζαν το ταλέντο μου! Φαίνεται, ότι η αεία μου, ως καλλιτέχνη, διαπιστώθηκε μόλις έγινε φαλακρός!

Η συνομιλία μας δεν ήταν δυνατών να διαρκέσει περισσότερο. Στεκόμαστε και οι δυο στην είσοδο της Δημαρχίας, ανάμεσα σε πολυάριθμο πλήθος επίσημων, που περιμέναμ το διάσημο ηθοποιό και τους Έλληνες δημοσιογράφους.

Πού μπορώ να σας ξαναδώ; τόν ρώτησα.

Έλστε στο «Χίλτον», μου είπε.

Και με χαροέτησε θερμά. Πραγματικά, το βράδυ τόν συνάντησα στο ξενοδοχείο. Μένουμε, εν συμπτώσεως, δίπλα-δίπλα, γεγονός που το εξέλαβε στην άσχη «ως δημοσιογραφικό κόλπο».

Ποός Θεού, κύριε Μπρύννερ, διαμαρτυρήθηκα. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να σας κατιστοκεύω! Γίναμε φίλοι.

Το βράδυ κατεβήκαμε μαζί στο «νέιτ-κλάμπ» του «Χίλτον». Έκει, στην πίστα, δυο αδελφές Τουρκάλες χορεύτριες, κοινούσαν όσο μπορούσαν πιο πονηρά τις κοιλιακές χώρες τους, πράγμα που ενθουσίαζε τους παρισταμένους Αμερικανούς και προκαλούσε ριγη συγκινήσεως στους άλλους θαμώνες.

Σε μια στιγμή, οι δυο χορεύτριες ήρθαν κοντά στο τραπέζι μας κι άρχισαν να κουνιούνται δαιμονισμένα. Η «φαλάκρα» του κ. Μπρύννερ είχε ιδρώσει...

Έδω, παρατήρησε, οι γυναίκες έχουν πολύ ταπεινωμένο! Στην Αμερική, σπάνια θα βοηθ γυναίκα, που να μπορέ να κουνήσει κατ' αυτόν τόν τρόπο τη... μέση της!...

Τα δυο χανουμάκια, βλέποντας το ενδιαφέρον του κ. Μπρύννερ

Ο Πρόεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας, κ. Γκιουρσέλ, όταν τόν επισκέφθηκε ο Γιούλ Μπρύννερ, τόν διαβεβαίωσε ότι θα τόν υποστηρίξει και ευρωπαϊκά. Έτσι, ο παραγωγός κ. Χέιτ εξασφάλισε από τόν κ. Γκιουρσέλ 15.000 άνδρες του τουρκικού στρατού, που θα «υφύρουν» τη μάχη της Καλ-

Ο Γιούλ Μπρύννερ παρακολουθεί μια Τούρκισσα χορεύτρια.

χορεύς, εκείνη τη στιγμή, πίσω από το γυαλιστερό κεφάλι του Γιούλ Μπρύννερ, την τύχη του. Τράβηξε αναρίθμητες φωτογραφίες, που την επομένη μας τις μοσχοπολήσε.

Ο Γιούλ Μπρύννερ, εκείνη τη βραδιά, ήταν πολύ όμιλητικός.

Αλήθεια, τόν ρώτησα, τί σας έφερε στην Τουρκία;

Πρόκειται, μου εξήγησε, να γυρίσω μια ταινία, που θα είναι αφιερωμένη στη ζωή του Κεράλ Ατατούρκ.

Νομίζω, ότι ο ρόλος αυτός μου πηγαίνει θαυμάσια! Έλπιζω να ανταποκριθώ στις προσδοκίες της τουρκικής κυβέρνησεως και του τουρκικού λαού.

Πραγματικά, η ταινία αυτή έχει αναταράξει την Τουρκία. Ο τύπος έχει διαμεθι σε δυο αναμειχόμενα στρατόπεδα. Οι μισές εφημερίδες υποστηρίζουν το Γιούλ Μπρύννερ και οι άλλες υπογραμμίζουν, ότι ο ρόλος αυτός θα έπρεπε να δοθεί στο Γερμανό ηθοποιό Κονστ Γιούργκενς, που μοιάζει άσχετα με τόν Ατατούρκ. Τελικά όμως η τουρκική κυβέρνηση συνεφώνησε, ότι ο Αμερικανός παραγωγός κ. Χάρολντ Χέιτ, είχε δίκιο, που υπέδειξε τόν Γιούλ Μπρύννερ για το ρόλο του πρώτου εθνικού ήρωα της Τουρκίας.

Ηπόλεως. — Θα είναι μια ταινία καταπληκτική! με βεβαίωσε ο κ. Μπρύννερ, καθώς έπινε το ούισκυ του. Και πρόσθεσε:

Ο Κεράλ είχε ένα πραγματικό μεγαλείο! Ήταν ένας μεγάλος μετασχηματιστής.

Καθώς μιλούσε ο Γιούλ Μπρύννερ, τα μάτια του έλαμπαν. Έβλεπα κίλους, ότι ο ρόλος αυτός που θ' αναλάβαινε, είχε άρχεισει να τόν έμπνευσε.

Τη συνομιλία μας διέκοψε απότομα ένας έφηδος, που ήρθε στο τραπέζι μας:

Πατέρα, είπε, είναι άργα... Κοντεύει τοίς. Ποτέ, να κοιμηθής... Έξοις πώς αργό έχεις πολλή δουλειά!

Τα βλέπετε; μου είπε ο Γιούλ Μπρύννερ. Τα παιδιά μας, τώρα, μας προσέχουν!

Και, σχεδόν άμεσως, με ρώτησε:

Γνωρίζετε το γινώ μου; Ο διάσημος στάρ ποφες φοιχτά το δύσκολο για τους Άγγλο-αξιωματικούς ονομα μου και με συνεστήσε στο νεαρό Μπρύννερ.

Όρα για ύπνο, παραδεχθήκαμε όλοι, και το διαλύσαμε...

Π. Ν. ΕΤΣΤΡΑΤΙΟΥ

Ο Γιούλ Μπρύννερ με τόν συνεργάτη μας κ. Π. Ν. Εδστρούλου.

Τα ωραιότερα έρωτικά γράμματα

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ
ΣΤΗΝ ΤΕΡΕΖΑ ΓΚΟΥΪΤΣΙΟΥ

Η Τερέζα Γκάμπτα, σύζυγος του 'Αλεξάνδρου Γκουίτσιολι, μαρκήσιου ντε Μπουσσόν, ήταν ένας από τους μεγάλους έρωτες του λόρδου Βύρωνος κατά το πέρασμά του από την Ιταλία.

Το τραγικό ειδύλλιο τους άρχισε στη Βενετία και συνεχίστηκε κατά την στη Ραβέννα. 'Αλλ' οι υποψίες του συζύγου ανάγκασαν τον Βύρωνα να φύγει από την τελευταία αυτή πόλη. Γράφει τότε στην αγαπημένη του:

«25 Νοεμβρίου 1819. Είσαι κιθά είσαι πάντα η πρώτη μου σκέψη. 'Αλλ' αυτή τη στιγμή βρίσκομαι σε φοιητή κατάσταση, γιατί δεν ξέρω ποιά απόφαση πρέπει να πάρω. 'Αν γυρίσω στη Ραβέννα, φοβάμαι μήπως σε εκθέσω. Κι' από τ' άλλο μέρος, αν δεν γυρίσω, φοβάμαι μήπως σε χάσω. Μαζί με σένα θα χάσω τότε τον ίδιο τον εαυτό μου και την ευτυχία, που γνώρισα κοντά σου. Σε παρακαλώ, σε ικετεύω, να ηρεμήσεις και να πιστέψεις πως μπορώ να πάω κι σ' αγαπώ, μόνο όταν πεθάνω... Μου μιλάς για τη λύπη σου. Τη νιώθω, μά μου λέπουν τα λόγια για να μπορέσω να σου το πω. Δεν όρκει, λοιπόν, πως έφυγα από κοντά σου, άρρωστος στην ψυχή και στο σώμα, αλλά πρέπει ακόμα να σ' άκουω να μου παραπονιέσαι:»

«Χαίρε... Αυτή η λέξη κλείνει το θάνατο της ευτυχίας μου».

Σε λίγο, όμως, υποκύπτοντας στις επίμονες προσκλήσεις της, αποφασίσει να ξαναγυρίσει στη Ραβέννα.

Και να με ποιά λόγια το ανακοινώνει στην Τερέζα:

«Δεν θα είχα ποτέ τη δύναμη να φύγω από τη χώρα όπου μείνε, χωρίς να σε ξαναβλώ άκομη. 'Εσύ ή αποφασίσεις αν πρέπει να σ' εγκαταλείψω και πάλι... Είμαι πολιτής του κόσμου κι' όλες οι χαρές μου είναι το ίδιο αδιάφορες. 'Εμεινα στην Ιταλία γιατί, από τη στιγμή που σε είδα, έγινης το μοναδικό αντικείμενο των σκέψεών μου. Νόμισα πως για την ήρεμία τη δική σου και της οικογενείας σου το καλύτερο ήταν να φύγω μακριά από σένα... πολύ μακριά. Γιατί το να μένω εδώ και να μη σε βλέπω θα μου ήταν αδύνατο. 'Αλλ' αποφασίσεις ότι πρέπει να ξαναγυρίσω στη Ραβέννα. Ξαναγυρίζω, λοιπόν, και θα κάνω ό,τι θελήσεις. Δεν μπορώ να πω τίποτ' άλλο».

«Όταν εγγότερα ο Βύρων έφυγε για την Ελλάδα, ο σύζυγος της Τερέζας την παρουσίασε στους ξένους με τα ακόλουθα λόγια:

— Η κυρία μαρκησία ντε Μπουσσόν, τέως «φιλένδα» του Βύρωνος.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟ ΤΟΥ

«Ο μεγάλος έρωας του Ουγκώ δεν ήταν η 'Ιουλιέττα Ντρού, παρά το μακρό σύνδεσμά του μαζί της, αλλά η γυναίκα του 'Αλέα Φουστέ, που

της αγαπούσε από παιδάκι και που δεν μπόρεσε να την πάρει παρά μόνο έπειτα από το θάνατο της μητέρας του.

Πραγματικά, η κυρία Ουγκώ είχε πη: «Όσο ζω δεν θα γίνω ποτέ αυτός ο γάμος».

Το αίσθημα του Ουγκώ ήταν μεγάλο και άγνο. Φτωχός και άσημος τότε, πήγαινε με τα πόδια από το Παρίσι στο Ντρέ (κάπου 40 χιλιόμετρα), για να δει την αγαπημένη του ή, όταν δεν το κατάφερε, για να της αφήσει ένα γράμμα σ' ένα μέρος που είχαν συμφωνήσει από πριν. Τα γράμματα αυτά δείχνουν στο βάθος και την αγνότητα του αισθηματός του. Σ' ένα απ' αυτά της γράφει:

«Μου είπες τις προάλλες ότι δεν ήσουν βέβαιη αν ήμουν φρόνιμος. Θα θεωρούσα σαν συντημένη γυναίκα (δηλαδή σαν τιποτένιο πραγματάκι) μια νέα που θα παντρευόταν έναν άντρα χωρίς να έχει τη βεβαιότητα, όχι μόνο ότι είναι φρόνιμος αλλά άκομη — μεταχειρίζομαι επίτηδες αυτή τη λέξη — ότι τη σημασία της — και παρ'έναν, το ίδιο παρ'έναν όσο κι' η ίδια. 'Εχω τη γνώμη ότι η πιο αυστηρή αιδημοσύνη δεν είναι λιγότερο υποχρεωτική για τον άντρα παρ' ό,τι για τη γυναίκα. Δεν καταλαβαίνω πως το ένα φύλο θα μπορούσε ν' απαρνηθεί αυτό το ενστικτό, που είναι το πιο ίερο από όλα τα ζωα. Το να σου πω ότι η τήρηση αυτών των αυστηρών καθηκόντων, που επέβαλαν στον εαυτό μου, δεν μου στοιχίσει θα ήταν ψέμα. Πολλές φορές αισθάνθηκα τις εξαιρετικές συγκινήσεις της νεότη-

τος και της φαντασίας. 'Ημουν αυτές τις στιγμές αδύνατος... 'Αλλ' η ανανηψία σου έτρεχε άμέσως και με έσωζε».

Υπογράφει: «Ο σύζυγός σου». 'Ενώ δεν ήταν άκομη ούτε μνηστήρας της. Αυτή τη συνήθεια την είχε πάρει από την αρχή του ειδυλλίου τους.

«Άφησε το σύζυγό σου να σου πάρει τα δώδεκα φίλια που του υποσχέθηκες», της έγραφε σ' ένα από τα πρώτα γράμματά του. 'Αλλ' η 'Αδέλα δεν δέλησε να του δώσει παραπάνω από τρία.

Η 'Αδέλα, ωστόσο, τον πρόδωσε άργότερα με τον Σαιντ-Μπέρι κι' οι ένοχες σχέσεις τους κοινολογήθηκαν σ' όλο το Παρίσι.

Ο Ουγκώ, όμως, που την αγαπούσε πάντα, τη συγχώρησε κι' όταν η 'Αδέλα πέθανε, έγραψε υπό ημερολόγιο του:

«Της έκλεισα τα μάτια. Ο Θεός θα δεχτεί αυτή τη γλυκειά και μεγάλη ψυχή. Τού την ξαναδίνω. 'Ας εινε ευλογημένη!... Φόρεσα μαύρα ρούχα που δε θα τα ξαναβγάλω ποτέ πιά».

Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΝΤΡΟΥΕ

ΣΤΟΝ ΟΥΓΚΩ

«Αν ο Ουγκώ δεν αγάπησε πραγματικά παρά μόνο τη γυναίκα του, εκείνη, όμως, που του αφωσιώθηκε ολόψυχα ήταν η 'Ιουλιέττα Ντρού. Η αγάπη της κράτησε πενήντα χρόνια, δηλαδή ως τη στιγμή που πέθανε.

Στο διάστημα αυτό έγραψε στον ποιητή... 18.000 γράμματα (του έγραφε δύο και τρία την ημέρα).

στερεώστε καλά την πλάτη και τη μέση του με αρκετά μαξιλάρια.

Προσπαθήσατε ποτέ να γράψετε ή να ζωγραφίσετε, άκουμπώντας το χαρτί μόνο σ' ένα βιβλίο ή σ' ένα δίσκο; 'Αν ναι, θα είδατε τότε πόσο δυσκολευθήκατε για να το καταφέρετε.

Φροντίσατε λοιπόν να ξεφοδιαστείτε το κρεβάτι του παιδιού σας μ' ένα κατάλληλο «προπέρι», τόσο για το φαγητό του όσο και για το παιχνίδι του.

Μια σανίδα του σιδερώματος, άκουμπισμένη σε δυο καρέκλες, δεξιά κι' αριστερά απ' το κρεβάτι, είναι ό,τι πρέπει.

Επίσης ο μικρός άρρωστος χρειάζεται ένα πραγματικό τραπέζι, κοντά στο κρεβάτι του (δύο μεγαλύτερο, τόσο το καλύτερο), για να βάζει απάνω τα βιβλία του, τα παιχνίδια του κι' άλλα μικροπράγματα. Είναι, θαχτεί, ένα άλλο κέρδος: ότι το παιδί δε θα σας φωνάζει τόσο συχνά, για να του δίνετε το ένα και το άλλο.

Πώς θα το ντύσετε; Το πρακτικότερο είναι να του φορέσετε μια μάλλινη μπλούζα, που θα κρατάει ζεστό το στήθος και τα μπράτσα του, χωρίς να κινδύνει ν' ανοίξει μπροστά ή ν' ανοίξει στην πλάτη, όπως οι πυτζάμες. Κι' ύστερα, καθώς τα μανικά της θάβει σπενά και εφάρμοστά, δε θα το ενοχλούνε στα παιχνίδια του ή στο φαγητό του.

Το πιο δύσκολο θέμα όμως είναι το πως θα το διασκεδάσετε.

Δώστε του διάφορα παλιά περιοδικά κι' ένα φαχίδι και συστήστε του να σκαρφαλώ με 'εικονογραφημένη ιστορία», κόβοντας τόν ήρωα, την ήρωίδα, το σπίτι που μένουν, κλπ. Για να τα κολλήσει, δώ' αυτά του δίνετε ένα ρολό σελιότιπ. Είναι βέβαια ένα ρολό σελιότιπ, αλλά δεν υπάρχει το κίνδυνο να χυθεί πάνω στο κρεβάτι.

Ο Ουγκώ δεν τα διάβαζε συνήθως, αλλ' αγαπούσε την 'Ιουλιέττα με τον τρόπο του.

Να ένα από τα γράμματα που του έστειλε:

26 Φεβρουαρίου 1834. ('Ηταν η 32η επέτειος της γεννήσεως του Βίκτωρος Ουγκώ). Καλημέρα. Χαίρεται μου, καλημέρα μεγάλη μου ποιητή, καλημέρα θεέ μου! Να μια όμορφη ημέρα πλημμυρισμένη από αγάπη και ήλιο, όπως αξίζει για να μου θυμίσει την ημέρα, που γεννήθηκες. Σου στέλνω τις ευχές μου από τη μοναξιά και τη σιωπή μου. Οι άλλοι είνε προνομιούχοι. Βρίσκονται κοντά σου και χαίρονται μαζί σου. Εγώ σ' αγαπώ, αυτό είναι όλο. Είμαι πλημμυρισμένη από μελαγχολία, αλλά πιστεύω πως αυτό οφείλεται στη σωματική μου καχεξία, που συνεχίζεται. Σηκώθηκα κατά το μεσημέρι κι' ήπια ένα φλυτζάνι σοκολάτα, γιατί σκέφτηκα πως έπρεπε να το κάνω, μ' όλο που δεν πεινούσα... Κατά τα άλλα, η ηρεμία κι' η σιωπή απλώνεται γύρω μου.

«'Αλλ' αυτό δεν είναι τίποτα, αν μ' αγαπάς όπως σ' αγαπάω. Είναι ημέρες που αμφιβάλλω, όπως π. χ. σήμερα. Νομίζω πως θα μπορούσες να κλέψεις μια στιγμή από τους άλλους, για ναάρθεις να δεις πως είμαι. 'Αλλά κατόπιν σκέφτομαι πως δεν θα μπορούσες με κανένα τρόπο και τότε σε συγχωρώ. Σε φιλάω χίλιες φορές με τη σκέψη μου και δεν είμαι για λυπημένη. Είμαι, τούναντιον, ευτυχισμένη και περήφανη για σένα, σ' αγαπώ και σε θαυμάζω».

Πενήντα χρόνια άργότερα, του γράφει:

«Δευτέρα, 1 'Ιανουαρίου 1853. 'Αγαπημένο μου, δεν ξέρω πού θα βρίσκωμαι αυτή την ημέρα τον ερχόμενο χρόνο, αλλ' είμαι ευτυχισμένη και περήφανη, γιατί, αρχίζοντας τον τωρινό, μπορώ να πω αυτά τα λόγια: «Σ' αγαπώ».

Η 'Ιουλιέττα Ντρού πέθανε στις 11 Μαΐου του ίδιου χρόνου. 'Ηταν τότε 79 χρόνων.

Ο Ουγκώ έζησε άλλα δυο χρόνια και πέθανε το 1855 σε ηλικία 83 χρόνων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο Φώσκολος στην κόμησα 'Αντονιέττα.

Κατάλληλα είναι, επίσης τα «παιχνίδια αναμνηστικών», όταν, να καθένας τους μέσα σ' ένα ειδικό δίσκο, ώστε να το έχει πάντα πρόχειρο το παιδί.

Μπορείτε ακόμα να του υποδείξετε πως να φτιάσει μανόχο του ένα τέτοιο παιχνίδι, κόβοντας σε πολλά κομμάτια μια εικόνα περιοδικού, αφού πρώτα την κόλληση πάνω σ' ένα λεπτό χαρτόνι.

Θα διασκεδάσει επίσης αρκετά, αντιγράφοντας εικόνες από περιοδικά, μ' ένα κομψό. Η ζωγραφική άρσει στα περισσότερα παιδιά.

Αν πρόκειται να μείνει πολλές βδομάδες στο κρεβάτι, χρειάζεται κάτι περισσότερο απ' αυτά, για να περνάει την ώρα του. Βάλτε π.χ. κοντά (όχι όμως πολύ) στο κρεβάτι του μια μεγάλη γυάλα με χυρόφωρα. Θα διασκεδάσουν περισσότερο απ' όσο φαντάζεσθε. Και θα αποκοιμηθείτε πιο εύκολα, κυττάζοντάς τα.

Μπορείτε επίσης να του φτιάξετε ένα «κίτσο», πάνω σ' ένα γειτονικό ράφι, χρησιμοποιώντας βρεγμένα στυπώχα μέσα σ' ένα πιάτο, και σπόρους από σάρι, φακή, φασόλια, κλπ. που φυτρώουν με την υγρασία. Η σπερμάτη τους σπέρνουνε και σε νεογενεάκια με γάμα.

Αν είναι δυνατόν, βάλτε το κρεβάτι του παιδιού κοντά σ' ένα παράθυρο, για να βλέπει από κεί το δρόμο. Θα περνάει θαυμάσια την ώρα του μετρώτας τ' αυτοκίνητα, ή κυττάζοντας απάνω την κίνηση, το πηγαινε — έλα το κόσμο.

Χρειάζεται ωστόσο και συντροφιά το παιδί, εκτός απ' τα παιχνίδια. Προσπαθήστε λοιπόν να κάμνε δας δουλειές μπορείτε στην κάμαρά του: να μαντάρει, να σιδερώνετε, να καθαρίζετε τις παπιές, κλπ.

Αισθηματικό 'Αθηναϊκό μυθιστόρημα της κας 'Ιωάννας 'Αναγνωστόου-Μησκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία όμορφη κοπέλλα δέκα όχτω χρόνων, η Νιόβη Μάκετα, μαζί με δυο νεαρούς φίλους της, τον Θέμη Ριολή και τον 'Αλέξανδρο Σάντη, αγαπούν με πάθος τη μουσική και αποτελούν το «Νεανικό τριό 'Αθηνών», που δίνει με μεγάλη επιτυχία την πρώτη συναυλία του. Η Νιόβη παίζει πιάνο, ο Θέμης βιολί κι' ο 'Αλέξανδρος βιολοντσέλλο. 'Ανάμεσα σ' εκείνους που σπείδουν να τους συγχωρούν, είναι κι' ο Πέτερ Χάουζερ, ένας διευθυντής ορχήστρας από τη Βιέννη, που δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το τριό τους και καλεί για την άλλη μέρα στο σπίτι του ξενודοχείο του, αν θέλει να συνηθιστούν για μερικά ηχημάτα. Οι τρεις νέοι, μπροστά στην απρόσδοκη αυτή πρόταση, κενούν τα πόδια τρελά καλλιτεχνικά ζέιρα για το μέλλον τους. Η Νιόβη ανήκει σε μικροαστική οικογένεια, που μόλις κατάφερε να τα φέρη θόλτα με τα λίγα εσοδά της. 'Αντίθετα ο 'Αλέξανδρος είναι άριστοκράτης. Η οικογένειά του είναι εύπορη. Ο Θέμης Ριολής όμως είναι φτωχός και η μητέρα του λοχαγρούσε ν' άκουση πως ο γιός της θα γνώριζε δόξες με το βιολί του...

Η μοίρα όμως τα έφερε κιόλας κανονίζει αλλοίωτικά. Δεν ήταν γραμμένο ν' άκουση από τ' αγαπημένα χείλη του άντρός της ούτε το ευχάριστο μήνυμα ούτε ποτέ άλλη λέξη.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ

Όταν άνοιξε η παλιά, σαραβαλισμένη αυλόπορτα, πεταχτηκε η Χριστίνα μέσα από το υπόγειο διαμέρισμα κι' έτρεξε, νομίζοντας πως θα έβλεπε το Βαγγέλη.

Όταν είδε έναν άστυνύλακα τάχα. Μετά λίγη ώρα η γειτονιά αναστατώνονταν με τα ξεφωνητά της.

Της τα είχε πη σταράτα ο άστυνομικός. Ο άντρας της ήταν νεκρός! Αυτοκινητικό δυστύχημα. Είχε πάρει το λεωφορείο, το μεσημέρι, για να πάει να βρή τον ιδιοκτήτη του σπιτιού. Μία αστοχή κίνησε του οδηγού... μία σύγκρουση... Δύο επιβάτες τραυματίστηκαν ελαφρά, ο Βαγγέλης Ριολής έμεινε στον τόπο...

Έτρεξαν οι γειτονισσές, τη σήκωσαν, την κατέβασαν από φτωχικό της, και τρόμαξαν να τη συνεφέρουν. Η Χριστίνα κυττάζει γύρω της σαν να μη καταλάβαινε που βρισκόταν. Ο κόσμος ήταν χαμένος γι' αυτήν και τα μάτια της, σπληνωμένα στην κοιλία όπου το μωρό ανάδευε ανυπόμονα τα χερσάκια του και τα ποδαράκια του, το κυττάζαν με απορία, ανήμπορα ακόμα να θυμηθούν, να σκεφθούν, πως το παιδάκι αυτό ήταν δικό της, δικό του...

Κάτι άγρια ξεφωνητά εφονικά, έκεινη τη στιγμή, έκαναν όλες τις γυναίκες που βρισκονταν μαζεμένες στο δωμάτιο, ν' ανατριχιάσουν.

Σαν ελαφίνα, που νοιώθει κάποιον κίνδυνο, πεταχτηκε η Χριστίνα. Οι γυναίκες δεν είχαν ακόμα καταλάβει. Η δική της η καρδιά όμως είχε ζυπνήσει, είχε άκουσει τη φωνή των μικρών κοριτσιών της...

Μία κορυφή σπαραχτική, ένα ουρλιαχτό, που δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο. Από τον πρόμο ποδούβεινε το δικό της πρόσωπο, κατάλαβαν κι' οι άλλες γυναίκες. Τα κοριτσάκια δεν ήταν στην αλή. Μία φοιητή φωνή άκούστηκε ακόμα, ένα μακρόσυρτο παιδικό ουρλιαχτό. «Όλες έτρεξαν προς το σαραβαλισμένο υπόγειο όπου βρισκόταν το πλυταριό. Και τότε το ουρλιαχτό πέρασε από χείλη σε χείλη,

ΠΑΙΧΝΙΟΜΕΝΑ ΝΙΑΤΑ

από στόμα σε στόμα, από καρδιά σε καρδιά...

Χρόνια τ' άκουγε αυτό το ουρλιαχτό ή δυστυχία μάνα. Χρόνια ζυπνούσε από τον ήπιο της και νομίζε πως ο αέρας ήταν πλημμυρισμένος από θρήνο. Και χρόνια έβλεπε μπροστά της δυο φτωχά παιδιατικά κορμάκια, παραμορφωμένα... Δύο φουσανάκια κολλημένα στα μικροσκοπικά κορμιά, δυο κόκκινες κορδέλλες, κρεμώσαν να κλάιγαν...

Το κακό είχε έρξει γρήγορα σαν αστροπελέκι. Όταν μαζεύτηκαν οι γειτονισσές στο υπόγειο της Χριστίνας, τα δυο κοριτσάκια το βρήκαν παιχνίδι να ξεκληφτούν και να πάνε στο πλυταριό. Μία γυναίκα είχε αφήσει τη μπουγάδα της στη μέση. Ρούχα στοίβα, κι' ένα μεγάλο καζάνι, χαμηνό, με νερό κοχλαστό. Πώς τόκαναν, πως τα κατάφεραν, τα δυστυχισμένα τα μικρά κι' έπεσαν μέσα στο νερό; Κάποιος κακός δαί-

μονας είχε περάσει από το φτωχό σπιτάκι, θαρρείς, εκείνη την ημέρα και το είχε σημαδέψει. Κι' ήταν τόσο η κακία του, που δεν τούφτασε η μία συμφορά. Σημάδεψε και δεύτερη φορά, και πέτυχε τα δυο μικρά, τα δυο λουλουδάκια...

Χρόνια άκουγε «ο ουρλιαχτό ή δυστυχία χαροκαμένη μάνα, χρόνια νομίζε πως έβλεπε ένα εφιαλτικό όνειρο μπροστά της: τον άντρα της νεκρό, και δίπλα τα μικροσκοπικά φέρετρα με τα φτωχά τα δίδυμα... Χρόνια δε μπόρεσαν να γελάσουν τα χείλη της.

Το κεφάλαιο που προωριζόταν για ν' αγοράσθη το σπιτάκι, φανώθηκε γρήγορα. Η φτώχεια χτύπησε την πόρτα της. Τότε έσφιξε την καρδιά της κι' έπιασε ξανά τη δουλειά της. Πλέξιμο. Νυχτέρια. Πουούσαν τα χέρια της, έτσουζαν τα μάτια της, κι' όλο έπλεκε, έπλεκε... Για να είναι ο μοναχογιός της πάντα καλοθερμμένος, καλοντυμένος, για να πάει σχολείο, κι' έπειτα, για να του αγοράσει ένα φτωχό φτηνό βιολάκι...

Την άφισε, έφερε πάλι μία βόλτα, έπειτα στάθηκε μπροστά της. Τα μάτια του άστραφταν.

Μαμά, είμαι ευτυχισμένος. «Από τη μουσική σου; τον ρώτησε γρήγορα.

Δίστασε ο νέος μιά στιγμή. «Έπειτα πρόφερε άργα, στοχαστικά:

— Ναι, από τη μουσική. Δεν φαντάζεσαι πόση ευτυχία νοιώθω, όταν πιάνω το δοξάρι στα χέρια μου.

Είμαι ένα δώρο του Θεού, παιδί μου.

Κάπτετε μούλεγε ο 'Αλέξανδρος, ότ νοιώθει το βιολοντσέλλο του σαν ζωντανό πλάσμα κάτω από τα δάκτυλά του... Δεν το κατάλαβε, όταν μού το έπτε. 'Αποψε όμως το κατάλαβε, τ' νοιώσα καλά...

— Σαν ζωντανό πλάσμα... — Ναι... σαν...

Σταμάτησε και δεν άποκριθηκε στο έρωτηματικό της ματιάς της μητέρας του. Κι' εκείνη, άπλη γυναίκα, δεν κατάλαβε. Κι' όμως μέσα βαθιά στην καρδιά της, σαν να άκουσε μια λέξη:

— Σαν γυναίκα... Ναι, σαν γυναίκα...

Χαμογέλασε, και χάιδεψε το χέρι του γιου της.

Η ευτυχία τριγυρνάει τον κόσμο. Πότε-πότε θυμάται πως πρέπει να σταθή και κάπου... Τότε στέκει μπροστά σε μία πόρτα. 'Απαράλλαχτα όπως ή ευτυχία...

— Αποψε νομίζω πως στάθηκε στη δική μας την πόρτα, μάνα, έπτε με φωνή θαδαία ο Θέμης.

Κι' έπειτα έπεσε στο κρεβάτι του, σαν να ήθελε να μη μιλήσει άλλο, σαν να ήθελε να κοιμηθί με τ' όνομα της ευτυχίας στα χείλη.

ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΔΟΞΑ

Η Νιόβη χτυπούσε ανυπόμονα το ποδαράκι της στο χαλί. Τα λίγα λεπτά της ώρας που περίμενε της φαινόταν αιώνιας.

Τι κάνει έτσι; της ψιθύρισε η μητέρα της γελώντας.

— Γιατί άργει; Γιατί δεν έρχεται;

Δια το πιστόν: Γ. ΘΕΙΣΒΙΟΣ

Είμαι αλήθεια ότι ο κόσμος δείχνει πάντα δυστυχία, όταν μπαίνει μέσα σ' κέντρα και σε ζαχαροπλαστεία, γιατί κάμποσα από αυτά ποιντικά τα μουνταρένι κι' η μεγάλη τους η πάστρα τον πελάτη... ξεπατρεύει!

Δυστυχία δείχνει, επίσης, για τις ντιπότες τις ταινίες, γιατί ως επί το πλείστον, συναντά χαλκομανίες

από στόμα σε στόμα, από καρδιά σε καρδιά...

Χρόνια τ' άκουγε αυτό το ουρλιαχτό ή δυστυχία μάνα. Χρόνια ζυπνούσε από τον ήπιο της και νομίζε πως ο αέρας ήταν πλημμυρισμένος από θρήνο. Και χρόνια έβλεπε μπροστά της δυο φτωχά παιδιατικά κορμάκια, παραμορφωμένα... Δύο φουσανάκια κολλημένα στα μικροσκοπικά κορμιά, δυο κόκκινες κορδέλλες, κρεμώσαν να κλάιγαν...

Το κακό είχε έρξει γρήγορα σαν αστροπελέκι. Όταν μαζεύτηκαν οι γειτονισσές στο υπόγειο της Χριστίνας, τα δυο κοριτσάκια το βρήκαν παιχνίδι να ξεκληφτούν και να πάνε στο πλυταριό. Μία γυναίκα είχε αφήσει τη μπουγάδα της στη μέση. Ρούχα στοίβα, κι' ένα μεγάλο καζάνι, χαμηνό, με νερό κοχλαστό. Πώς τόκαναν, πως τα κατάφεραν, τα δυστυχισμένα τα μικρά κι' έπεσαν μέσα στο νερό; Κάποιος κακός δαί-

μονας είχε περάσει από το φτωχό σπιτάκι, θαρρείς, εκείνη την ημέρα και το είχε σημαδέψει. Κι' ήταν τόσο η κακία του, που δεν τούφτασε η μία συμφορά. Σημάδεψε και δεύτερη φορά, και πέτυχε τα δυο μικρά, τα δυο λουλουδάκια...

Χρόνια άκουγε «ο ουρλιαχτό ή δυστυχία χαροκαμένη μάνα, χρόνια νομίζε πως έβλεπε ένα εφιαλτικό όνειρο μπροστά της: τον άντρα της νεκρό, και δίπλα τα μικροσκοπικά φέρετρα με τα φτωχά τα δίδυμα... Χρόνια δε μπόρεσαν να γελάσουν τα χείλη της.

Το κεφάλαιο που προωριζόταν για ν' αγοράσθη το σπιτάκι, φανώθηκε γρήγορα. Η φτώχεια χτύπησε την πόρτα της. Τότε έσφιξε την καρδιά της κι' έπιασε ξανά τη δουλειά της. Πλέξιμο. Νυχτέρια. Πουούσαν τα χέρια της, έτσουζαν τα μάτια της, κι' όλο έπλεκε, έπλεκε... Για να είναι ο μοναχογιός της πάντα καλοθερμμένος, καλοντυμένος, για να πάει σχολείο, κι' έπειτα, για να του αγοράσει ένα φτωχό φτηνό βιολάκι...

Την άφισε, έφερε πάλι μία βόλτα, έπειτα στάθηκε μπροστά της. Τα μάτια του άστραφταν.

Μαμά, είμαι ευτυχισμένος. «Από τη μουσική σου; τον ρώτησε γρήγορα.

Δίστασε ο νέος μιά στιγμή. «Έπειτα πρόφερε άργα, στοχαστικά:

— Ναι, από τη μουσική. Δεν φαντάζεσαι πόση ευτυχία νοιώθω, όταν πιάνω το δοξάρι στα χέρια μου.

Είμαι ένα δώρο του Θεού, παιδί μου.

Κάπτετε μούλεγε ο 'Αλέξανδρος, ότ νοιώθει το βιολοντσέλλο του σαν ζωντανό πλάσμα κάτω από τα δάκτυλά του... Δεν το κατάλαβε, όταν μού το έπτε. 'Αποψε όμως το κατάλαβε, τ' νοιώσα καλά...

— Σαν ζωντανό πλάσμα... — Ναι... σαν...

Σταμάτησε και δεν άποκριθηκε στο έρωτηματικό της ματιάς της μητέρας του. Κι' εκείνη, άπλη γυναίκα, δεν κατάλαβε. Κι' όμως μέσα βαθιά στην καρδιά της, σαν να άκουσε μια λέξη:

— Σαν γυναίκα... Ναι, σαν γυναίκα...

Χαμογέλασε, και χάιδεψε το χέρι του γιου της.

Η ευτυχία τριγυρνάει τον κόσμο. Πότε-πότε θυμάται πως πρέπει να σταθή και κάπου... Τότε στέκει μπροστά σε μία πόρτα. 'Απαράλλαχτα όπως ή ευτυχία...

— Αποψε νομίζω πως στάθηκε στη δική μας την πόρτα, μάνα, έπτε με φωνή θαδαία ο Θέμης.

Κι' έπειτα έπεσε στο κρεβάτι του, σαν να ήθελε να μη μιλήσει άλλο, σαν να ήθελε να κοιμηθί με τ' όνομα της ευτυχίας στα χείλη.

ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΔΟΞΑ

Η Νιόβη χτυπούσε ανυπόμονα το ποδαράκι της στο χαλί. Τα λίγα λεπτά της ώρας που περίμενε της φαινόταν αιώνιας.

Τι κάνει έτσι; της ψιθύρισε η μητέρα της γελώντας.

— Γιατί άργει; Γιατί δεν έρχεται;

Δια το πιστόν: Γ. ΘΕΙΣΒΙΟΣ

Είμαι αλήθεια ότι ο κόσμος δείχνει πάντα δυστυχία, όταν μπαίνει μέσα σ' κέντρα και σε ζαχαροπλαστεία, γιατί κάμποσα από αυτά ποιντικά τα μουνταρένι κι' η μεγάλη τους η πάστρα τον πελάτη... ξεπατρεύει!

Δυστυχία δείχνει, επίσης, για τις ντιπότες τις ταινίες, γιατί ως επί το πλείστον, συναντά χαλκομανίες

από στόμα σε στόμα, από καρδιά σε καρδιά...

Χρόνια τ' άκουγε αυτό το ουρλιαχτό ή δυστυχία μάνα. Χρόνια ζυπνούσε από τον ήπιο της και νομίζε πως ο αέρας ήταν πλημμυρισμένος από θρήνο. Και χρόνια έβλεπε μπροστά της δυο φτωχά παιδιατικά κορμάκια, παραμορφωμένα... Δύο φουσανάκια κολλημένα στα μικροσκοπικά κορμιά, δυο κόκκινες κορδέλλες, κρεμώσαν να κλάιγαν...

Το κακό είχε έρξει γρήγορα σαν αστροπελέκι. Όταν μαζεύτηκαν οι γειτονισσές στο υπόγειο της Χριστίνας, τα δυο κοριτσάκια το βρήκαν παιχνίδι να ξεκληφτούν και να πάνε στο πλυταριό. Μία γυναίκα είχε αφήσει τη μπουγάδα της στη μέση. Ρούχα στοίβα, κι' ένα μεγάλο καζάνι, χαμηνό, με νερό κοχλαστό. Πώς τόκαναν, πως τα κατάφεραν, τα δυστυχισμένα τα μικρά κι' έπεσαν μέσα στο νερό; Κάποιος κακός δαί-

μονας είχε περάσει από το φτωχό σπιτάκι, θαρρείς, εκείνη την ημέρα και το είχε σημαδέψει. Κι' ήταν τόσο η κακία του, που δεν τούφτασε η μία συμφορά. Σημάδεψε και δεύτερη φορά, και πέτυχε τα δυο μικρά, τα δυο λουλουδάκια...

Χρόνια άκουγε «ο ουρλιαχτό ή δυστυχία χαροκαμένη μάνα, χρόνια νομίζε πως έβλεπε ένα εφιαλτικό όνειρο μπροστά της: τον άντρα της νεκρό, και δίπλα τα μικροσκοπικά φέρετρα με τα φτωχά τα δίδυμα... Χρόνια δε μπόρεσαν να γελάσουν τα χείλη της.

Το κεφάλαιο που προωριζόταν για ν' αγοράσθη το σπιτάκι, φανώθηκε γρήγορα. Η φτώχεια χτύπησε την πόρτα της. Τότε έσφιξε την καρδιά της κι' έπιασε ξανά τη δουλειά της. Πλέξιμο. Νυχτέρια. Πουούσαν τα χέρια της, έτσουζαν τα μάτια της, κι' όλο έπλεκε, έπλεκε... Για να είναι ο μοναχογιός της πάντα καλοθερμμένος, καλοντυμένος, για να πάει σχολείο, κι' έπειτα, για να του αγοράσει ένα φτωχό φτηνό βιολάκι...

— Δεν θα ήταν έτοιμος, ο άνθρωπος.

Περιμέναν στο μεγαλοπρεπές σαλόνι του ξενοδοχείου της «Μεγάλης Βρετανίας». Υπάλληλοι με λιόρεδες έμπαιναν, έβγαζαν με ύφος τελετάρχου, γκρομ, όμορφοι, σβέλτοι και αυθαδικοί έκρουσαν πίσω από πρόσωπα πολύ καθώς πρέπει την ταχατινιά τους κι' έρχονταν στην κοπέλλα καμιά κλεφτή ματιά.

Επί τέλους, ο Πέτερ Χάουζερ, παρουσιάστηκε και προχώρησε προς το μέρος τους, με όμμα κάπως συρτό, λες και γλιστρούσε στο χαλί, κάπως σκυμμένος και μ' ένα αμφιβολό χαμόγελο στα χλωμά, λεπτά του χείλη. Τους έδωσε το χέρι με μία κίνηση χλιαρή.

— Με συγχωρήτε, άργησα λιγάκι...

Η Μάρθα τον διέκοψε πολύ ευγενικά:

— Όχι... μαέστρο, δεν έχει σημασία...

Η Νιόβη ήθελε κάτι να πη κι' αυτή, αίσθανόταν όμως τη γλώσσα της δεμένη.

Κάθισε ο μαέστρος, βαθεία, αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, άναψε τσιγάρο και τους πρόσφερε. Οι γυναίκες δεν κάπνιζαν. Αυτός τράβηξε με την ησυχία του μερικές ρουφηξίες, λες κι' εύρισκε κάποια ευχαρίστηση να τις κάνει ν' αναπομονούν. Η Νιόβη ένοιωσε εκείνη τη στιγμή μία άκατανίκητη επιθυμία να τον σκουνητήσει, να τον ζυπνήσει, να τον κάνει με κάθε τρόπο να μιλήσει.

Επί τέλους η φωνή του άκούστηκε. Πολύ απαλή, πολύ ευγενική:

— Λοιπόν, δεσποινίς, πώς είσαστε από χθες; Ξεκουραστήκατε;

— Δεν ήμουν κουρασμένη, αποκρίθηκε η κοπέλλα με το ζωρό της ύφος.

Ήταν χαρούμενη που εύρισκε ξανά τη λαλιά της. Ξαφνικά, σαν νάνοιωσε ότι δεν φοβόταν πιά.

Της χαμογέλασε πίσω από τα μυωπικά γυαλιά του. Τα μάτια του ήταν γκριζά, πολύ ανοιχτά, μάλλον ξεπλυμένα, έβγαιναν όμως... ίσως πονηρά, σκέφθηκε η κοπέλλα. Μάτια ανθρώπου συνηθισμένου να κυττάει πέρα από το πρόσωπο, βαθεία τους ανθρώπους, βαθεία ίσως μέσα στις καρδιές.

— Όποτε δεν είσαστε κουρασμένη; Περιήφανα!... Όποτε, σαν να λέμε, έχετε όρεξη για εργασία;

— Άν έχω όρεξη; φώναξε η

Νιόβη τόσο δυνατά, που μερικοί ξένοι, που κάθονταν παρέκει, γύρισαν και κύτταξαν.

Η κοπελίτσα κοκκίνισε κι' ο Χάουζερ γέλασε κι' έκλεισε το μάτι της Μάρθας.

— Ταμπεραμέντο, έ; Νότιο ταμπεραμέντο...

— Με συγχωρήτε, ψιθύρισε η κοπελίτσα, γελώντας με άμυχωνία.

— Μ' αρέσουν οι άνθρωποι με ταμπεραμέντο... Δεν μου λέτε... Πώς θα σας φαινόταν αν είχατε κανένα άγκαζεμάν γ'... μερικές πόλεις της Αυστρίας; Δεν ένιωθ, φυσικά, τη Βιέννη. Όχι ακόμα. Έκει είναι κάπως δύσκολα τα πράγματα. Άλλα, σε άλλες πόλεις. Θα σας έδινε χαρά να έμφανισθήτε;

— Θα ήταν ευτυχία για μένα... γιά μās, αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Χμ...

Πάλι σταμάτησε ο μαέστρος, πάλι κάπνισε κάμποση ώρα. Η Νιόβη τον κύτταζε με αγωνία. Όλη της η ψυχή ανέβαινε στα μάτια της. Ήθελε να τον ψυχολογήσει, δεν καταλάβαινε γιατί δεν της έλεγε γρήγορα όλη του τη σκέψη. Αυτός ο άργος ρυθμός του, αυτός ο τρόπος του να πετάει μία λέξη κι' έπειτα να σκέπτεται ήταν κάτι ξένο προς την ιδιοσυγκρασία της, κάτι ξένο προς την ελληνική φύση. Έκείνος όμως το συνήθιζε, φαίνεται. Κάπνιζε και την κύτταζε και ξανακάπνιζε, και τη μελετούσε, λες κι' ήθελε ν' ανακαλύψει στη φυσιογνωμία της κάποια εγγύηση για την επιτυχία.

— Και δε μου λέτε... τι ρεπερτόριο έχετε;

— Αυτά που ακούσατε, αποκρίθηκε πρόθυμα η μικρή, κι' ίσως κομμάτια για μία ακόμα συναυλία.

— Κι' εσείς... εσείς μόνη, τί έχετε;

— Έγώ μόνη;

Ήταν μία ερώτηση που δεν την περίμενε πάλι.

— Ναί... θα παίζετε και μόνη...

— Φυσικά...έχω...

Του απαντήθηκε μερικά κομμάτια πουπαίξε μόνη της.

— Έπειτα τον ρώτησε, ενώ η καρδιά της χτυπούσε να σπάσει: — Δηλαδή... θα ήταν δυνατόν... νομίζετε ότι θα μπορούσα να δώσω και μόνη μου κανένα ρεσιτάλ;

— Αυτό, δε μπορώ να σας το πώ, αγαπητή μου δεσποινίς, της αποκρίθηκε με το ευγενικό,

απαλό του ύφος. Πρέπει να σας άκουσω.

— Άν' θέλετε. Πού όμως;

Πότε; — Έτρεμε από άνηπομνησία. Θάθελε να τον αναγκάσει με κάποιον τρόπο να μιλήσει γρήγορα, να της φανερώσει όλες του τις σκέψεις. Έκείνος όμως δεν έιαζόταν διόλου.

— Μά... κάπου θα μπορέσω να σας άκούσω... Δεν μου λέτε, έχετε τηλεφώνω;

— Ναί!

— Να μου δώσετε τον αριθμό σας. Και θα ιδώ. Θα συνεννοηθώ με κανένα 'Οδεών... ή με κανένα κατάστημα πιάνων, νάρθητε να μου παίξετε. Γιατί εδώ φυσικά, δεν διαθέτω πιάνο...

— Έλάτε σπίτι μας! φώναξε αυθόρμητα η κοπελίτσα.

Η μητέρα της δαγκώθηκε και τη σκουνητσε κρυφά. Ο μαέστρος χαμογέλασε και φάνηκε να διασκεδάει με το όρμητικό της ύφος:

— Άγαπητό μου παιδί, αυτό είναι κάπως δύσκολο. Καταλαβαίνεις ότι είμαι πολύ άπασχολημένος.

— Με συγχωρείτε, ψιθύρισε ντροπισμένη η Μάρθα. Η κόρη μου δεν το σκέφθηκε. Μας συγχωρείτε πολύ.

— Ό, δεν έχει σημασία. — Έτσι είναι τα νιάτα. Πάντα διασπικά. Τα ξέρουμε αυτά... Λοιπόν... Είμαστε σύμφωνοι. Θα σας τηλεφωνήσω. Μπορεί νάρθητε να λεφωνήσω.

— Μου παίξετε μόνη σας. Η νάρθητε με τους συναδέλφους σας. Θα σας ειδοποιήσω.

Το ύφος του έδειχνε, ότι η συνέντευξη είχε τελειώσει. Πρώτη σηκώθηκε η Μάρθα.

— Ευχαριστούμε πάρα πολύ, του είπε ταπεινά. Ευχαριστούμε εκ των προτέρων.

Τη χαιρέτησε με το γλιανό του ύφος, άμωγα, τυπικά. Της Νιόβης όμως το χέρι το κράτησε κάμποση ώρα μέσα στη χούφτα του.

— Νιόβη... πρόσφερε με ύφος ρωμαντικό... Το όνομά σας είναι τραγικό. Γιατί σας έδωσαν ένα τόσο τραγικό όνομα;

Σήκωσε η μικρή τους ώμους της με ύφος παιδικτικό:

— Που ξέρω εγώ;

— Είναι ίσως ωραίο... Μας φέρονει τόσες σκέψεις... Έσας όμως ξέρετε πώς έπρεπε να σας λένε;

— Βαφτίστηκε με εσείς, του φώναξε ταχατινιά, ευτυχισμένη.

— Μαγία... Μαγία, στη δική μας μυθολογία είναι η θεά της

άνοιξεως. Θα σας πείραζε να σας φωνάζω Μαγία;

— Όχι... όπως θέλετε, γέλασε η παιδούλα.

Της έσφιξε ξανά το χέρι και τις άφισε να φύγουν. Στεκόταν όμως κάμποση ώρα και τις παρακολουθούσε. Ήταν όπως πάντα ντυμένος άμωγα και το στυλό του ήταν άριστοκρατικό, παρ' όλο που το άναστημά του ήταν μέτριο και το κεφάλι του έσκυβε λιγάκι.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Το ίδιο απόγευμα είχαν δυκιμή τα τρία παιδιά. Είχαν πάρει με τόσο ένθουσιασμό τη δουλειά τους, παύσαναν πρόδες τρεις φορές τη δομάδα, πάντα στο σπίτι της κοπέλλας.

Πρώτος ήρθε ο Θέμης, χαρούμενος, άστραφτερό από νιάτα και ευτυχία.

— Τα είδες; Τα είδες; της φώναξε από την πόρτα.

— Όχι... Τι;

Της έδειξε δυο-τρεις έφημερίδες. Όλες έγραφαν θαυμασία για τη χθεσινή συναυλία. Έκει που τις διάβαζαν, ήρθε κι' ο 'Αλέξανδρος. Αυτός τις είχε κιόλας διαβάσει. Κάποιος κριτικός τους εύρισκε μερικά ανεπαίσθητα ελαττώματα! Ο Θέμης έγινε έξω φρενών.

Ήταν ανάγκη τώρα να μάς τα γράψω αυτά;

Ο 'Αλέξανδρος όμως άρχισε μια ψυχραιμη συζήτηση. Εύρισκε σωστή την κριτική και προσπαθούσε να δώσει και στους άλλους να καταλάβουν, ότι η έκτέλεσής τους δεν ήταν και τόσο τέλεια.

Η καλλιτεχνική συζήτησης φούντωσε. Η Νιόβη πήγε με το μέρος του 'Αλέξανδρου. Κι' αυτή δύσκολα ήταν ευχαριστημένη από τον εαυτό της. Κι'όταν ακόμα ο καθηγητής τους τους έλεγε ότι ήταν άπολυτα ευχαριστημένος, αυτή είχε πάντα τις αντιρρήσεις της.

Μόνον ο Θέμης νευρίαζε πάντα με τις παρατηρήσεις. Αυτός δεν ήταν τύπος να ικανοποιείται τις λεπτομέρειες. Άρπαζε προμερα γρήγορα τα κομμάτια, έμπαινε στο πνεύμα του έργου πριν ακόμα κυττάσουν καλά-καλά τις νότες οι άλλοι, και με την καταπληκτική ευκολία που είχε, ήταν σε θέση να παίξει σχεδόν χωρίς διάβασμα κάθε κομμάτι. Έπειτα όμως, δεν κατάφερνε να διορθώσει σχεδόν τίποτα. Και περιφρονούσε με όλη του την ψυχή τη σχολαστική εργασία και το πολύ λεπτολόγημα.

Ήταν ο ίδιος μία φλόγα, κι' έτσι σαν φωτιά την

ένοιωσε και τη μουσική.

Ο 'Αλέξανδρος αντίθετα, ήθελε να έμβασθουν σε κάθε τι. Πίσω από τις μουσικές φράσεις, ήθελε ν' ανακαλύψει βαθύα την ψυχή του συνθέτου. Δεν τούφθανε να παίξει όμορφα, ήθελε να δίνει πάντα κάτι καινούργιο, ήθελε να εκφράζει με το δικό του τρόπο τη μουσική. Όχι όμως μ' ένα τρόπο πρόχειρο. Του φαινόταν φτηνή δουλειά, αν δεν παιδεύονταν κάμποσο χρονικό διάστημα με τη σκέψη.

Ανάμεσα από τους δυο δρισκόταν η κοπέλλα. Αυτή είχε γρήγορη αντίληψη κι' ήταν απ' τη φύση της ζωρή κι' άνηπόμνη. Όταν ο 'Αλέξανδρος άρχιζε τις θαυματοχάστες σκέψεις και κρίσεις, συμφωνούσε πάντα μαζί του. Δεν σκεπτόταν πρώτη αυτή τόσο βαθύα. Ήταν όμως ικανή να τον άκολουθί στις βαθείς του σκέψεις.

Οι καλλιτεχνικές τους συζητήσεις κατέληγαν πολλές φορές σε τσακωμό ανάμεσα στο Θέμη και στον 'Αλέξανδρο. Ο Θέμης πολλές φορές, στη φούρια του, άπάνω, μιλούσε άπότομα και δεν άργούσε να προσβάλει τον 'Αλέξανδρο.

Αυτός συνήθως δεν έχανε την ψυχραιμία του. Καμιά φορά όμως νευρίαζε. Τότε έμπαινε η Νιόβη στη μέση. Με μία της λέξη κατάφερε να τους ημερέψει και τους δυο. — Ένα χαμόγελο στον ένα, ένα στον άλλον, έφθανε γιά να τους κάνει να χαμογελέσουν κι' αυτοί μεταξύ τους.

Έτσι, και σήμερα, μόλις τους είδε κάπως ν' άρπαζώνται, κάθισε στο πιάνο.

— Παιδιά. Έλάτε. Πρέπει να μελετήσουμε πολύ. Φαντασθήτε να μάς ζητήση να τους παίξουμε κι' άλλα ο μαέστρος.

Τους διηγήθηκε με όλες τις λεπτομέρειες τη συνάντησή της με τον Πέτερ Χάουζερ. Οι νεαροί πετούσαν στα σύννεφα.

— Άν μας άγκαζάρη γιά την Αυστρία, έλεγε ο Θέμης, εγώ δεν ξαναγορίζω. Δεν ξέρω πώς θα κάνω, εργάτης θα πάω να γίνω, αλλά θα μείνω εκεί, να δοκιμάσω την τύχη μου.

Ο 'Αλέξανδρος τάβλεπε πάλι ψυχραιμά τα πράγματα:

— Θα δούμε τι επιτυχίες θάχουμε εκεί. Πρέπει να έχουμε καλές κριτικές, γιά ν' αποφασίσουμε τι θα κάνουμε.

— Έλάτε, έλάτε! τους φώναξε η Νιόβη. Με τα λήγια δεν γίνεται τίποτα. Πρέπει να προσπα-ρασκευασθούμε καλά.

Άρχισαν τη μελέτη. Μετά λίγα λεπτά της ώρας είχαν κιόλας ξεχάσει τον κόσμο.

Έτσι γινόταν πάντα. Ό,τι συζητήσεις και να είχαν πριν, άκόμα και διαφωνίες και τσακωμούς, όταν άρχιζαν τη μουσική, τα ξεχνούσαν. Τότε τα τρία όργανα γίνονταν μία ψυχή παλλόμενη, που φρικιούσε από όμορφιά, που πεταγόταν και ζητούσε να φθάση όλο και πιο ψηλά. Τότε, όταν άκουμπόσαν τα δακτυλά τους στις χορδές και στα πληκτρα, δεν σκεπτόταν πιά γιά ποιο σκοπό μελετούσαν, τι φιλοδοξούσαν, τι όνειρευόνταν. Τους έφθανε πώς έπαιζαν μουσική, τους έφθανε η μυσταγωγία των ήχων, η μαγεία της μουσικής όμορφιάς.

Η Μάρθα κρατούσε την άναπνοή της τις ώρες πουκάναν πρόδες τα παιδιά. Κανόνιζε έτσι το νοικοκυριό της, σε τρόπο ώστε να μπορεί να τους άφνει τελείως άνεόχλητους στο σαλόνι-τραπέζα εκείνη την ώρα. Αυτή πάλευε συνήθως στην κουζίνα τότε, η Μαρίλένα έλειπε από το σπίτι, ήταν σχολείο κι' ο άντρας της έ-

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΠΟΥ... ΡΑΒΕΙ

Ο Πίτσιο είναι ασφαλώς το πιο παράξενο καναρίνι, που υπάρχει σήμερα στον κόσμο. Η κυρία Βάλλι το έφερε μία χειμωνιάτικη μέρα, του 1960 σε κακά χάλια μέσα στον κήπο της, το πήρε στο σπίτι της, το περιποιήθηκε και του έδωσε τη ζωή. Πάνω όλο το πουλάκι δεν έγκατέλειψε το σπίτι της κυρίας Βάλλι, παρ' όλο ότι κυκλοφορεί τε-λείως ελεύθερα, και δε χάνει καμιά ευκαιρία να δείξη στην κυρία του την ευγνωμοσύνη του. Ο Πίτσιο έχει όμως και μία μανία: το ράμμο. Μόλις δει την κυρία Βάλλι ή την κόρη της Νάντια να καθώνται, γιά να ράψουν ή να μαντέψουν κάτι, πετά κοντά τους, κάθεται πάνω στα χέρια τους και τραβάει με το ράφιο του την κλωστή, σαν να θέλει να τις βοηθήσει. Στη φωτογραφία μας (κάτω) ο Πίτσιο δίνει ένα φιλάκι στη Νάντια, έκδηλώνοντας έτσι την άγάπη του γι' αυτήν.

λειπε επίσης, στη δουλειά του.

Έτσι τα τρία παιδιά ήταν ελεύθερα να θυθιστούν στο πλάγος της μουσικής, να ξεχάσουν τον κόσμο.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Είχε σουρουπώσει όταν τελείωσαν τη δοκιμή εκείνο το απόγευμα. Κυττάχτηκαν, χαμογέλασαν ευτυχισμένα.

— Κάνεμα καλή δουλειά σήμερα, είπε η Νιόβη.

— Ναί, συμφώνησε ο 'Αλέξανδρος. Νομίζω ότι κάτι κάνουμε.

Ο Θέμης σκούπιζε τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Δινόταν ολόκληρος πάντα, είτε μελετούσε, είτε έπαιζε σε κόσμο, δε μπορούσε να συγκρατηθεί. Έπρεπε να δώσει όλη του την ψυχή.

— Μεθαύριο πάλι, είπε ευθυμα η Νιόβη. Να ιδούμε, θάχω είδησι από το μαέστρο στο μεταξύ;

Ο Θέμης έβαλε το βιολί του στη θέση, ο 'Αλέξανδρος όμως κοντοστεκόταν.

Κύτταξε άξαφνα μ' ένα πονηρό χαμόγελο την κοπέλλα.

— Νιόβη... πρόσφερε επί τέλους. Έχω σήμερα μία έκπληξη γιά σένα.

— Μπά! έκανε εκείνη περιέργη. Μ' άκούσω. Μήπως πρόκειται να πάμε να χορεύουμε;

— Όχι σήμερα. Θα χορέψουμε την Πέμπτη, αν συμφωνήτε...

— Φυσικά! φώναξε μ' ένθου-

ραία και άριστοκρατικά.

Ο Θέμης τα πήρε μηχανικά στα χέρια του, αλλά δεν είπε λέξη. Είχε γίνει ξαφνικά πολύ χλωμός, και το πρόσωπό του είχε σκοτεινιάσει.

— 'Αλέξανδρε! Είναι χάρμα το δακτυλίδι σου... Χάρμα!...

Και με το αυθόρμητο ύφος της τούδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

Έπειτα, βλέποντας το σκυθρωπό πρόσωπο του Θέμη, τον άρπαξε, τον φίλησε κι' αυτόν σκαστά.

— Να κι' εσύ, γιά να μη ζηλεύεις!

Τι νόημα έχει αυτό το δώρο; πρόσφερε ο Θέμης με το ίδιο σκοτεινό ύφος.

— Μά, σας εξήγησα, αποκρίθηκε ο 'Αλέξανδρος. Άν θέλη ο Θεός, η συνεργασία μας θα δα-στάξή πολύν καιρό. Σκέφθη:.. λοιπόν να σας χαρίσω κάτι, να θυμόσαστε την πρώτη φορά που έμφανισθήκαμε μαζί.

— Κανονικά λοιπόν, πρέπει να σου χαρίσουμε κι' έμεις κάτι, είπε ο Θέμης.

— Άσε τις κουταμάρες, Θέμη... Έγώ τόκανα έτσι, μ' ελή μου τη χαρά...

— Το ξέρω ότι δεν τόκανες από το ύστερήμά σου, είπε ο Θέμης.

Η φωνή του άκούγόταν ξαφνικά κοφή, δυσάρεστη κι' η Νιόβη που τους παρακολουθούσε, είχε την έντυπωση, πώς κάποιο άραυ σύννεφο πλανιόταν στον άέρα.

— Έλα τώρα, Θέμη, τον μάλωσε μαλακά. Θύμωσες γιά το δώρο;

— Να θυμώσω; Έκανε αυτός πάλι κοφτά. Αυτό δά έλειπε. Να μου κάνουν δώρο και να θυμώω κιόλας.

— Μή δίνετε μεγαλύτερη σημασία στο πράγμα, είπε μαλακά ο 'Αλέξανδρος. Θέλω να το πάρτε όπως σας το είπα. Ένθυμιο γιά την πρώτη μας εμφάνισι.

— Παιδιά, φώναξε η Νιόβη. Σταθήτε τώρα να ιδούμε τι έχουμε μπροστά μας. Έχουμε κι' άλλες υποχρεώσεις, μη τα ξεχνάμε...

Έχουμε μία συναυλία στον 'Ελληνο-γαλλικό, το Μάιο, είπε ο 'Αλέξανδρος.

— Και μία τον 'Ιούνιο, στη Θεσσαλονίκη. Αυτές γιά την ώρα.

— Έκτός από τις συναυλίες που μας έτοιμάει ο μαέστρος σου στην Αυστρία, φώναζε ο Θέμης με ύφος ξαφνικά έχθρικό.

— Ο μαέστρος μου; γέλασε η κοπέλλα. Γιατί όχι ο μαέστρος μας;

— Έσένα θέλησε να τον επισκεφθής αποκρίθηκε πικρά ο Θέμης. Δεν μάς κάλεσε και τους τρεις. Κι' έσένα σε ρώτησε αν έχεις κομμάτια μόνη σου.

— Τι σημασία έχει; Πάντως, ή βάσι είναι να μάς εμφάνιση και τους τρεις.

Σήκωσε ο Θέμης τους ώμους του.

— Να ιδούμε... Να σου πώ την αλήθεια, δεν τούχω και τόση εμπιστοσύνη.

— Γιατί, Θέμη; έκανε με παράπονο η κοπέλλα.

— Να... έτσι... Δεν μ' αρέσει το ύφος του.

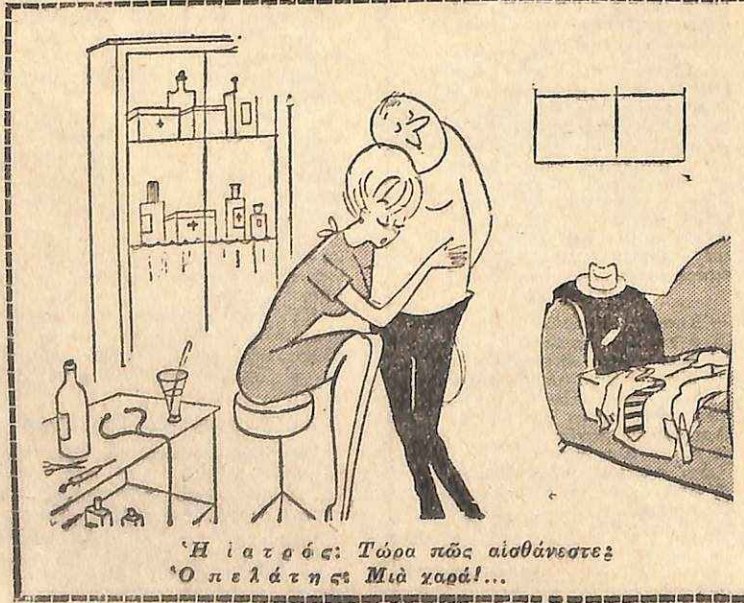
— Τι έχει το ύφος του; έπρε ο 'Αλέξανδρος. Ίσα-ίσα φαίνεται πολύ κυριός.

— Φαίνεται μία πονηρή αλεπού.

— Θέμη, έχεις τα νεύρα σου, πρόσφερε η κοπέλλα γλυκά. Όταν έχεις τα νεύρα σου δεν είσαι να σου μιλήσει άνθρωπος.

— Δικαιώμά σου να μη μου μιλάς.

— Μά τί έπαθες; Γιά να θυ-

Η ΙΑΤΡΟΣ: Τώρα πώς αισθάνεστε; Ο ΠΕΛΑΓΗΣ: Μία χαρά!...

— Νομίζω, μαγιά, πως βοήθα επί τέλους το παπουτσι, που θα σας άρεση!...

μωνη ένας άνθρωπος. πρέπει να έχη κάποιο λόγο.

— Δεν είμαι θυμωμένος, φώναξε πεισματικά ο νεαρός βιολιστής.

— Τότε γιατί έχεις αυτό το ύφος;

— Ούφ, δέ με ξεφορτώνεστε λέω εγώ; Το ύφος και το ύφος... Δεν σπουδάζα στα κολλέγια, για να πάρω αριστοκρατικό ύφος. Έτσι φέρομαι, φυσικά, όπως μου γουστάρει.

Ήταν ένας πόντος για τον 'Αλέξανδρο, που είχε σπουδάσει στο 'Αμερικανικό κολλέγιο.

Πίσω από την πλάτη του Θέμη, η Νιόβη έκλεισε το μάτι του 'Αλέξανδρου, να μη τον συνειρρίζονται. Την άλλη στιγμή οι δύο νεαροί έφυγαν.

Η κοπέλλα όμως έμεινε κάμποση ώρα συλλογισμένη, να κυττάζει το δακτυλίδι που άστραφτε στο δάκτυλό της.

Όταν γύρισε η Μαριλένα σε λίγο, έβαλε τις φωνές.

— Θαύμα! Θα είναι πανάκριβο! Πανάκριβο!

Ο πατέρας σούφρωσε τα φρύβια του:

— Δεν έπρεπε να το δεχτής, Νιόβη.

Τον κύτταξε παραπονεμένη η κοπέλλα.

— Γιατί, μπαμπά; Μου το χάρισε μ' όλη του την καρδιά.

— Μήπως με περισσότερη καρδιά απ' ό,τι έπρεπε; ρώτησε γελαστός ο Περικλής.

Γέλασε κι η Νιόβη, έπειτα όμως σοβαρεύτηκε.

— Όχι πατέρα. Μου το χάρισε χωρίς πονηρία, μπροστά στο Θέμη. Είναι πλουσιότατο, και δεν έδωσε σημασία.

— Μακάρι να μου χάριζε κι' έμένα ένα τέτοιο δακτυλίδι, είπε η Μαριλένα, πάντα τρελλή για λούσα.

— Σώπα έσύ, τη μάλωσε η Μάρθα. Δεν είναι η ηλικία σου ακόμα να φοράς τέτοια δακτυλίσια. Και για τη Νιόβη είναι ναυρώς, επειδή όμως είναι καλλιτέχνης τώρα πιά, κι' επειδή ο 'Αλέξανδρος το χάρισε τόσο όμορφα, χωρίς ύστεροβουλία, μου φαίνεται πως δεν έκανε άσχημα να το δεχθώ.

— Θα τον πλήγωνα αν δεν το δεχόμουν, είπε η Νιόβη.

— Καλά, υποχώρησε ο πατέρας. Πρόσεξε όμως καλά, παιδί μου. Τα δώρα από άντρες σε γυναίκες, είναι πάντα επικίνδυνα.

— Μα δεν πρόκειται να μου ξανακάνη δώρο, φαντάζομαι, γέλασε η Νιόβη.

— Αν τούρην όμως η ιδέα να σου ξανακάνη, να μη δεχθής.

— Καλά, μπαμπά, δεν θα δεχθώ... Το μόνο που με στενοχωρήσε όμως, είναι ότι ο Θέμης σαν να πειράχτηκε.

— Θα ζήλεψε! φώναξε η Μαριλένα.

— Ναί, έτσι μου φαίνεται, πως ζήλεψε.

— Δεν μου κάνει εντύπωση, είπε ο πατέρας.

Το πρόσωπο της Νιόβης πήρε μια παραπονοϊκή έκφραση.

— Γιατί; Εγώ δεν θέλω να δείξω προτίμηση σε κανένα. Τους αγαπώ και τους δυο πολύ, πολύ, αδελφικά. Και θέλω πολλά χρόνια να μη σκεφθώμε τίποτα άλλο από τη μουσική μας. Πολλά χρόνια.

— Νά ίσοι με αν θα τα καταφέρετε! γέλασε η Μαριλένα, με ύφος μικρομέγαλο.

— Δεν είναι εύκολο, αλλά από σένα εξαρτάται να κρατάς την ισορροπία, είπε σοβαρά ο Περικλής.

Η Μάρθα όμως δέ μίλησε. Κυττάζε συλλογισμένη το διαμαντένιο δακτυλίδι κι' η πικρή

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Σπαράζει η καρδιά μου πού σ' άκούω...

Πώς μπόρεσε να μ'ην σου δώση, Νουνοβέ με ζόχαρι!...

πτυχή γύρω στα χείλη της, σαν να τονίζονταν πιο πολύ.

ΞΕΓΝΟΙΑΣΤΑ ΝΙΑΤΑ

Την Πέμπτη το βράδυ, στο κέντρο, καθισμένοι σ' ένα τραπέζι, ο 'Αλέξανδρος, ο Θέμης κι' η Νιόβη, γελοῦσαν σαν τρία τρελλά, ξεγνοιαστά παιδιά.

Ο Θέμης φαινόταν εξαιρετικά κεφάτος εκείνο το βράδυ, και σαν να είχε φύγει το σύννεφο από τη φαινογνομία του.

Πρώτος αυτός πήρε τη Νιόβη να γ'... "Ετσι γινόνταν πάντα. Δεν πρόφθανε ν' άρχισι η μουσική και πεταγόνταν.

Με τα πρώτα δήματα του χορού όμως, η Νιόβη σαν να κατάλαβε πως ο Θέμης δεν ήταν όπως άλλοτε. 'Αλλοτε χόρευε μαζί του τρελλά, ζωηρά, κι' άπ'αυτο στην τρελλία του χορού τύχαινε να τη σφίξη, ναρθή πολύ κοντά της, το κορμί του στο κορμί της, το πρόσωπό του στο πρόσωπό της. Ποτέ δεν είχε δώσει όμως σημασία η κοπέλλα, ποτέ δεν είχε πονηρευτή.

Απόψε τα πράγματα της φάνηκαν διαφορετικά. Δεν χόρευε τόσο τρελλά ο Θέμης. Το σφίξιμό του όμως, σαν να μην ήταν απλό. Το χέρι του, που της κρατούσε τη μέση, σαν να προσπαθούσε να την πιέσει περισσότερο απ' όσο έπρεπε, σαν να προσ-

παθούσε να της μιλήση μια δική του γλώσσα.

Τρόμαξε λιγάκι η κοπέλλα, έπειτα όμως πήρε την απόφασι να κάνει πως δεν καταλαβαίνει. Κι' έτσι ο πρώτος χορός πέρασε ανώδυνα. Όταν κάθισε όμως στο τραπέζι, ένοιωσε ξαφνικά το πόδι του Θέμη, σαν να βελε ν' άγγισι το δικό της. Πάλι δε θέλησε να δώση σημασία, πάλι έκανε πως δεν κατάλαβε. 'Επειτα σηκώθηκε και χόρευε με τον 'Αλέξανδρο. Φορούσε το δακτυλίδι που της είχε χάρισει, κι' αυτός το κύτταζε χαμογελώντας:

— Σού πάει, της είπε.

Τού χαμογέλασε ταχπίνικα.

— Αν το γυρίσω από το άλλο μέρος, φαίνεται σά βέρα.

Τό γύρισε. Πραγματικά, από το άλλο μέρος φαινόταν σά βέρα. Την κύτταξε στα μάτια.

— Βιάζεσαι ν' άρραβωνιαστής, Νιόβη;

— Έγώ;

— Έσκασε στα γέλια.

— Κάθε άλλο, 'Αλέξανδρε!

Κάθε άλλο!

— Είπα κι' εγώ!

— Για παντρεία είμαι, ή για να κυττάξω κάτι να κάνω τώρα.

— Άρκετά θυσιάστηκαν οι γονείς μου για μένα.

— Κι' εγώ νομίζω πως πρώτα πρέπει κάτι να δημιουργήση ένας άνθρωπος, κι' έπειτα να σκετθώ άλλα πράγματα.

Κι' εγώ, αποκρίθηκε αυτός, για πολλή ώρα δέ μίλησαν. 'Ενοιώσαν τα κορμιά τους πολύ κοντά, πολύ ταιριαστά. Τα δήματα τους συνταυτίζονταν αυτόματα, χωρίς καμμία προσπάθεια. Κι' αυτό της έδινε μια παράξενη ευτυχία απόψε.

Όταν σταμάτησε η μουσική, πιάστηκαν από το χέρι και προχώρησαν αργά προς το τραπέζι τους. Δεν διάζονταν να καθήσουν.

Ο Θέμης στο μεταξύ καθόταν με ύφος παράξενο. 'Η πρώτη εντύπωση της Νιόβης, όταν τον είδε, ήταν πως σαν να είχε κατασφισσει. Την άλλη στιγμή όμως πίστεψε πως γελάστηκε.

Περίφημα χορεύατε! είπε γελώντας ο Θέμης. Περίφημα! Σας παρακολουθούσα.

— Καλλίτερα θα ήταν να σηκωνόσουν κι' έσύ να χορεύεις, είπε η Νιόβη, κάπως στενοχωρημένη.

— Με ποιά ντάμα;

— Έλα, καυμένη Θέμη! Δεν ξέρεις καμμία κοπέλλα; Νά, εκεί πάρα πέρα, είναι τρεις μαθήτριες του 'Ωδείου. Τις γνωρίζεις.

— Έχουν καθαλιέρο.

— Ένας καθαλιέρος για τρία κορίτσια. Οι δυο κάθονται.

— Ούφ! έκανε ο Θέμης στρίβοντας τα χείλη του. Είναι σα-χλές, δεν μ' άρεσουν.

— Γιατί; πρόφερε σοβαρά ο 'Αλέξανδρος. Είναι καλά κορί-

τσια. 'Η μια μάλιστα είναι καλή διολογίστα.

— Τι κάθεται; αποκρίθηκε ζωηρά ο Θέμης, με ύφος ξαφνικά απότομο. Σήκω και χόρευέ τις. Πότε τη μία, πότε την άλλη, από αυτές που κάθονται. Κι' εγώ χορεύω με τη Νιόβη. Άλλο που δε θέλω.

Η μουσική ξανάρχισε, πριν προλάβση ν' άπαντήση ο 'Αλέξανδρος. Ο Θέμης πετάχτηκε σαν σούστα.

— Έλα, Νιόβη...

Την άρπαξε με λαχτάρα στην αγκαλιά του, κι' άρχισε να χορεύη μαζί της τρελλά. Ποτέ δεν είχε χορεύει έτσι. Θάλαγες πως κάτι έκαιγε μέσα του, κάτι έδραζε. 'Η Νιόβη τον παρακολουθούσε μεθυσμένη από την κίνησι, αλλά και κάπως τρομαγμένη.

Άξαφνα η μουσική σταμάτησε τον τρελλό χορό, κι' έπιασε ένα άργό, ρομαντικό ταγκό.

Ο Θέμης την έσφιξε πιο πολύ στην αγκαλιά του.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

— Άκούμπια το κεφάλι σου στον ώμο μου! της ψιθύρισε κάποια στιγμή.

Επύμφοι βίχλοι

ΠΛΟΥΣΙΑ ΕΛΕΗ...

Μελέτες, ήδη γίνονται συνεχώς κι' εντατικές κι' υπηρεσίες άπειρες ενοράζονται δραστήγια, για να μ'ας ετοιμάσουνε γιορτές τοριστικές με λουλουδοεκάθεματα κι' ύπεροχα άνθησθία...

*

Πλατείες και περίπτερα με άνηθ θα γεμίσουν και σ' άλλους θ' αποδείξουνε και σ' άλλους θα θυμίσουν, ότι η 'Ελλάς ευρίσκει στον πιο θερμό καιρό της και την οικονομία μας διέπει... άνηροτη!

ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Διαβάζουμε συνέχεια, αυτές τις εβδομάδες, ότι δεκάδες άτομα κι' είδων - είδων διάδες, εξαγουν άραιοι στην πιο θερμή άνοιξη, κι' άνελλιπώς γεμίζουνε τα ξένα τα μουσεία!

*

Ευρεία, ήτοι, γίνεται άραιοκαπηλία από πολλούς άπατοίτες κι' από σωστούς δυνατότες και στην άνοδο τους, εάν δέ μ'η τελεία, θα γίνουν κι' οι άρχαιοι μας, σε λίγο... μετανάστες!

ΕΥΚΑΙΡΙΑ...

Άκου με και διαβάζουμε αυτές τις μέρες όλοι, πως κάθε τόσο γάνεται και κάποιο ποσοφολί και πως στα περισσότερα της προτενούσης τμήματ χαμένα παραδίδονται κι' άνευθεντά γοήματά...

*

Κατόπιν τούτου, κύριοι, αντίρρησης δέ μένει, ότι πολλοί άρμόδιοι θα πούν εθνοσασμένοι, πως οι Ρωμιοί, της σήμερον, στα πλούτη κολυμπάνε και μέσ' στους δρόμους άρχισαν το γόημα να... σκορπάνε!

ΚΑ'Υ'ΜΟΙ ΚΑΙ... ΠΙΚΡΕΣ

Και πάλι την 'Υφήλιον η Λιζ άπασχολεί, διότι από τον Μάρτον της περάθηκε πολύ κι' όλίγη διαφήμισιν, εν τέλει, για να κινή, έπηρε δηλητήριο για να... μισοπεθάνη!

*

Πας' όλ' αυτά οι φίλοι της τον τάραχό τους πάθανε, γιατί αϊφνιδίως άκουσαν και ξαφνικά έμάθανε, πως ήπιε... δηλητήριο η σύγχρονη σειοήνη, επάνω που σκεπτότανε το... μέλιτος το μήνα!

ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΙ ΗΘΗ

Με ήλην οι άρμόδιοι, αλλά και προθυμίας, φροντίζουν ν' αναπτύξουνε την μελισσοκομία και μάθημα, προς γάρν της θα προστεθή εν τέλει, για να κυλή, άβυσσος, ο βίος μας σαν... μέλι!

*

Μά, δυστυχώς τον ήλην τους, τον έκολλη εν γένει, τον βλέπω, από σήμερα, γεμίζω να πηγαίνει, διότι οι νεοέλληνες κυτάνε τις κομπίνες κι' ευδοκίμουν, στα χρόνια μας, μονάχα οι... κηφηνες!

ΑΔΙΚΟΣ ΚΟΠΟΣ

Κατόπιν αποφάσεως δόξης και λογικής, γιορτή καθιερώνεται 'Υγείας ψυχικής' και στο κοινόν θα γίνονται κατάλληλα μαθήματα, για να χή, πάντοτε, εύφορα τα ψυχικά του αισθήματα...

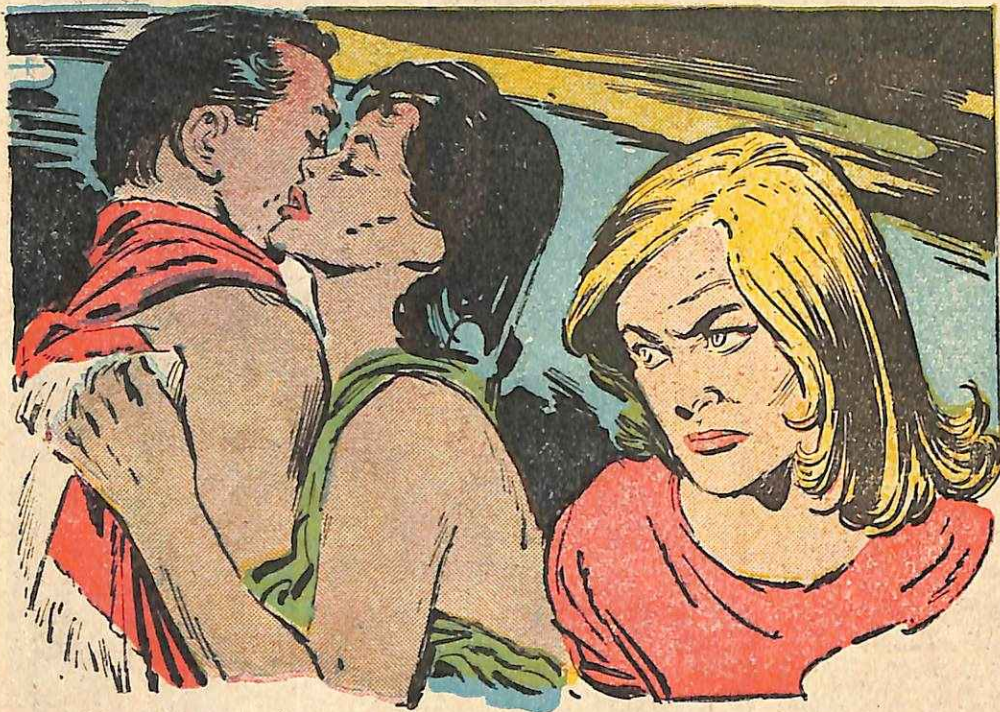
*

Όραία είναι, πράγματι, αυτή η πρωτοβουλία, άλλ' έντελως άνοσφελή θα βγή η διδασκαλία, γιατί με την άφρονη υπερφορολόγησιν μας, θα λέμε 'γράψε άλλοιόμο στην... ψυχικήν όγείαν μας'.

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Στον Τύπο εδιδάσκαμε, μετά χαράς πολλής μας, ότι προσβλέπει αϊστό το μέλλον της φυλής μας, γιατί μελέτες έγιναν και σχέδια θανάσιμα και θα χρισθούν τεράστια χαλυδο - εργοστάσια!

*

Έφτανε κοντά στους μισητούς ενόχους για να ταράξει τα φιλιά τους με την άγρια παρουσία της...

ΔΕΝ ήταν μόνο η έλλειψη του έρωτα, που την τσάκιζε ήταν — πιο πολύ — η παρουσία του έρωτα μπροστά στα μάτια της... Η προκλητική παρουσία του έρωτα, που είχε τη σκληρή ανάδεια να χτυπά μπροστά της τα φτερά του και να της δημιουργεί, εκτός από την άσχημη αγανάκτηση, και μίαν άγρια ζήλεια! Και η ζήλεια αυτή γινόταν μίσος και φούντωνε μέσα στο βασανισμένο στήθος, που γεμίζει άγρια αισθήματα... Και η Πόπη, ανατιγμένη γυναίκα, δε ζητούσε παρά αφορομή για να εκδιχθή αυτούς που τις κάνουν τόσο κακό — την αδελφή της και τον άντρα της! Αυτοί οι δυο ήταν τα ελκείνα πρόσωπα, που είχανε στήσει προκλητικά τον έρωτά τους πάνω στα έρεβνα των δικών της ερωτικών ονείρων...

Γιατί κι η Πόπη είχε όνειρα. Και τα όνειρά της είχανε γίνει κομμάτια από μια φοβερή σκληρότητα της μοίρας. Με τον Τέλη είχε γνωριστεί μικρή και τον είχε τρελλά κι' ολοκληρωτικά αγαπήσει. Δεν του άρνηθηκε τίποτα. Κι' όταν αυτός της πρότεινε το όνομά του, η ευνυχία της Πόπης ήτανε κάτι απερίγραπτο! Έγινε γυναίκα του, κι' άρχισε να ζει κοντά του την ευτυχισμένη ρουτίνα των ζευγαριών, που παντρεύονται από έρωτα... Κι' αυτό συνεχίστηκε ως την ημέρα που ένα πέσιμο από τη σκάλα έφερε την ανατίθρα της: 'Η Πόπη έπαθε κατάγμα στη σπονδυλική στήλη και έμεινε παραλυτική...

Βέβαια, στην αρχή, ο Τέλης ήταν στοργικός και τρυφερός μαζί της κι' έδειχνε, ότι τη συμπονούσε εθελούσια, χωρίς να την πληγώνει με οίκτο...

Με τον καιρό όμως, τα πράγματα άλλαξαν: 'Εδειξε ο Τέλης, ότι κουράστηκε. Νευρίαζε με το παραμικρό και έσπαγε τα νεύρα του πάνω σε όλους — ακόμα κι' πάνω της! 'Η φτωχιά η Πόπη ύποπτε, δεν ήτανε δυνατό να μην αναγνωρίσει, ότι ο άντρας της είχε κάθε δικαίωμα να αγανακτεί, που άναγαστανε να ζει δίπλα σε μια γυναίκα ανάπηρη, που δεν του πρόσφερε τίποτα και τα περιμένα όλα από αυτόν... 'Η ύποπτη της όμως έγινε αγανακτική, όταν η ανάπηρη γυναίκα είδε, ότι ο άντρας της την είχε αντικαταστήσει! Κι' αυτή που είχε πάσει τη θέσι της, ήταν η ίδια η αδελφή της, η Ζωή...

'Ενα πλάσμα τρυφερό κι' όνειροπόλο ήταν η Ζωή. Πιο μικρή από την Πόπη, ζούσε μαζί της. Έργαζότανε σ' ένα γραφείο κι' έφτανε από τις οικονομίες της λίγο-λίγο την προίκα της. Με τον Τέλη δεν έδειχνε καμιά συμπάθεια, εκτός από την αδιάλητη αδελφική... Από την ημέρα όμως που η Πόπη έμεινε στην πολυθρόνα, τα πράγματα άλλαξαν: 'Η Ζωή άρχισε να προτιπείται με αυταπάδων την αδελφή της, μαζί όμως άρχισε να συμπονεί και το φαινόταν. Και η συμπόνοια έγινε αίσθη-

Χορμιά στις φλόγες

αφροσύνη, που έχει διαίσθηση και ένστικτο... Με τον καιρό όμως, και η Ζωή με τον Τέλη άρχισε να μην κούβονται. Δεν τους ένοιαζε κι' αν καταλάβαινε η Πόπη... Κι' έτσι ο έρωτας τους, από κρυφό και συγγραμμένο ειδύλλιο, έγινε απροκαταλήπη σχέση. Έκει, μπροστά στα μάτια της Πόπης, οι δυο ένοχοι λούσανε λουλούδια, χωρίς να νοιάζονται που είχανε μάρτυρα — ένα μάρτυρα που τους κίτταζε με μάτια γεμάτα άγριο κι' άσχημο μίσος!... Δεν ήτανε δυνατό να αντιδούση η Πόπη. Δεν ήτανε δυνατό να παλέψει... Με ποιόν τρόπο να παλέψει... 'Ηθελε μόνο ένα: Να εκδιχθή! 'Η εκδίχηση, που έβραζε μέσα της, δε ζήτησε παρά αφορομή να ξεχυθή και σε λάβα να κάψει τους μισητούς ενόχους!...

Με ποιόν τρόπο όμως να εκδιχθή μια ανάπηρη δυο άσχημα πλάσματα, γεμάτα δύναμη και υγεία... Με το να ψάχνει ωστόσο, γεμάτη άγρια επιμονή, η Πόπη βρήκε τον τρόπο να εκδιχθή...

'Η Ζωή της έτριβε κάθε βράδυ το μουνδιασμένο της κορμί με οινόπνευμα. Τη μπουκάλια με το οινόπνευμα, ένα βράδυ, την κράτησε κοντά της η Πόπη, παρακαλώντας την αδελφή της να της την αφήσει για να τρέψει και μόνη της τα χέρια της. 'Η Ζωή, άνηπιτη, της την άφησε. Και πήγε στο διπλανό δωμάτιο, για να παραδοθή στα χάρδια του αγαπημένου της... 'Η Πόπη κίτταζε με μάτια θολά από το μίσος την πόρτα που είχε κλείσει. Διασθανότανε τι γινότανε πίσω της. Με τα μάτια της ψυχής της τοντρύσε το κλειστό πορτόφυλλο κι' έφτανε κοντά στους μισητούς ενόχους, για να ταράξει

Ερωτικό Δοκαύτωμα

μα! Αυτά τα δυο πλάσματα, που γεμάτα υγεία, αναγκαζόντουσαν να παραστέζουνε δίπλα σε μια ανάπηρη, ένωσαν τον κοινό οίκτο κι' αυτήν να γίνεται έρωτας κι' αυτούς! 'Η ιδέα του απαγορευμένου και του παράνομου, κατάφερε στην αρχή να τους συγγράμει από το μεγάλο γλύστομα. Ήταν όμως καθημερινή η επαφή του, βασανιστικός ο πειρασμός... Γλυπτοήσανε ο ένας στην αγαλιά του άλλου... Βέβαια, στην αρχή, προσπαθούσαν να χέωνε από την Πόπη τον παράνομο έρωτά τους... Αυτή όμως τον διασθάνθηκε. Ένας έρωτας δεν κρύβεται — και μάλιστα από μια

τά χάρδια τους και τα φιλιά τους με την άγρια κι' εκδιχτική της παρουσία...

Δεν άκουγότανε τίποτα από δίπλα... 'Ο έρωτας βάσει διακριτικά το δάχτυλο στα χείλη, για να επιβάλει σιωπή εκεί όπου οι πατοί του εκτελούν τις γλυκές επιταγές του... 'Η Πόπη άκουγε αλήιστα κι' άχόρταγα την ευχλωτή ένοχη σιωπή. Τα νύχια της είχανε κολλήσει βαθιά μέσα στις χορδές της... 'Η εκδίχηση έγινε ανάγκη βασανιστικά επιτακτική του οργανισμού της...

'Ενα κομμάτι σπύδα είχε κολλήσει κάτω από το μαξιλάρι της. Πήρε τη μπουκάλια με το οινόπνευμα και την έχυσε γύρω της. Μουσκέφανε τα στρωσίδια της, χύθηκε οινόπνευμα και στο πάτωμα... 'Τότερα, με μια κίνηση άγριου θοράιδου, η Πόπη έτριψε ένα σπύδα πάνω στο κομμάτι... Κίτταζε λίγο την εκδιχτική φλόγα του, έκλεισε τα μάτια της και το πέταξε!

Για πότε λαμπάδισαν όλα γύρω της! Φοντώσανε τα στρωσίδια, πήρε φωτιά το πάτωμα!...

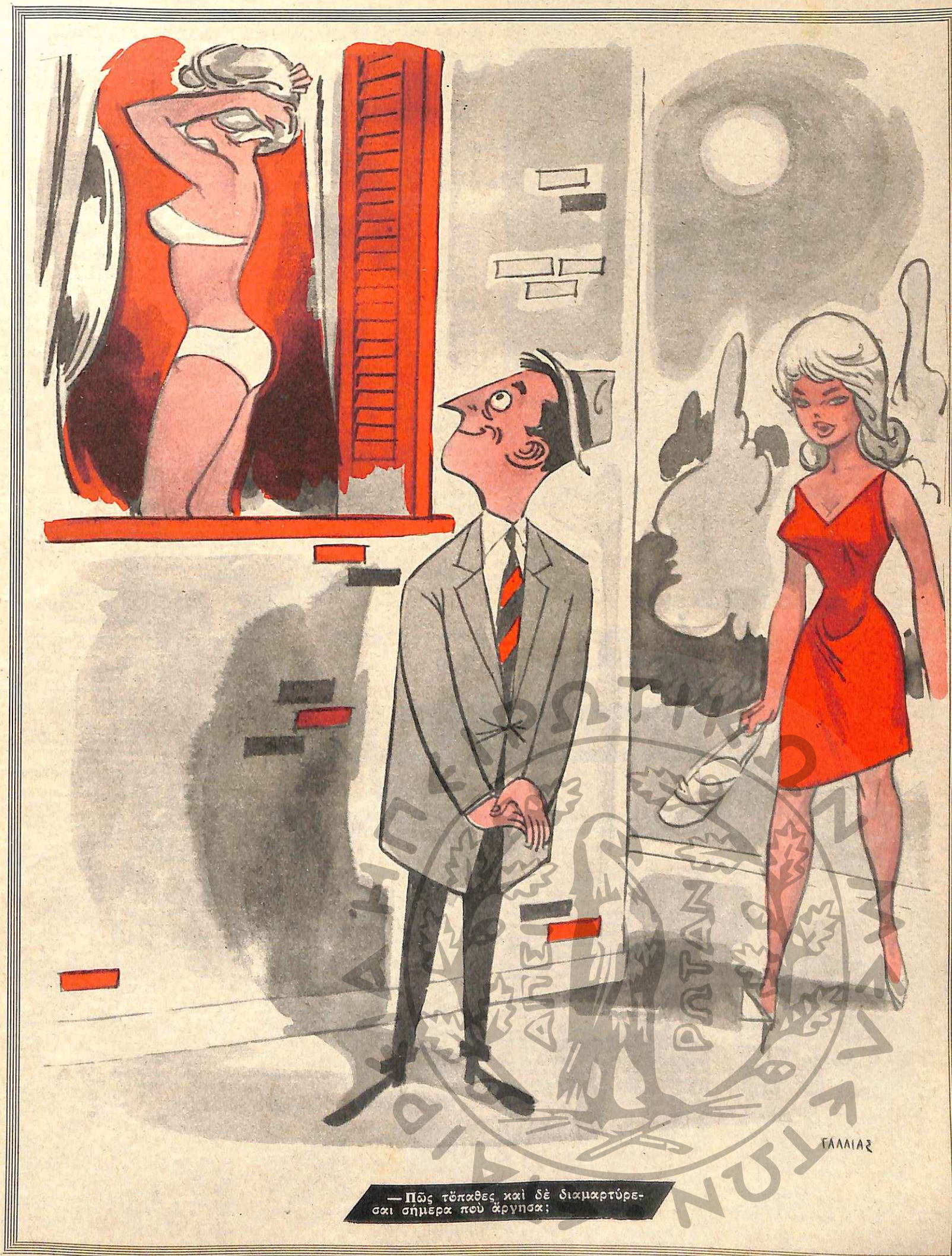
Κι' από εκεί, η φλόγα έτρεξε μέσα σ' όλο το δωμάτιο, γλύφοντας τα πάντα με τις φιδένιες, διχαλωτές γλώσσες της... 'Εφτασε στην πόρτα, που χώριζε τα δυο δωμάτια, κι' άρχισε να τη ροκανίζει με άγρια τσιρίσματα!...

Μέσα στα χάρδια τους, η Ζωή κι' ο Τέλης δεν καταλάβαινε αμέσως τον κίνδυνο που διατρέχανε... Και μόνο όταν είδαε την ενδιάμεση πόρτα να πέφτει με πάταγο μέσα στις φλόγες, πετάχτηκαν όρθιοι και τρέσανε να σωθούν...

Βγήκανε στο δρόμο. 'Όταν ήρθαν οι πυροσβέστες, το μικρό σπίτι δεν ήτανε παρά ένας σωρός από έρεβνα, που καπνίζανε... 'Ανάμεσα τους, βόηχανε καρδονιασμένο το κορμί της Πόπης που, αν δεν είχε καταφέρει να εκδιχθή τους μισητούς ενόχους, είχε λυτρωθή όμως από τη ζήλεια...

'Η Ζωή κι' ο Τέλης ένοθώθηκαν επίσημα. Έτσι, η εκδίχηση της ανάπησης δεν κατάφερε παρά το έντελως αντίθετο απ' ό,τι είχε επιδιώξει: Να χαρίση στους μισητούς ενόχους την ευτυχία...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Πώς τ'επαθες και δέ διαμαρτύρεσαι σήμερα που άργησα;

Πριν απ' όλα πρέπει έσεις ή ήδια να «θέλετε» να έστε ώραία και νέα.

και το πρόσωπο παίρνει μιά άσχημη όψη.
Το αίμα, φορτωμένο από χολή άνεβαίνει στο κεφάλι και φέρνει μιά τάση για μελαγχολία και έκνευρισμό.

Έτσι, έμμεσα και άμεσα, ή γυναίκα που μέχρι χτες ήταν γεμάτη από τη χαρά της ζωής, μεταμορφώνεται σε ένα πλάσμα που λείει αντίο στη ζωή και στην όμορφιά.

Κι αυτό είναι το πιο δυνατό και το πιο καταστροφικό χτύπημα, που μπορεί να δοθεί στο σώμα. Άρκεϊ τώρα να προστεθί σ' αυτό μιά έσφαλμένη διατροφή και ένας άνεπαρκής ύπνος, για να χάθι κάθε έλπίδα από τον άγώνα της γυναίκας έναντίον του χρόνου.

Οι συμβουλές και οι οδηγίες που θα έρθιτε παρά κάτω φαίνονται να άφορούν άποκλειστικά τις γυναίκες από τα σαράντα και άνω. Είναι όμως λάθος. Καμμία περιποίηση του δέρματος ή του σώματος δε μπορεί να δώσει πραγματικά εύεργετικά άποτελέσματα, όταν είναι πιά πολύ άργά. Πρέπει να άρχίστε την κόυρα της όμορφιάς σας από την πρώτη κι όλα νεότητα και να την εντείνετε με το πέρασμα του καιρού ούτως ώστε να σας έχη γίνει μιά συνήθεια, όταν θα φτάσετε στα 30-35 χρόνια σας.

ΜΙΚΡΕΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

Νά μερικές συμβουλές, που μιά διάσημη βιολόγος άπηύθυε σ' όλες τις γυναίκες:

- 1) Πριν απ' όλα πρέπει έσεις ή ήδια να «θέλετε» να έστε ώραία και νέα.
- 2) Μάθετε να άναπτύσσετε την προσωπικότητά σας.
- 3) Κυττάξτε με συμπάθεια τον

ΖΟΥΜΕ σε μιά έποχή, που κάθε στιγμή, και για κάθε άφορμή, πρέπει να δείξουμε την ταυτότητά μας. Κι από αυτό το άποδεικτικό της ηλικίας, δεν είναι δυνατόν να άφαιρεθί ούτε ένας χρόνος, ούτε ένας μήνας από την πραγματική χρονολογία της γεννήσεώς μας.

Έκείνοι, που όμως που δεν έχουν κανένα λόγο να ζητήσουν αυτό το άποδεικτικό, επιδιώκονται συχνά σε άπείλεωτες συζητήσεις γύρω από την ηλικία των γνωστών τους γυναικών.

Και το πιο εύνοηκό σφάλμα, που μπορεί να άκουσθι για μιά γυναίκα, όταν πιά με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα έχη άποκαλυφθί ή πραγματική ηλικία της είναι το άκόλουθο:

— Πώς; Τόσα πολλά; Μά δεν θα το πιστεύει κανείς!...

Μιά γυναίκα σαράντα έτών, στην έποχή μας, μπορεί να υπολογισθί σε μιά άπροσδοκία ζωής τριάντα ως σαράντα άκόμη έτών. Και είναι λογικό ότι ούτε καν σκέπτεται να παραιτηθί και να άποχαρισθί τις χαρές της ζωής της. Σήμερα, μιά γυναίκα είναι σε θέσι όχι μόνο χάρις στην προσεκτική έξωτερική περιποίηση —και όχι μόνον για λίγες ώρες— να φαίνεται δέκα χρόνια νεώτερη απ' όση πραγματικά είναι. Αυτό όμως, τα μείον δέκα χρόνια θα πρέπει να τα πιστέψι κατά θάθος και ή ήδια.

Ο άγώνας έναντίον της ηλικίας δεν είναι καθόλου μιά άπελπιμένη έπιχειρήσις. Είναι όμως ένα πυγμάχος «άποδοκός» πόλεμος, που χρειάζεται προσεκτική προετοιμασία.

Η πασίγνωστη «Έλενα Ρουμπινστάιν», μιά από τις μεγαλύτερες φίρμες της ασηθητικής, είναι ή ζωντανή άπόδειξι των θεωριών της. Σε μιά ηλικία άνυπολόγιστη πιά, έξακολουθεί να γυρίζει τον κόσμο και να είναι πιστή πελάτισσα των μεγαλυτέρων ραπτικών οίκων. Τελευταία σε μιά διάλεξι της, σε κάποια συγκέντρωση ασηθητικών έθεταίωσε τα έξης:

«Ύστερα από παρατηρήσεις και έρευνες δεκαετηρίδων, μπορώ σήμερα να πώ ότι το γήρας δεν είναι άναπόφευκτο!

» Συγχρόνως μπορώ να θεαταίωσω ότι δεν είναι καθόλου φοβερό το

ΠΙΟ ΝΕΕΣ

κατά 10 χρόνια

Η βιολογία και ή αισθητική προσφέρουν στις γυναίκες τον τρόπο να ξαναγιώσουν κατά 10 χρόνια

γεγονός ότι υπάρχουν σ' αυτόν τον κόσμο γυναίκες άσχημες. Γιατί, κατά έναν τρόπο τα γήρατα και ή άσχημία είναι το ίδιο πράγμα. Δυστυχώς, υπάρχουν άκόμη πολλές γυναίκες που δεν ξέρουν να άγωνισθουν έναντίον του χρόνου και να έξασκωλουθίσουν να είναι συμπαθητικές και έλκυστικές. Φυσικά, ή περίοδος της άδιαφορίας δε θα πρέπει να διαρκέσι πολύ. Γιατί σε τέτοια περιπτώσι ο χρόνος βρίσκει την εύκαιρία να δημιουργήσι σημάδια έσωτερικά και έξωτερικά, που θα είναι πιά αδύνατο να διορθωθουν.

Όταν μιλούν για αυτά τα «έσωτερικά» και τα έξωτερικά σημάδια, ο βιολόγος και ή αισθητικός δεν άναφέρονται μόνον στις φυσολογικές μεταβολές, που άρχίζον να παρουσιάζονται ύπερ' από μιά ώριμή ηλικία, αλλά πάνω απ' όλα στα ψυχολογικά «σάκι», που πλήττον τη γυναίκα με καταστροφικά άποτελέσματα στο άδενικό σύστημα και σ' άόκληρη την φυσικοψυχική άντοχή της.

Οι ψυχολογικές άνταρραχές άσκούν πολύ κακή επίδρασι στα νεύρα, στη χοληδόχο κύστι και στο σάκχατι. Έξ άλλου ή κακή ήσθητική λειτουργία παράδει και παρεμποδίζει την κανονική κυκλοφορία του αίματος.

Οι ένοχλήσεις της χοληδόχου κύστεως άντανακκίζονται στο στομάχι

Προσπαθήστε δηλαδή να έλευθερώστε από την έσωτερική και την έξωτερική ένταση της καθημερινής ζωής. Φτάνουν γι' αυτό δέκα-έικοσι λεπτά σε στάσι όριζόντια (άνάσκελα) μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Αύτες οι οδηγίες είναι χρήσιμες και για έναν άντρα, που έχει περάσει τα σαράντα πέντε, ή και άρκετά νεώτερο έφ' όσον θα έχη ζήσι μιά ζωή κουραστική και άδουγισή.

ΠΗΓΗ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΣΤΟ ΛΟΥΤΗΡΑ

Διάσημοι βιολόγοι και αισθητικοί συμβουλευόν σήμερα τις γυναίκες, που έχουν περάσι το 35ο έτος της ηλικίας, να μεταβάλουν το λουτήρα τους σε μιά πηγή νεότητος. Είναι κάτι που μπορούν να το κάνουν όλες, άρκεϊ να έχουν υπ' όψι τους τις έξης οδηγίες:

α) Κάνετε κάθε μέρα ένα μπάνιο ζεστό ως 40ο και (άν το δέρμα σας δεν είναι άρκετά σκληρό) προσθέστε στο νερό δύο κουτάλια έλιδικού άμύλου, που κλείνει τους πόρους και άποαλύνει το δέρμα.

β) Δεν πρέπει να πιστεύετε ότι όλες οι γυναίκες μπορούν να ύποδλθουν σε μπάνια κρύα και ζεστά έναλλασσόμενα. Είναι επικίνδυνο να έπιχειρήσετε κάτι τέτοιο, άν δεν έστε κατάλληλα προετοιμασμένες... Άλλά και το τουρκικό μπάνιο (χαμάμ), που συχνά συνιστάται (με πολλή έλαφρότητα) ως άπισχαντικό, πρέπει να γίνεται μόνο με την έγκρισι του γιατρού σας.

γ) Το καθημερινό ζεστό μπάνιο, που συνιστάται σήμερα γενικά από τους αισθητικούς και τους βιολόγους, έντεινοντας την κυκλοφορία του αίματος, έχει σαν άποτέλεσμα την έξασφάλισι όλων των μικρών έκλειων κηλίδων και των μπιμπικιών, που άσχημίζουν το δέρμα. Τα περισσότερα από αυτά παρουσιάζονται έξ έλλας μιάς κάπως μεγαλυτέρης του κανονικού έκκρίσεως λίπους, που την καταπολεμούμε άκριβώς με την τονωτική και άπολυμαντική ένέργεια του μπάνιου.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΟΤΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΡΧΙΖΕΙ ΚΑΙ ΓΕΡΝΑ

Τι κάνει μιά γυναίκα όταν, θλίποντας τις πρώτες μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα, καταλαβαίνει ότι άρχίζει να γερνά;

Καταφεύγει σε κρέμες, σε λάδια, σε μασσάζ για να ύποδομήσι την κυκλοφορία του αίματος. Πρέπει όμως να προσέξι ιδιαίτερα να μη σχηματισθουν ρυτίδες γύρω στο σάγονι και να κάνει το κάθε τί, ώστε οι ρυτίδες του λαϊμού να παρουσιαστούν όσο το δυνατόν άργότερα.

Έκείνο όμως που ένδιαφέρει κυρίως είναι να διατηρηθί έλαστική και νεανική έσωτερικά.

Το ότι μιά γυναίκα προσπαθεί να διατηρήσι την έξωτερική νεότητα με τα μέσα, που της προσφέρει ή μοντέρνα αισθητική, είναι λογικό και σωστό. Είναι σχεδόν ένα καθήκον για μιά σύγχρονη γυναίκα. Είναι όμως άποδεξιμένο ότι ένας έρωτευμένος άντρας αντίλαμβάνεται τα σημάδια του χρόνου πολύ λιγώτερο απ' όση φοβάται ή γυναίκα γι' αυτό.

Όταν ένας άντρας κουράζεται άπο τη γυναίκα, δεν συμβαίνει συνήθως έξ αίτίας των ρυτίδων και των γκριζών μαλλιών της. Οι αίτιες βρίσκονται μάλλον στην έπίδειψι του χαρακτήρος της γυναίκας, σε μιά έλλειψι κατανόησης έκ μέρους της, στους άδιάκοπους καυγάδες και στις άδικαιολόγητες σκληρές ζηλοτυπίας.

Φυσικά, μιά γυναίκα έχει χρέος να μείνι όσο το δυνατόν πιο νέα, φροντίζοντας την περιποίησι του προσώπου της, της γραμμής της, του δέρματός της. Στους άντρες άρκεσι πάντα να θλέπουν τη σύζυγό τους περιποιημένη και ένοχλούμενη όσον την άντικρύζουν άσημέλητη και ίδιαίτερα στην περιπτώσι που οι δουλιές του σπιτιού και οι εύθυνες της οικογένειας την έχουν κάνει να παραμελήσι τον έαυτό της.

Άφού όμως έχει κατορθώσει να καθυστερήσι το χρόνο με όλα εκείνα τα μέσα, που ή σύγχρονη έπιστήμη προσφέρει, ή γυναίκα θα πρέπει να προσέξι να διατηρήσι έπίσης και «έσωτερικά» τη νεότητά της, έτσι που ο σύζυγός της να μη μπορεί να της άπευθύνι ποτέ τις κατηγορίες εκείνες, που παγώνουν στην καρδιά τον έρωτα περισσότερο από τα χρόνια.

δ) Μάθετε να άναπτύξετε κανονικά (ελαπνώντας με κλειστό στόμα και εκπνέοντας άργά).

9) Χαλαρώνετε τα νεύρα σας.

Το φύλο το αδύνατο, το άσθενές το φύλο, που άκολουθεί τα ρεύματα της εποχής με ζήλο, αδυναμία σήμερα και για τη «μπάλα» έχει και στου φούτ - μπάλ τα γήπεδα φανατισμένο τρέχει... Άδρες ύπάρξεις πάμπολλες, μπορεί να πη κανείς, ότι είνι άβέραιπτα ποδοσφαιρομανείς και τρέχει, μάλλον, πάνω το αίμα τους στη φλέβα, για Ύφαντη, για Νέστορα, Καμάρα και Χολέβα...

Τους άντρες παραβαίνουν, χωρίς ένδοιασμό, σε κάθε τους εκδήλωσι και σε φανατισμό, και τις κερκίδες κάνουν πολλές φορές να τρίζουν, ή θεατάς κι' άπόσφαιρα πολλές τους... ήλεκτριζούν! Μποστά στου «μάς» την έκβασι αφήνουν τα προσχήματα χειροκροτούν, φωνάζουν ή δάζουν στοιχήματα, και στις έπιτυχίες τους, ή στις άγοπιδίες τους, μαζί με τις ομάδες τους, ...κλωτσάνε κι' οι καρδιές τους!

Το χρώμα της ομάδος τους παντού το ύποστηρίζουν, γι' αυτό μιλούν έπίμονα, παντού, μ' αυτό γυρίζουν και βλέπεις και στους δρόμους υπάρξεις... πολυχρώμους! Πνοή και χρώμα δίνουνε, τούτέστιν, οι γαλιάντρες στις άχαρες ήμέρες μας και τις πολύ μονοφρούζες, και το τραγούδι θάπρεπε να λή, άντι για «χάντρες», «οι κόκκινες, οι πράσινες, οι θαλασσιές οι... μπλουζές!»

Φανατισμό άπάνταστο θα δής, πολλές φορές, στις νεαρές τις φίλαθλες τις ύπερζωηρές, και δεν το βρίσκω άπίθανο να δώσουνε, άκόμη, το χρώμα της ομάδος τους και στών... μαλλιών το χρώμα! Μπορεί, που λέτε δηλαδή, οι πιο φανατισμένες, να έχουν και τις κόμες τους ανάλογα θαμμένες, και να τις δής αύριο, χωρίς ύπερβολή, με κόκκινο, με κίτρινο και... πράσινο μαλλί!

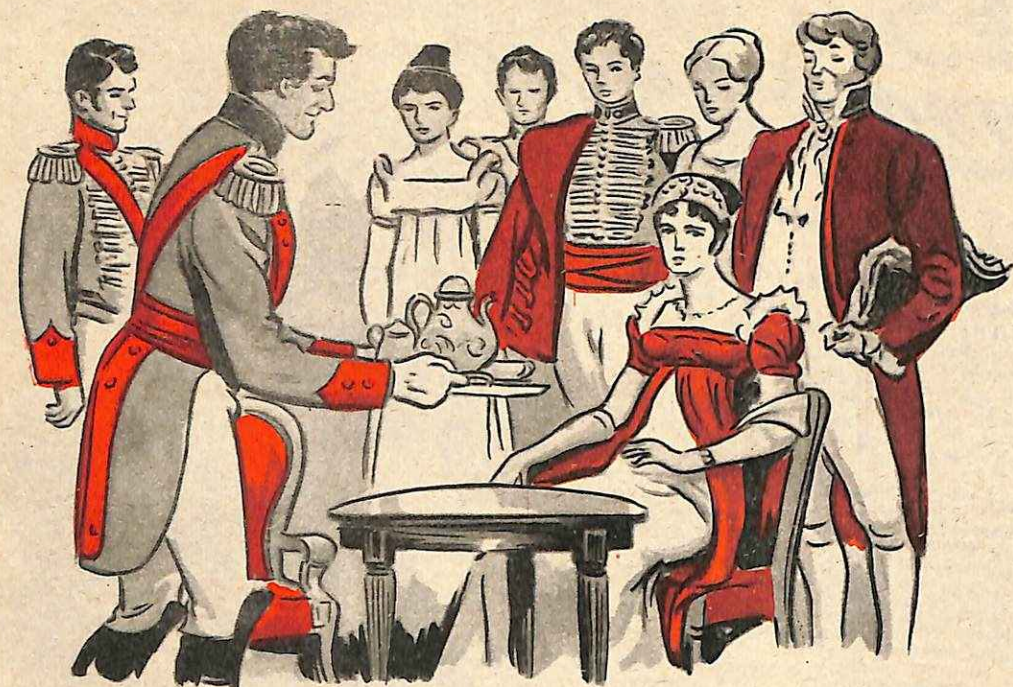
Θά δής, όσοι πηγαινέτε στα γήπεδα συνήθως, κοπέλλες να βοορλίζονται κι' αυτές μέσα στο πλήθος, να παροτρύνουν παίκτες τους, διατητάς να βρίξουν, να ένκενυρίζονται εύκολα, ή και να... ένκενυρίζουν! Τις βλέπεις να πετάγονται άπότομα σαν σούστες, και όπως άνεμίζουν οι έλαφρές τους φούστες, οι θεαταί, που καθονται στις διαλαές τους σάλες, αφήνουν το ποδόσφαιρο και... μπάλλες θλέπουν άλλες!

Πολύ έπηρεάζονται απ' το φούτ - μπάλ πολλές τους και στο μυαλό τους έχοντας το σπό το προσφιλές τους άκόμη και στις σχέσεις τους τις αισθηματικές... μπερδεύουν τις ιδέες τους τις ποδοσφαιρικές... Κι' άν, φέο' είπειν, στα ραντεβού το φίλατό τους ταίρι, φανή λιγάκι τολμηρό κι' άπλώσι λίγο χέρι, με τιμωριαν άμωσιν έν τάχει άπειλείται! γιατί έκανε παράπτωμα που... πέναλτυ καλείται.

Για λόγους, όπως είπαμε, ποδοσφαιρομανίας, πολλά ζευγάρια φτάνουνε και μέχρι άσυμφωνίας και, λόγου χάριν, ή Κική, πόναι «Άετίζου» φανατική, άρνείται άπωσθήποτε του Λάκη να νάι φίλη, εάν από το πέτο του άποινι ο Λάκης έπιμείνι. Κι' άν στη δική του άποινι ο Λάκης έπιμείνι, τον διώχνει εκείνη άπονα και την... κλωτσιά του δίνει!

Άλλά και σε άνταγόνα άεμονικά, συμβαίνει της μπάλλας το μικρόδιο συχνά να έπεμείνι, γιατί έντόως, κάποτε κι' ένείνα... χρωματίζονται... και σε αντίθεσις πεφτουνε και ύπερφανατίζονται... Αυτός ζητάει το «κόκκινο», το «πράσινο» ένείνη, ή για το «μπλε» τρελλάνεται και τη ψυή της δίνει, και ούτω πώς το σπύι τους το κάνουνε τεραταίν, απ' όπου βγαίνει ο σύζυγος, στο τέλος, ...μπλε - μαρέν!

Επισημασμός
Ανα Τάβλα
Συνεργάτις Τ.

Ακούμπησε το δίσκο στο τραπέζι σε τρόπο ώστε να βρεθεί μπροστά στη βασιλίσσα το φλυτζάνι που προόριζε εκείνη γι' αυτόν...

—Θα ήθελα πολύ να σε ακολουθήσω στην εξορία, να είμαι κοντά σου στις δύσκολες μέρες που θα περάσεις, να γλυκύνω με την αγάπη μου τον πόνο σου. Δεν έχω, όμως, τη δύναμη να αφήσω τα χώματα της πατρίδας μας. Θα μείνω εδώ, μόνη μου, με παρηγοριά την ελπίδα πως ίσως να γίνω μία μέρα κάτι, που θα σε ξαναφέρει πίσω, στο θρόνο σου, και κοντά μου.

Ετσι απλά, σαν πονεμένη γυναίκα, μίλησε. Ήταν άγνωστη η Δωροθέα στο σύζυγό της, το βασιλιά της Σουηδίας Γουσταύο Αδόλφο.

Στα 1810, η άνεμοβέλλα που λεγότανε Ναπολέων, είχε σαρώσει και τη Σουηδία. Ο Αυτοκράτωρ εξεθρόνισε το βασιλιά της και «κρίρισε» τοποτηρητή του θρόνου τον θείο του, τον δούκο της Σουερμανίας, με τ' όνομα Κάρολος ΙΓ'.

Και, κατά τη συνθήκη του να δολεύη... σε θρόνους τους συγγενείς και φίλους του, ανέκρινε πραγματικά βασιλιά της Σουηδίας τον στρατάρχη Ιωάννη Βερναρδότη.

Τη μέρα που ο νέος «βασιλεύς» έφτασε στη Στοκχόλμη, ο Γουσταύος Αδόλφος έφυγε από την πρωτεύουσά του για το εξωτερικό, απαρτηγμένος επειδή δεν μπόρεσε να πάρει μαζί του και την αγαπημένη του γυναίκα.

—Ένας απ' τους δύο μας πρέπει να μείνει εδώ, του είπε η Δωροθέα, με μία παράξενη λάμψη στα μάτια της, ενώ τον φιλούσε για τελευταία φορά. Οι Γάλλοι δεν θα μείνουν πολύ καιρό. Σύντομα θα ξανασυναντηθούμε.

Τα μέλη της βασιλικής οικογένειας, με επί κεφαλής τον προσωρινό βασιλιά, έκαναν — κατ' ανάγκην — πολύ θερμή υποδοχή στον νέο «Ανώτατο Αρχοντα της χώρας». Η Δωροθέα μονάχα αρνήθηκε να παρουσιασθεί μπροστά του.

—Πρέπει να φανής λογική, της είπε ο θεός της, ο τοποτηρητής του θρόνου. Μην ξεχνάς πως είμαστε τώρα υποτελείς στους Γάλλους. Δεν είναι σωστό και φρόνιμο να δείχνεις περιφρόνηση στον αντιπρόσωπο του αυτοκράτορα Ναπολέοντος.

—Είμαι βασιλίσσα, και η αξιοπρέπειά μου δεν μου επιτρέπει να πάω να υποβάλω τα σεβάσματά μου σ' έναν πρώην... δεκανέα.

Αυτήν την άγερωχη απάντησή έβωσε η Δωροθέα στο δούκα.

Πράγματι, ο Ιωάννης Βερναρδότης έρχισε την έβδομη σταδιοδρομία του από δεκαεννιά στη ναπολεόντεια Μεγάλη Στρατιά. Κατέλαβε, όμως, πολύ σύντομα, με την ανδρεία και τις ικανότητές του, την ανωτάτη βαθμίδα στη στρατιωτική κλίμακα. Έφθασε να γίνει και βασιλεύς...

Η αλήθεια είναι ότι, στην περίπτωση αυτή, έδειξε κατανόηση και τάκτ παλαιού διπλωμάτου. Κατάλαβε πως δεν ήταν ούτε ευγενικό, ούτε και ανθρώπινο να πληγώσει περισσότερο, ούτε και ανδρικό να μην αφήσει την παρηγορητική του παρηγορητική για την άρνησή της να παρουσιασθεί μπροστά του.

Έκανε, μάλιστα, κάτι περισσότερο. Αντί να εγκαταστήσει στα ανάκτορα, σαν βασιλεύς, έμεινε σε ξεχωριστό μέγαρο. Απέφυγε να προβά-

Τό' τσάι' της βασιλίσσας

λη επίδεικτικώς την... μεγαλειότητά του, για να έχουν οι Σουηδοί την ψευδαίσθηση, πως δεν έχουν καμιά αλλαγή στο κράτος τους.

Κι' έτσι, σ' ανάκτορα της Στοκχόλμης εξακολουθούσε να βασιλεύει ο δούκας της Σουερμανίας. Η Δωροθέα ζούσε, τελείως αποξενωμένη, σε μιαν άκρη του παλατιού. Δεν έβλεπε κανένα, δεν δεχότανε κανένα, δεν έπαιρνε μέρος στις συγκεντρώσεις της αλής.

Ο μόνος, που μπορούσε να πηγαίνει να την βλέπει στη μοναξιά της, ήταν ο δούκας. Την αγαπούσε σαν κόρη του, την σεβόταν σαν πραγματική βασιλίσσα. Ύψιζε που την έβλεπε, τόσο νέα, σ' έναν τάφο. Σε τάφο που τον άνοιξε η ίδια, ζωντανή. Προσπαθούσε να της δώσει παρηγοριά κι' ελπίδα.

Η Δωροθέα τον άκουε με βλέμματα θολά, σαν να μην καταλάβαινε τί της έλεγε.

Δεν περιγράφεται η χαρά του δούκα όταν, ύστερ' από μεγάλη σκέψη, αποφάσισε, επί τέλους, να κάνει μία βασιλική δεξίωση στο Βερναρδότη.

—Σε παρακαλώ μονάχα, προσέθεσε, να έλθεις ειδοποίησής ότι δεν θα περάσει και πολύ εύθυμη βραδιά.

...Ο βασιλεύς της Σουηδίας, ο Βερναρδότης, παρουσιάστηκε την ώριμη ώρα σ' ανάκτορά του, ευχαριστημένος επειδή έπασσε ο πάγος, που κρατούσε σε απόσταση την βασιλίσσα της Σουηδίας.

Μία ξαφνική αδιαθεσία δεν επέτρεψε στο δούκα να παραστή στη δεξίωση. Παρακάλεσε, λοιπόν, τη Δωροθέα να υποδεχθεί αυτή στον κόπο να υποδεχθεί ένα πρόσωπο που δεν της ήταν και τόσο συμπαθητικό.

—Θα τον περιποιηθώ όσο μπορώ, ψιθύρισε η βασιλίσσα.

Και τον περιποιήθηκε, με τρόπο λίγο ασυνήθιστο για ένα παλάτι. Ούτε μουσική, ούτε χορός, ούτε ανθοστολισμένο τραπέζι με έκλεκτα έρσος, ούτε ανθοστολισμένο τραπέζι με έκλεκτα έρσος, ούτε ανθοστολισμένο τραπέζι με έκλεκτα έρσος, ούτε ανθοστολισμένο τραπέζι με έκλεκτα έρσος...

—Η μόνη διασκεδάση που μπορώ να σάς προσφέρω, είπε η Δωροθέα στον Βερναρδότη, είναι μία παρτίδα ούστ. Μετά, θα πάρουμε ένα τσάι.

Ο Βερναρδότης υποκλήθηκε και είπε με διπλωματική αβρότητα:

Είμαι ο πιο εύτυχος άνθρωπος του κόσμου, αφού έχω την ύψιστη τιμή να συνομιλώ με τη βασιλίσσα της Σουηδίας.

Μεγάλος κύκλος είχε σχηματισθεί γύρω από το τραπέζι, όπου η Δωροθέα και ο Βερναρδό-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

της έπαιξαν μία παρτίδα ούστ. Κάθε συζητήσι είχε σταματήσει στις απέραντες αίσουσες των ανάκτορων. Η προσοχή όλων ήταν στραμμένη σε μία γωνιά, στο παιχνίδι μεταξύ μιας τρώας βασιλίσσας και ενός νέου βασιλέως.

Ο Βερναρδότης είχε τη λεπτότητα να χάσει. —Μπορείτε να παρηγορηθείτε με τη σκέψη, πως κερδίσατε ένα βασιλείο, του είπε η Δωροθέα, με παράξενο χαμόγελο.

Και έκανε νόημα σ' ένα αούλικο. Σχεδόν άμέσως έφεραν το τσάι, σ' έναν ασημένιο δίσκο, και τόν ακούμπησαν μπροστά στη Δωροθέα. Εκείνη, γέμισε η ίδια δυο φαρφουρένια φλυτζάνια, έριξε γάλα και ζάχαρη, πήρε το ένα και το προσέφερε στον έπισκεπτή της.

Ο Βερναρδότης υποκλήθηκε και άπλωσε το χέρι του, να πάρη το φλυτζάνι.

Ξαφνικά, ένοιωσε ένα δάχτυλο ν' ακουμπά με δύναμη στον ώμο του.

Κατάλαβε άμέσως πως κάποιος από κείνους που στεκότανε πίσω του, τον πληροφορούσε ότι έπρεπε να είναι προσεκτικός, να μη γελιέται από τη φαινομενική αβρότητα της Δωροθέας.

Δεν έχασε την ψυχραιμία του, την παροιμιώδη ψυχραιμία στην οποία χρωστούσε τις μεγάλες του επιτυχίες στη ζωή.

Χωρίς να γυρίση το κεφάλι του, για να κυττάξη ποιος ήταν ο άγνωστος που τον ειδοποιούσε ότι κάποιος κίνδυνος τον απειλούσε, χωρίς να πάψη να χαμογελά, σηκώθηκε δρόμος, πήρε το φλυτζά-

νι από το χέρι της Δωροθέας, το ακούμπησε στο δίσκο και είπε:

—Δεν είμαι άξιος της τιμής να υποδεχθώ ή Ύμετέρα Μεγαλειότης στον κόπο να με περιποιηθεί. Απεναντίας, όφείλω εγώ...

Λέγοντας αυτά, έσκυψε, πήρε το δίσκο με τα δυο του χέρια, τον γύρισε ελαφρά και τον ξανακούμπησε στο τραπέζι, σε τρόπο ώστε να βρεθεί μπροστά στη βασιλίσσα το φλυτζάνι, που προόριζε εκείνη γι' αυτόν.

Μετά, ξανακάθισε και πήρε το άλλο φλυτζάνι. ...Θανάσιμη ωχρότης χύθηκε ξαφνικά στο πρόσωπο της συζύγου του Γουσταύου Αδόλφου. Έριξε γύρω της ένα βλέμμα απελτισίας. Φάνηκε, για μία στιγμή, έτοιμη να λιποθυμήσει.

Ο διαταγμός της, όμως, δεν βάσταξε πολύ. Ξαναβρήκε την ψυχραιμία της. Χαμογέλασε στους παρισταμένους, έκανε μία ελαφρά υπόκλιση με το κεφάλι προς το μέρος του Βερναρδότη, πήρε το φλυτζάνι και ήπιε όλο το τσάι, ως την τελευταία σταγόνα.

—Υστερ' από λίγη ώρα, η συγκέντρωσή διελύθη.

Την επομένη, η επίσημη έφημερίδα της Στοκχόλμης δημοσίευσε σ' έκτακτη έκδοσή την ακόλουθη είδηση:

«Η Α. Μ. η βασιλίσσα Δωροθέα απέδωσε αλφινιδώς την παρελθούσαν νύκτα. Οι ιατροί απέδωσαν τον ανεξήγητον και πρόωγον θάνατόν της εις συγκοπήν της καρδιάς».

Ο Βερναρδότης μονάχα ήξερε από τι πέθανε η Δωροθέα: Είχε πάρει το δηλητήριο που προόριζε γι' αυτόν. Μά, δεν είπε σε κανένα τίποτα.

Το μυστικό αυτό έγινε γνωστό μονάχα ύστερ' από εβδομήντα χρόνια, όταν εξημερώθησαν, με το θάνατο, τ' άπονημονεύματα του τότε πρεσβευτού της Μεγάλης Βρετανίας στη Στοκχόλμη.

ΠΙΕΡ ΑΡΖΑΝ

ΗΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ!

Ο βασιλεύς της Αγγλίας Γεώργιος Β' πληροφορήθηκε μία φορά ότι ένας δημοσιογράφος έπρόκειτο να τιμωρηθεί, γιατί θέλοντας να δημοσιεύσει πιά γρήγορα από τους άλλους συναδέλφους του τον βασιλικό λόγο, που είχε απαγγελθεί στη Βουλή, δεν δίστασε να... κατασκευάσει και να δώσει στην έφημερίδα του έναν... δικό του λόγο.

—Έλπίζω, είπε ο βασιλιάς στον άρμόδιο υπουργό, ότι θα φανίτε έπιεικώς στον άνθρωπο αυτόν. Παρέβαλα τους δυο λόγους και από όσα μπόρεσα να κρίνω, ο δικός του λόγος είναι πολύ καλύτερος από τον δικό μου!

ΕΞΩΤΙΚΟ ΕΥΧΑΡΟΧΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΛΙΟΥ ΖΑΥΓΚΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στη Μανίλα, την πλούσια πρωτεύουσα των Φιλιππίνων, ο μπάας Ρομέρο Ρουίξ, ένας νέος και πλούσιος κτηματίας, σώζει από θάνατο την Τερεζίτα, κόρη ενός άνωτέρου Ισπανού αξιωματούχου. Οι δυο νέοι είναι έρωτευμένοι, αλλά ο πατέρας της Τερεζίτας έχει ξεροίσει και καταδικάσει σε θάνατο τον Ρομέρο ως επαναστάτη. Ο νέος, παρ' όλο τον κίνδυνο, υπόσχεται να ανακτήσει την αγαπημένη του, τη νύχτα και με τον Κινέζο φίλο του Χάγγκ-Του πηγαίνει σε μία κρυφή μουσική οργάνωση της Κίνας: του «Λευκού Λωτός» και του «Νερένιου Κρίνου». Ο Χάγγκ-Του είναι Μέγας Διδάσκαλος αυτών των οργάνωσεων, στις οποίες γίνεται δεκτός ως μέλος ο Ρομέρο, δίνοντας όρκo να υπερασπίση την ελευθερία των Φιλιππίνων εναντίον των Ισπανών δυναστών τους. Οι Ινδιγνιστοί, οι Κινέζοι και οι Μαλάτοι κάτοικοι των νησιών αυτών, έχουν επαναστατήσει και οι μουσικές οργάνώσεις διορίζουν άρχηγό των στρατευμάτων των επαναστατών στην επαρχία Καβίτε τον Ρομέρο...

2ον —Μάλιστα, άρχηγέ. Όλες οι φάλαγγες συγκεντρώνουν προς τ' Ιμούς. Ο Χάγγκ-Του γεννημένος ν' αποστολή και κάλεσε κοντά του τον Κινέζο.

—Από πού έρχεσαι εσύ; τον ρώτησε.

—Απ' το Φρανέρο. Είμαι αλήθεια πως αυτό το φρούριο έπεσε στα χέρια των Ισπανών.

—Ο στρατηγός Γισαμπίλ το νυκτίσσε στις 10 του Φλεβάρη.

—Εδώ και τρεις μέρες! φώναξε ο Χάγγκ, μ' όδυνηρή έλληξη. Και οι επαναστάτες;

—Οπισθοχωρούν στο βουνό, μαχόμενοι.

—Κατάρα! Και η Παμπελόνα;

—Έπεσε κι' αυτή, άρχηγέ, απάντησε ένας απ' τους δυο Μαλάσιους, πλησιάζοντας. Την κατέλαβε ο συνταγματάρχης Μάρανο, αφού τη βομβάρδισαν πρώτα αερίλιντα. Καμιά εκατοστή απ' τους δικούς μας σκοτώθηκαν.

—Άσχημες ειδήσεις, είπε ο Χάγγκ, αναστενάζοντας. Και τί γίνεται στο Μπζόρο;

—Ο Ισπανικός στόλος συγκεντρώνει τους βομβαρδισμούς, αλλά οι πατριώτες εξακολουθούν την αντίστασή τους, απάντησε ο δεύτερος Μαλάσιος.

—Και η Καβίτε;

—Αντέχει ακόμα.

Ο Χάγγκ-Του σηκώθηκε και, γυρνώντας προς τους συνομιλήτες, που μ' όλη τη σοβαρότητα της καταστάσεως, έμεναν σιωπηλοί, τους είπε:

—Φίλοι μου, οι δυνάστες μας πιθανόν να μας καταφέρουν ένα θανάσιμο πλήγμα. Ενώ η Κούβα αντιστέκεται νικηφόρα στο σύστημα του στρατηγού Βέυλερ και, μ' όλες τις άσχημες επιτυχίες μας, πάμε να νικηθούμε. Βάλτε το καλά στο μυαλό σας πως δεν πρέπει να χαθούμε. Ξεφύγτε πως είμαστε έφτα εκατομμύρια, ενώ εκείνοι δεν είναι παρά τριάντα χιλιάδες και πως, μέσα στις φλέβες μας, κυλάει το αίμα των ανδρείων προγόνων μας και των πιο φημισμένων πειρατών του αρχιπελάγους. Πόλεμος με τους εξοντωστές! Θάνατος στους δυνάστες μας, θάνατος στους αλαζονικούς αυτούς λεηλοφύλακες που μας περιφρονούν και θέλουν να μας υποδουλώσουν! Σήμερα θορυμώμενοι, αλλά τρέμουν, γιατί έξερουν καλά πως οι τίγρεις των γήσεων περιφρονούν το θάνατο. Στο Μπατάν, στη Λαγ-

ΤΟ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ"

ζούνα, στην Καβίτε, στη Νοβελίτα κι' άλλου αντιπρόσωπου ακόμα, και δε θα οπισθοχωρήσουμε ούτε μπρος στα τουφέκια τους, ούτε μπρος στα κανόνια τους. Οι Ισπανοί νικούν τις πόλεις μας, αλλά θα μας μείνουν πάντα τα βουνά μας και τα δάση μας. Καλύτερα αξίζει η ελευθερία των άγριων θηρίων έχει πάνω, παρά η δουλεία, ή σλαβιά εδώ πέρα. Σας έφερα έναν άνθρωπο που θα γαντίσει τους Ισπανούς να γονατίσουν, σας έφερα εκείνον που πρώτος σηκωσε τη σημαία της αντιστάσεως. Γνωρίζει καλύτερα από μας τους λεηλοφύλακες επειδή σπούδασε στη μακρινή Εύρωπη.

—Επειτα, ο Χάγγκ-Του στραγγίξε προς το φίλο του και είπε:

—Ρομέρο Ρουίξ, εγώ, ο άρχηγός των μουσικών οργάνωσεων «Λευκός Λωτός» και «Νερένιους Κρίνου», Μέγας Διδάσκαλος του «Τιέν-Τάι», υπέρτατος άρχηγός των Κινέζων επαναστατών, σε διορίζω διοικητή της επαρχίας της Καβίτε, όπου δοούν οι αντίπαλοι. Ορκίσου να υπερασπίσης τα φρούριά μας εναντίον των όποιων σφερόφοντα όλες οι προσπάθειες των Ισπανών. Ορκίσου να πολεμήσεις εναντίον κάθε Ισπανού άρχηγού, έστω κι' αν αυτός είναι συγγενής σου ή φίλος σου. Ορκίσου το. Ρομέρο Ρουίξ, η πατρίδα το απαιτεί!

—Το ορκίζομαι, απάντησε ο Κινέζος, που το μέτωπό του συνοφρονήθηκε.

Με διώρισε άρχηγό των επαναστατών της Καβίτε για να μ' απομακρύνει από την Τερεζίτα, δεν είναι έτσι;

—Το «Μαργαριτάρι της Μανίλλας», όπως ονομάζουν εδώ τη λεική νέα, ήταν ίσως πολύ πιο επικίνδυνη απ' τα Ισπανικά στρατεύματα, απάντησε ο Κινέζος, με ήρεμη φωνή. Έλειπε ένας άρχηγός από την επανάστασι και μόνο της ήσουν ο κατάλληλος για τη θέση αυτή. Θα χάσεις την καρδιά της γυναίκας που αγαπάς, αλλά θα ελευθερώσεις τα νησιά μας. Ξέφυγε το καλά! Το ένα αξίζει πολύ περισσότερο απ' το άλλο!

—Το ορκίζομαι, απάντησε ο Κινέζος, που το μέτωπό του συνοφρονήθηκε.

Με διώρισε άρχηγό των επαναστατών της Καβίτε για να μ' απομακρύνει από την Τερεζίτα, δεν είναι έτσι;

—Το «Μαργαριτάρι της Μανίλλας», όπως ονομάζουν εδώ τη λεική νέα, ήταν ίσως πολύ πιο επικίνδυνη απ' τα Ισπανικά στρατεύματα, απάντησε ο Κινέζος, με ήρεμη φωνή. Έλειπε ένας άρχηγός από την επανάστασι και μόνο της ήσουν ο κατάλληλος για τη θέση αυτή. Θα χάσεις την καρδιά της γυναίκας που αγαπάς, αλλά θα ελευθερώσεις τα νησιά μας. Ξέφυγε το καλά! Το ένα αξίζει πολύ περισσότερο απ' το άλλο!

—Δεν έχω καμιά αντίρρηση να σάς παραχωρήσω το παγκάκι μου. Δώστε μου όμως το κλειδί να πάω στο σπίτι σας!...

Ο Ρομέρο δεν απάντησε, αλλά αναστέναξε βαθύτατα.

—Σε καταλαβαίνω πολύ καλά, είπε σε λίγο ο Κινέζος, το «Μαργαριτάρι της Μανίλλας» σε είχε μαγέψει και υποφέρει...

—Ναι, υποφέρο, απάντησε ο μπάας με λύσσα. Η αγάπη μου για την πατρίδα μου είναι μεγάλη, αλλά η καρδιά μου, Χάγγκ, βασανίζεται σφοδρά. Καταρρέει την ημέρα που τα μάτια μου συνάντησαν τα μάτια της Τερεζίτας. Θάβει ναχα τη δύναμή να σβύσω τη φωτιά αυτή που με καίει και που η εξορία δεν κατάφερε να τη σβήσει. Η πατρίδα!... Η ελευθερία!... Την αγαπώ αυτή τη γη, που τώρα θάπρεπε να είναι δική μας και για την οποία έχασα τα πάντα, θυσίασα τα πάντα.

—Αλλά, έσθ Χάγγκ, δε μπορείς να καταλάβεις πόσο πλατειά είναι η αγάπη μου γι' αυτή τη γενναία, νι' αυτή τη νέα, που είναι έγκορμας; Έμπρός! Ας γίνη ό,τι προστάζει η άθλια μοίρα μου, κι' άς μη μιλούμε πια για ό,τ' αυτά!... Η πατρίδα γυρίζει το αίμα μου και τη ζωή μου. Τις τα προσφέρω και τα δύο!...

—Θα πιάς γνωρίζοντας το θάνατο; ρώτησε ο Χάγγκ συγκινημένος.

—Τι σε νοιάζει; Φαντάζεσαι πως μπορώ να είμαι ευτυχισμένος, έστω κι' αν είμαι ο άρχηγός των ανταρτών;

—Οι εθόνες, που θ' αναλάβουν, θα σβύσουν μέσα σου το έσος. Ποτέ, Χάγγκ! Το μυστήριο του θα τελειώσει την ημέρα, που θα πέσω νεκρός κάτω από τις Ισπανικές σφαίρες.

—Καταρρέει να είναι αυτή η λευκή!

—Σώπα, Χάγγκ!

—Τη μισώ όσο μισώ και τον πατέρα της.

—Σώπα... σώπα... σε παρακαλώ...

—Έλα, άς πηγαίνουμε.

Ο Ρομέρο έγνεψε το μετάξωτο χιτώνα και ξαναπρόσφερε τα ρούχα του. Έπειτα, οι δυο άντρες εγκατέλειψαν την αίθουσα και βρέθηκαν ξανά στο σκοτεινό δρομάκι, που ήταν φαινομενικά έρημος.

Ο Κινέζος έφαινε ένα γοηγόρο βλέμμα δεξιά κι' αριστερά κι' άρχισε να προχωρή, ακολουθούμενος από το μπάα, που είχε πέσει σε βαθύτατη σιγή.

Σαν έφτασε στην άκρη του δρόμου, σφαιρίσε συνθηματικά. Δύο άντρες, που ήταν κρυμμένοι σε μια σκοτεινή γωνιά, παρουσιάστηκαν άμέσως.

—Ο δρόμος είν' ελεύθερος; ρώτησε ο Χάγγκ.

—Ούτε σιγά στρατιώτες δε φαίνονται από δω ως την αποβάθρα του Πάσιονγκ, απάντησαν οι δυο συνοδοίτες.

Ο Χάγγκ συνέχισε το δρόμο του μαζί με το Ρομέρο, προχωρώντας μέσα στα δρόμια στενωπόκα της συνοικίας των Μαλάσιων. Ένα τέτατο άργότερα και οι δυο τους είχαν φτάσει στην αποβάθρα του Μινόντο. Αυτή την άσφαλισμένη ώρα, τα πάντα ήταν έρημα. Ωστόσο, πάνω στις μαρ-

νες που ήταν άγνωστοι, άγνωστοι, άγνωστοι.

— Η ώρα είναι 11, είπε ο Χάνγκ, σ' αυτό το Ρομέρο. Θέλεις να μείνεις ελεύθερος;

— Πρέπει, απάντησε ο Ρομέρο.

— Είσαι αποφασισμένος να πιάς να συντονίσεις το «Μαργαριτάρι της Μανίλλας»;

— Της το υποσχέθηκα...

— Προσέξω, Ρομέρο. Μπορείς να χεις όλη σου την προσοχή;

— Είμαι έτοιμος για όλα.

— Θα κληθείς να σε παραισύ-ρη, φιλάω απ' τον περσισμό.

— Θα μείνω πιστός στον όρκο μου.

— Και στην πατρίδα... ορμή-σε σ' αυτό ο Χάνγκ.

— Και στην πατρίδα, απάντησε με πνευμένη φωνή ο Ρομέρο.

— Είσαι όλο και πιο...

— Τι έχω να φοβηθώ;

— Πού μπορεί να ξέρω; 'Η μοίρα είναι κάποτε παράξενη. 'Ε-πειτα, μη ξεχνάς πως ο πατέρας της βρίσκεται εδώ.

— 'Αν μου έπαιθε, θα υπε-ρασπιστώ.

— Μην ξεχνάς πως πρέπει να χεις για να δώσεις την ελευθε-ρία στα νησιά μας.

— Δεν θ' άφισω να με σκοτώ-σουν.

— Χαίρε, λοιπόν, κ' αύριο, θ' πω εμένα, θα σε περιμένουμε μπρος στο σπίτι του Φάνγκ.

— Ο Χάνγκ κατέβασε το πλατύ καπέλλο του ως τ' αὐτὰ κ' ἀπομα-κρύνθηκε σ' αὐτὰ μέρη στο σκο-τάδι.

— 'Εμπρός! ψιθύρισε ο Ρομέρο, ενώ τυλιγόταν μέσα σ' ένα πολύ-χρωμο μεταξωτό μανδύα. 'Ο τρο-μερός άγωνας σε λίγο θ' α-ρ-χίστη.

— Άνοιξε, γιά να τ' όχη έτοιμο γιά κάθε ένοχόμένο, ένα μαζού έχει-ρίδιο, με χρομερή λεπίδα, και το πέρας στη ζώνη του, απ' όπου κρεμόταν κ' ένα περίστομο. 'Ε-πειτα άργά, κατευθύνθηκε πρὸς τη γέφυρα του Μανντό για να φτάσει στη Θιουντάντ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΤΕΡΕΖΙΤΑ

Τὸ ἀρχιτέλαος τῶν Φιλιππίνων, ὅπου ἔσπασε ἡ αἰματηρή ἐ-πανάστασι τοῦ 1896 — 97, ἦταν μιά ἀπὸ τίς πρὸ ἑξέχουσ καὶ πλου-σιές ἀποικίες τῆς Ἰσπανίας. Πά-νω ἀπὸ πεντακόσια νησιά ἀποτε-λοῦν τὸ συγκρότημα τῶν Φιλιππίνων, δὴ ὅμως εἶναι τὰ πρὸς μέγα-λα: ἡ Λυσόν, δὴ δύο φορές μεγαλύ-τερη ἀπὸ τὴ Σικελία, καὶ ἡ Μιν-τανάο, ἡ ἀπὸ τὰ θωρότερα μέ-ρη τοῦ κόσμου.

Πρώτος ὁ περιήγητος ἔξερευνη-

τῆς Μαγγελάνος ἔφτασε σ' αὐ-τὰ τὰ νησιά, στὶς 16 Μαρτίου τοῦ 1521, ἀλλὰ δὲν κατέφερε νὰ τὰ ὑποδουλώσῃ στὴν κιοαζία τῆς Ἰσπανίας, γιὰτι σκοτώθηκε σὲ μάχη, εἰς αὐτὴν ὁρμή. Ὁ Βίλλα-Λόμπος ἔφτασε κ' αὐτὸς ἐκεῖ κ' ὠνόμασε τὰ νησιά Φιλιππίνες. 'Επειδὴ ὅμως τοῦλει-ψαν τὰ τρόφιμα, ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀρχιπέλαγος, χω-ρίς νὰ ἴδωσιν καμμία ἀποικία. Μό-ναχα τὸ 1561, ἡ Ἰσπανία κατέφε-ρε, χάρις σ' ἕνα ἄλλο κατακτη-τὴ, τὸ Λοπεθ Ντε Λεγκάσπι, νὰ ἐκθρονίσῃ τοὺς Ἰνδοκινέζους πρι-γκίπες καὶ νὰ γίνῃ κυρίαρχος τῶν Φιλιππίνων.

Ἡ πρόδοσις τῆς νέας ἀποικίας ὑπὸ τὴν κατακτητικὴν καὶ, μέσα σὲ λίγα χρόνια, χάρις σὲ μετὰ τὴν μετα-συναίε ἐκεῖ πολλὸν Κινέζων, πρὸς ἵταν ἱκανοὶ ἔμποροι καὶ ἐργάτες, ἡ Ἰσπανία μπόρεσε νὰ ἐκμεταλ-λευθῇ ὅλο τὸν πλοῦτο τῶν νησιῶν. Ἡ σκληρὴ ὅμως καταπίεσις τῶν κατακτητῶν καὶ οἱ φιλόδοξοι βλέ-ψεις τῶν Κινέζων, δὲν ἄργησαν νὰ προκαλέσουν ἀμειψόμενους ἀντα-γώνιστες, πρὸς τὸν ἴσον νὰ φέρουν σὲ δύσκολη θέσι τὴν ἰσπανικὴ κυ-ριαρχία.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔγιναν κ' ἄλλες μικροεπαναστάσεις. Τὸ 1639 ὅμως, οἱ Κινέζοι ἐπαναστατοῦν ἄλ-λη μιά φορά καὶ σαράντα χιλιά-δες Κινέζοι ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν. Οἱ Ἰσπανοὶ τοὺς νικοῦν καὶ μόνο ἐφ' ἑτά χιλιάδες Κινέ-ζοι γλιτώνουν ἀπὸ τὴν σφαγή. Ἀπὸ τότε, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἡττας, πρὸς μετὰδόθηκε ἀπὸ πατέρα σὲ γιὸ, εἶναι ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἀσπον-δου μίσους ἀνάμεσα στὴ λευκὴ καὶ τὴν χιτῶνη φυλὴ, μίσος ποῦ, ἐδῶ καὶ τοεὶς αἰῶνες, ἦταν πάντα ἄ-σβεστο.

Ἀργότερα, στοὺς Κινέζους ἐ-παναστάτες προστέθηκαν οἱ Ἰνδο-νήσοι καὶ οἱ Μαλάιοι. Πολλὲς ἀν-ταρσίες πνίχτηκαν μέσα στὸ αἶ-μα, ἀλλὰ τὸ αἶμα αὐτὸ δὲν εἶχε χυθῇ μάταια. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1896, οἱ τοεὶς ἔγχομες αὐτὲς φυ-λές, ἀπογοητευμένες ἀπὸ χίλιες-δύο ὑποσχέσεις, πρὸς δὲν ἐπὶ τοῦ ἀπ' τοὺς Ἰσπανοὺς, ἐσεκκωθη-καν καὶ πάλι, μετὰ τὸ ἴδιο μίσος στὴν φυλὴ. Τούτῃ τῇ φορᾷ, δὲν ἐπορεύετο γιά ἐξοπλισμένους συ-μμοίους ἀνταρτῶν, ἀλλὰ γιά πραγ-ματικὴ ἐπανάστασι μέσα στὴν πρωτεύουσά, πρὸς στοίχισεν τὴ ζωή σ' ὅλο τὸ λευκὸ πληθυσμὸ.

Ὁ Ρομέρο Ρουθ, ἕνας ἀπ' τοὺς πρὸς πλούσιους κτηματίες τῆς Λυ-σόν, μηχανικός τὸ ἐπάγγελμα, ἀπὸ εὐρωπαϊκὸ Πανεπιστήμιον, εἶχε ὀ-γανώσει τὴν ἀνταρσία. 'Ολοι ἡ-ἔσαν πρὸς ἵταν ἐρωτευμένοι μετὰ λευκὴ νέα: μετὰ τὴν «Μαργα-ριτὰ τῆς Μανίλλας», τὴν κόρη ἑ-

νὸς λαμπροῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἰ-σπανικῆς φρουράς. Εἶχε γιά βοή-θον τὸν Χάνγκ-Τού, ἕνα ἀπ' τοὺς πρὸς ἐπιδόσεις ἀρχηγούς τῆς ἀνέ-στις ἀποικίας, μέγα διάδοχαλο τὸν μυστικὸν ὀργανώσεων «Λευ-κὸς Λοτὸς» καὶ «Νερόνιος Κρί-νος» καὶ φλογερὸ πατριώτη.

Οἱ ἐπαναστάτες, ἀπὸ ἔσφαξαν πολλοὺς Ἰσπανοὺς, ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν καὶ νὰ φύγουν, γιά νὰ σωθῶν. Σκόρπισαν γιά νὰ πᾶνε νὰ ἐπαναστατήσουν τοὺς πλη-θυμοὺς τῶν Μπουλάων, Πανπα-γκάν, Λαγκάων, Νονέο, Μπα-τάγκας καὶ Καβίτες. Ὁ φανταζό-ταν κανεὶς πρὸς τὸ Ἰσπανὸς ἀρχι-στοράτηγος, ὁ στρατηγὸς Μπλά-νκος, πρὸς εἶχε τοις φρονέσει, ἀπὸ τοὺς συνέλαβε, ὅλους τοὺς Κινέ-ζους ἀρχηγούς τῶν ἐπαναστατῶν, ἡ κατέφευγε νὰ πνίξῃ καὶ πάλι στὸ αἶμα καὶ τὴ νέα ἀνταρσία. Ἀλλὰ τὸ ποσὸν μὲν ἴσως καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας, εἶχαν βαθύ-τατες ὀφές.

Μέσα σὲ λίγες μέρες, οἱ λίγες ἐκατοντάδες τῶν ἐπαναστατῶν ἔ-γιναν χιλιάδες. Ἡ ἀνταρσία ἀπλώ-θηκε σὰν πυρκαϊά γύρω ἀπ' τὴ Μανίλλα καὶ ἔστησε φρουρὰς στὴν Καβίτες, στὴ Βιένια καὶ στὴ Μπου-λάων. 'Ολοι πολεμοῦσαν μετὰ ἴ-σους τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ ἀμειψόμε-νους ἔγιναν τοὺς τελευταίους μῆ-νες τοῦ 1896 καὶ τὸ Φλεβῶν τοῦ 1897, μ' ὅλη τὴν παρουσία τοῦ Ἰ-σπανικοῦ στόλου. Ἀδιαφοροῦντας γιά τὴν καταδίξι τῶν ἐρημν σὲ θάνατο, οἱ δύο ἀρχηγοὶ τῶν Κινέ-ζων ἐπαναστατῶν, οἱ πρωταγω-νιστὲς τῆς ἐλευθερίας, ὁ Ρομέρο Ρουθ καὶ ὁ Χάνγκ-Τού, παρουσιά-στηκαν καὶ πάλι, στὸ προσκήνιον.

Ὁ μὴ γὰς προσηγορεύετο ἀργὰ πρὸς τὴ γέφυρα, μετὰ τὸ ποσὸν πο-μοσκαπασμένο ἀπ' τὸ μανδύα του καὶ κρατῶντας σφιχτὰ μετὰ τὸ ἐξέλι τὸν χεῖρ τῆς «ναβάγιας», τὸ ἐγγχειρίδιον. Ἦταν λυπημένος καὶ οἱ σχέσεις στοιχογύοιαν στὸ μισὸ τοῦ. Ἀπὸ τὴ συνάντησι, πρὸς τόσο πολλὴ τὴν ἐπιθυμία ὡ-λοτε, τώρα τὴ φοβόταν. Ἀπὸ τὴ νύχτα, θάφηνε γιά νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τοῦ πατέρα τῆς κόρης, πρὸς ἀγαπᾶσε. Πόσο ἀλήθεια ἀν-τιγὸς ἦταν ὁ ἔρωτάς του!... Ἀργε-τὶ σκοτεινὸ μέλλον τοῦ ἐπεφύλασ-σε ἡ μοῖρα του.

Ἀκόμα κ' ἂν ἡ ἐπανάστασι θοι-άιβε, ἡ καρδιά του θὰ ἦταν κομμάτι, γιὰτι ποτὲ ὁ πατέρας τῆς νέας, ὁ ἀδισώφηνος ἔχθρος τῶν ἀνταρτῶν, ὁ πρὸς περὶ ἡσυχίας ἀπ' τοὺς Καστιλλάνους, δὲ θὰ συ-χωροῦσε τὸν ἰσχυρὸ ἀπὸ ἀρχηγὸ τῶν ἀνταρτῶν, πρὸς εἶχε καταδι-κασθῇ σὲ θάνατο.

Ἀλλοίμονο! Ἀλλοίμονο! ἔ-λεγε ὁλόαν ὁ Ρομέρο, ἀκούον-θὼντας τίς σκέψεις του, ἡ πατρί-

δα θὰ μὲς ἔσκησιν τὴν καρδιά καὶ θὰ γίνῃ ὁ πρὸς δυστυχὲς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου! Ὁ Ρομέρο Ρουθ ὁ-μως δὲ θὰ ποδοῦσιν τὴ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως, ὅπου κ' ἂν εἶναι τὸ μαρτύριον πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλ-λῶστε, θὰ πᾶν νὰ συναντήσῃ μόνος μου τὸ θάνατο καὶ τότε ὅλα θὰ τελειώσουν. Ἐτοῖ ἦταν γραι-μὲν!... Πρὸς νᾶν θάφηνε σ' αὐτὴ τὴ συνάντησι, πρὸς ἀφ' ὅπου θὰ εἶναι ἡ τελευταία... Καὶ μὲν Τερεζίτα!... Καλὴνέρα θὰ ἦταν ἂν τὰ βλέμματά μας δὲν εἶχαν συ-ναντηθῇ ποτὲ!

Ἐπνίξε ἕνα στεναγμὸ καὶ τὰ-χυνε τὸ βῆμα. Ἐντεκα χιλιοὶ ἀ-κούστηκαν στὸ ὁλόγν τοῦ Δημι-αρίου κ' ἔπρεπε νὰ διανύσῃ ἀκό-μα ἀρκετὸ δρόμο γιά νὰ φτάσῃ στὸ σπίτι τοῦ ταγματάρχου τοῦ Ἀλ-κάθου.

Στὴν ἀκρὴ τῆς γέφυρας, μὲν πρὸς τίς πόλεις τῆς Θιουντάντ, ἀρ-γυ-πνοῦσαν δύο φρουροὶ! ὁ Ρομέρο ὅμως πέρασε ἀποφασιστικὰ ἀπὸ μπροστά τους, σίγουρος πρὸς δὲ θὰ τὴν ἀναγνώριαν μέσα στὸ σκοτάδι. Δὲ μπόρεσε, ὥστόσο, ν' ἀποφύγῃ τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δύο σκοπούς, πρὸς τὸν ὁρμή:

— Ποῦ πάτε αὐτὴ τὴν ὥρα;

— Στὸν ταγματάρχη τοῦ Ἀλ-κάθου, ἀπάντησε ὁ μὴ γὰς, χω-ρίς νὰ διαστῇ.

— Σὰς περιμένει;

— Μάλιστα καὶ βιάζομαι.

— Περᾶστε.

Ὁ Ρομέρο διέσχισε τὴν πύλη, ἀλλὰ, πρὸς τὴν στήθιν τῇ γωνία, ὅπου ἀρχίζαν τὰ πρὸς σπίτι τῆς Θιουντάντ, ἔβριξε ἕνα βλέ-μα πρὸς του, γιά νὰ βεβαιωθῇ πρὸς δὲν τὸν παρακολουθοῦσαν. Ὁ-ταν ἤσκησε γι' αὐτὸ, γόησε κ' ἔ-κατι στενὰ δοκιμάζον, ὅπου ἦταν γλιστρήναι μὲν ὅλα σπῆτα, μετὰ σκο-τεινὴ πρόδοσι.

Ἡ Θιουντάντ ἦταν πραγματικὸ φρούριον μετὰ τὰ γιγάντια τείχη τῆς καὶ τίς μεγάλες τάφρους τῆς. Ἐπὶ κρημαστὲς γέφυρες ἐπέτρειπαν τὴν εἰσοδὸν τὴν πύλη, πρὸς τίς φρου-ροῦσαν μέσα-νύχτα. Οἱ δρόμοι τίς πόλεις, μ' ὅλο πρὸς ἦταν πλατεῖες, εἶχαν μιά μελανολεὶξ ὁμή. Τὰ μεγάλα κτίρια εἶχαν ἀρκετὰ ὀνύ-ματα στοὺς τοίχους ἀπὸ τοὺς συ-χνούς σεισμούς.

Ὁ Ρομέρο γινώριζε πρὸς καλὰ τὴν Θιουντάντ, γιὰτι εἶχε μείνει ἐκεῖ ἀρκετὸ καιρὸ. Πέρασε ἀπὸ ἀρκετοὺς δρόμους, περπατώντας ἔστω στὸν τοίχο, γιά νὰ μὴν τὸν ἀντιληφθῶν οἱ νικητεροὶ σκοποὶ. Ἐφτασε, λίγο πρὸς ἀπ' τὰ μεσά-νυχτα, μὲν πρὸς ἕνα μεγαλόπρε-πο οἰκοδομημῇ, πρὸς ἔκτασις πρὸς πρὸς φρούριον, πρὸς ἕνα μέγα-ρο, περιτοιχισμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο κί-νη, πρὸς ἡ μάντρα του ἦταν σὲ πολλὰ σημεῖα ἐρεπωμένη. Καμμία ἀκτίνα φωτός δὲν περ-

νοῦσε ἀπ' τὰ παραθυρόφυλλα. Κα-νένας σκοπὸς δὲ φέγγει μπροστά στὴν πόρτα. Ὁ Ρομέρο ἔβριξε ἕνα γοῆγορο βλέμμα γύρω του. Σίγουρος πρὸς κανεὶς δὲν τὸν πα-ρακολουθοῦσε, πέρασε ἔστω τὸν τοίχο τοῦ κτίριον κ' ἔφτασε σ' ἕνα μικρὸ περιπτερό, σκεπασμένο μετὰ ἀνθισμένη ταράτσα.

Φῶς περνοῦσε ἀπ' τὰ παραθυ-ρόφυλλα τοῦ ἰσογείου.

— Μὲ περιμένει, ψιθύρισε ὁ Ρομέρο, Καὶ μὲν Τερεζίτα!...

Πηλίσασε στὸ παράθυρο καὶ χτύπησε ἐλαφρὰ. Σχεδὸν ἀμέσως ἡ πόρτα τοῦ περιπτεροῦ ἀνοίξε ἀ-θρόονα κ' ὁ μὴ γὰς ἔβριξε σ' ἕνα κοινὸν σαλόνι, μετὰ μὲν μπετοντέ-δες. Σὲ μεγάλα μαρμαρένια βά-ζα ἀπὸ φῖνα πορσελάνη, σπάνια φυτὰ ἀνάγιναν τὸ ἔντονον ἀρωμά-τους, πρὸς τόσο ἀρκετοὶ στίς Ἰσπα-νίδες. Μιά λάμπα, ἀνέβριξε κ' αὐ-τὴ, ἔβριχνε τὸ ἀπὸ φῶς τῆς, πρὸς ἔκτασις μετὰ τὴν ὁμοίαν ἐπιπλά ἀπὸ μπαμποῦ, διακοσμημένα ἀπὸ φέιντα.

Ἡ Τερεζίτα, ντυμένη κ' ἕνα ἀ-πὸ λευκὸ πενιούρι, πρὸς ἔκτασις πρὸς τὸν μελαχροινὸ τῆς δέμα, ἔβριξε τὸ Ρομέρο ἀπ' τὸ χεῖρ καὶ τὸν ἔβριξε νὰ καθίσῃ σὲ μιά πολυθρόνα, κοντὰ στὸ φῶς, ἐνῶ ἡ Μανουελίτα, ἡ πιστὴ καμαριέρα τῆς, μιά πόρτα πρὸς ὁμοίαν Ἰνδο-νήσια μετὰ γλῆκα μάτια, λίγο λοξά, ἔκλεισε γοῆγορα τὴν πόρτα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ρομέρο, εἶ-πε ἡ Τερεζίτα, μετὰ συγχαρημέ-νη. Γιά μιά στιγμὴ, εἶχα ἀμφι-βάλει γιά τὴν ὑπόθεσί σου, ἀλλὰ βλέπω πρὸς εἶχα κρίνει ἀσχημα.

— Ἀμφέβαλες; Καὶ γιὰτι, Τε-ρεζίτα; ὁρμήσε ὁ μὴ γὰς.

— Μὰ δὲν ἔξερεις, λοιπόν, γιὰ-τί; Φοβόμουν πρὸς εἶχες ἔξασει κυλάς τὴν κόρη ἐκείνου, πρὸς δει-χτηκε τόσο ἀμειψόμενος ἀπέναντί σου...

— Δὲ μισῶ τὸν πατέρα σου.

— Παρ' ὅσο πρὸς καταδίξι-σε σὲ θάνατο, πρὸς ὅλο πρὸς σὲ κατέστρεψε, παίροντας τὰ πλού-τι σου καὶ σ' ἔκανε δυστυχισμένο καὶ φτωχό;

— Ἐνας στρατιώτης εἶναι ὁ-πορευόμενος νὰ κινή τὴν κατῆ-χον του, Τερεζίτα. Ὅποιος καὶ νὰ ἦ-ταν, θὰ εἶχε φροθῇ τὸ ἴδιο.

— Ὁ πατέρας μου σὲ μισεῖ, Ρομέρο, εἶπε ἡ νέα κ' ἕνα λυγρὸ.

— Τὸ ἔξερω, Τερεζίτα, ἀπάν-τησε ὁ μὴ γὰς, μετὰ ὑπόθεσις φωνῇ, κ' ὅμως τὸν τὰ συχώρεσα ὅλα: τὴν περιφρόνησι τοῦ πρὸς τὸ ἀτομὸ μου καὶ τὸ κακὸ πρὸς μου. Δὲ βλέπω στὸ πρόσωπό του πρὸς ἕ-να ἔχθρο τῆς ἀνέξαστησίς μας.

— Πόσο θὰ ὑπέφερες, Ρομέρο, στὴν ἐξορία σου, εἶπε ἡ Τερεζίτα.

— Πόρτα πρὸς, ἀλλὰ μόνο ἐξ-αίτίας σου, Τερεζίτα, μόνο γιὰτι δὲ σὲ εἶχα κοντὰ μου!

— Ἀ! Δὲ μετὰ ἔχασες, λοιπόν; ψιθύρισε ἡ νέα χαμογελώντας με-τὰ στὰ δάκρυά της.

— Ὁχι, Τερεζίτα. Ἐφύγα γιά τὴν ἐξορία, κρύβοντας μέσα στὴν πονεμένη μου καρδιά τὸν ἔρωτά μου γιά τὸ Μαργαριτὰ τῆς Μανίλλας. Ἀλλὰ τί μαρτύριον, Τερε-ζίτα! Σ' ἔβλεπα διαρκῶς μπρο-στά μου καὶ μὲν φανόταν πρὸς ἕ-να γλαυκὸ σου φωνὴ νὰ μὲν ἔναλῃ τὰ λόγια ἐκείνα πρὸς ποῦ φέρεται τὴ νύχτα, πρὸς ἔκτασις πρὸς ἀσκήσις γιά τὴν κατῆχσι τῆς πρωτεύουσας: «Ἐσὲν ἡ τὸ θάνατο». Θάδινα τὴ ζωή μου γιά νὰ σὲ ἔναλῃ, ἔστω καὶ γιά μιά στιγμὴ.

Ὁ Ρομέρο σάπασε ἀπὸτομα, σὰ νὰ εἶχε φοβηθῇ γιά τὰ ἴδια του τὰ λόγια.

— Μιλά, πρόσθεσε μετὰ πῆρα, σὰν ὅλα νὰ μὴν εἶχαν τελειώσει μετὰς μας...

— Ρομέρο, μὴ μιλᾷς ἔτσι, γιά τὸ Θεό! φώναξε ἡ Τερεζίτα.

— Ὅλα πρέπει νὰ τελειώσουν,

Τερεζίτα, ἡ πατρίδα μὰς χωρίζει.

— Ἡ πατρίδα;

— Ναι, γιὰτι, αὐριο, θὰ εἶμαι ἕνας ἀπ' τοὺς πρὸς ἀδισώφηνους ἔ-χθρους τῆς φυλῆς σου καὶ δὲ θὰ μ' ἀγαπᾷς πιά.

— Γέλεισαι, Ρομέρο.

— Ὁχι, Τερεζίτα, δὲ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπᾷ ἕνα ἔχθρο τῆς πατρίδας του. Σὲ λίγες ὥρες ἴ-σως, θὰ σκοτώσω τ' ἀδελφία σου, θὰ πολεμήσω ἐναντίον σου, ἐνα-ντίον τοῦ πατέρα σου!

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, Ρομέ-ρο! φώναξε ἡ νέα μετὰ ἀπελπισία.

— Ὁχι, δὲ θὰ φύγῃ, δὲν πρέπει νὰ φύγῃ. Ὁχι, δὲ θὰ πᾶν νὰ πο-λεμήσῃ στίς τάξεις τῶν ἀνταρ-τῶν, δὲ θὰ ἐκτεθῇ στὸν ἀνέμνο...

— Ἡ πατρίδα μου ζητεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ νησιά.

— Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ σκοτωθοῦν ὅλοι τοὺς μὲν μὲν κ' ἔγω, Ρομέρο, ἀγᾶτι μου, δὲ θέ-λω νὰ πεθάνῃ. Φαντάζονται πρὸς μποροῦν νὰ νικήσουν τὴν Ἰσπα-νία, ἐλπίζουν νὰ οἰζούν τοὺς συμ-πατριώτες μου στὴ θάλασσα. Γε-λιούντα. Ἡ πατρίδα μου εἶναι πο-

λὴ ἰσχυρὴ καὶ πολλὴ προήφην γιά ν' ἀπαρνηθῇ τὸν ἀγῶνα.

— Καὶ ἡ ἐπανάστασι εἶναι ἰ-σχυρὴ. Ὁ ἀγωνιστοῖμε, Τερεζίτα, ὡς τὸν τελευταῖον ἀντάρ, ὡς τὴν τελευταία σφαῖρα, ὡς τὴν τελευ-ταία πνοή μας!

— Μὰ εὐδὲν εἶσαι τὸ ἴδιο, εὐδὲν εἶσαι σὰν τοὺς ἄλλους ἐ-παναστάτες. Μέσα στίς φλέβες σου κυλάει ἰσπανικὸ αἷμα, τὸ αἶ-μα τῶν λευκῶν.

— Αὐτὸ πρὸς δὲν εἶναι ἀλήθεια! Γ' αὐτὸ ἀκριβὸς τὸ λόγο, οἱ συμ-πατριώτες σου μετὰ φωνάζουν «μυ-γάδα», ὡς τὸν Ἰνδοκινέζο αἷμα τῆς μητέρας μου νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ἴδια αἷμα, πρὸς ἔκτασις τὸ αἷμα τῶν Εὐρωπαίων... Ὁχι, ἕνας μὴ γὰς δὲ μπορεῖ νὰ σκεπῇ τὰ μάτια του σὲ μιά λευκὴ... Εἶναι ἕνας σκλά-δος... ἕνας λευκός!

— Ρομέρο! φώναξε ἡ Τερεζί-τα, μὴ μιλᾷς ἔτσι! Τὶ σε νοιάζει τί λένε οἱ Ἰσπανοὶ γιά σένα, ἀπὸς σ' ἀγαπᾷ;

— Ναι, ἀλλὰ ὁ πατέρας σου; ὁρμήσε ὁ Ρομέρο, πρὸς ὁ παρῶν-σμός του εἶχε φτάσει στὸ ἔπακρο.

— Ἐσώσες τὴ ζωή τῆς κόρης σου.

— Καὶ γ' αὐτὸ θὰ εὐχαριστῇ-θῇ πάρα πρὸς νὰ τοιμερίσῃ, ἐμ-ενα, τὸν ἀντάρτη, εἶπε θλιμμένα ὁ μὴ γὰς.

Ἡ Τερεζίτα εἶχε πέσει σὲ μιά πολυθρόνα, κρατῶντας τὸ πρῶ-πο τῆς στὰ χέρια της, κλαίον-τας σιωπηλά, πνιγόντας τοὺς λυγ-μούς, πρὸς ἀνατάρχων τὸ ὄρα-σι τῆς. Ὁ μὴ γὰς, μετὰ τὸν σπῆ-ρος τῆς, μὴ γὰς πᾶν στὸ στήθος του, μετὰ μετὰ τὸν συνοφισμένο, πνιγόντας τὸν κεφάλι της ἐνῶ ἡ Μανουελίτα, ἀγᾶτι σὰ μπροστὴν ἄγαλμα, ἀγᾶτι σὲ τὴν πόρτα τοῦ κτίριον.

— Θὰ φύγῃ σὲ λίγο; ὁρμήσε ἡ νέα, σηκώνοντας τὸ κεφάλι της καὶ κατῆχοντας τὸν στὰ μάτια.

— Ναι, τὴν ἀγᾶτι.

— Ἡ ἀπόφασί σου εἶναι ὀρι-στική;

— Ὁριστική, Τερεζίτα.

— Καὶ δὲ θὰ ἔναλῃ; Πο-τὲ πιά; ὁρμήσε ἡ νέα κλαίοντας ἔξανα μ' ἀναφύληται.

— Μία μέρα, ἴσως, ἂν γλιτώ-σω ἀπ' τὸ θάνατο.

— Δὲ θέλω νὰ πεθάνῃς, Ρο-μέρο! φώναξε ἡ Τερεζίτα.

— Ὁ θάνατος εἶναι προτιμώ-τερος καὶ γιά τοὺς δύο μας. Ὁ πόλεμος ἀνοίγει μετὰς μας ἕνα βάραθρο πρὸς δὲ θὰ κλείσῃ ποτὲ.

— Ποῦ θὰ πᾶς;

— Νὰ ἐπασπῶ τὴ Σαλι-τοάν.

— Τὴ Σαλιτοάν! φώναξε ἡ νέα, ὀκιστοχρωστώντας ἑσθρά. Θὰ πολεμῶς ἐναντίον τοῦ πατέρα μου, λοιπόν;

— Ὁ πατέρας σου θὰ εἶναι

— Πρέπει, Τερεζίτα. "Αν έ-
μενα πιο πολύ εδώ, θα μπορούσαν
να μ' ανακαλύψουν και πρέπει να
ζήσω για την ελευθερία των Φι-
λιππίνων και για σένα.
— Πές μου πώς δε θα μ' ξε-
χάσεις;
— Στο όμορφο, Τερεζίτα, α,
κι' ίσως, μια μέρα, ή ποια να
πάρω να μ'ε καταδικώνω.
"Ενα δεύτερο διαπραγματικό σφί-
γμα ακούστηκε κάτω απ' το πα-
ράθυρο.
— Πήγανε! Φύγε, ανδρείο
μου, είτε ή νέα, σπινθηριμένη. Δέ
θέλω να σε σκοτώσουν οι συμπα-
τοιώτες μου. "Αν ήξερες πόσο πο-
νό, που γαριζόμαστε μ' αυτόν
τόν τρόπο. Δέ θα σε ξαναδώ πιά
ποτέ!
Κανονικά δάκρυα γέμισαν απ'
τα όμορφα μάτια της Τερεζίτας. "Ο
μυγας τη φίλησε στο μέτωπο, κι' έ-
πειτα, ενώ ή άτιχη νέα έπεφτε
στην αγκαλιά της Μανουέλitas,
συγκιζόντας το κλάμμα της. ή-
νοιζε το παρόθυμο και, μ' ένα πύ-
δμα, βρέθηκε στο δρόμο. "Όταν
ήγγε κοντά στο Χάνγκ-Τού, του
είπε:
— "Ήθα! Τώρα πιά άνηρω ό-
λόκληρος στην επανάστασι!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ
ΤΟ «ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΩΝ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΙΔΩΝ»

"Ο Χάνγκ-Τού άρχισε να βαδι-
ζει γρήγορα, χωρίς ν' απαντήσει
στο φίλο του. Φαινόταν θά να εί-
χε κυριευθεί από ζοφερή ανησυχία
και, ταχύνοντας όλοένα το βήμα,
έφαινε το βλέμμα του παντού, θά
να φοβόταν μήπως φανή ξαφνικά
κάποιος έχθρος.
"Αντί να προσοχή ένωτά κατά
μήκος της μάντας του κήπου, εί-
χε γυρίσει σ' ένα δαιδαλό από στε-
νοσόκακα-όπου βρισχόνταν ένα σω-
ρό έρεισμάνα στίγια. "Ο Ρομέρο,
αποροφασμένος απ' τις σκέ-
ψεις του, τον ακολουθούσε, αδιά-
φορος για το πού τον οδηγούσε.
"Όστόσο, ύστερ' από άρετη όρα-
βλέποντας πως ό Χάνγκ-Τού συνέ-
χιζε το δρόμο του, τον ρώτησε:
— Πού πάμε; Αύτος δέν είναι
ό δρόμος που πάει για το Μπι-
νόντο.
— Σε σώζω, του απάντησε ό
Κινέζος.
— Μά, αφού κανείς δέ με εί-
δε να μπαίνω στην Τσιουινάντ;
— Δέν έχει σημασία, ξέρω πως
έστειλαν φρουρούς στα προάστεια
και πως οι σκοποί έλαβαν διατα-
γή να μην αφήσουν κανένα να βγή
απ' την πόλη, αν είναι μινάς, γω-
ρίς να έξετάσουν την ταυτότητά
του.
— Μας πρόδωκε, λοιπόν, κα-
νείς;
— Οί ποδούτες δέ λείπουν
ποτέ.
— Πού λήμμε;
— Θα βγούμε στην έξοχή και,
προτού ξεμερούση, θα είσω μαζονά
απ' τη Μανίλλα. Πλησιάζουμε στις
όχυρώσεις. "Από κει θα το σώ-
σουμε.
— "Αλλ' αν πηδήσω, θα σπά-
σω τα πόδια μου.
"Αντί ν' απαντήσει, ό Κινέζος
έκανε το σιγηθ.σμένο του σπρίγγι-
μα. "Εν' άλλο σπρίγγιμα, όμοιο με
το δικό του, του απάντησε.
— Οί άνδρες μου είναι στη
θέσι τους, είπε.
"Ανέθηκε άόγα την πλαγιά και
βρέθηκε μπρος σε δύο Κινέζους,
που λές κι' είχαν έπεταγί από
τά έγκατα της γής. Κρατούσαν
στο χέρι ένα γοντό σκονί με κόμ-
πους και το τσιφίρι τους.
— Είναι όλα έτοιμα; ρώτησε ό
Χάνγκ.
— Μάλιστα, άρχηγέ. "Όλοι
είναι έτοιμοι στην τάφρο.
— Έχουν όπλα;
— Τέσσερα κι' όλα σπουδαία.
— "Η Τάν-Κιού είναι γενναία

ΤΟ ΣΤΕΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 900

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Φωτιά και λάβρα βασιλεύει μέ-
σα σ' αυτές. — Νικόλαος ...
Αγωνιστής του 21 από την
"Αγρό.
2 Νόστιμος μεζές (στην καθαρεύ-
ουσα). — Έχει μικρά ύψος
(σού).
3 Δέν τον συγκινεί ή δυστυχία. —
Αντιθετικός σύνδεσμος. — Το-
πικό επίρρημα (δημοτ.).
4 "Ένας από τους 7 σφούες της

5 "Επιτρέπει σ' ένα μαθητή να
χαράζει ίσιες γραμμές. — Κά-
λυμμα της κφαλής των Μω-
μεθανών. — Ολόκληρο.
6 Διπλάσιαζόμενο δηλώνει βια-
σύνη. — Στενα δυοδεμένη με
την άγκυρα — Ποιητική όνο-
μασία ζώου.
7 Δεσποινίς (δεν.). — Προφυ-
λάσσει από άρρώστιες. — Στά-
χτη.
8 Νημάτιο. — Έλαφρά παράλυ-

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17

αρχαιότητας. — Μέρος του
σπίτιού, που χρησιμοποιείται
συνήθως για αποθήκη. Το
τρικρεπών ήμισυ τραγικού ζευ-
γους της αρχαιότητας.
5 "Οροπέδιο, αλλά και χώρα της
"Ασίας. — "Αδυναμία. — Δη-
λώγει συγκατάβασι.
6 Κτητική αντανακμία. — Βαθμο-
λογία μαθητού. — Πολύ άλμα-
ρά και με άλλαγή τονισμού
κάτι πολύ γλυκό.
7 Τουφέκι του 18ου αιώνας. —
Πόλις της "Αγγλίας, τόπος
θερινής διαμονής πολλών Λον-
δρέζων.
8 Μεγάλη άναταραχή. — "Ιωάν-
νης ντε ... "Ισπανός "Ιησού-
της, φιλόσοφος και φιλελευθ-
ρος (1557 — 1624).
9 Κίησις ύβρδι. — Φαινόμει φαι-
νόμενο των πολιτών περιοχών.
10 Λιμάριαμα. — "Ομαλός, επί-
πεδος.
11 "Αποκλείει την άπρόκτιση απο-
γόνων. — Χώρα της Β. Ευρώ-
πης.
12 Μία από τις πολλές, που μας
παρουσιάζει ή Σελήνη. — Κα-
τασκευασμένα από κερί (κα-
θαρ.). — Χοίρος.
13 "Απαγορεύει. — Μας δίνει μία
γρήνη σαλάτα. — Σύγολο άν-
θρώπων με κοινά χαρακτηρι-
στικά.
14 "Απαντα. — Γίνονται για κά-
ποιο φιλελευθ. σκοπό. — Προ-
ορίζεται για κερούς.
15 "Αδικτα. — "Αρχή έρωτήσεως.
— Πολεμικό όπλο.
16 Παλινδρ. σ' ένα τά φαρμα-
κείο. — Καθοδηγεί τους ναυ-
τικούς.
17 Κράτος της Εσθλίας. — "Αρι-
στοτέχνιμος στή... ημεταιου-
γία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ροπή, κλίσις. — "Αρχικά πο-
λεμικής άεροπορίας.
2 Νησι του Σαραγικού. — Προ-
κλητικό και αθώδες.
3 Τόπος τιμωρίας. — "Αποθλέ-
σι στο να εξαγάσση την ύγεια
σ' ένα άρρωστο.

κι' έξυπνη, ψιθύρισε ό Χάνγκ.
"Η φράσι αυτή κι' ό τόνος που
την πρόφερε, έκαναν έντυπωσι
στο Ρομέρο. Συνηθισμένος ώστό-
σο στις παραξενιές του Χάνγκ, δέν
τούκανε καμιά ερώτησι. Σ' ένα
νεύμα του άρχηγού, οι δύο Κινέ-
ζοι έβριζαν το γοντό σκονί μέ-
σα στο γαντάκι, που ήταν γεμάτο
από λάσπη και ύδροβια φυτά.
— Χαίρε! είτε ό Χάνγκ, φι-
λώντας το μυγάδι. "Αν οι έχθρο-
ζες σφαίρες σκοτώσουν τον ένα
από μίς, θά ξαναδυνατηθώμε
στον άλλο κόσμο.
— Μ' άπογορεύτας; φώναξε ό
Ρομέρο. Δέ θα μείνεις μαζί μου;
— "Όχι, Ρομέρο, αλλ' αν γλυ-
τώσω απ' το θάνατο, έλπίσω να
φτάσω σε λίγο στα χωράκιαμα
του Σαλιτράν και να ποιήσω
πλάι σου για την άνεξαρτία των
νησιών μας.
— Μά γιατί δέ φεύγεις μαζί
μου; επέμεινε ό Ρομέρο.
— "Η παρουσία μου είναι εδώ
ανάγκαια. "Η τύχη μπορεί να μ'ε
επιφυλάσσει εκλήσεις... Φύγε, Ρο-
μέρο, πέρα απ' την τάφρο, θά
βρής δυό άντρες κι' ένα πιστό ό-
δηγό. Θά επαγοπηγήσουν πάνω σου,
αλλά να επαγοπηγήσουν και συ πά-
νω του.
— Ποιος είναι αυτός ό όδη-
γός;
— Θά τον γνωρίσεις σε λίγο.
Χαίρε, ή μάλλον όρθωάρ μπρος
στη Σαλιτράν...
Οί δυό άρχηγοί της επαγαστά-
σεως φιλήθηκαν για τελευταία φο-
ρά. "Επειτα, ό μινάς άρπάξε το
σκονί με τους κόμπους, που οι
δυό Κινέζοι κρατούσαν γερά, κι'
αφέθηκε να γλιστρήσει μέσα στο
γαντάκι. Οί σκίες των αντών εί-
χαν σχηματίσει σαν ένα δίχτυ πά-
νω απ' τη λάσπη. "Ο Ρομέρο έ-
πιασε στην άλλη μεριά, χωρίς
σχεδόν να βραχί.
Στάθηκε μια στιγμή κι' ήφωσε
το βλέμμα του στην κορυφή του
τεράσιου τείχους. Στην άκρη, όρ-
θός, ακίνητος, ό Χάνγκ-Τού ήμοια-
ζε με άγαλμα και φαινόταν πως
είχε βυθιστεί στις σκέψεις του.
Λές και ξεχούσε το σοβαρό χίν-
δυνο, που διέτρεχε μέγοντας τόσο
κοντά στις θέσεις, που βρισχόνταν
ό έχθρος. "Ο Ρομέρο τον χωρέ-
τησε με το χέρι από την άλλη με-
ριά, αλλ' ό φίλος του δέν τον
πρόσεξε. Τότε ό μινάς ανέθηκε
άόγα την πλαγιά κι' έβρασε σε
λίγο στο δρόμο πίσω από κατι δέν-
τρο.
— Ρομέρο Ροιθό! ακούστηκε
μία φωνή.
"Ο μινάς γύρισε το κεφάλι του
κι' είδε τέσσερα όλογα, που στέ-
χονταν κάτω απ' τη σκιά ενός με-
γάλου δέντρου. Τα τοια τα καθά-
λκεναν κατι άντρες, ενώ το τέ-
ταρτο περιμενε τον καθυλλάχη
του.
— Είστε οι άντρες του Χάνγκ-
Τού; τους ρώτησε ό Ρομέρο.
— Μάλιστα.
"Ο Ρομέρο έβριζε ένα διαπε-
ραστικό βλέμμα σ' αυτούς, που θά
ταξίδευαν μαζί του. Οί δυό ήταν
νεαροί Μαλαίοι, σφιγγίλοι και λι-
γεροί, ενώ ό τρίτος φαινόταν πιο
πολύ παιδί παρά άντρας. "Ηταν
τυλιγμένος μ' ένα μεταξωτό μαν-
δύ και δέ μπορούσε να μαντέψει
την ηλικία του. "Ο Ρομέρο ανέ-
θηκε μ' ένα πλδμμα στο όλογο,
κι' όλοι ξεκίνησαν καλπάζοντας,
έχοντας επί κεφαλής έκείνον, που
φαινόταν σαν παιδί.
"Επειτα από δέκα λεπτά καλ-
πισμού, σε εύθεια γραμμή, ό όδη-
γός στάθηκε μπρος στην άογή έ-
νός δάσους από ιπτανανιές. Τέντω-
σε τ' αντί του μια στιγμή, αντίλα-
λαζε λίγες λέξεις μ' ένα απ' τους
άντρες, κι' έδωσε το σήμα της ά-
ναμώσεως. "Ένας απ' τους Μα-
λαίους μπήκε επί κεφαλής, ενώ
ό νεαρός όδηγός πήγε κοντά στο
Ρομέρο, θά ναθελε, στην άνάγκη,

να τον προστατέψη με το ίδιο του
το σήμα. Τότε, ό μινάς άντελή-
φθη από τα όρκα του νεα-
ρού αυτού, αναδίνονταν ένα όμοιο
άσπωμα βιολέττας.
— Ποιος είσαι; ρώτησε έκπλη-
κτος. Είσαι άντρας ή γυναίκα;
— Είμαι ή Τάν-Κιού, άρχοντά
μου, απάντησε ό όδηγός, με γλυ-
κειά κι' άρμονική φωνή, που θύ-
μιζε το τραγούδι του άηδονιού.
— Τάν-Κιού! είπε ό Ρομέρο.
Γυναίκεό όνομα, που στά κινέζι-
κα σημαίνει, αν δέν κάνω λάθος,
"Λουλούδι των Μαργαριταριών".
— Μάλιστα, άρχοντά μου, ά-
πάντησε ή νέα, κυττάζοντάς τον
μέ τα γλικά της μάτια.
— Ποιος σου άνάθεσε να κάνης
τόν όδηγό;
— "Ο Χάνγκ-Τού.
— Μά είναι, λοιπόν, τρολλός;
Νά εκθέτη μια νήσις φρικαλεό-
τητες του πολέμου;
— "Ο πόλεμος δέ με τρομάζει,
κνρίε μου! "Ακουσα κάποιες τά
κανόνια να βροτούν στο Μαλα-
μπάν και στο Ντασμαρίνος και πο-
λέμησα ή ίδια τους "Ισπανούς.
— Παράξενο!
— "Αντιχατιστούσα τον άδελ-
φό μου.
— Ποιος είναι ό άδελφός σου;
"Η νεαρή Κινέζα δέν απάντησε
άμέσως, σε λίγο όμως ψιθύρισε
με πόνο:
— "Ισως να πεθάνη!
— Οί "Ισπανοί τον έπασαν;
— "Όχι άκόμη, αλλ' αυτό μπο-
ρεί να του συμβή από τη μια στιγ-
μή στην άλλη.
Κι' έρχεσα να πολεμήσης
μαζί μου στο Σαλιτράν;
— Μάλιστα, κνρίε μου. Με διέ-
ταξαν να σάς οδηγήσω εκεί και
ύπακούσω. Θά σάς παρουσιάσω
στοις άρχηγούς των επαγαστα-
τών. Με γνωρίζουν, και μάλιστα
με ύπακούουν...
— "Αλλά ποιά είσαι σύ; ρώτη-
σε ό Ρομέρο, με μεγαλύτερη ά-
κόμα έκπληξη.
— "Η Τάν-Κιού, άρχοντά μου,
απάντησε γλυκά ή νέα.
Σημειώνοντας το όλογο της και
χώθηκε στο δάσος, ακολουθώντας
ένα μονοπάτι τόσο σκοτεινό, που
δέ μπορούσε να ξεχωρίσεις τά
δέντρα. "Ο Ρομέρο την ακολου-
θισε, καθώς και οι δυό Μαλαίοι.
Ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα, συλ-
λογιζόταν ό μινάς, που ό Χάνγκ-
Τού την είχε στείλει για να τον
οδηγήσει στο Σαλιτράν, άνάμεσα
απ' τις παγίδες του έχθρου; Για
ποιο λόγο είχε στείλει μία γυναι-
κα, αντί ένα άντρα; Για ποιο μι-
στηριώδη σκοπό, ό Χάνγκ του εί-
χε δώσει, μία τόσο χαριτωμένη
σύνηθο; "Αόριστοι φόβοι τάρα-
ζαν την ψυχή του. Θυμόταν τά
σκοτεινά λόγια, που είχε προσφέρει
ό Χάνγκ τη νύχτα που χωρίστη-
καν.
Τί σχέδια είχε αυτός ό άνθρω-
πος; "Η σκέψη του Ρομέρο πετού-
σε στην όμορφη Τερεζίτα κι' έ-
νοιθε, χωρίς να ξέρει το γιατί,
μεγάλη ανησυχία. Φοβόταν άόρι-
στα κάποια σκοτεινή συνωμοσία έ-
ναντίον της νεαρής "Ισπανίδας,
που είχε άφίσει στη Μανίλλα. "Ο
φόβος αυτός, σιγά-σιγά, τον κυ-
ρίευσε. Είχε το συναίσθημα πως
τομερά γεγονότα θά εξέλισσον-
ταν στην πρωτεύουσα.
— Τάν-Κιού! φώναξε.
"Η νεαρή Κινέζα στάθηκε.
— Τί θέλει ό κνρίός μου;
— Νά σε ρωτήσω κατι. Μπο-
ρείς να μου πής για ποιο λόγο ό
Χάνγκ-Τού έμεινε στη Μανίλλα;
— Μήπως άκουσες να μιλούν
για το "Μαργαριτάρι της Μανί-
λας;
— Μάλιστα, κνρίε μου, άπάν-
τησε ή νέα με θλιμμένη φωνή.
— Τη γνωρίζεις;

— Τό "Λουλούδι των Μαργα-
ριταριών" μπορεί ν' άκουσε να μι-
λούν για το "Μαργαριτάρι της
Μανίλας", αλλά στην πατρίδα
μου τά μαργαριτάρια δέν έχουν
φωνή...
— Τί θέλεις να πής μ' αυτό;
ρώτησε ό Ρομέρο, που άπόρησε
με την άνιωματική αυτή άπάν-
τησι.
— Σώπα!... "Ακουσε!... έκανε
ή Τάν-Κιού.
"Ανάμεσα στο δάσος άκουγόταν
τόρα μία βουή, που όλο και πλη-
σίαζε. Λές κι' ήταν ό καλπισμός
πολλών άλλων.
— Οί "Ισπανοί; ρώτησε ό Ρο-
μέρο.
Ναι, απάντησε ή Τάν-Κιού,
που ή φωνή της πρόδιδε ζοφερή
άνησυχία.
— Θά είναι τίποτα ίππεις;
— Σίγουρα, αλλά θάθελα να
μάθω γιατί διευθύνονται προς την
πρωτεύουσα, ενώ οι επαγαστάτες
πολεμούν στο Μαλιμπάν, στην
Καβίτε, στο Σαλιτράν και στο
Μαλαμπάν.
— Μήπως φοβούνται κανένα
προέκρίπμα έναντίον της Τσιου-
ινάντ;
— Δέ μπορώ να ξέρω...
"Η βουή τώρα άκουγόταν πιο
κοντά. "Η νέα πήδησε χάμου απ'
τ' όλογο της και τ' ώδηγησε κά-
τω απ' τα πυκνά φυλλώματα των
δέντρων. Οί τρεις άντρες της μι-
μήθηκαν. Λίγα λεπτά άργότερα,
οί τέσσερις άντάρες είδαν, σε ά-
πόστασι λίγων μέτρων απ' αυτούς,
να παρελαύνη μία μακρά σειρά
από "Ισπανούς ίππεις, που κρατού-
σαν όλοι τά μοναχά τους, έτοι-
μοι να πυροβολήσουν. "Ηταν ένα
τάγμα του συντάγματος απ' το
Λυσόν. Εδνχώς κανένας δέν άγ-
τελήφθη τους τέσσερις επαγαστά-
τες. "Όταν ό τελευταίος "Ισπα-
νός χάθηκε, ή Τάν-Κιού πήδησε
στο όλογο της και προχώρησε,
γνέφοντας στους συντόφους της
να την ακολουθήσουν. Φαινόταν
πολύ άνησυχη. Δέν άπαντούσε πιά
στις ερωτήσεις του Ρομέρο και
κάθε τόσο στεκόταν για να τε-
τώση τ' αντί της και ν' άκούση.
"Ενα τέταρτο αργότερα, μία
άλλη βουή, όμοια με την πρώτη,
ακούστηκε από μακριά. Τούτη τη
φορά έχοχταν απ' τις όχθες του
Πάσιανγκ. "Ενα δεύτερο τάγμα θά
κατευθυνόταν σίγουρα κι' αυτό
στην πρωτεύουσα.
"Η Τάν-Κιού κατι ρώτησε, κά-
ποια στιγμή, τους δυό Μαλαίους
σε μία γλώσσα που δέν την κατα-
λάβαινε ό Ρομέρο. Πήρε τότε μία
άλλη κατευθυνσι, θά να ήθελε να
πλησιάσει προς τη μεσημβρινή ό-
χθη του Πάσιανγκ.
Κάλπασαν άκόμη κάποι μισή
ώρα, διασχίζοντας το δάσος, έ-
πειτα ή νεαρή Κινέζα σταμάτησε.
Κατέβηκε απ' τ' όλογο της και
στάθηκε σιωπηλή, έχοντας σταυ-
ρώσει τά χέρια της πάνω στο
στήθος της.
— Τί συμβαίνει; ρώτησε ό Ρο-
μέρο.
— Πρέπει να σταθώμε εδώ, κν-
ριέ μου.
— Για ποιο λόγο;
— Οί "Ισπανοί φυλάνε όλους
τους δρόμους κι' όλες τις διαβά-
σεις. Είδα από μακριά τις φω-
τιές του στρατοπέδου τους.
— Τότε, άς γνωρίσουμε στη Μα-
νίλλα.
— "Όχι, πρέπει να περιμένουμε
τη νύχτα, είπε ή Τάν-Κιού, κου-
νώντας το κεφάλι της.
— Κοιμημένοι εδώ πέρα;
— Μάλιστα, ή Τάν-Κιού θά βοή
για τον κνρίό της ένα σίγουρο
κρυφώνα.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεται.

Είσοθε περιποιημένος

από την

κορυφή

ως.....

...τά ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

αν τα

γυαλίζετε

με

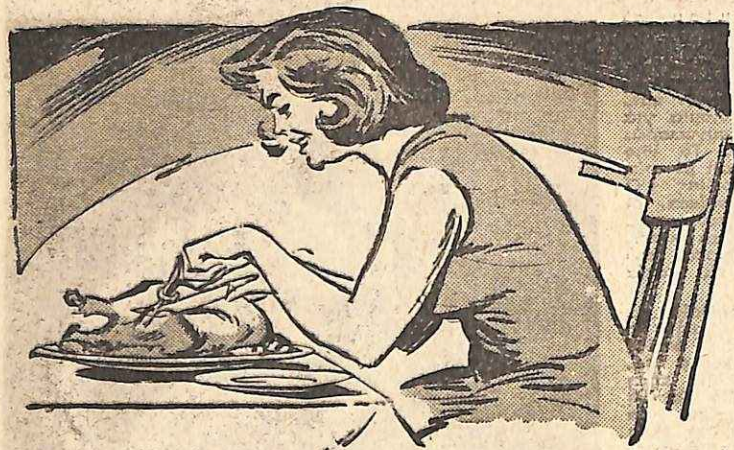
Κάμελ

ΚΑΜΕΛ

ΣΤΙΛΒΩΜΑ ΥΠΟΒΗΜΑΤΟΣ

"Κάμελ", ΚΑΛΟΓΥΑΛΙΣΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

31

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ ΧΩΡΙΣ ΚΑΛΛΥΝΤ ΚΑ

ΤΑ τρόφιμα δὲν εἶναι μόνο γιὰ διατήρησι τῆς ὑγείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ὁμορφίᾳς συγχρόνως. Αὐτὸ ἴσως ἐνδιψφερεὶ περισσότερο τὴ γυναικα, ποὺ θέλει νὰ διατηρηταὶ πάντα ὡραία.

Οι γυναίκες ακόμη χρησιμοποιούν για τον περιορισμό της παχυσαρκίας σφικτούς κορσέδες και σουτιέν. Τα μέτρα όμως αυτά επιδρούν βλαβερά σε ένα άλλο συντελεστή της ομορφιάς, που ονομάζεται χρώμα. Ή ζωράδα, ή θροστιά, το ροδό κοκκίνισμα, που έχει το δέρμα προέρχεται από το αίμα. Ή κανονική κυκλοφορία του αίματος παίζει μεγάλο ρόλο, γιατί καθαρίζει όλα τα κύτταρα και αποβάλλει κι' απ' τις πιο μικρές ίνες όλες τις τοξίνες και τα κατάλοιπα της εσωτερικής καύσεως: την ούσια, τη χολή, στερνίνη κλπ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΔΕΚΑΤΡΙΩΝ χρόνων. Ὑπάρχει μιὰ ἀσυνείδητη κοκεταρία στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ντύνεται ἡ Λέλα. Τὰ μακρὰ καὶ μαλλιά της εἶναι δεμμένα σὲ ἀλογουρά καὶ ἡ σκωτσέζικη φούστα δὲ φτάνει στὸ γόνατο.

νά μὴν ξανασκεφθῇ τὸν καθηγητή.
Ἀντίθετα ἡ Λέλα ἕνα θράδιν ἐνώ-
πηγαίνει περιπατοῦ τὸ σκυλάκι τῆς
μητέρας της μπροστά ἀπὸ τὸ σπίτι
θλίπει μὲ ἀγωνία, ἀλλὰ καὶ χαρὰ
τὸ νεαρό μὲ τὸ πουλόβερ νὰ ἔρχεται
πρὸς τὸ μέρος της.

Οἱ εφησοί
λες, ποῦ δειγ
νες καὶ πιστέ
πελλίτσοις ἔχ
νουν στὰ σοῦ
γενικὴ λέξι,
τοὺς σὲ χορό
κὴ ματιά. "Α
ναί ἔτοιμες

49 *Ενας βύβλος*

νω στο μέτωπό του! "Ελα, κάνε πι-
γρήγορα, νά γυρίσουμε στο σπίτι."
Λίγες μέρες αργότερα η Λέλα
γράφει στο ημερολόγιό της: "Είνα-
ν ή τετάρτη φορά που τόν είδα και ό-
ταν τόν κυττάζω νιώθω παράξενα.
'Η καρδιά μου φτερουγίζει, δέν ξέ-
ρω γιατί. Μήπως είναι αυτός ό έρω-
τας;"

ΤΟ ΝΟΜΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟ
ΕΡΩΤΑ

τοῖς μετρητοῖς
προκάλεσε τὸ
τὸ συγχεῖν
ποῦ θὰ ἀγαπᾷ
ζωή, παρ' ὅλη
τὸν λησμονήσῃ
Ἀνήσυχη κ
ἢ κοπέλλα στ
κάνει ἄλλο ἀ
νὴ ἀπὸ δῶκο

...πιστούν στις κοπέ-
...νται πολύ άφοσιωμέ-
...Και αντίθετα οι κο-
...την τάση να παίρ-
...την πρώτη τους ελ-
...την πρώτη πρόσκλησί-
...την πρώτη έκφρασι-
...ιες και άφελεις ελ-
...πάρουν το κάθε τι
...στον κινηματι-
...ρα σέ κανέναν
...θούν το τσά-
...περισσότερο
...μέ τον νεαρό
...Οι μητέρες
...νωική τάξη
...ζουν να φωνά-
...τα: «Μά είσαι

6Ε 8 μαθήματα

που θα αγαπήσουν για όλη τους τη ζωή, παρ' όλο που είναι δυνατόν να τον λησμονήσουν σέ όχθι μέρες.

Ἀνήσυχη καὶ ταραγμένη συνήθως ἢ κοπέλλα στὰ πρῶτα της φλέριτ δὲ κάνει ἄλλο ἀπὸ μιὰ μεγάλη συλλογὴ γὴ ἀπὸ δάκρυα καὶ ἀπογοητεύσεις

στον κινηματογράφο και καμμία φορά σ' αέ κανένα «κλάμπ» για να μάθουν το τσά-τσά ή το τουίστ και περισσότερο για να χορέψουν μαζί με τόν νεαρό που θα τις συνοδεύσει.

Οι μητέρες, σ' οποιαδήποτε κοινωνική τάξη και αν ανήκουν, αρχίζουν να φωνάζουν τα ίδια πράγματα: «Μά είσαι τρελλή;» "Αρχισες από

μαθήματα

τες. Προσέξε, γιατί διαφορετικά τα
λέω στον πατέρα σου...». «Άλλες
μητέρες φέρονται με μεγάλη αυστη-
ρότητα και άλλες γελοούν και είρω-
νεύονται τις νεαρές κόρες τους,
που και στη μία και στην άλλη πε-
ριπτώσει πληγώνονται βαθειά.

Ἡ Λέλα ξέρει ὅλους τὸν γορρο

μήνη, μένει παραμερισμένη. Οί νύ
ρο νυμφίδιο από την αγ
μά τους. Μē άλλους έχει άνταλλά-
ξει μόνο λίγες λέξεις. Κρατεί και
τά λαφύρα ή τά κειμήλια από αυτά
τά σύστημα «πάθη». Ένα μαρμα-
μό γαρυφαλλό, ένα εισιτήριο του
τράμ, μία κάρτ-ποστάλ.
Τό αίσθημα της γιά τό γεαρό
μέ τό πολυόδεο, τον άντρα-άποκά-

στο μαιώπι, που η διατήρησή του φερό-
ταν σαν να της ανήκε. Την κάλεσε
πρώτος εκείνος να χορέψουν και ύ-
στερα για όλο το απόγευμα έβαζε
στο πικ-άπ μόνο τους δίσκους που
άρεσαν σ' αυτήν. "Όταν γύρισε στο
σπίτι, η Λέλα έγραψε στο ημερολό-

καὶ περνάει μὲ εὐκολία ἀπὸ τὸν

αυτό νιώθει εγγνωμοσύνη, γι' αυτό την ακολουθεί, όπου εκείνη θέλει αφοσιωμένος και πιστός. "Όμως άς ακούσουμε ένα μικρό διάλογο, ανάμεσα στις δύο φίλες:

ΜΙΝΑ: Έσύ τούς έρωτεύεσαι όλους. Δέ μπορείς γά καταλάβω πώς τά καταφέρνεις.

ορίσκω όλους πληκτικούς και άγε-
νείς. Φοβάμαι όμως ότι εσύ θα
καταλήξεις να άποκτησης άσχημη
φήμη. Στο τέλος κανένας δέν θα
θέλην να σέ παντρευτή. Πρέπει να
έγερής ότι στους άντρες άρέσει να
διασκεδάζουν με τις εύκολες κατέ-

μά τους. Μὲ ἄλλους ἔχει ἀνταλλά-
ξει μόνο λίγες λέξεις. Κρατᾷ καὶ τὰ
τὰ λάφυρα ἢ τὰ κειμήλια ἀπὸ αὐτὰ
τὰ σύνομα «πάση». Ἐνὰ μαρμαρέ-
ο γάρυφαλο, ἕνα εἰσιτήριο τοῦ

37

Τὸ καλλιτεχνικό μας

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΟΥΖΑΣ ΚΑΙ ΛΙΓΝΟΣ

Τους ένωσε... ἡ θάλασσα

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ τόσα τραγουδιτικά ντουέτ-τα, πού μᾶς χαρίζουν λίγες ὥρες ξενοια-σίας καί κεφιού, ὄχι μόνο μέ τίς καντάδες καί τὰ μοντέργα, ἀλλά καί τὰ λαϊκά τραγούδια, ἕνα ἀπό τὰ πιά καινούργια, μᾶ καί πιά ἐμπο-ρικά, εἶναι, ἀναμφισβήτητα, ὁ Μουζᾶς καί ὁ Λιγνός.

Ποῖν τέσσερα χρόνια, πού μόλις εἶχαν πρω-τοβγῇ στό κλαρί, ὅταν τοὺς ἀκούσε ὁ Νίκος Μοσχονᾶς, ἕνα βράδυ στήν Πλάκα, εἶπε, ἐν-θουσιασμένος:

— Ταυριάζουν πολλοὶ οἱ φωνές τους. Αὐτοὶ οἱ δυὸ θὰ γίνουν, μιά μέρα, σπουδαῖοι!

Ἡ καριέρα τους, λοιπόν, στὸ τραγούδι, εἶ-ναι πολὺ σύντομη, μόλις τεσσάρων ἐτῶν.

Ὁ Λιγνός, πού εἶναι ὁ μεγαλύτερος, τραγου-δοῦσε ἕνα χρόνο μόνος του, ὅπως ἐπίσης μόνος του τραγουδοῦσε, τὴν ἴδια σχεδὸν ἐποχὴ, καί ὁ Μουζᾶς.

Ἀς ἀκούσουμε ὁμῶς ἀπὸ τοὺς ἴδιους, πῶς ἕνα τυχαῖο περιστατικό, ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ γί-νουν ντουέττο:

— Ἐνας κοινός μας φίλος, λέει ὁ Μουζᾶς, μᾶς κάλεσε, μιά Κυριακὴ πρωί, ποῖν τρία χο-ρεύ, χωριστὰ τὸν καθένα, γιατί ἀκούη δὲ γνω-ρίζαμε, γιὰ ψάρεμα. Πραγματικά, τὴν Κυ-ριακὴ, πού ὁρίσαμε, κατέβηκα στήν Καστέλλα, νομισάσαμε ἕνα μικρὸ μοτεράκι, προχωρήσαμε ἀρκετὰ κ' ἀρχίσαμε νὰ ψαρεύουμε. Σαφνικά, ἡ θάλασσα ἀρχισε νὰ ἀγριεῖ. Κοινοίμαστε πολὺ κ' ἐγὼ ἀρχισα νὰ ἐλιζόμηναι. Τους πα-ρακάλεσα, λοιπόν, νὰ μὲ βγάλουν στήν παρα-λία.

— Ἡ ἴδια τύχη, συμπληρώνει ὁ Λιγνός, πε-οῖμενε κ' ἐμένα, ὅστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, κ' ἀ-ναγκαστικά, βρέθηκα κ' ἐγὼ στήν παραλία, πα-ρέα μὲ τὸ Μουζᾶ. Τοῦ πρότεινα νὰ πάμε γιὰ λίγο στὸ σπίτι μου, πού ἦταν ἐκεῖ κοντά, νὰ ποῖμε ἕνα καφέ, γιὰ νὰ ξεκαλοῖσμε.

— Πάμε, μὴν εἶπε. Καλὴ εἶναι ἡ ἰδέα σου...

Στὴν ταπεινά, ὅπου εἶχαν καθήσει, τὸ μάτι τοῦ Μουζᾶ ἔπεσε πάνω σὲ μιά παλιά κι-θάρα, πού ἦταν κορμισμένη στὸν τοῖνο.

— Παίξεις κιθάρα; ρώτησε τὸ Λιγνὸ, μὲ ξε-χωριστὸ ἐνδιαφέρον. Μὲ ἐνδιαφέρει πολὺ, γιὰ-τί παίζω κ' ἐγὼ...

— Παίζω λίγο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λιγνός. Θέ-λεις νὰ σοῦ παίζω κάτι;

— Ἔτσι, μὲ τὴν κιθάρα, ἀρχισαν νὰ ψιθυρίζουν μαζί ἕνα παλιὸ ρεφραῖν. Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, κατάλαβαν, ὅτι ταυριάζουν οἱ φωνές τους.

— Θέλεις νὰ συνεργασθοῦμε; τοῦ εἶπε ὁ Μουζᾶς.

— Ναι, θὰ γίνουμε ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ντουέττο!... τοῦ ἀπάντησε ὁ Λιγνός.

Ἄπο τὴν ἄλλη μέρα, ἀρχισαν ἐντακτικὲς πρό-βες καί, ὅστερα ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν προετοι-μασίες, ἔκαναν τὴν πρώτη τους πλοσημ ἐμφά-νισι, σὰν ντουέττο, στὴ «Γιορτὴ τοῦ Κρασιού», στὸ Δαφνί, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1958.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσι ἦταν κατὰ παραπάνω ἀπὸ ἱκανοποιητικὴ. Τὸ κοινὸ τῶν ἔδειξε ὅλη του τὴν ἀγάπη, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πρᾶγμα πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ συνεχίσουν τὴν προσπά-θειά τους μὲ μεγαλύτερο θάρρος.

Ἔτσι, μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, κατάφεραν νὰ περάσουν, ὅστερα ἀπὸ ἐπιτυχῇ ἀκούσσι, στὸ Ραδιόφωνο, κ' ἀρχισαν τακτικὲς ἐκπομπὲς ἀπὸ τὸ Σταθμὸ Ἀθηνῶν καί νὰ γί-νουνται κάθε μέρα καί πιά γνωστοί.

Ἐκεῖνο ὁμῶς, πού τοὺς ἐπέβαλε ἀκόμη πε-ρισσότερο, ἦταν ἡ ἐξαιρετικὴ τιμὴ, πού τοὺς ἔγινε στὸ πρῶτο Φεστιβάλ τῆς Ραδιοφωνίας. Οἱ τεχνικὲς τῆς Ραδιοφωνίας ἀνέθεσαν στὸ Μουζᾶ καί τὸ Λιγνὸ, μαζί μὲ τὴ Νάνα Μού-σχουρη, νὰ ἠχογραφήσουν τὰ 20 προκριθέντα τραγούδια, γιὰ νὰ τὰ ἀκούσουν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς.

Οἱ Μουζᾶς καὶ Λιγνός.

Φυσικά, στὸ ἴδιο φεστιβάλ, ἔκαναν καί μιά ἐντυπωσιακὴ ἐμφάνισι, μὲ τὸ τραγούδι τῶν Συμνογαῖων - Σαββίδη «Λίγα λόγια».

Ἀπὸ τότε ἔγιναν περιζήτητοι ἀπὸ τὰ κέντρα, ἠχογράφησαν 20 περίπου τραγούδια σὲ διάφορες κ' ἔκαναν ἀρκετὰ προσωπικὰ «σουξέ». Ἐνα ἀπ' αὐτά, ἦταν τὸ γνωστὸ τραγούδι τῶν Συμνο-γαῖων - Τσόγλα:

«Ὅσο ἔχω κοντὰ μου ἐσένα
δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα κανεῖς
ὅσο ἔχω κοντὰ μου ἐσένα
εἶναι ὁμορφὴ ἡ κάθε στιγμή...».

Ἡ ζωὴ, ὁμῶς, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, ἐπι-φυλάσσει ἐκπλήξεις. Ἔτσι, ἕνα δραματικὸ πε-ρισστατικό, ἔγινε ἀφορμὴ, πάνω στὸ «φορτε» τῆς ἐπιτυχίας τους, νὰ διακόψουν, γιὰ ἀρκετὲς μέρες, τὴν συνεργασία τους. Ἐκείνησαν, ἕνα βροχερὸ βράδυ, ἀπὸ μιά ταβέρνα τοῦ Βεῖθου, μὲ τὴ μοτοσυκλέττα τοῦ Μουζᾶ, γιὰ τὰ σπίτια τους. Στὴ λεωφόρο Συγγρού, μολονότι προ-χωροῦσαν σιγά, ἡ μοτοσυκλέττα ντεσάροησε ξαφνικά. Ὁ Λιγνός τινάχτηκε στὸ πεζοδρόμιο κ' ὁ Μουζᾶς καταμοσχίσ τῆς λεωφόρου, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τῆς ὁποίας ἀνέβαινε μὲ ταχύτητα ἕνα μεγάλο στρατιωτικὸ «Τζέιμς».

— Τί νὰ σᾶς πῶ, μᾶς λέει μὲ συγκίνησι. Ἀν-τίκρουσα τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια μου. Ὡστόσο, μὲ τίς φωνές μου, ἔγινα ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν ὁ-δηγὸ τὸν στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο, πού κατέ-

βαλε πραγματικὰ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, γιὰ νὰ μὴ μὲ κόψη!

Σὲ μιά στιγμὴ, λοιπόν, ὁ Μουζᾶς ἔνοιωσε τοὺς μπροστινοὺς τροχοὺς τοῦ φορτηγοῦ νὰ τὸν ἀγγίζουν, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ προχωροῦν. Καί τότε τοὺς ἀγκάλιασε σφιχτὰ κ' ἀρχισε νὰ κλαίη σὰ μικρὸ παιδί...

Ἐίχε ὁμῶς τραυματισθῇ ἀρκετὰ σοβαρά, σὲ πολλὰ μέρη τοῦ σώματός του κ' ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ μερικὲς ἑβδομάδες στὸ νοσοκομεῖο.

Ἀπὸ τότε ἐγκατέλειψε τὴ μοτοσυκλέττα, γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ αὐτοκίνητο, ἀποραι-τητο γιὰ τὴ δουλειά τους.

Ὁ Λιγνός καί ὁ Μουζᾶς, πού ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ συνεργάζονται ἀρμονικά, γράφουν οἱ ἴδιοι τίς ἐνορχηστρώσεις τῶν τραγουδιῶν τους. Ξέρουν ἀπὸ μουσικὴ, ἀφοῦ παίζουν, ἄλλωστε, κ' οἱ δυὸ καλὴ κιθάρα.

Οἱ δυὸ νέοι τροβαδούροι τῆς Ἀθῆνας ἔχουν ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὴ θάλασσα. Σ' αὐτὴν, πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τοὺς ἐνώσῃ καί νὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ μιά τόσο ἐνδιαφέροντα καριέρα. Παράλληλα μὲ τίς παλιὲς καί νέες καντάδες, ἔχουν πλοτίζει τὸ ρεπερτοριό τους καί μὲ ὅλα τὰ γνωστὰ λαϊκά τραγούδια, καθὼς καί μὲ πολλὰ ξένα, ἰσπανικά καί ἰταλικά.

Ἐχουν, ἐξ ἄλλου, πολλὲς προτάσεις γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πρὸς τὸ παρὸν ὁμῶς σκέπτονται νὰ μείνουν ἐδῶ, γιὰ νὰ γίνουν πρῶτα γνωστοί στὴν Ἑλλάδα.

Τελειώνοντας, θὰ ἀναφέρουμε ἕνα χαριτωμέ-νο περιστατικό, πού συνέβη πέρυσι, τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, στὸ Ναύπλιο.

Προσκαλεσμένοι εἰδικὰ σ' ἕνα μεγάλο οἰκο-γενειακὸ γλέντι, πού ἔγινε πρὸς τιμὴν τῆς Κάλ-λας, σ' ἕνα ἀναψλιωτικὸ ἀρχοντικό, ἔδωσαν ὅλο τὸ βράδυ, πολλὴ κέφι, μὲ τὰ τραγούδια τους.

Τὶς πρωῒνὲς ὥρες, ὁ κ. Ἀνάσσης ἐπέμενε ν' ἀκούσῃ τὰ «Παιδιά τοῦ Πειραιᾶ» γιὰ τρίτη φο-ρά. Ἡ Κάλλας ὁμῶς εἶχε ἀντίθετη γνώμη. Ζη-τοῖσε ἐπιμόνα παλιὲς καντάδες, τίς ὁποῖες συνώδευε κ' ἡ ἴδια, μὲ πολὺ κέφι.

Ἦταν μιά ἀπὸ τίς λίγες φορές, πού ἡ Κάλ-λας διεφώνησε μὲ τὸν Ἀνάσση, ἐξ αἰτίας τοῦ...

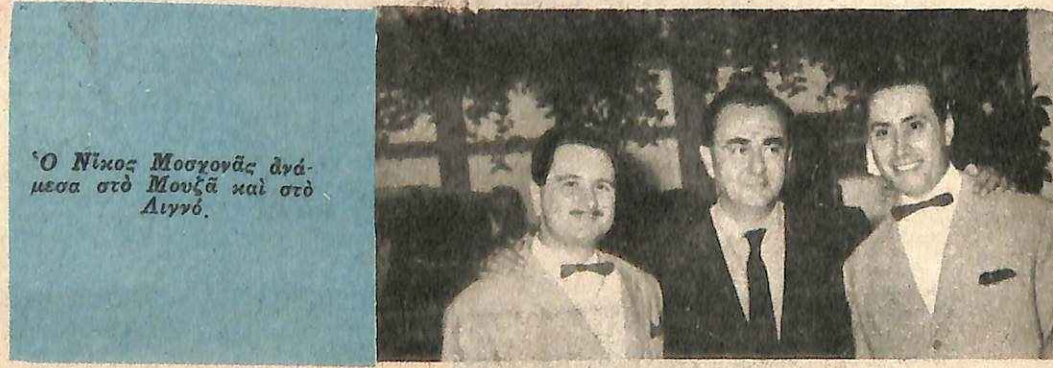
Μουζᾶ καί τοῦ Λιγνοῦ.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΟΙ ΤΑΧΥΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΜΠΑΛΑΣ

Μὲ πόση ταχύτητα κινεῖται μιά μπάλα τοῦ τένις, ὅταν τὴ χτυπήσῃ ὁ παίκτης μὲ τὴ ρα-κέτα του; Κάποιος εἰδικὸς τὴν ὑπολόγισε σὲ 190—200 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, κατὰ μέσον ὁρο. Ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος Ἀμερικανὸς τεννί-στας, ὁ Οὐίλλιαμ Τίλντεν, ἔφτασε κάποτε τὰ 240 χιλιόμετρα!

Ἡ μεγαλύτερη ταχύτης τῆς μπάλας τοῦ πινγκ-πόνγκ εἶναι 80 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Τοῦ φουτ-μπόλ, δὲν περνáει τὰ 55 χιλιόμετρα. Τοῦ γκόλφ φτάνει τὰ 300 (ὅπως ἀποδείχθηκε οἱ με-τρήσεις, πού ἔγιναν μὲ εἰδικὲς φωτογραφικὲς μηχανές), τοῦ δὲ μπυλιάρδου τὰ 35.

Ὁ Νίκος Μοσχονᾶς ἀνά-μεσα στὸ Μουζᾶ καί στὸ Λιγνὸ.

θαηόνη

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΡΙΜΑΝΗΣ

Ὁ βετεράνος τοῦ ρυθμοῦ

Σ' ἕνα διανυκτερεῖον μπαράκι τῆς ὁδοῦ Πα-τησίων, ὅπου συγκεντρώνονται γιὰ... αὐτὰ ὁμελῆτα καί κουβεντούλα οἱ καλλιτέχνες τῶν νυ-κτερινῶν κοσμικῶν κέντρων μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἴχαμε τελευταία τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθῇ-σομε τὸν πρῶτο Ἑλληνα χορευτὴ τοῦ καιροῦ μας, τὸν βετεράνο Ἀγγελο Γριμάνη σ' ἕνα τα-ξιδάκι στὸ παρελθόν—τὸ παρελθὸν τὸ δικό του.

Ἀντρας ὥριμος πιά, 57 χρόνων, ὀπίμαχος τοῦ χοροῦ, τῆς μεγάλης αὐτῆς Τέχνης, ἰσὺ γεν-νήθηκε καί ἀνθῆσε κάτω ἀπ' τὸν γαλάζιο οὐρανὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὁ Γριμάνης, θεωρεῖται σὰν ἡ ζωντανὴ ἱστορία τῆς «ποίησεως τῶν πο-διῶν» στὴν τελευταία 40ετία.

Ἀρχίζουμε τὸ «ταξίδι» κ. Γριμάνη; Χαμογέλασε σὰν παιδί—ἀφοῦ παρὰ τὰ χρόνια τοῦ ἔχει μείνει ἀκόμη ἕνα μεγάλο παιδί.

—Ἀρχίζουμε.

Ἡ ἱστορία μοιάζει σὰν παραμῦθι, ἕνα παρα-μῦθι πού εἶναι ὁμῶς ἀληθινὸ. Κι' ἀρχίζει ἀπὸ ἕνα τραῖνο τοῦ σιμῶν Πάτρων—Ἀθηνῶν.

Σ' ἕνα βαγόνι τοῦ τραῖνου αὐτοῦ πρὶν ἀπὸ σαράντα περίπου χρόνια βρισκόταν ὁ Ἀγγελος Γριμάνης. Ἐρθεος ἀμοσώτακος ἀκόμη, λυγρὸς κορμός καί λεπτοφυής. Ὑπακούοντας στὴν πα-τρικὴ ἐπιθυμία εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Πάτρα, ὅπου κατοικοῦσαν οἱ δικοί του γιὰ τὴν Γερμα-νία, πηγαίνοντας νὰ σπουδάσῃ πολιτικὸς μηχαν-ικός.

—Μηχανικός;

—Ναι. Ἔτσι ἤθελε ὁ πατέρας. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν κακοκαρδίσει...

—Καὶ σπουδάζατε;

—Ἀρχισα. Ἐφτασα στὸ Βερολίνο, γράφτηκε στὸ Πολυτεχνεῖο τὸν παρακολουθῆσα τρεῖς μῆνες μαθήματα κ' ἔγινα... χορευτής.

—Πῶς συνέβη αὕτῃ ἡ ἀναποδιά;

—Ἦμουν ἐπιρρεπὴς στὶς καλλιτεχνικὲς ἐκδη-λώσεις. Μοῦ ἄρεσε ἡ ποίησι κ' ὁ χορὸς, πράγ-ματα στὰ ὁποῖα μὲ εἶχε μυσθεῖ ὁ πατέρας μου, πού ἦταν λογοτέχνης. Ἔτσι σὲ κάποια φοιτη-τικὴ καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσι στὸ Βερολίνο, πῆρα κ' ἐγὼ μέρος μαζί μὲ ἄλλους συμφοιτητές μου καί χόρεψα ἐρασιτεχνικά τὸ σκέτος ἑνὸς γερμα-νικοῦ χοροδράματος, σὲ ρυθμούς πού αὐτὸς σχε-δίασε ὁ ἴδιος.

Ἐστὶν καλλιτεχνικὴ αὕτῃ βραδυά, πού, φαίνε-ται, εἶχε καλλιτεχνικὲς ἀξιώσεις, παρρησιαστικὰ πολλοὶ ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων καί τῶν Τε-χνῶν.

Ἐστὶν εἶπα πῶς εἶχα κλίσι στὸ χορὸ. Σὰν χό-ρεψα ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τ' αὐτὶ μου ἔπαιρνε ἐπι-φώνηματα θαυμασμοῦ τῶν παρευρισκομένων καί τὰ μάτια μου ἀντίκριζαν πρόσωπα, πού μὲ κύτ-ταζαν κ' ἐνδιέφερον. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐν-θουσιαστώ ὁ ἴδιος χορεύοντας καί νὰ γεμισθῇ ἡ αἰθούσα ἀπὸ ζωηρὰ χειροκροτήματα, ὅταν τέ-λειωσα. Κάποιος κυρία, γνωστὴ κριτικός, μὲ πλη-σίασε καί μοῦσφισε τὸ χέρι.

—Γερμανὸς εἰστε; μὲ ρώτησε.

—Ὀχι, Ἑλλήνας.

—Τί κρίμα!

—Κοκκίνισα. Ἡ ὥριμη κυρία συνέχισε ἀπλά:

—Εἰστε μεγάλος χορευτής. Αὕτῃ εἶναι ἡ γνώμη μου.

Ἐθυμάμαι πῶς ἐκεῖνη τὴ χειμωνιάτικη παγω-μένη νύχτα δὲν κοιμήθηκε καθόλου. Ἡ θαμνὴ αὐ-τῇ μὲ βρήκε νὰ τριγυρνᾷ στοὺς δρόμους τοῦ Βε-ρολίνου, δίχως παλτὸ καί κασκὸλ. Ἦμουν μεθυ-σμένος ἀπὸ δνεῖρα...

Θὰ χρειάζοταν σ' ἀλήθεια ἕνας τόμος ὁλό-κληρος γιὰ νὰ περιγράψῃ κανεῖς τὰ χορευτικὰ πεπραγμένα τοῦ Ἀγγελοῦ Γριμάνη στὸ διάστη-μα τῆς 40ετίας σχεδὸν πού μεσολάδησε ἀπὸ ἐ-κείνη τὴν «ἄλλη μέρα» ὡς σήμερα. Γι' αὐτὸ θὰ περιοριστοῦμε ἐδῶ ν' ἀναφέρουμε τοὺς σημαντι-κότερους σταθμοὺς τῆς πολυκύμαντης κ' ἀνοδι-κῆς σταδιοδρομίας του σὰν μεγάλου μύστη τοῦ χοροῦ στὸν τόπο μας, χορευτὴ καί χορογράφου, μὲ ἐντέλως χρονολογικὸ τρόπο.

Τὸ 1925 λοιπὸν ὁ Γριμάνης, ἀφοῦ ἐγκατέλει-ψε τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου καί τὴ scho-λὴν μηχανικῶν, γράφτηκε στὴ Ρυθμικὴ σχολὴ τῆς διδασκίμης Γερμανίδας δασκάλας Μαίρης Ντίκ-

Ὁ Ἀγγελο Γριμάνη.

μαν, ὅπου σπούδασε ἐκφραστικὸ χορὸ, καί στὴ Σχολὴ τοῦ Βίκτωρα Κρόφκου, ὅπου ἔμαθε τὰ μουσικὰ τοῦ μπαλέττου. Ὅταν ἀποφοίτησε, προσλήφθηκε ἀμέσως σὰν χορευτὴ στὴν ὁπέρα τῆς Στουτγάρδης ὅπου μετὰ ἕνα χρόνο, σὲ λί-κια μόλις 22 χρόνων πῆρε χάρις στὸ ταλέντο του τὴ θέσι τοῦ πρώτου χορευτῆ.

Στὴν ὁπέρα τῆς Στουτγάρδης χόρεψε μόναχα ἕνα χρόνο, γιατί μιά καινούργια ἀγάπη πού ἀρ-χισε νὰ γεννιέται τὴν καρδίά του θέλησε ν' ἀ-σχοληθῇ ὁ ἴδιος μὲ τὴν χορογραφία.

Ἡ χορευτικὴ του πολυμυρία, καί ἡ δημιουργι-κὴ του φαντασία, πού ἀρχισαν νὰ ἐκδηλώνεται τό-σο νωρὶς, δὲν ἦταν δυνατό νὰ τὸν περιορίσῃ σὲ καθαρά χορευτικὸς ρόλος. Διψοῦσε νὰ δι-μιουργήσῃ ὁ ἴδιος, νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἑαυτοῦ τὸν, δῶς τὴν καρδίά του καί τὸ πάθος πού τὸν δονοῦσε μὲ νέους ρυθμούς καί μὲ καινούργια μο-τίφ.

Ἔτσι σὲ ἡλικία 23 χρόνων, ὁ Ἀγγελο Γρι-μάνης, τὸ δειλὸ παιδί πού εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Πάτρα γιὰ νὰ σπουδάσῃ μηχανικός, βρέθηκε πρῶτος χορογράφος τοῦ μεγαλύτερου θεάτρου τοῦ Βερολίνου, στὸ «Ράινχχαρτ».

Ἐμεινε κάμποσο ἐκεῖ. Δοκίμασε τίς χορογρα-φικὲς δυνατότες του, πέτυχε, κ' ὅταν εἶδε πῶς τὰ «κότσια» του ἀντεχαν γι' αὕτῃ τὴ δουλειά, τὴν... ἐγκατέλειψε μὲ τὴ σειρά τῆς.

Η ΜΟΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΤΟΝ ΒΟΗΘΗΣΕ ΝΑ ΞΑΝΑΒΡΗ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ!

Ἡ ἐκκλησιὰ ἑνὸς σκαλιγκτῆ

«Αἰσθάνομαι τόσο μόνος καί ἐγκαταλειμέ-νος. Ἀνάμεσα σὲ 600 στρατιώτες, εἶμαι ὁ μό-νος πού δὲν παίρνω ποτὲ γράμματα, γιατί δὲν ἔχω κανέναν στὸν κόσμο. Εἶμαι ἄφαντος. Παρ-κάλλ, βοηθήστε με! Δὲ μπορῶ νὰ ὑποφέρω πε-ρισσότερο αὕτῃ τῇ μοναξιά».

Ἡ ἀποκρίσι καί συγκινητικὴ αὕτῃ ἐκκλησι εἶ-δε τὸ φῶς σὲ μιά μεγάλη ἐφημερίδα τοῦ Λονδί-νου, μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ Πήτερ Σέπερντ, 19 χρόνων, σκαλιγκτῆ ἑνὸς συντάγματος τοῦ ἀγγλι-κοῦ στρατοῦ, πού βρισκεται στὴ ζούγκλα τῆς Μαλαισίας. Μεγαλωμένος σ' ἕνα ὄρφανοτροφεῖο ὁ νεαρὸς Πήτερ κατατάχθηκε, μόλις ἔγινε 18 χρόνων, ἐθελοντὴς στὸν στρατὸ, ἀκολουθώντας τὸ προηγούμενο πολλῶν ἄλλων ὀρφανῶν, πού ἀνα-ζητοῦν, στὴν ἐλπίδι τους στὴ στρατιωτικὴ οἰ-κονεία, μιά λύσι στὴ μοναξιά τους. Ὅμως, ὅταν τὸ συνταγμά του ἐφυγε γιὰ τὴ Μαλαισία, ὁ Πήτερ Σέπερντ ἐνοιωσε τὴν μοναξιά αὕτῃ πό-λῳ βαρύτερα ἀπ' ὅσο τὴν ἐνοιῶσε στὴν Ἀγγλία. Γιὰ τὸ μακρινὸ στρατόπεδο τῆς ζούγκλας ἔ-φταναν βροχὴ καί γράμματα γιὰ ὅλους τοὺς ἄλ-λους στρατιώτες, ἀπὸ τοὺς δικούς τους πού τοὺς περιμέναν στὴν πατρίδα τους, καί μόνο γιὰ ἐκεῖνον δὲν ἔφτανε κανένα ποτὲ ἀπὸ πουθενά.

Τότε, μὲ τὴν παρακίνησι τοῦ ὑπολοχαγοῦ Μπέητς, πού ἔδωκε τὸν νεαρὸ σκαλιγκτῆ γιὰ με-

Ὁ δεύτερος σταθμὸς τοῦ νεαροῦ Ἑλληνα μύ-στη τοῦ χοροῦ ἦταν τὸ Παρίσι. Μάζεψε ἀπ' τὸ Βερολίνο τίς ἀποσκευές του, γέμισε μὲ δνεῖρα τὴ φαντασία του καί τὴν καρδίά του μὲ ἐνθου-σιασμό καί σὲ λίγο βρέθηκε στὴν «Ὁπέρα Κο-μικ» τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας.

Λίγο σταμάτημα ἐκεῖ κ' ὅστερα ἀρχισε τὸ τρελλὸ γύρο τῆς Εὐρώπης σὲ μιά μεγαλειώδη «τουρνέ» μὲ τὰ περίφημα «ρωσικά μπαλέττα» σ' ὅλες τίς εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες πού κρά-τησε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Κι' ὅταν ἡ τουρνέ τέλειωσε, ὁ μακαρίτης Φώτος Πολίτης, γεν-κὸς διευθυντῆς τότε τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, τὸν κά-λεσε γιὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὴ δημιουργία τῶν πρώτων ἐλληνικῶν μπαλέττων ἀξιώσεων.

Ὁ Γριμάνης ἦρθε καί πέτυχε. Μέσα στὰ χρόνια, πού κύλησαν ἀπὸ τότε ὡς σήμερα, τὸ ὄνομα του ἔγινε πασίγνωστο στὴν τέχνη τοῦ χοροῦ. Πότε σὰν πρῶτος χορευτῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, πότε σὰν χορογράφος τοῦ ἴδιου Ἰδρυμάτος, ἄλλοτε σὰν πρῶτος χορευτῆς τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, κ' ἄλλοτε σὰν χορογρά-φος τῆς, κατάρθωσε νὰ δώσῃ δείγματα τέτοιας τέχνης ὥστε νὰ θεωρεῖται σήμερα σὰν ἕνας φτα-σμένος καλλιτέχνης.

Ὁ χορὸς πού ὡς τότε ἦταν μιά ἀπλή δεξιό-τεχνία, ἔγινε χάρις στὰ πόδια του, ποίημα καί Τέχνη, μιά Τέχνη πού γεννήθηκε καί λατρεύτηκε στὸν τόπο μας ἀπὸ τὰ ἀρχαία χρόνια.

Τώρα τὸ «ταξίδι» τοῦ Γριμάνη κοντεῖται νὰ τελειώσῃ. Ὁ ἴδιος ἔδωσε ὅλη τὴν πείρα του καί τὸ ταλέντο του κ' ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται, πα-ρὰ τὰ χρόνια του, σὰν χορευτῆς καί χορογράφος.

Μιά στρατιά ὁλόκληρη ἀπὸ νέους χορευτὰς ἀ-κολουθεῖ τὸν δρόμο, πού χάραξε. Ὡστόσο ἀπο-μένει ἕνα ἐρώτημα, ἕνα μεγάλο ἐρώτημα γιὰ νὰ κλείσῃ ἡ συνέντευξι. Τοῦ τὸ ὑποβάλλουμε:

— Εἰστε εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ σας καί ἀπὸ τὴν τύχη τοῦ χοροῦ στὸν τόπο μας;

Φαίνεται ὅτι ὁ συνομιλητῆς μας τὸ «περι-με-νε. Ὡστόσο ἀρρῶνε νὰ ἀπαντήσῃ. Κούνησε τὸ κεφάλι σκεπτικὰ, (ἦταν ἡ μόνη φορά πού τὸ χα-μόγελο ἔφευγε ἀπ' τὸ πρόσωπό του) κ' ἔμε-νε ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλὸς. Ὡστερα εἶπε:

— Κανένας καλλιτέχνης δὲ μένει ποτὲ εὐχα-ριστήμενος ἀπ' τὸν ἑαυτοῦ τοῦ κ' ἀπ' τὸ ἔργο του. Ἡ τέχνη εἶναι κάτι ἀπαιστικό κ' ὁ καλλι-τεχνης μένει γιὰ πάντα κυνηγός, ὅσπου νὰ κλεί-σῃ τὰ μάτια. Ἄλλοι ὅστερα θάβουν νὰ συνεχί-σουν τὸ «κυνηγί». Τὸ μόνο πού ἔχει ἀξία, εἶναι τὸ κράτος νὰ συμπαραστέκῃ το

Η τριαντάφυλλιά

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο μπάμπας-Αντώνης κι' ο μπάμπας-Φυλγκάν ήταν γείτονες. Τα περιβόλια τους χωρίζονταν από έναν ανθισμένο φράχτη. Χρόνια είχαν να μιλήσουν ο ένας στον άλλον... Καί για ποιά αίτια είχαν μαλώσει; Μήπως για λόγους πολιτικούς; Ή μήπως άφορμη της έχθρας ήταν καμιά συμφεροντολογική διαφορά; Όχι, δεν συνέβαινε τίποτ' απ' αυτά... Ή άφορμη ήταν άστεια και παιδαριώδης. Μά τις περισσότερες φορές οι μικρές άφορμες δημιουργούν τις μεγάλες έχθρες...

Ο μπάμπας-Αντώνης είχε ένα γυιό, το Λουδοβίκο, ένα ωραίο ξανθό αγόρι. Κι' ο μπάμπας-Φυλγκάν είχε μια κόρη, τη Μαρία, μια χαριτωμένη μελαχροινούλα. Τα δυο αυτά παιδιά ήταν πολύ ζωηρά. Ο Λουδοβίκος είχε τη μανία να κλέβη τα κεράσια απ' την κερασία του Φυλγκάν, που τα κλαδιά της απλώνονταν πάνω απ' το φράχτη του περιβολιού τους. Κι' η Μαρία πάλι έκοβε τα τριαντάφυλλα απ' την τριανταφυλλιά του 'Αντώνη, που τα κλαδιά της απλώνονταν πάνω από το φράχτη του δικού τους περιβολιού. Έτσι οι δυο οικογένειες έγιναν έχθρες.

— Να συμμαζέψεις τον αλήτη σου! φώναζε ο Φυλγκάν στον 'Αντώνη.

— Να περιορίσεις το παλιοκόριτό σου! Έλεγε ο 'Αντώνης στο Φυλγκάν.

Κι' αυτή η ιστορία έπαναλαμβάνονταν κάθε Μάη, ως δτου ο Λουδοβίκος μεγάλωσε κι' έφυγε για να σπουδάσει στο Παρίσι.

Ή έχθρα όμως, αν και η άφορμη είχε λείψει πιά, δεν έλαττώθηκε. Απεναντίας είχε γίνει τόσο τρομερή, που ούτε ο θάνατος είχε συμφιλιώσει τις δυο οικογένειες. Είχε πεθάνει η γυναίκα του 'Αντώνη. Και σε λίγο καιρό πέθανε κι' η γυναίκα του Φυλγκάν, χωρίς να συλλυπηθί ο ένας τον άλλον. Στο μεταξύ, κάθε Μάη, η κερασία εξακολουθούσε ν' απλώνει τα γεμάτα κεράσια κλαδιά της προς το περιβόλι του 'Αντώνη και η τριανταφυλλιά προσέφερε τα τριαντάφυλλά της ολόδροσα και μυρωμένα προς το περιβόλι του Φυλγκάν. Ή Μαρία κάποτε σταματούσε και μύριζε ένα τριαντάφυλλο. Μά όσο ωραίο κι' αν ήταν, δεν τολμούσε να τ' αγγίξει.

Μια μέρα, καθώς η Μαρία θαύμαζε ένα ωραίο μισοανοιγμένο τριαντάφυλλο, είδε στον γειτονικό κήπο ένα χαριτωμένο και κομψό νέο. Τρομαγμένη θέλησε ν' απομακρυνθί. Ο νέος όμως χαμογέλασε. Πλησίασε τότε στην τριανταφυλλιά, κι' έκοψε το τριαντάφυλλο που θαύμαζε η Μαρία. Τής τ' πρόσφερε, κατόπιν, κυττάζοντάς την με τ' ίδιο βλέμμα θαυμασμού, που η Μαρία κύτταζε λίγο πριν το τριαντάφυλλο.

Εκείνη κοκκίνισε και είπε δειλά:

— Σας ευχαριστώ, κύριε. Μά έχω όρπισή ν' αγγίξω ποτέ ούτε φύλλο απ' αυτή την τριανταφυλλιά...

— Και γιατί, δεσποινίς; ρώτησε ο κομψός νέος.

— Γιατί, είπε η Μαρία, η τριανταφυλλιά αυτή ανήκει στους χειρότερους έχθρους μας...

Ο νέος την κύτταζε τότε κατάματα και είπε:

— Μαρία, δεν με θυμάσαι; Είμαι ο Λουδοβίκος.

— Α, είστε ο Λουδοβίκος! απάντησε η Μαρία... Τότε δεν πρέπει ούτε να μιλάμε... Άν μας δούν οι γονείς μας...

— Σε παρακαλώ, Μαρία, είπε ο Λουδοβίκος, πάρε το τριαντάφυλλο κι' ας πάσουμε πιά να είμαστε έχθροι...

Ή Μαρία τον κύτταζε στα μάτια. Τί ωραία μάτια που ήταν! Και πόσο γλυκά την κύτταζαν! Μά, όχι!... Δεν έπρεπε να πάρη το τριαντάφυλλο! Και με τη σκέψη αυτή έφυγε απότομα, αφήνοντας το Λουδοβίκο με το τριαντάφυλλο στο χέρι.

Θα ήταν φαίνεται πολύ έλκυστικά τα τριαντάφυλλα της τριανταφυλλιάς που ήταν ριζωμένη στο περιβόλι του μπάμπας-Αντώνη!... Γιατί η Μαρία, χωρίς να τ' ήλθε κι' αυτή, πήγαινε διαρκώς κοντά της. Άλλά κι' ο Λουδοβίκος από την άλλη μεριά πήγαινε και στεκόταν κοντά στην τριανταφυλλιά! Και κάθε φορά που αντάμωναν, ο Λουδοβίκος έκοβε ένα τριαντάφυλλο και τ' πρόσφερε στη Μαρία, κάνοντάς της πάντα προτάσεις συμφιλίωσης. Άλλά και η Μαρία κάθε φορά αρνιόταν το τριαντάφυλλο και τις προτάσεις του κι' έφευγε...

Μια μέρα όμως, το τριαντάφυλλο που κρατούσε ο Λουδοβίκος ήταν εξαιρετικά όμορφο και η Μαρία δε μπόρεσε πιά ν' αντισταθί!... Άπλωσε το χέρι και τ' πήρε, ξεχνώντας τον όρκο της. Ξέχασε πως η τριανταφυλλιά ήταν του χειρότερου έχθρου της. Κι' από κείνη τη στιγμή ο Λουδοβίκος κι' η Μαρία έγιναν οι πιο καλοί φίλοι. Κάθε βράδυ συναντιόντουσαν εκεί στο φράχτη, κοντά στην τριανταφυλλιά.

Μια μέρα, ο Λουδοβίκος είδε τη Μαρία να τον περιμένει με δάκρυα στα μάτια.

— Γιατί κλαίς; την ρώτησε ανήσυχα.

— Ή Μαρία δεν απαντούσε.

— Τί έχεις; ξαναρώτησε ο Λουδοβίκος.

— Ή Μαρία τότε, εξακολουθώντας να κλαίει, τ' είπε ότι ο πατέρας της επέμενε να την παντρεύη με τον ειρηνοδίκη του χωριού.

— Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! φώναξε ο Λουδοβίκος. Ή δική μου γυναίκα θα γίνει, ή κανένας!... Τ' άκουσ;

— Ή Μαρία όμως έκλαιγε και δεν τ' απάντησε.

— Γιατί, Μαρία δεν μου απαντάς; την ρώτησε ο Λουδοβίκος. Δεν θέλεις να παντρευτούμε;...

— Θέλω, πρόσφερε η Μαρία με λυγμούς, μά οι γονείς μας δεν θα τ' θελήσουν ποτέ!...

— Είναι τρομερό! φώναξε ο Λουδοβίκος. Για μια τριανταφυλλιά και μια κερασία να είναι έχθρες οι οικογένειές μας! Μά θα τ'ους πείσουμε να συμφιλιωθούν!... Κι' αν δεν μάς άφισουν αυτοί να παντρευτούμε, θα παντρευτούμε μόνοι μας...

— Δεν θάθελα να παντρευτώ χωρίς την εύχή του πατέρα μου, ψιθύρισε η Μαρία.

— Έχε εμπιστοσύνη σ' έμένα, τής είπε ο Λουδοβίκος. Θα τ'ους καταφέρω εγώ τους γέροντες... Φτάνει που μ' αγαπάς...

Και λέγοντας αυτά ο νέος αγκάλισε τη Μαρία και τής έδωσε το πρώτο φιλί, το φιλί του αρραβώνα τους...

Ο Λουδοβίκος άναγγειλε πρώτα στο δικό του πατέρα την απόφασί του να παντρευτή τη Μαρία. Ο Μπάμπας-Αντώνης θυμωσε, έβρισε, άφρισε.

— Ποτέ δεν θα πάρης την κόρη του έχθρου μου!... φώναξε στο γυιό του.

Ο Λουδοβίκος όμως τ' είπε ότι οι λόγοι της έχθρας τους ήταν γελοίοι κι' ότι θα ήταν εγκλημα να γίνουν δυστυχισμένοι, αυτός κι' Μαρία.

— Άν δεν πάρω τη Μαρία, δεν θα παντρευτώ ποτέ. Κι' έτσι δεν θα έχης την ευτυχία να κρατήσης έγγονάκια στα γόνατά σου!

Με τη φοβέρα αυτή ο τρομερός μπάμπας-Αντώνης υποχώρησε. Και με τη συγκατάθεσί του ο Λουδοβίκος πήγε να ζητήσει τη Μαρία από τον πατέρα της.

Ο μπάμπας-Φυλγκάν είδε με μεγάλη άπορία το Λουδοβίκο να μπαίνει στο σπίτι του. Όταν ο Λουδοβίκος τ'ό έλεγε ότι είχε την συγκατάθεσί του δικού του πατέρα, ο μπάμπας-Φυλγκάν δε μπόρεσε να π' έδω. Ξέχασε και τ'ον ειρηνοδίκη, και την κερασία και τα τριαντάφυλλα...

Έτσι, σε λίγες βδομάδες έγινε ο γάμος του Λουδοβίκου και της Μαρίας. Ή νύφη ήταν πολύ όμορφη. Για διάδημα στο κεφάλι της είχε μια γιρλάντα από τριαντάφυλλα της τριανταφυλλιάς, που είχε γίνει αίτια να γίνουν έχθρες δυο οικογένειες. Μά και η ίδια η τριανταφυλλιά έγινε αίτια ν' αγαπήσουν...

Και στο γαμήλιο τραπέζι, φιγουράριζε μια κρουσάλλινη φρουτιέρα με κατακόκκινα κεράσια από την περίφημη κερασία!...

Ο μπάμπας-Αντώνης κι' ο μπάμπας-Φυλγκάν άχτινοβολούσαν από χαρά για την ευτυχία των παιδιών τους. Σε μια στιγμή μάλιστα γύρισε ο μπάμπας-Αντώνης και είπε στον άλλοτε έχθρό του:

— Ό,τι δεν κατάφερε ο θάνατος, τ'ό κατάφερε ο έρωτας... Κι' έχω μια χαρά που κι' οι δυο μας θα κρατούμε τα έγγονάκια μας στα γόνατά μας!...

Α. ΚΑΜΠΡΥ

— Έχε εμπιστοσύνη σ' έμένα... τής είπε ο Λουδοβίκος. Θα τ'ους καταφέρω τους γέροντες...

Η Ζαννίν Σαρρά σε ένα υπαλλέτο της, πριν από το τραγικό δυστύχημά της.

ΝΤΥΜΕΝΗ μ' ένα αφράδες κυστούμι χορού, που της έδινε μια όψη εύθραυστη και νεανική, η Ζαννίν Σαρρά ήταν έτοιμη να παρουσιάσει στη σκηνή των θαλάμων τηλεόρασης. Ήταν γελαστή και αίσιόδοξη. Εκείνη η νέα παραλαγή του μπαλέτου «Τα φύκια» δε μπορούσε να προσθέσει τίποτα στη φήμη και την καριέρα της διάσημης αυτής χορεύτριας του κλασικού μπαλέτου. Ο μοναδικός σκοπός του θεάματος ήταν το λανσάρισμα του Μιλένκο Μπάνιτς, ενός νεαρού χορευτή, που για πρώτη φορά παρασταζόταν στο πλευρό της. Εκείνος στεκόταν κοντά της, πολύ χλωμός, ανίκανος να κρύψει την ταραχή του.

Μη φοβάσαι... του ψιθύριζε η Ζαννίν. Όλα θα πάνε καλά!... Ήταν βέβαιη γι' αυτό, όπως ήταν βέβαιη για τον Πέτερ Βάν Ντάικ δέκα χρόνια πριν, όταν τον είχε λανσάρει στο πλευρό της με το ίδιο μπαλέτο. Και τώρα ο Πέτερ Βάν Ντάικ είναι ο πρώτος χορευτής της παρισινής Όπερας. Η ώρα ήταν πέντε και είκοσιπέντε της 18ης του περασμένου Δεκεμβρίου. Σε λίγα λεπτά θα έπρεπε ν' αρχίσει η έκπομπή. Εκείνη τη στιγμή στα κύματα του δικτύου της γαλλικής τηλεόρασης ο τραγουδιστής Ζύλ Βιντάλ παρουσίαζε την τελευταία επιτυχία του.

Ενώ περίμενε τη σειρά της η Ζαννίν, έδωσε μια τελευταία ματιά στη σκηνή. Όπως πάντα, είχε επιμεληθεί η ίδια τις χορογραφίες. Ήταν όλα έτοιμα. Τα δυο μικρά κρεβάτια, οι δυο ημικυκλικές κολώνες σκεπασμένες με λεπτά υφάσματα, το τετράγωνο κηροπήγιο στο δάπεδο της σκηνής. Ήταν ένα κηροπήγιο αληθινό. Η Ζαννίν το είχε απαιτήσει όπωσδήποτε, αναλαμβάνοντας κάθε ευθύνη. Στο μακρύ διάστημα της καριέρας της είχε αρνηθεί πάντοτε τα ψεύτικα κηροπήγια. Έδινε όμως οδηγίες σε όλους να προσέχουν, για να αποφεύγεται

Τὸ θαῦμα τῆς

Ἡ χορεύτρια πὺ μεταβλήθηκε σὲ ζωντανὸ πυροτέχνημα

τά δυστυχήματα. Όπως όλες οι χορεύτριες, φοβόταν τη φωτιά. Άλλωστε υπήρχαν και προηγούμενα περιστατικά, που τη φόβιζαν περισσότερο, όπως εκείνο της Έμμα Λίβου, πρώτης χορεύτριας της Όπερας του Παρισιού, που κάπνισε ζωντανή, επειδή το κοστούμι της πλησίασε πολύ στους προβολείς, που λειτούργουσαν με γκάζι.

Η Ζαννίν φοβόταν τη φωτιά από μικρή, ίσως επειδή ο πατέρας της ήταν πυροσβέστης και της διηγόταν συχνά τα δυστυχήματα, που συνέβαιναν από απροσεξίες. Και η Ζαννίν όχι μόνον ήταν αυτή η ίδια προσεκτική, αλλά και δεν άφινε ποτέ κανένα να πλησιάσει τα αληθινά της κηροπήγια.

ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

Ο Ζύλ Βιντάλ τελείωσε την έκπομπή του και παρουσιάστηκε άμέσως ένας σπτήκερ για να αναγγείλει το χορευτικό νούμερο. Η Ζαννίν στράφηκε στον Μιλένκο και του χαμογέλασε ενθαρρυντικά.

— Η σειρά μας τώρα, του είπε.

Ύστερα έσκυψε προς τα εμπρός, όπως ακριβώς η μπαλαρίνα στον περίφημο πίνακα του Ντεγκά, για να τριφί για μια ακόμη φορά τα παπούτσια της και να τα κάνει περισσότερο όλισθηρά. Ξανασηκώθηκε με μια ανάλαφρη κίνηση και αυτή η κίνηση έφτασε για να συμβεί η καταστροφή. Η φουστίτσα του κοστούμιού της πλησίασε πολύ στο κηροπήγιο και έπιασε φωτιά. Με έτοιμη μέριμνα η Ζαννίν πέταξε από πάνω της το πέπλο που φορούσε, αλλά ήταν πια αργά. Οι φλόγες την τυλίγαν από παντού. Το κοστούμι της, που η ίδια είχε σχεδιάσει και που θα έπρεπε να ελκε γίνει από υφάσμα αψεκτικό, καίγεται από πυροτέχνημα! Η Ζαννίν τυλιγμένη από φλόγες άρχισε να τρέχει, ούρλιαζοντας από πόνο. Για μια στιγμή που φάνηκε ατέλειωτη, όλοι την κύταξαν σαν παράλυτοι, από την κατάπληξη και αγωνία, ενώ οι φλόγες της δάγκωναν τις σάρκες και το νάυλον του κοστούμιού. Έλυναν και εισχωρούσε φλογισμένο κάτω από το δέρμα. Μέσα στο θέατρο απλώθηκε η φρικτή μυρωδιά της σάρκας που καίγεται!...

Ύστερα, επιτέλους, κάποιος κινήθηκε. Ένας πυροσβέστης της υπηρεσίας και μαζί του όλοι οι άλλοι ήθοιοι και τεχνικοί της τηλεόρασης ώρμησαν προς τη χορεύτρια.

Η Ζαννίν, σ' εκείνες τις φοβερές στιγμές, έτρεχε σαν τρελή, προσπαθώντας να ξεφύγει από εκείνους, που ζητούσαν να τη σώσουν. Αναγκάστηκαν να την ακινητήσουν με τη βία, ένας πυροσβέστης άρπαξε μια κουβέρτα από τα κρεβάτια της σκηνής.

Η Ζαννίν Σαρρά στον απομονωμένο θάλαμο, όπου είχε μεταφερθεί, γιατί η σοβαρότητα των εγκαυμάτων της ανάγκασε τους γιατρούς να λάβουν ιδιαίτερες προφυλάξεις για να αποφευχθεί ο κίνδυνος της μόλυνσεως.

την έριξε πάνω της και ο Ζύλ Βιντάλ την τύλιξε γύρω της. Ύστερα ήθελε και η δεύτερη κουβέρτα που έσβυσε και την τελευταία φλογίτσα.

Η Ζαννίν δεν έχασε ούτε για μια στιγμή τις αισθήσεις της. Μιλούσε με απόλυτη διαύγεια και επανελάμβανε ανάμεσα σε φοβερούς σπασμούς:

— Κοιμίστε με! Βρήτε ένα γιατρό να μου κάνει μια ένεση!

Ενώ στο στούντιο της τηλεόρασης η έκπομπή, που είχε τόσο τραγικά διακοπή ξανάριζε, η Ζαννίν μεταφερόταν στο νοσοκομείο Σωσέν. Την ώθησαν στον τρίτο όροφο, στην πτέρυγα που τότε της παρέχωρησαν ένα θαλάμο εντελώς αποστειρωμένο. Τα πελώρια εγκαυμάτα της την εξέθεταν σε άμεσο κίνδυνο μόλυνσεως. Γιατροί και νοσοκόμοι μπορούσαν να μπουλνέ εκεί μέσα τυλιγμένες μόνο με μπλουζες αποστειρωμένες και με μάσκες στο πρόσωπο. Κάθε αντικείμενο πριν να μπει σ' εκείνο το δωμάτιο, περνούσε από υπερυδάει ακτίνες.

Η Ζαννίν ούρλιαζε καθώς οι καθηγητά Ντ' Οβινιέ και Τουμπιαν την εξέταζαν. Η πρώτη διάγνωση ήταν φοβερή. Τα εγκαυμάτα, ως επί το πλείστον τρίτου βαθμού, εκάλυπταν το εβδομήντα τοις εκατόν της επιφανείας του σώματός της. Μόνο το πρόσωπο και ένα μέρος του θώρακος είχαν μείνει άθικτα. Οι γιατροί διέγνωσαν ότι η ζωή της Ζαννίν θα μπορούσε ίσως να σωθεί. Όταν όμως ερωτήθηκαν ποιά θα ήταν τα αποτελέσματα των εγκαυμάτων, σήκωσαν τους ώμους. Η απόπειρα δερματικών μεταμοσχεύσεων σε μια τέτοια περίπτωση φαινόταν κάτι το απίθανο.

Η Ζαννίν το ήξερε, και στις επτά μέρες, που πάλεψε με το θάνατο, άναμεσα στους φρικτούς πόνους που την τυραννούσαν, με-

σα σ' εκείνο το δωμάτιο το απομονωμένο από τον κόσμο, δεν έπαυε να επαναλαμβάνει:

— Δέ θα χορέψω πιά... ποτέ πιά...

Της 30 Δεκεμβρίου η κατάσταση της, που φαινόταν να έχει καλύτερήψει, χειρότερησε πάλι. Η θερμοκρασία της ανέβηκε πάνω από τους σαράντα βαθμούς. Οι γιατροί δεν άπαντούσαν στις αγωνιώδεις ερωτήσεις των συγγενών και των φίλων. Φαινόταν πως έπτανε το τέλος...

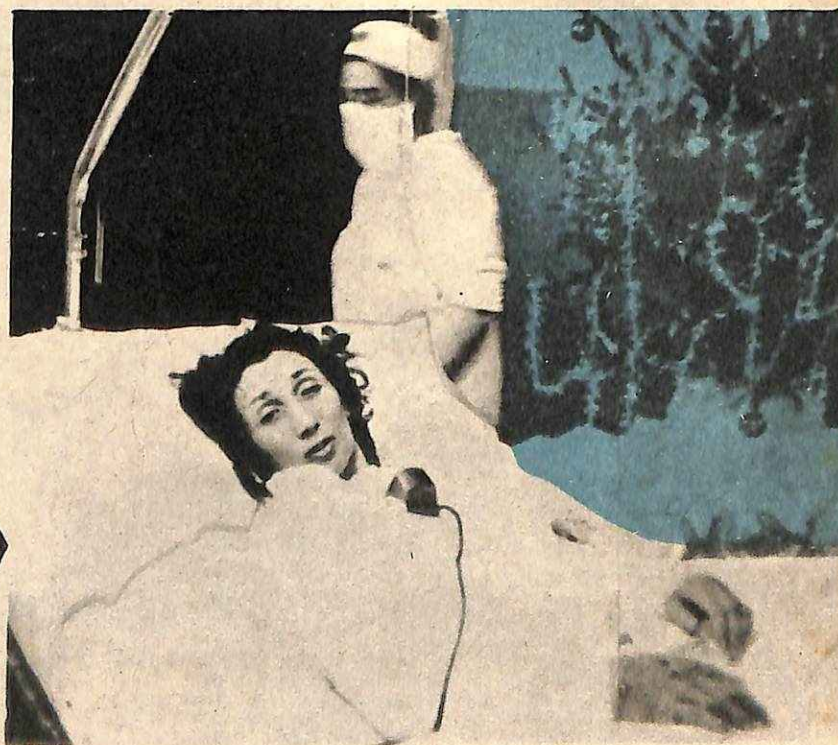
ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΤΟΙΧΟ

Έξω από το δωμάτιο, πίσω από τον κρυστάλλινο τοίχο, βρίσκόντουσαν οι συγγενείς της Ζαννίν. Μπορούσαν να μιλήσουν μαζί της στις στιγμές, που ήταν καλύτερα, μόνο δια μέσου ενός μικροφώνου. Τώρα όμως το μικρόφωνο ήταν κλειστό για να μην άφινε να ακούγονται τα βογγητά της και τα ατέλειωτα παραληρήματα, στα οποία επαναλαμβάνονταν συχνά η φράση: «Δεν θα χορέψω πιά... ποτέ πιά...»

Από μερικές μέρες κοντά στους γονείς και στην αδελφή της Ζαννίν βρισκόταν και ο Ζεράρ Μπουρρέ, ο σύζυγός της. Την ημέρα της τραγωδίας ο Ζεράρ βρισκόταν στη Νότιο Αμερική, όπου γύριζε ένα ενδιαφέρον ντοκυμανταίρ.

Κανένας δεν ήταν σε θέση να γνωρίζει σε ποιο σημείο της Αμαζονίας βρισκόταν και γι' αυτό ήταν αδύνατο να τον ειδοποιήσουν άμέσως.

Ένας φίλος του σκέφτηκε να στείλει τρία τηλεγράμματα σε τρία διαφορετικά ξενοδοχεία, ελπίζοντας ότι τουλάχιστο το ένα θα έφθανε στον προορισμό του, δηλαδή, στα χέρια του Ζεράρ. Λίγα λόγια, που ήταν μια δραματική πρόσκληση: «Ζαννίν εις νοσοκομείο με σοβαρώτατα εγκαυμάτα. Γύρισε άμεσα».

Ζαννίν

Ξαναγυρίζει στη σκηνή!..

Ο Ζεράρ βρήκε το τηλεγράφημα στο Ρίο και δεν καθυστέρησε ούτε στιγμή. Ένα αγωνιώδες ταξίδι όκτω χιλιάδων χιλιομέτρων τον έφερε κοντά στη σύζυγό του.

Ακολουθήσαν μέρες και νύχτες φοβερής αγωνίας. Ο πυρετός τότε χαμήλωνε, τότε ύψωνόταν πάλι, μαζί με τους πόδους και τις ελπίδες. Όταν οι γονείς και η αδελφή της Ζαννίν ξαντλημένοι από τις ατέλειωτες νύχτες της άπνιγας αναγκαζόντουσαν να απομακρυνθούν για μερικές ώρες, μόνο ο Ζεράρ έμενε στη θέση του με το μέτωπο ακουμπισμένο στον κρυστάλλινο τοίχο, με το βλέμμα καρφωμένο στο χλωμό και καταδρωμένο πρόσωπο της Ζαννίν. Κάθε τόσο μια αδελφή έμπαινε στο θάλαμο για να της βρέξει τα χέρια ή να της κάνει μια ένεση.

Επί τέλους, κάποιο πρωί ο πυρετός έπεσε, μα χρειάστηκαν ακόμη πολλές μέρες για να υπερνική η δριστηκία ο κίνδυνος. Η Ζαννίν συνεχόταν σιγά-σιγά, η φωνή της άκουγόταν πάλι από το μεγάφωνο αδύνατη, αλλά καθαρή.

Οι γιατροί λένε ότι θα θεραπευτής! τη βεβαίωσε ο Ζεράρ, για να την ενθαρρύνει.

Αλλά εκείνη άπαντούσε μ' ένα άχνυ χαμόγελο:

— Δέ θα χορέψω πιά...

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΙΑΣ

Όταν πέρασαν οι σαράντα κρίσιμες μέρες, οι γιατροί μπόρεσαν πια να δεβαιώσουν ότι η άτυχη χορεύτρια ήταν εκτός κινδύνου. Η Ζαννίν καταβάλλοντας μεγάλη ψυχική προσπάθεια, αγωνιζόταν να συνέλθει και ήθικα. Κατάρρωσε ακόμη και να άστειεύεται.

Επί τέλους, βλέπω γύρω μου πρόσωπα γελαστά! Έλεγε. Πρώτα σ' έβλεπα σαν μούμιες μέσα σε βιτρίνα!

Ξανάρχισε να τρώει και να διαβάσει. Τα δαχτυλά της κατάρωσαν να κινηθούν μόλις, όσο άρκοις για να ξεφυλλίσει το βιβλίο της τέχνης, που της είχε χαρίσει την πρωτοχρονιά ο Ζεράρ και που οι γιατροί της είχαν δώσει, αφού πρώτα αποστειρώθηκε προσεκτικά.

Στο μεταξύ, η διεύθυνση του νοσοκομείου είχε άπευθύνει μια νέα δραματική επίκληση, όπως είχε κάνει ήδη τις πρώτες μέρες, όταν χρειαζόταν αίμα για τις άδιάκοπες μεταγίσεις. Τώρα ζητούσαν δωρητές διατεθειμένους να προσφέρουν κομμάτια δέρματος. Επρόκειτο να επιχειρήσουν κάτι, που φαινόταν σχεδόν απίθανο: Να ξανασκεπάσουν τα έβδομήντα τοις εκατόν του σώματος της Ζαννίν με μεταμοσχεύσεις δέρματος.

Στο διάστημα λίγων ημερών, ώστόσο, παρουσιάστηκαν στη διεύθυνση του νοσοκομείου Σωσέν τόσο έβελοντες, ώστε οι γιατροί μπόρεσαν να διαλέξουν τους πιο κατάλληλους και τους περισσότερους δμοιους μεταξύ τους, τύπους δέρματος. Οι δωρητές ήταν οι ίδιοι, που είχαν προηγουμένως προσφέρει το αίμα τους. Άνθρωποι άπλοϊ, υπάλληλοι και έργοτες των εργοστασίων «Σιτροέν»

και πολλοί πυροσβέστες και ιδιαιτέρα εκείνοι, που άνηκαν στο τμήμα του συνταγματάρχου Σαρρά, του πατέρα της Ζαννίν!

Οι μεταμοσχεύσεις έγιναν με διαδοχικές επεμβάσεις. Κάθε φορά έπρεπε να περιμένουν το αποτέλεσμα της προηγούμενης μεταμοσχεύσεως. Ήταν μέρες και έβδομάδες ύπομονης και αγωνίας.

Σε κάθε επέμβαση, που πετύχαινε, σε κάθε κομμάτι εκείνου του σώματος του καταφωγμένου από τη φωτιά, που ξανασκεπαζόταν με το καινούργιο δέρμα οι γιατροί αγωνιούσαν με τη σκέψη ότι οι επόμενες θα μπορούσαν να αποτύχουν. Με το πέρασμα όμως των εβδομάδων, η Ζαννίν φαινόταν να παίρνει θάρρος, να ξαναζή.

Κυττάζε τα χέρια μου, έλεγε στο Ζεράρ, στους συγγενείς και στους φίλους της, που τώρα μπορούσαν να μπαίνουν στο δωμάτιο και να την πλησιάζουν. Κυττάζε τα χέρια μου, είναι σχεδόν όπως πρώτα!...

Όταν άρχισαν οι επεμβάσεις, είχε παρακαλέσει τους γιατρούς να της σκεπάσουν πρώτα τα πόδια.

Επιδιωρθώστε μου τα έργαλεία του έπαγγέλματος, έλεγε προσπαθώντας να άστειεύει. Όλοι όμως καταλάβαιναν ότι μια έλπιδα σχεδόν τρελή είχε άρχισει να γεννιέται μέσα της: Να μπόρεση να ξαναχορέψι! Έστω και όχι όπως πρώτα, έστω και όχι πια στη σκηνή. Δέ μπορούσε όμως να σκεφτεί ότι θα έξακολουθούσε να ζή χωρίς να χορεύει.

Η ΖΑΝΝΙΝ ΘΑ ΧΩΡΕΨΗ ΠΑΛΙ!

Πριν από μερικές μέρες, ύστερα από τέσσερις σχεδόν μήνες, η Ζαννίν Σαρρά κατέβηκε από το κρεβάτι της και έκανε τα πρώτα βήματα ύποδοιμμένη στην άρχή από δυο νοσοκόμες και ύστερα από το σύζυγό της. Περπατούσε με δυσκολία, γιατί οι μέρ της είχαν άτροφήσει, αλλά περπατούσε. «Θά χορέψω πάλι» έλε-

Με τη βοήθεια μερικών νοσοκόμων η Ζαννίν Σαρρά κάνει τα πρώτα βήματα.

γε σιγανά στον Ζεράρ κι' εκείνος της χαμογέλουσε ενθαρρυντικά.

Επιτέλους, ύστερα από τα άποτέλεσμα της τελευταίας δερματικής μεταμοσχεύσεως, οι καθηγητές Ντ' Οβινιέ και Τουμπιαν έδωσαν τη μεγάλη είδηση:

— Η Ζαννίν θα χορέψει πάλι, θα χορέψει όπως πρώτα!...

Από το τρομερό εκείνο δυστύχημα μέσα σ' ένα χρόνο δέ θα έχουν απομείνει σπουδαία ίχνη, εκτός από τις έλαφρές διαφορές ανάμεσα στο ένα κομμάτι δέρματος και στο άλλο.

Σε μερικές εβδομάδες η Ζαννίν

θα μπόρε να φύγει από το νοσοκομείο και να άρχισι να κάνει μια σειρά μυικών άσκήσεων.

Το επόμενο φθινόπωρο, όπως προβλέπεται, θα είναι σε θέση να γυρίση στη σκηνή.

Είναι σχεδόν ένα θαύμα, ένα θαύμα της έπιστήμης και της θελήσεως! Με μια καθυστέρηση ενός χρόνου η Ζαννίν θα μπόρεση να πραγματοποιήση μια τουρνέ που από καιρό είχε προγραμματίσει, στο Λονδίνο, στις Ην. Πολιτείες και στην Ιαπωνία.

Η καριέρα της που φαινόταν να έχη καταστροφή, ξαναρχίζει.

Τὸ μέλλον ἀνήκει ΣΤΑ... ΕΝΤΟΜΑ!

Ἡ ραδιενέργεια, ἀντὶ νὰ τὰ καταστρέφει, τὰ ὠφελεῖ!

Σ' ΕΝΑ επιστημονικό συνέδριο, που συνήλθε τελευταία στη Βαλτιμόρη των Ἡνωμένων Πολιτειών, επιστημονική από τους ειδικούς ένας κίνδυνος, που η σημερινή ανθρωπότητα δεν τον υποψιάζεται καν, μα που πρόκειται ν' αποτελέσει ένα δραματικότατο πρόβλημα για τους επιγόνους της, σε δυο ή τρεις γενεές το πολύ.

Ο κίνδυνος αυτός προέρχεται από τα έντομα, που, έπειτα από μια εντυπωσιακή, μα παροδική νίκη, που σημείωσε ο άνθρωπος έναντιον τους, κερδίζουν πάλι έδαφος, αυξάνονται σε βαθμό ανησυχαστικό και γίνονται, όπως άποδείξαν πρόσφατες επιστημονικές παρατηρήσεις, ισχυρότερα και ανθεκτικότερα από άλλους, ενώ παράλληλα σημειώνεται μια άρ-

γή, αλλά σταθερή κι' ανεξήγητη, αύξηση στις διαστάσεις τους! Άν η αύξηση αυτή δεν είναι συμπτωματική και προσωρινή — παρατηρήσε ένας από τους συνέδρους — προκύπτει το συμπέρασμα πως η ανθρωπότητα θ' αντιμετωπίση κάποτε κουνούπια, μυίγες, μυρμηγκία κι' ακρίδες σε μέγεθος μικρού πουλιού, ικανά να έπιφέρουν καταστροφές άνυπολόγιστες!

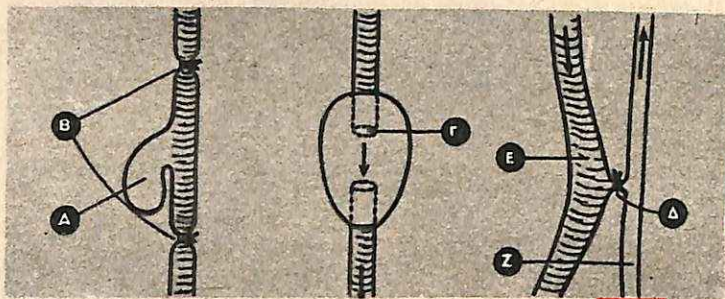
Όμως, αν ο κίνδυνος αυτός είναι μακρινός κι' άπίθανος για την ώρα, υπάρχει ένας άλλος πολύ άμεσώτερος: Τα έντομα, άνακοινώθηκε από υπεύθυνα χείλη στο συνέδριο της Βαλτιμόρης, κέρδισαν οριστικά τη μάχη τους έναντιον του DDT, που είχε θεωρηθεί, πριν από λίγα χρόνια, σαν το έντομοκτόνο-θαύμα και που είχε πραγματικά έπιφέρει σημαντική άφαισίση στις τάξεις τους, με άποτέλεσμα να άπελευθερωθούν περιοχές πολυάνθρωπες από τη μαστίχα της έλονοσίας.

Η νίκη, όμως, τόνισε ο κύριος διμλητής καθηγητής Ρεύ, τότε μόνο θα ή-

ταν πλήρης, αν ο άνθρωπος κατάφερνε να εξοντώσει με το DDT, να εξαφανισι οριστικά από το πρόσωπο της Γης τουλάχιστο ένα είδος έντόμων. Αυτό, όμως, δεν έγινε. Κι' όχι μόνο δεν έγινε, μα κατάρωσαν, αντίθετα, να έβιστούν όλα τα είδη έντόμων στο «θαυματουργό» έντομοκτόνο, που δεν έπιφέρει σήμερα παρά άσημαντες ζημιές στον «έχθρο».

Θά μπορούσε, μάλιστα, κανείς να πη πως το DDT «ώφέλησε» τα έντομα, γιατί, από αντίδρασι της ίδιας της φύσεως, που πάντα βρίσκει τρόπο να προσπατήση τα πλάσματά της, οι νεώτερες γενεές των έντόμων έχουν γίνει άνεκτικότερες και βιολογικά ισχυρότερες.

Η ανησυχαστικότερη, ώστόσο, διαπίστωση ήταν εκείνη, που προήλθε από την άπόπειρα να χρησιμοποιήθι εναντίον των έντόμων η ραδιενέργος άκτινοβολία. Τα έντομα, άποκαλύφθηκε τότε, όχι μόνο δεν σκοτώνονται, αλλά ισχυροποιούνται από την ραδιενέργεια!

Η χειρουργική του ανευρύσματος.—Α) Ανεύρυσμα. Β) Ο χειρουργός δένει την αρτηρία εκατέρωθεν του σημείου όπου βρίσκεται το ανευρύσμα και αποκόπτει αυτό το τμήμα. Γ) Συνδέει ακολουθώντας τα δύο τμήματα. Σε περίπτωση αρτηριοφλεβικού ανευρύσματος (Δ), αποκόπτεται το τμήμα που συνδέει την αρτηρία (Ε) με τη φλέβα (Ζ).

ΑΝΑΜΕΣΑ στις παθήσεις των αγγείων, ιδιαίτερη θέση για τη σοβαρότητά τους κατέχουν τα ανευρύσματα.

Υπάρχουν δύο μεγάλες κατηγορίες ανευρυσμάτων, τα αρτηριακά και τα αρτηριοφλεβικά. Καθένα απ' αυτά παρουσιάζεται με διαφορετική μορφή. Διαφορετικές είναι επίσης οι αιτίες που τα προκαλούν.

Το αρτηριακό ανευρύσμα είναι ένας σάκος, που σχηματίζεται κατά τη διαδρομή μιας αρτηρίας. Οποιαδήποτε αρτηρία, από τις πιο μεγάλες, όπως είναι η αορτή, ως τις πιο μικρές, μπορεί να καταστή έδρα ενός ανευρύσματος.

Μερικά απ' αυτά τα ανευρύσματα σχηματίζονται αυτόματα, λόγω αλλοιώσεως ή αδυναμίας των τοιχωμάτων μιας αρτηρίας. Άλλα, και όμως, όπως είναι η αορτή, ως τις πιο μικρές, μπορεί να καταστή έδρα ενός ανευρύσματος.

Τα ανευρύσματα σχηματίζονται κατά προτίμηση στα μεγάλα αγγεία και ιδίως στην αορτή. Μπορεί, όμως, να έχουν την έδρα τους και στο αρτηριακό σύστημα του εγκεφάλου. Είναι τότε μικρών διαστάσεων, αλλά πολυάριθμα και συνήθως μένουν απαρατήρητα επί μακρό χρονικό διάστημα, ώσπου, μια μέρα, σπάζουν και προκαλούν την καλοήγητη εγκεφαλική αιμορραγία.

Άλλα ανευρύσματα οφείλονται σε τυχαία περιστατικά, όπως π. χ. σε ένα τραύμα, που προκάλεσε οξεία μιάς αρτηρίας. Είναι δυνατόν τότε να σχηματισθεί ένα σασκοειδές ανευρύσμα, με απόρροιας συνέπειες.

Το ανευρύσμα αποτελεί μία συνεχή αιταλή, που κρέμεται πάνω από το κεφάλι του ασθενούς. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος συνίσταται στη ρήξη του. Τα πράγματα γίνονται ως εξής: Το αρτηριακό αίμα εισρομα διαρκώς μέσα στο σάκο, που τα τοιχώματά του διατελλονται διαρκώς, ώσπου, μια μέρα, σπάζουν. Η σπινδιλώ-

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΕΥΡΥΣΜΑΤΟΣ

Η έγκλειψη είναι πάντα απαραίτητη

της αυτής της ρήξεως εξαρτάται από το μέγεθος και τη θέση του αγγείου. Η ρήξη ενός ανευρύσματος της αορτής π. χ. μπορεί να προκαλέσει ακατάσχετη αιμορραγία. Η ρήξη μπορεί να είναι αυτόματος, ή να οφείλεται σε έναν τραυματισμό, ή σε ένα πέσιμο, κλπ.

Άλλα και χωρίς τη ρήξη, το ανευρύσμα προκαλεί διάφορες άλλες σοβαρότατες διαταραχές. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για έναν όγκο, που συμπιέζει τους γειτονικούς ιστούς. Όταν η πίεση εξασκείται πάνω σε ένα νεύρο, προκαλούνται πόνοι, που μπορεί, σε ώριμους περιπτώσεις, να καταστούν άφορητοι. Αν πρόκειται για τον εγκέφαλο, είναι δυνατόν να εμφανισθούν σοβαρότατες παραλύνσεις. Αν πρόκειται για ένα βρόγχο (όπως συμβαίνει στο ανευρύσμα της αορτής), ενδέχεται να προκληθούν κρίσεις άσφυξιας.

Άλλα το ανευρύσμα, λόγω του ότι διαταράσσει το ρυθμό της κυκλοφορίας και προκαλεί στάσεις του αίματος σε διάφορα σημεία, μπορεί να εννοήσει επίσης το σχηματισμό θρόμβων. Οι θρόμβοι αυτοί, παρασυρόμενοι από την κυκλοφορία, ενδέχεται να φράξουν μια αρτηρία και να προκαλέσουν νέκρωση μιας περιοχής του σώματος ή γάγγραινα.

Υπάρχει ακόμη ο κίνδυνος μόλυνσεως, υπό το ανευρύσμα μεταβάλλεται σε απόστημα. Όλες αυτές οι επιπλοκές καθιστούν το ανευρύσμα εξαιρετικά επικίνδυνο. Γι' αυτό, η έγκλειψη είναι πάντοτε απαραίτητη. Η σοβαρότητα της εξαρτάται από την έδρα του ανευρύσματος.

Εκτός από το αρτηριακό ανευρύσμα, υπάρχει επίσης το αρτηριοφλεβικό, στο οποίο δημιουργείται συνεχής επικοινωνία μεταξύ μιας αρτηρίας και μιας φλέβας. Αυτή η επικοινωνία αποτελεί σοβαρότατη ανωμαλία, γιατί ο οργανισμός δε συγχωρεί, σε καμιά περίπτωση, την ανάμιξη του αρτηριακού αίματος με το φλεβικό. Όπως είναι γνωστό, οι αρτηρίες μεταφέρουν το οξυγονωμένο αίμα στους ιστούς, που τρέφονται απ' αυτό, ενώ οι φλέβες παραλαμβάνουν το αποξυγονωμένο αίμα και, διά μέσου της καρδιάς, το διοχετεύουν στους πνεύμονες, όπου υφίσταται καινούργια οξυγόνωση και ξαναγίνεται αρτηριακό.

Τα ανευρύσματα αυτής της μορφής, προκαλούνται πάντοτε από τραύματα, που διέσχιζαν ταυτόχρονα μία αρτηρία και μία φλέβα, οι οποίες, ως γνωστόν, βρίσκονται πλάι-πλάι μέσα

στον οργανισμό. Δημιουργείται τότε ένα αμάτωμα, που φέρνει σε επικοινωνία τα δύο παράλληλα αγγεία.

Σε μερικές άλλες περιπτώσεις, που είναι, όμως, πιο σπάνιες, πρόκειται για τη ρήξη ενός αρτηριακού ανευρύσματος, που πραγματικοποιήθηκε μέσα σε μία γειτονική φλέβα.

Τα αρτηριοφλεβικά ανευρύσματα είναι πάντοτε σοβαρά, γιατί υπάρχει ο κίνδυνος επιπλοκών.

Νά τί γίνεται στην προκειμένη περίπτωση: Το φλεβικό αίμα, παρασυρόμενο από την αρτηριακή κυκλοφορία, μεταφέρεται στους ιστούς, που δέχονται έτσι ένα αίμα φτωχό σε οξυγόνο και συνεπώς άνικανο να τους διατρέψει. Ζητούν τότε περισσότερο αίμα και η καρδιά, για να ανταποκριθεί σ' αυτή την ανάγκη, εργάζεται πιο έντονα και συνεπώς κουράζεται περισσότερο.

Άλλα και το αρτηριακό αίμα, που εισρέει στη φλεβική κυκλοφορία, κουράζει επίσης την καρδιά, γιατί την αναγκάζει να δεχτεί μεγαλύτερες ποσότητες αίματος και να εργασθεί περισσότερο, για να το διοχετεύσει προς τους πνεύμονες. Έτσι, η κουράσις της γίνεται μεγαλύτερη.

Γι' αυτό, η καρδιακή ανεπάρκεια αποτελεί αναπόφευκτη συνέπεια του αρτηριοφλεβικού ανευρύσματος. Το πέρας του αρτηριακού αίματος μέσα στις φλέβες, εξ άλλου, διασχερίζει την κυκλοφορία. Επέρχονται τότε στάσεις του αίματος, με αποτέλεσμα την δημιουργία οίδημάτων, που εξελίσσονται συνήθως σε κροσούς. Είναι δυνατόν επίσης ο σχηματισμός θρόμβων, που, μεταφερόμενοι στους πνεύμονες, μπορεί να προκαλέσουν πνευμονική έμβολη.

Γι' αυτό, η έγκλειψη είναι απαραίτητη και στην περίπτωση αρτηριοφλεβικού ανευρύσματος. Πριν από την έγκλειψη, όμως, πρέπει να προσδιορισθεί με απόλυτη ακρίβεια η θέση του ανευρύσματος, πράγμα που γίνεται με την ακτινογραφία.

Οι έγκλειψεις του ανευρύσματος έθεωρούνται άλλοτε πολύ σοβαρές. Άλλα σήμερα, χωρίς στις πρόσθους της θεραπευτικής, έχασαν ένα μεγάλο μέρος από τη σοβαρότητά τους. Το καλύτερο είναι να γίνονται ένωσις, προτού, δηλαδή, το ανευρύσμα αναπτυχθεί και προκαλέσει ανωμαλίες στον οργανισμό. Η επιτυχία τους είναι τότε περισσότερο εξασφαλισμένη.

Οι διάφοροι τύποι ανευρύσματος.—1) Ατρακτοειδές ανευρύσμα, που συνίσταται σε απλή διεύρυνση των τοιχωμάτων της αρτηρίας.—2) Σασκοειδές ανευρύσμα, που μοιάζει σαν να κρέμεται έξω από την αρτηρία.—3) Αρτηριοφλεβικό ανευρύσμα σε σχήμα γαργάρας, που συνδέει την αρτηρία με τη φλέβα.—4) Αρτηριοφλεβικό ανευρύσμα σε σχήμα κώστεως.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΩΜΙΚΟ ΚΥΒΕΤΩΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΞΥΒΕΡΝΤΕΙΟ

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία κοπελίτσα 17 χρονών, η Στεφανία, κόρη του πλούσιου μαρκησιού ντε Μοντεπάν, γίνεται μητέρα, μία νύχτα, κρυφά κι' άδοξα, μεσα σε μία αποθήκη της πατρικής βίλλας. Το παιδί της είναι καρπός του κρυφού γάμου της με τον άγαπητό της. Κι' επειδή φοβάται μήπως το σκοτάδι ο πατέρας της, που δεν έννοοσε να παραδεχτεί αυτό το γάμο της, το πηγαίνει, μέσα στη νύχτα και την παγωνιά, στο ξεκλιθεί της Μαντόνας του Χιονιού. Παρακαλεί την Παναγία να το προστατέψει, τ' αφήνει εκεί και φεύγει. Απ' την ταλαιπωρία και το κρύο, πέφτει άναίσθητη, μόλις γυρίζει στο σπίτι της. Ο μαρκήσιος Λεονάρντο ντε Μοντεπάν είναι χήρος και ζει στην έσοχη με την κόρη του, περνώντας τον καιρό του με το κυνήγι. Έχει ένα αδελφό, το Τζόρτζιο. Αυτός είναι έγκραστημένος στην πόλη, με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του, κι' έχει σπαταλήσει το μεριδί του απ' την πατρική κληρονομιά. Η Στεφανία, μεγαλώνοντας, γίνεται μία ωραϊότητα και άγνη κοπέλλα. Έρωτεύεται δε την καινούργια δασκάλα του γειτονικού χωριού, το Τζόρτζιο Κασάτι. Αυτός είναι γιος της Ρολίτας Κασάτι, που εργαζόταν άλλοτε ως οικονομός στο σπίτι του χήρου κόμηντς Τεάντα και λάτρευε το γιο του και την κόρη του. Ο κόμης της είχε αγαπήσει την έγκνη δική του, κι' έπαιρξε να την παντρευτεί, αν-αν έσφαλλα πέθανε από συγκοπή. Έτσι, η Ρολίτα έμεινε στο δρόμο, μαζί με το παιδί που έφερε στον κόσμο. Κατάφερε όμως, με χίλιους κόπους και στερήσεις, να μεγαλώσει και να μορφώσει το γιο της, δίνοντάς του το δικό της επίθετο, αφού δεν είχε νόμιμο πατέρα. Έπειτα θρήνη δουλειά κοντά σε μία πλουσία θορώνη, που την συμπάσθηκε και την έκανε κληρονόμο της. Ο Τζόρτζιο έγινε δάσκαλος και, όπως εί-

— Άλήθεια, μ' αγαπάς πολύ; — Δε σου έχω δώσει τόσες αποδείξεις; — Θέλω ακόμα μία... μία απόδειξη, που θάβανι το μόνο μέσον για να νικήσουμε την αντίστασι του πατέρα σου. — Μίλησε! Τι θέλεις από μένα; Ξέρεις πως δε θα διαστάσω σε τίποτα, για να γίνω γυναίκα σου. — Μπορείς να γίνης απόψε κιάλας, μπροστά στο Θεό, είπε ο νέος. — Η κοπέλλα τον κύταξε στα μάτια. — Με ποιόν τρόπο; Δε σε καταλαβαίνω. — Άκουσε με, απάντησε εκείνος σοβαρά κι' αποφασιστικά. Ξέρεις πως έχω στο χωριό ένα φίλο. Σ' αυτόν χρωστάω τη θέση μου. Κι' είναι ο μόνος άνθρωπος που αγαπάω, έπειτα από σένα και τη μητέρα μου. — Τον πατά έννοεις; — Ναι, αυτόν. Είναι σαν αδελφός μου. Δεν είχα ώστόσο το θάρρος να του φανερώσω την αγάπη μας, γιατί θα με μάλωνα που τόλμησα να σηκώσω τα μάτια μου, ενώ ο φτωχός δασκάλας, στην κόρη του μαρκησιού ντε Μοντεπάν. — Τζόρτζιο, μη μιλάς έτσι. Μου κάνει κακό! — Ο νέος χαμήλωσε και συνέχισε, με δάκρυα στα μάτια: — Το ξέρω πως είσαι ένας άγγελος! Μ' αγαπάς και πιστεύεις στην ειλικρίνεια της δικής μου αγάπης. Μα δε μπορεί να με κρίνουν όλοι σαν έσένα... Λοιπόν, που λές, ο φίλος μου κατάλαβε πως κάτι με τάραιζε. Η μελαγχολία μου, οι συχνές απουσίες μου απ' το χωριό όταν τελείωνα το μάθημα, η χλωμάδα μου, όλα τόν βάλανε σε υποψία. Με ρώτησε επίμονα... και του τα διολόγησα όλα. — Με μάλωσε στην αρχή. Ύστερα συγκινήθηκε κι' έκλαψε κι' αυτός μαζί μου. Μου πρότεινε να μιλήσω στον πατέρα σου, μα δεν τόν άφισα... Με πολλά παρακάλασε, τόν έπεισα να μās παντρώσει! Έτσι, δε θα ντρεπόμαστε πια για τόν έρωτά μας, μπροστά στο Θεό και στην Παναγία. — Αφού παντρευόμαστε, θα πα-

ρουσιαστώ ο ίδιος στο μαρκησιο και θα του τα πώ όλα. Τι θα κάνη τότε; Δε μπορεί να χωρίση ένα αντρόγυνο... Δέχεται όμως έσυ αυτή τη λύσι; — Η Στεφανία τόν είχε ακούσει σχεδόν έκστατη. — Γι' αυτήν, το μόνο που είχε αξία ήταν η εύλογία της Εκκλησίας. Δεν την έννοιαζε καθόλου για τη γνώμη του κόσμου. Της φαινόταν δε ότι, αφού θα ένώνονταν με τόν δεσμά του γάμου, ο πατέρας της δε θα τολμούσε πια να φέρη αντίρρηση. Θά φώναζε ίσως, θα χαλούσε τόν κόσμο, αλλά στο τέλος θα τόπαρνε απόφασι και θα τούς έδινε την εύλογία του. — Άν δέχομαι;... φώναξε με χαρά. Είναι να τόν ρωτάς;... Γιατί να μη τόν σκεφθώμε πιο γρήγορα; Θά ήμασταν τώρα ευτυχισμένοι, δε θάχαμε ανάγκη να κρυβόμαστε σαν ένοχοι!... Πότε θα πάμε τόν παπα; Πότε;... — Ο Τζόρτζιο δε μπορούσε να μιλήσει, απ' τη συγκίνησι για την απεριόριστη εκείνη εμπιστοσύνη της. Της γέμισε τα χέρια με φιλιές και δάκρυα...

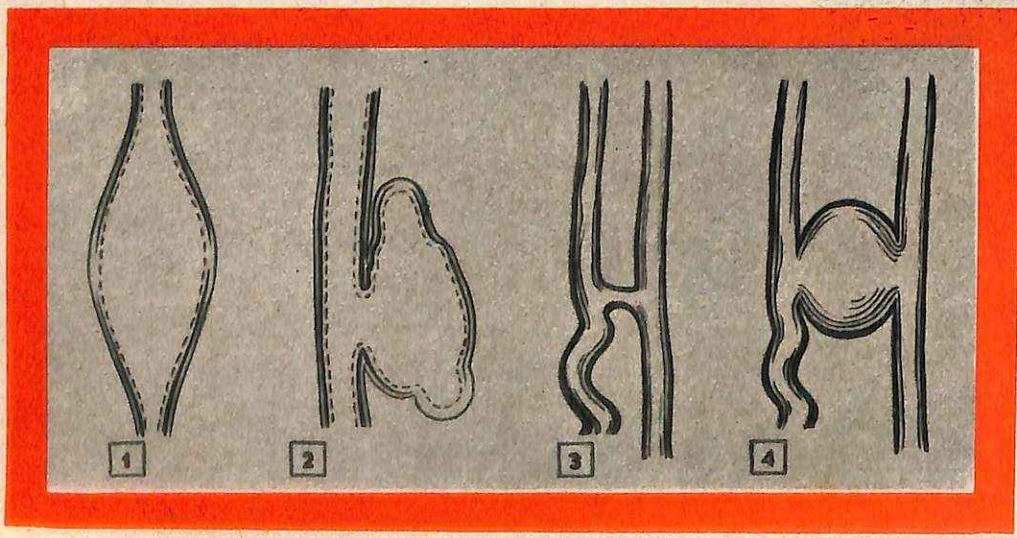
Ο κρυφός γάμος τους έγινε, χωρίς να καταλάβη κανείς τίποτα. Τίς πρώτες μέρες, πετούσαν στα σύννεφα απ' την ευτυχία τους. Λέγανε και ξαναλέγανε, κάθε στιγμή: — Μ' αγαπάς, Στεφανία, λατρεύεις τον γυναικόλα; — Σε λατρεύω, Τζόρτζιο, αντρώπη μου! — Ξαφνικά όμως, ξαναγύρισαν απ' το όνειρο στην πραγματικότητα. — Ο μαρκήσιος Λεονάρντο είχε αποφασίσει να πάη για μερικές μέρες στο Τουρίνο, παίρνοντας μαζί του και την κόρη του. Αποφάσισε λοιπόν το ζευγάρι να του αναγγείλη προηγουμένως, ότι είχε συμβή. — Πραγματικά, μία Κυριακή πρωί, κατά τις 10, ένας υπηρέτης τόν ειδοποίησε ότι ήβλε να τόν μιλήσει ο κ. Τζόρτζιο Κασάτι, ο δάσκαλος του χωριού. Ο μαρκήσιος δεν παραξενεύτηκε. «Θά θελή να μου ζητήσει καμιά ένίσχυσι, για να επισκευάση το κτίριο του σχολείου» είπε με τόν νου του. — Έσεις;... Τολμήσατε σεις να σηκώσετε τα μάτια σας στην κόρη μου; Έσεις, ένας άγνωστος δασκάλας, που σας δώσανε αυτή τη θέση για χάρι του παπα; — Α, κύριε δασκάλε, ώστε δεν ήρθατε στον τόπο μας για να δίδαξετε τα παιδιά, αλλά για να πλανέψετε την ευγενική και πλουσία Στεφανία ντε Μοντεπάν και να εκμεταλλευθήτε την απειρία της! Και σκεφθήκατε πως ο καλός εκείνος άνθρωπος, ο πατέρας, θα σας έδινε τη συγκατάθεσί του; — Ο Τζόρτζιο είχε σηκωθεί κι' αυτός. «Η φυσιογνωμία του είχε πάρει μία έκφρασι αγώνιας. — Όχι, δεν τόν έλπιζα, απάντησε με φωνή που έτρεμε από θυμό και πόνο μαζί. Θεώρησα ώστόσο καθήκον μου να κανω αυτό τόν διάδημα, όπως θεωρώ επίσης καθήκον μου να αποκρούσω τις κατηγόριές σας. Όχι, δεν

— Άς περάσει, διάταξε τόν υπηρέτη. — Βρισκόταν στο καπνιστήριό του, με τὰ παλά και αίσθητά επιπλά, τὰ κυνηγετικά τρόπια στους τοίχους, κάμποσες πίπες και πολλές εφημερίδες πάνω στα τραπεζάκια. — Σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του, για να δώση τόν χέρι στον επισκέπτη του. — Ο Τζόρτζιο ήταν κατάχλωμος. — Νά με συγχωρήτε για την ένδοχλησι... μουρμούρισε. — Μπρά, τίποτα! Έλάτε, καθίστε... απάντησε ο μαρκήσιος, που εύρισκε συμπαθητικό τόν γερό εκείνο νέο, με τὰ γαλανά μάτια και τόν κομψό παρουσιαστικό. Σε τί όφειλα την ευχαιρίστησι της επισκέψεώς σας; — Ηρθα έξουσιοδοτημένος απ' την κόρη σας... — Ο Τζόρτζιο σταμάτησε, σαν να μην είχε τη δύναμι να συνεχίσει. Ο μαρκήσιος δεν κατάλαβε τόν λόγο αυτής της διακοπής. — Μιλήσατε με την κόρη μου; ρώτησε καλοκάγαθα. Καταλαβαίνω... Θά σας πρότεινε καμιά αλλαγή, στο σχολείο, και σας έστειλε να συνηνευθήτε μαζί μου; — Όχι, κύριε μαρκήσι, δεν πρόκειται γι' αυτό. — Έξηγηθήτε τότε, κύριε. Πέστε μου καθαρά τί σας έφερε εδώ και ποιά σχέση έχει η κόρη μου; — Ο Τζόρτζιο δε υπόρεσε πια να διαστάση. Ανασήκωσε πάλι να τόν κεφάλι του κι' απάντησε: — Αγατιάμαστε, κύριε μαρκήσι, κι' ήθα να σας παρακαλέσω να μού δώσετε τόν χέρι της. — Άν έπαιτε κεραυνός μπροστά στα πόδια του μαρκησιού, δε θα τόν έκανε τόση αίσθησι, όσο τὰ λόγια εκείνα... Τίναχτηκε θρήνος και φώναξε, μ' ένα μίγμα ειρωνείας, θυμού και αγανάκτησεως: — Έσεις;... Τολμήσατε σεις να σηκώσετε τα μάτια σας στην κόρη μου; Έσεις, ένας άγνωστος δασκάλας, που σας δώσανε αυτή τη θέση για χάρι του παπα; — Α, κύριε δασκάλε, ώστε δεν ήρθατε στον τόπο μας για να δίδαξετε τα παιδιά, αλλά για να πλανέψετε την ευγενική και πλουσία Στεφανία ντε Μοντεπάν και να εκμεταλλευθήτε την απειρία της! Και σκεφθήκατε πως ο καλός εκείνος άνθρωπος, ο πατέρας, θα σας έδινε τη συγκατάθεσί του; — Ο Τζόρτζιο είχε σηκωθεί κι' αυτός. «Η φυσιογνωμία του είχε πάρει μία έκφρασι αγώνιας. — Όχι, δεν τόν έλπιζα, απάντησε με φωνή που έτρεμε από θυμό και πόνο μαζί. Θεώρησα ώστόσο καθήκον μου να κανω αυτό τόν διάδημα, όπως θεωρώ επίσης καθήκον μου να αποκρούσω τις κατηγόριές σας. Όχι, δεν

— Αυτό δυστυχώς είναι τόν ελάττωμά του

την κορη σας. Την αγαπησα, πριν ακομα μαθω ποια ήταν, κι εκείνη ανταποκρίθηκε στο αίσθημά μου.

— Δεν τής έκρυψα πώς ήμουν φτωχός, ούτε πώς είχα μονάχα το όνομα της μητέρας μου...

— Είσαστε νόθος;... ούριζα σε ό μαρκήσιος. Και θέλετε να συγγενεύετε μαζί μου; «Αθλίε! Δεν ξέρω τι με κρατάει και δε σε διώχνω με τις κλωτσιές απ' το σπίτι μου...» Άκόμα κι αν πρόκειται να δώ την κόρη μου δυστυχισμένη σ' όλη της τη ζωή, άκόμα κι αν ξέρω πώς θα πεθάνει, δε θα γίνω ποτέ γυναικά σου!

Στη λέξη «νόθος», ο Γζόρτζιο είχε αισθανθεί ν' ανεβαινει όλο το αίμα του στο κεφάλι του. Δε μπόρεσε πια να κρατηθεί.

— Μά είναι κι' όλος γυναικά μου, κύριε μαρκήσιε! Ξέσπασε. Μας πάντρεψε ο παπάς του χωριού.

Πριν άκόμα τελειώσει τη φράση του, ο μαρκήσιος είχε όρμησει πάνω του, τον άρπασε απ' το λαιμό και τον κόλλησε στον τοίχο.

— Πές μου πώς είναι ψέμμα-τα!... τραύλισε με βραχνή φωνή.

Ο Γζόρτζιο πνιγόταν. Ώστόσο άπάντησε:

— Είν' αλήθεια, κύριε μαρκήσιε.

— Μάθε λοιπόν πώς, κι' αν άκόμα πρέπει να σκοτώσω την κόρη μου, δε θα την ξαναδείς πια!... Θα σάς στείλω φυλακή, έσένα και τον παπά, για άπάτη και άπομπάνηση άνηλικού. Φύγε, φύγε από δω, νόθε!

Τόν έσπρωξε έξω απ' το δωμάτιο και κλείδωσε την πόρτα. Δε μπόρουσε πια... Θίκανε έγκλημα, αν έξακολουθούσε να τον βλέπει μπροστά του!

Ο Γζόρτζιο δεν κατάλαβε πώς βρέθηκε έξω απ' τη βίλλα. Ένωιωθε μανία, έξέγερσι κι' άπελπισία. Άνάσαινε λαχανιασμένα, ίδρωσε. Κι' άπαντούσε μηχανικά στο χαιρετισμό εκείνων που συναντούσε, χωρίς να τους βλέπει, χωρίς να προσέχει πώς σταματούσαν για να τον κυττάζουν.

Όταν έφτασε στην καμαρούλα του, που βρισκόταν στο ίδιο κτίριο του σχολείου, ο πόνος του ξέσπασε, τρομερός. Κυλίστηκε χάλω, κλαίγοντας με λυγμούς, τραβώντας τα μαλλιά του και φωνάζοντας δυνατά τη μητέρα του και τη Στεφάνια.

Στο τέλος έμεινε άκίνητος, έξαντλημένος, βυθισμένος σε μία παράξενη νόρκη.

Έπειτα συνήλθε σιγά-σιγά και μπόρεσε να σκεφθεί. Είχε γεράσει άφαιικά κατά δέκα χρόνια. Μία βαθεία ρυτίδα αγκάωνε το μέτωπό του. Έβλεπε, σαν μία όπτασία, το έσφάλμα που είχε κάνει.

Δεν έπρεπε, για κανένα λόγο, να παρασύρει την άθωα κοπέλλα στον ίλιγγο του έρωτα εκείνου, που τους είχε καταστρέψει.

Μπορούσε κι' ώφειλε απ' την άρχη να καταλάβει πώς ο μαρκήσιος δε θάδινε ποτέ την κόρη του σ' έναν άνθρωπο που δεν είχε πατρικό επίθετο, στον καρπό ενός ένοχου δεσμού.

Κι' όπως η μητέρα του είχε κατηγορηθεί κάποτε για ένα ταπεινό ύπολογισμό, τώρα η ίδια αυτή κατηγορία στρεφόταν έναντιόν του.

Έτρεμε από πόνο κι' από άγανάκτησι. Δυό χοντρά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του. Ύστερα τα μάτια του στεγνώσανε. Το πρόσωπό του πήρε μία έκφραση τραγικά άποφασιστική.

Η πληγωμένη άξιοπρέπειά του τον έσπρωχνε να ζητήσει στο θάνατο την άποκατάστασή του. Ή αυτόθυσία του φαινόταν σαν μοναδική δυνατή άπάντησι στην προσβολή της τιμής του και της περιφάνειάς του.

Η πίστι, το καθήκον, ή σκέψη της λατρευτής του μητέρας, ό έρωτας της Στεφάνιας, δε στάθηκαν ικανά να ελαχιστοποιήσουν στο νου του, που ήταν κι' όλος έμπαιτισμένος απ' την πικρή ικανοποίησι της τρελλής άποφασεώς του. Δε συναισθανότανε πόσο έγκληματική θα ήταν μία τέτοια πράξη του.

Άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του κι' έβγαλε δυό πακέτα από γράμματα. Το ένα, της μητέρας του, ήταν δεμένο με ρολό κορδέλλα. Τ' άλλο, της Στεφάνιας, με θαλασσιά. Τάλυσε, τα διάβασε ένα-ένα, τα γέμισε φιλία. Ύστερα τάρριξε όλα στο τζάκι και τους έβαλε φωτιά.

Ένώ καιγόνταν, έγραψε σ' ένα φύλλο χαρτί:

«Κύριε μαρκήσιε. Ο νόθος που διώξατε απ' το σπίτι σας, ο άνθρωπος που άγαπάει την κόρη σας, θα σάς άποδείξει πώς δεν είναι ένας άθλιος προικοθήρας, άλλ' ότι έχει στίς φλέβες του αίμα ευγενικό σαν το δικό σας. Αύριο το πρωί, θα μάθετε το θάνατό μου, που θα έχη συμβητέ τέτοιοιόν τρόπο, ώστε να φανή σαν δυστύχια. Έσείς μόνο έχετε

την αλήθεια, το λόγο που σκοτώνομαι.

»Τ' αντάλλαγμα της θυσίας της ζωής μου, σάς ζητώ μόνο να λυπηθείτε την κόρη σας, να μη της φανερώσετε την αίτια του θανάτου μου, να μην προσβάλετε μπροστά της τη μητέρα μου.

Και να μη ζητήσετε εύθυνες απ' τον παπα για το δικό μου σφάλμα—αν ήταν σφάλμα που άγάπησα τη Στεφάνια και που θέλησα να εύλογη—ο Θεός τον έρωτά μας! Συχωρέστε με. Μη με καταραστήτε.

»Τζόρτζιο Καζάτις.

Έκλεισε το γράμμα σ' ένα φάκελλο κι' έγραψε πάνω τη διεύθυνσι του μαρκησιού. Ύστερα πήρε έν' άλλο χαρτί κι' άρχισε δεύτερο γράμμα:

«Λατρευτή μου μητέρα...». Τόν έπιασε όμως ξαφικά ένα τρεμουλιασμά, άφισε να πεισ ή πέννα του κι' άκούμπησε το μέτωπό του στο χέρι του.

— Καμένη μητέρα! μουρμούρισε. Θα μπόρεσης να κρατήσης τέτοιον πόνο;... Τούλάχιστον να μην ξέρης πώς αυτοκτόνησα... να το νομίσης και σύ για δυστύχημα σαν τους άλλους!

Σηκώθηκε, πήρε το δεύτερο χαρτί, το έξεκισε και το πέταξε στη φωτιά.

Έπειτα έπλυνε το πρόσωπό του με δροσερό νερό και, ήρεμος φαινομενικά, βγήκε απ' το σπίτι του, για να πάη στο καφενείο του χωριού.

Τό δρήςκε γεμάτο πελάτες, που τον ύποδεχτηκαν με έκδηλως συμπαθείας.

Μοίρασε χειροσφιγίματα δεξιά κι' άριστερά, χαμογελώντας με την έμφυτη εκείνη χάρι, που έκανε τόσο έλκυστική τη φυσιογνωμία του.

— Πώς δε σάς είδαμε καθόλου σήμερα; τον ρώτησε ένας εύσωμος άντρας, πλούσιος κτηματίας της περιφέρειας. Βάζω στοίχημα πώς είχατε πάει να μαζεύετε άγριολουλούδα στο δάσος.

— Σωστά το μαντέψατε, άπάντησε ο νέος. Έκανα όμως μία άσχημη συνάντησι... Άν είχα μαζί μου το ρεβόλβερ μου, που σκουριάζει στο συρτάρι μου!... Μά άπόψε κι' όλος, θα το καθάρισω και θα το γεμίσω...

— Ποιόν συναντήσατε; τον ρωτήσανε διάφοροι με περιέργεια.

— Δυό ύποπτους τύπους. Μου ζητήσανε άπαιτητικά έλεημοσύνη, κι' όταν τους άπάντησα πώς δεν κρατούσα λεφτά άπάνω μου, με φοβέρσανε. Σίγουρα, θα είχα μπελάδες μαζί τους, αν δεν τύχαινε να περάσουν από εκεί κάτω ούλοκοποι.

Όταν τους είδανε, εκείνα τα δυό καθάρματα το βάλανε στα πόδια... Μά, στο έξης, δε θα θγαίνω ποτέ χωρίς το πιστόλι μου.

— Το λέω εγώ πάντα πώς είν' επικίνδυνο αυτό το δάσος! φώναζε ο χοντρός κτηματίας. Θυμάσαστε;... Πέρσι, σαν τέτοια έποχή, γίνανε εκεί δυό-τρεις ληστείες.

— Ναι, αλήθεια! Έχει δίκνο ο δάσκαλος. Δεν πρέπει πια να πηγαίνη στο δάσος, δίχως νάχη μαζί του το πιστόλι του.

Οι κουβέντες συνεχίστηκαν, σ' αυτό τον τόνο. Ο Γζόρτζιο σάησθε σ' ένα τραπέζάκι κι' έπαιξε χαρτιά μ' ένα χωρικό. Φαινόταν εξαιρετικά καλόκερος.

Στις 10, σηκώθηκε να φύγει, όπως συνήθος. Άντι όμως να πάη στο σπίτι του, τράβηξε προς τη βίλλα του μαρκησιού Μοντεπάνια.

Βλέποντας το άρχοντικό εκείνο στίτι, ξαναθυμήθηκε την προσβολή του απ' το μαρκήσιο. Συγχρόνως όμως πέρασε απ' τη σκέψη του ή γλυκεία εικόνα της Στεφάνιας. Κι' έπαιε με το νου του, μ' άνέκφραστη άγανάκη:

«Δε θα την ξαναδώ πια!».

Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Νίκησε όμως αυτή την άδυναμία του.

Καθώς έκανε να πλησιάσει στην καγελλόπορτα, βγήκε από κεί ο κηπουρός. Αυτός είχε δυό παιδιά, που πηγαίνανε στο σχολείο. Άναγνώρισε λοιπόν άμέσως το δάσκαλο και τον χαρέτησε.

— Καλησπέρα, Άντρέα, του είπε ο Γζόρτζιο προσπαθώντας να μη τρέμη ή φωνή του. Εύτυχώς σε βρήκα. Ήθελα να σου πω πώς είμαι πολύ εύχαριστημένος απ' τα παιδιά σου. Το μικρό προπάντων είναι φοβερά έξυπνο και μελετηρό... Μά θα τα ξαναπούμε άλλη φορά. Τώρα έχω δουλειά... Είναι ξύπνιος άκόμα ο μαρκήσιος Λεονάντο;

— Πιστεύω, κύρ-δάσκαλε. Θέλετε να πάω να κυττάξω και να του πω πώς τον ζητάτε;

— Όχι, όχι, δεν πειράζει... Ήθελα μονάχα να του δώσω αυτό το γράμμα που περιμένει. Δός του το εσύ και πές του πώς δε μπόρεσα να του φέρω άμέσως την άπάντησι, γιατί είχα να κανονίσω διάφορα πράγματα.

— Μάλιστα. Μείνετε ήσυχος!

— Εύχαριστώ, Άντρέα. Καληνύχτα.

Κι' ο Γζόρτζιο άπομακρύνθηκε διασπικτά. Σταμάτησε όμως, λίγο πιά πέρα, και γύρισε το κεφάλι του, για να ρίξη μία τελευταία ματιά στο σπίτι της λατρευτής του γυναικάς, που δε θα την ξανάβλεπε ποτέ πια...

— Εγώ φταίω! μουρμούρισε. Συχωρέσέ με, Στεφάνια!

Έστειλε ένα φιλι προς τη βίλλα κι' ύστερα τράβηξε το δρόμο του, με το θάνατο στην ψυχή. Όταν έφτασε στο σπίτι του, πήρε το πιστόλι του, το γέμισε και τόστρεψε προς την καρδιά του...

Ε'

Τ' άλλο πρωί, όλο το μιλούσε μονάχα για δυστύχημα που είχε συμβη στο δάσκαλο: Καθώς γέμιζε το ρεβόλβερ του, το όπλο είχε πάρει φωτιά κι' ή σφαίρα του είχε τρυπήσει τον άριστερο πνεύμονα.

Η γυναικά που του π'αινε συνήθως τον καφέ, το πρωί, τον βρήκε σώρασιμένο σε μία καρέκλα. Δεν είχε πεθάνει άκόμα.

Έβγαλε τότε τις φωνές κι' έτρεξε να φέρη το γιατρό. Αυτός όμως δήλωσε πώς δεν έμειναν παρά λίγα λεπτά ζωής στον τραυματία.

Στις έρωτήσεις του γιατρού, ο Γζόρτζιο άπάντησε με σβυσμένη φωνή πώς είχε πληγωθεί τυχαίως, καθώς γέμιζε το πιστόλι του. Και τον παρακάλεσε να ειδοποιησιν τον παπα.

Εκείνος έτρεξε άμέσως κι' έμεινε μονάχος μαζί του.

Κανείς δεν έμαθε ποτέ τί του είπε ο έτοιμοθάνατος. Μά, όταν βγήκε απ' την καμαρά του κι' άνάγγειλε πώς είχε πεθάνει ο νέος, ήρεμος σαν άληθινός χριστιανός, το πρόσωπό του είχε μία νεκρική χλωμάδα και τα μάτια του ήταν δουρκωμένα.

Κι' όλοι οι άλλοι όμως κλάψανε μαζί του.

Κανείς δεν ύποψιάστηκε πώς έπρόκειτο για αυτοκτονία. Όλο το χωριό παρακολούθησε την κηδεία του άμοιρου νέου.

Άνάμεσα στα λουλούδια που του πήγανε, ξεχώριζε ένα θαυμάσιο στεφάνι, σταλμένο απ' το μαρκήσιο Λεονάντο.

Αν ο Άντρέας είχε παραδώσει, το ίδιο εκείνο βράδυ, το γράμμα του νέου στο μαρκήσιο, όπως είχε ύποσχεθεί, δε θα προλάβαινε ο Γζόρτζιο να πραγματοποιήσιν το άπενωσμένο σχέδιό του. Κι' ή μοίρα της Στεφάνιας θα ήταν διαφορετική...

Άλλ' όταν ο κηπουρός άνέβηκε

στη βίλλα, για να εκτελέσιν την παραγγελία του δασκάλου, ο καμαριέρης του μαρκησιού του δήλωσε πώς ο κύριός του είχε κλεισθή στην καμαρά του, κακός-κακός, κι' είχε δώσει διαταγή να μη τον ένοχλήσιν κανείς.

— Του φέρνω αυτό το γράμμα απ' το δάσκαλο, έξηγήσε ο κηπουρός.

— Θα του το δώσω εγώ, αύριο το πρωί. Άπόψε, δε γίνεται. Κι' ο Άντρέας άφισε το γράμμα στον καμαριέρη.

Ο μαρκήσιος είχε προηγουμένως μία σκηνή με την κόρη του. Είχε πάει να τη βρή, ταρραγμένος άκόμα απ' τη συνομιλία του με τον Γζόρτζιο. Όταν άκουσε τα θήματά του, ή κοπέλλα άκούμπησε σε μία καρέκλα για να μην πέσει.

Τί της έλεγε τάχα;... Είχε κατορθώσει να τον πείσει ο Γζόρτζιο;

Όταν τον είδε να μπαίνει, προαισθανθηκε άμέσως κάποια καταστροφή. Γιατί το πρόσωπό του ήταν σκοτεινό, άλλοιωμένο.

— Έσύ, κόρη μου, της έπαιε, έσύ, μία άπόγονος των Μοντεπάνια, επέτρεψες σ' ένα νόθο νάρρη να μου ζητήσει το χέρι σου;

— Πατέρα μου... τραύλισε ή Στεφάνια, άπλώνοντας τα χέρια της ίκευετικά.

— Άπάντησε! Συχωρέσέ με, πατέρα μου!... Τον αγαπάω τόσο! Μη τον κατηγορήτε, δε φταίει αυτός αν είναι φτωχός, αν δεν έχη όνομα...

— Φτάνει! τη διέκοψε ο μαρκήσιος, έώ φρενών. Ούτε λέξη πια, άλλωθως δεν έγγυώμαι για τον εαυτό μου... Τί ντροπή για μένα, για την οικογένειά μας!... Είχε δίκνο ο άδελφός μου, όταν μούλεγε πώς θα μετανιώσω μία μέρα που σε άνάβρεψα έδώ στην έσοχη και σ' άφισα έλεύθερη να κάνης ότι ήθελες...

Κι' αυτός ο άθλιος ίσχυρίζεται πώς σάς πάντρεψε ο παπάς! Μά θα τους στείλω στη φυλακή και τους δυό... θα τους διώξω απ' το χωριό!

Η δυστυχή κοπέλλα ένοιωθε να σπαράξει ή καρδιά της.

— Πατέρα μου, μην είσαστε τόσο σκληρός! μουρμούρισε. Μά λες σκληρό, επειδή δε θέλω να ντροπιώσω το σπίτι μας;... Μά από δω κι' έμπρός θα σε προσέχω, δε θα σε ξαναφίσω να βγής μονάχη απ' τη βίλλα, να τον ξαναδείς! Κι' αν έ... της έπαιε, να κνήσιν το κεφάλιό σου, θα σε πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια!

Κι' ο μαρκήσιος έτρεξε να κλεισθή στην καμαρά του, άφροντας τη Στεφάνια έκμηδενισμένη.

Άν ώστόσο ή κοπέλλα πέρασε μία νύχτα φρικτή, δεν ήταν καλύτερη εκείνη που πέρασε ο μαρκήσιος.

Δε μπόρουσε άκόμα να πιστέψει αυτό που συνέβαινε... Μόνο κατά τα ήμερώματα, έξαντλημένος από τη συνεχή ύπνεύνασι των νευρών του κι' απ' τις όδυνηρές σκέψεις που του σφυροκοπούσαν το μυαλό, έκλεισε τα μάτια του κι' άποκοιμήθηκε λίγο.

Τόν ξύπνησε ο καμαριέρης, που άφισε πάνω στο κομμωδινό του δίσκο με το καφέ και δίπλα του το γράμμα του Γζόρτζιο, άνοιξε το παράθυρο και ξαναβγήκε απ' το δωμάτιο.

Ο μαρκήσιος άνακάθησε στο κρεβάτι, πήρε το γράμμα και τ' άνοιξε.

Άμέσως τα μάτια του βολώσανε και το μέτωπό του δρέχτηκε από παγωμένο ιδρώτα...

Δεν είχε κακή καρδιά ο μαρκήσιος Λεονάντο. Όταν διάβασε πώς ο νέος εκείνος θυσίαζε τη ζωή του για την αγαπή της Στεφάνιας, έξορκίζοντας τον να μη της φανερώσιν την αλήθεια και να μη κάνει κακό στον παπα, λύθηκε ο κόμπος που έσφιγγε την καρδιά του κι' έτρεξαν απ' τα μάτια του δάκρυα καυτά.

Τόν είχε άδικήσει λοιπόν, με την κρίσι του; Ο «νόθος», όπως τον είχε όνομάσει, δεν ήταν καθόλου ένας κοινός προικοθήρας;... Έλπιε πώς θα πρόστανε άκόμα να τον σώσει. Καί, μολονότι δε σκόπευε να του δώσιν την κόρη του, είχε ύπ' όψιν του να τον παρηγορήσιν, να του δώσιν κουράγιο, να του συστήσιν να φύγη μακριά για να ξεχάσιν.

Πήδησε απ' το κρεβάτι, ντύθηκε διασπικτά και βγήκε.

— Θα προλάβω;... μουρμούριζε. Η μήπως έκανε κι' όλος αυτό που γράφει;...

Μαύρα προαισθήματα του πλάκωναν την καρδιά. Κι' όταν έφτασε στο χωριό κι' έμαθε για το «δυστύχημα» που είχε συμβη στο δάσκαλο «εγώ γέμιζε το πιστόλι του», λίγο έλειψε να προδώσιν το μυστικό του δυστυχισμένου νέου...

Δε βρήκε το θάρρος ν' αντίκρυσιν το πτώμα του. Ή σκέψη του έτρεξε άμέσως στην κόρη του. Έπρεπε να της πη με τρόπο την είδησι και να την έμποδισιν να κάνη καμμία τρέλλα!

Γύρισε γρήγορα στη βίλλα, άνέβηκε στην καμαρά της Στεφάνιας και χτύπησε τρέμοντας την πόρτα της.

Εκείνη είχε περάσει τη νύχτα της κλαίγοντας πάνω στο ντιβά...

νι. Πετάχτηκε τώρα, ξαφιασμένη, και ρώτησε:

— Ποιος είναι; — Εγώ, Στεφάνια. Άνοιξε...

άπάντησε ο πατέρας της. Μία παράλογη έλπίδα έκανε να χτυπήσιν πιο γρήγορα ή καρδιά της κοπέλλας.

— Άμέσως, μπαμπά! φώναξε. Όταν όμως άνοιξε την πόρτα, τρώαζε απ' την άλλοιωμένη φυσιογνωμία του πατέρα της κι' απ' την άπελπισία που διάβασε στα μάτια του.

Πίστεψε πώς ήταν αυτή ή ύπαίτια, ένοιωσε τώνες και τον άγκάλιασε απ' το λαιμό, μουρμούρίζοντας:

— Συχωρέσέ με, μπαμπά, συχωρέσέ με!

— Ναι, δε συχωρώ. Φτωχή μου Στεφάνια! πρόφερε με κόπο ο μαρκήσιος, σφίγγοντας την στην αγκαλιά του. Σε συχωρώ... Τι μωρό ήθελες πολύ σκληρά!... Η κοπέλλα τον κύτταζε, δίχως να καταλαβαίνει.

Ο μαρκήσιος την τράβηξε ως το ντιβά κι' άρχισε να της λην, διασπικτά:

— Συνέβη ένα μεγάλο κακό... που δε μπόρουσε κανείς να το προβλέψη... Σήμερα το πρωί, πήγα να βρω τον κύριο Καζάτις... για να του πω πώς τον συχωρούσα, γιατί δεν ήθελα να σε βλέπω δυστυχισμένη...

— Λοιπόν; — Ο μαρκήσιος έσκυψε το κεφάλι του και πρόσθεσε, με πνιγμένη φωνή:

— Όταν έφτασα στο χωριό, έμαθα πώς ο δάσκαλος... Σκοτώθηκε, έ; ούριζα ή Στεφάνια, χλωμή σαν πεθαμένη. Με την αλάθητη γυναικεία διαίσθησι, είχε μαντέψει την αλήθεια.

Τότε ο μαρκήσιος, δίχως πια έπιφυλάξεις, της διηγήθηκε όσα είχε μάθει στο χωριό: τη χρεσινή συνάντησι του Γζόρτζιο με τους δυό άλχητες, τη δήλωσι του πώς δε θα ξαναβγαίνει πια δίχως το πιστόλι, τη βραδυά που είχε περάσει στο καφενείο, έξυνοιαστος, παίζοντας χαρτιά, κι' έπειτα την τραγωδία που είχε συμβη καθώς γέμιζε το όπλο του...

Πρόσθεσε πώς το... ημα είχε άνακαλωσθην το πρωί μονάχα και πώς το θύμα είχε προλάβει να έξυνολογησθην στον παπα, πριν ξεψυχήσει.

Η Στεφάνια τότε άκουσε, χωρίς να τον διακόψη καθόλου. Όταν όμως τελείωσε, άνασέκωσε αυτή το κεφάλι της και είπε με βραχνή φωνή:

— Δεν πιστεύω τίποτα απ'...

Όλη ή σίμοχένεια
...λουζεται με

DOP

DOP

DOP

Τό Γαμικό Σαμπουάν

με συστατικά φρέσκου αύγου ...κάνει γερά, γυαλιστερά μαλλιά σαν μετάξι. Τό DOP έξαναφάνίζει την πιτυρίδα.

Μετά τό λούσιμο χρησιμοποιείτε την διταμινούχο κρέμα κτενίσματος **BIODOP**

Ή BIODOP δίνει στα μαλλιά σας μία φυσική γυαλάδα και τα κρατά καλοχτενισμένα όλη την ήμέρα.

Προϊόντα του Οίκου L'OREAL - PARIS

— Δώστε μου γρήγορα την ποδιά μου!... Έρχεται ή γυναικά σας!...

— Ναι, στο τσίγκο πήγε ο μικρός. Γιατί ρωτάς;

δλ' αυτά. 'Ο Τζόρτζιο αυτόκτονήσε. Θά τον ακολουθήσω κι' εγώ!

—Στεφανία!...

—'Ο τόνος του πατέρα πρόδινε τέτοιο σπαραγμό, ώστε η κοπέλλα ρίχτηκε στην αγκαλιά του κι' έδωσε τα κλάματα.

—Όταν ήρθε κάπως, ο μαρκήσιος της είπε:

—'Ηταν μεγάλη συμφορά. Καταλαβαίνω τον πόνο σου, γιατί άγνωρίζω πώς ο νεός αυτός ήταν άξιος της αγάπης σου... 'Αλλά, σ'είναι γεγονός πως ζήτησες άπέναντί μου. Πάρε λοιπόν τη θλίψη σου για εξίλεωσι και προσπάθησε να μη μείνι ποτέ ο κόσμος την αλήθεια. 'Αν φανερωθούν το μυστικό, δε θ' ανακουφίζομαι εσύ καθόλου, ενώ θα ντροπιάζοτανε άδικα τ' όνομά μας!

Και φίλησε τρυφερά την απαρηγόρητη κοπέλλα.

—Ποιος θα μπορούσε να φανταστή το μαρτύριο της άθωας εκείνης ψυχής, που έγινε ακόμα πιο φριχτό όταν αντελήφθηκε πως θα γινόταν μητέρα;...

Σε ποιόν να έμπιστευθί το μυστικό της; 'Η γριά-Παλόνια είχε πεθάνει, λίγες μέρες μετά την κηδεία του Τζόρτζι.

—'Ο παπάς είχε πει απ' το χωριό, δίχως να πησέ κανένα που πήγαινε, χωρίς να ζητήσει να ξαναδθί τη Στεφανία—ίσως για να μη προκαλέση ύποψιες στους άλλους.

—'Η μοναδική παρηγοριά της ήταν η Παναγία. Σ' αυτήν προσευχότανε, ζητώντας τη βοήθειά της...

—'Ηταν σίγουρη πως, αν ο πατέρας της ανακάμει, η μητρονότητά της, θα φερνόταν άμειλικτη.

Πόση επιτηδεύσις και πονηριά χρειάστηκε, για να κρύβει την κατάσταση της! 'Ετοιμάσε εγκάρως ό,τι θα της χρειαζότανε. Κι' έτσι έφτασε η ώρα του τοκετού της, χωρίς να χι μαντέψει κανείς πως θα γινόταν μητέρα.

Είδαμε δε το καινούριο μαρτύριο της και την υπέρτατη θυσία της...

Μόλις είχε σηκωθεί ο μαρκήσιος Λεονάρντο, η καμαριέρα της Στεφανίας άρμισε μέσα στην καμαρά του, χωρίς καν να χτυπήσει πρώτα την πόρτα.

—Κύριε! φώναξε. Μπήκα στο δωμάτιο της δεσποινίδας, για να της πάω τον καφέ της, και τη δρρηκα έσπλωμένη χάρω, ανασίστη, σαν πεθαμένη!

—Πώς! Τη Στεφανία;...

Και, δίχως ν' άκούση τίποτ' άλλο, ο μαρκήσιος άρμισε σαν τρελλός προς την κάμαρα της κόρης του.

—'Η καμαριέρα, μια άγαθή γυναίκα, είχε τρομάξει βλέποντας την κοπέλλα σ' αυτή την κατάσταση, κι' αντί να σκεφθί να τη βοηθήσει, είχε τρέξει να ειδοποιήση τον κύριο της.

—Σε τρελλαμένους απ' την άγωνία, ο μαρκήσιος γονάτισε κοντά στην ανασίστη νέα κι' άκούμπησε τ' αυτό του στο στήθος της.

—'Η καρδιά της χτυπάει. Λιποθυμωμένη είναι! φώναξε μ' άνακούφιση. Γρήγορα, έτοιμάσε το κρεβάτι!... Μα όχι, έσπλωσε την, έτσι όπως είναι, και ειδοποίησε το γιατρό...

—'Εμεινε για λίγο δίπλα στη λιπόθυμη Στεφανία, κυττάζοντάς την.

Γιατί αυτή η άκαταστασία στα ρούχα της; Γιατί είχε φορέσει παλτό; Είχε βγί λοιπόν απ' το σπίτι; Πότε;

—'Η καμαριέρα έφερε αϊθέρα και ξύδι. Αυτή κι' ο μαρκήσιος άρχισαν να τρίβουν τα χέρια της Στεφανίας. Σε λίγο, η κοπέλλα σάλεψε λίγο και μισάνοιξε τα μάτια

της. Μα δεν αναγνώρισε κανένα. 'Η ματιά της είχε μια άγρια έκφρασι.

—Στεφανία, κόρη μου! της είπε με λαχτάρα ο μαρκήσιος, σκύδοντας άπάνω της και φιλώντας την στο μέτωπο.

—'Εκείνη δεν άπάντησε. 'Ο Λεονάρντο δεν ήξερε πια τί να κάνει. Τά είχε χαμένα...

Τέλος, έφτασε ο γιατρός. Τον άδηγήσανε άμέσως στην κάμαρα της Στεφανίας.

—Πλησίασε στο κρεβάτι, κι' άφου εξέτασε σύντομα την κοπέλλα, είπε στον πατέρα της:

—Πρέπει να τη γδύσετε και να την βάλετε στο κρεβάτι. Θά βοηθήσω κι' εγώ την καμαριέρα, γιατί μπορεί να μην τ καταφέρει μονάχη της.

—'Υπάρχει κανείς κίνδυνος; τράυλισε ο μαρκήσιος, φοβισμένος.

—Δε μπορώ άκόμη να σάς άπαντήσω. 'Ελπίζω όμως όχι.

—'Ο μαρκήσιος άποτραβήχτηκε στο παράθυρο. Κι' ο γιατρός έγδυσε τη Στεφανία, που δεν έδινε σημεία ζωής.

—'Η καμαριέρα γούρλωσε άφηνικά τα μάτια της κι' έκαμε να φωνάξει. 'Αλλά ο γιατρός της έσφιδε δυνατά το χέρι και της έγενεψε να σωπάσει. 'Επειτα την διάταξε να πάρη τα ρούχα της Στεφανίας και να τον άφήση μονάχο με το μαρκήσιο.

—'Η υπρέτρια δεν τόλμισε να κάνει καμιά παρατήρησι — τόσο επιτακτικός ήταν ο τόνος του γιατρού.

—Όταν άκουσε να κλείνη η πόρτα της κάμαρας, ο μαρκήσιος στράφηκε κι' άντίκρυσε το γιατρό.

—Λοιπόν; τον ρώτησε με λαχτάρα.

—Θεωρώ καθήκον μου να μη σάς κρύψω την αλήθεια.

—'Η κόρη μου κινδυνεύει! τράυλισε ο Λεονάρντο.

—Θά προσπαθήσω να τη σώσω. Μα δεν είν' αυτό μόνο... 'Η κόρη σας, άπλωσε τη νύχτα, έγινε μητέρα.

—'Ο μαρκήσιος έπεσε σε μια πολυθρόνα, σαν κεραυνολημένος.

—'Ηταν δυνατόν... Είχε γίνει μητέρα η Στεφανία του, μητέρα ενός παιδιού του Τζόρτζι Καζάτι, που είχε αυτόκτονήσει;

Γιατί δεν του είχε πη τίποτα; Και τί είχε γίνει το παιδί; Το είχε σκοτώσει άραγε η Στεφανία, για να κρύβει τη γέννησί του;

—'Ο μαρκήσιος νόμιζε για μια στιγμή πως θα τρελλαινότανε...

Στο μεταξύ, ο γιατρός είχε ξαναγυρίσει κοντά στη Στεφανία και προσπαθούσε να την κάνει να συνέλθει.

—'Η κοπέλλα δεν άργησε να ξανανοήση τα μάτια της. 'Αλλά η ματιά της ήταν άτονη και τα χείλη της τράυλιζαν λόγια άσυνάρτητα:

—Πόσο χιόνι! Πόσο χιόνι!... Τι κρύο, Θεέ μου!... Μα θά φτάσω... πρέπει να φτάσω... Μη φάσαι, Τζόρτζιο είνε σε καλά χέρια... 'Η Μαντόνα μου ύποσχέθηκε να τη σώσει...

Με τίς πρώτες λέξεις, ο μαρκήσιος είχε σπικωθί κι' είχε πλησιάζει στο κρεβάτι.

—'Επρεπε... ήταν άνάγκη... συνέχισε η Στεφανία. Θά τη σκότωνε ο πατέρας μου... Κι' όμως η ένωση μας ήταν εύλογη απ' το Θεό!... Μα εσύ πέθονες... Δε μπορείς να την υπερασπίσης...

Και δεν ξέρει κανείς τίποτα... Ναι, σε σένα την έμπιστεύομαι... Παναγία μου!...

—Πρέπει να ήρεμήση, να σταματήσει αυτό το παραλήρημά της, είπε ο γιατρός. Θά σάς γράψω ένα φάρμακο.

—'Ετοιμάσε πραγματικά μια συνταγή και γρήγορα απ' το δωμάτιο, για να στείλν κάποιον στο φαρμακείο.

—Όταν ξαναμπήκε στην κάμαρα της άρρωστης, ο μαρκήσιος τού είπε:

—Πρέπει να μάθουμε που βρίσκεται το παιδί της.

—Νομίζω πως μάντεψα, μουρμούρισε ο γιατρός. 'Η κόρη σας είχε άκούσει πως η Μαντόνα του Χιονιού προστατεύει τα εγκαταλειμμένα παιδιά. Θά πήγε λοιπόν το μωρό της στο ζωκλήσι. 'Ετσι εξηγείται η κατάσταση της.

—Θά στείλω άμέσως να το φέρουν από κεί! Γιατί η κόρη μου αναγκάστηκε έξ αιτίας μου να το εγκαταλείψει... Ναι, εγώ φταίω για όλα! Δεν πρόσεχα άρκετά τη Στεφανία. 'Αγάπησε το δάσκαλο του χωριού, τους πάντρεψε ο παπάς, αλλά εγώ δε θέλησα να δώσω τη συγκατάθεσί μου. 'Εδωξα αυτό τον άνθρωπο, που τον θεωρούσα για διαφθορά. 'Απειλήσα την κόρη μου πως θά τη σκότωνα, αν γινόταν γνωστό το σφάλμα της. Κι' ο Θεός με τιμώρησε! 'Ο δάσκαλος πέθανε, η κόρη μου κινδυνεύει, και το άθώο παιδάκι τους είνε χαμένο, αν δεν τρέξω να το σώσω!

Κι' έφυγε σαν τρελλός...

—Ξαναγύρισε έπειτα από τρείς ώρες. Μα δεν είχε βρή τίποτα. Το παιδί είχε χαθί απ' το ζωκλήσι. Κανείς δεν ήξερε να τον πληροφορήσει για την τύχη του.

Κι' η Στεφανία πέθαινε...

Της είχε εκδηλωθί πνευμονία, κεραυνόβολος, με μεγάλο πυρετό. Παραληρούσε πάντα.

—'Ο γιατρός έκαμε ό,τι μπορούσε για να τη σώσει. Τού κάκου όμως...

—'Η Στεφανία είχε φτάσει στα τελευταία της. 'Ο γιατρός την είχε μεταλάβει.

Φάνηκε πως είχε ξαναβρή για μια στιγμή την πνευματική της διαύγεια. Αναγνώρισε τον πατέρα της και τού ψιθύρισε:

—Μπαμπά... συχώρεσέ με! 'Ο δυστυχισμένος μαρκήσιος έβαλε τα κλάματα και τράυλισε, άγκαλιάζοντας την άρρωστη:

—Ναι, σε συγχώρω, σε συγχώρω! Ζήσε, ζήσε για μένα και για το παιδί σου, που θά τ' άγαπά σαν κι εμένα!

—'Η έτοιμοθάνητη γαντζώθηκε απ' το μπράτσο του, κυττάζοντάς τον ίκετευτικά.

—Θ' αγαπήσεις την κόρη μου; Δε θά τη διώξεις;... 'Α, μ' έλεψε η Μαντόνα!... Νά τη δώ... Θέλω να τη δώ...

—Πες μου που είνε, και θά πάω άμέσως να σου τη φέρω! Είνε στο ζωκλήσι. Την προστατεύει η Μαντόνα του Χιονιού... 'Εχει στο λαιμό της το μενταγιόν... Νά την, τη βλέπεις; Σού τη δίνει η Παναγία... Κράτησέ την... και βάφτισέ την Τζορτζίνα... Εύχαριστώ, Μαντόνα μου!...

Τα χέρια της, που κρατούσαν το μπράτσο του μαρκησιού, χαλάρωσαν το σφίξιμό τους, πέσανε...

—Στεφανία!... φώναξε ο πατέρας περιτρώμενος, σκύδοντας πάνω της.

—'Εκείνη δεν άπάντησε. 'Ενας τελευταίος σπασμός πέρασε απ' το κορμί της. Τα μάτια της κλείσανε, ενώ το στόμα της χαμογέλουσε έκστατικά.

Είχε πεθάνει η Στεφανία. Είχε πεθάνει εύτυχισμένη, γιατί την είχε

χε συχωρέσει ο πατέρας της και γιατί ήταν δέδια της θά σωζότανε το παιδί της...

ΣΤ'.

—'Εναν δώδεκχρο χρόνο, ο μαρκήσιος δε σταμάτησε να ψάχνει. 'Εταξε ποσά μυθώδη για όποιον θά τούδινε κάποια πληροφορία για το χαμένο κοριτσάκι.

Πρέπει να τόχε πάρει κάποιος περαστικός από κεί, τη νύχτα εκείνη, γιατί δε βρέθηκε το παραμικρό ίχνος του στο χωριό και σ' όλη την περιοχή.

—'Ο μαρκήσιος δημοσίευσε άγγελίες στις μεγαλύτερες εφημερίδες της 'Ιταλίας και του εξωτερικού. Ζήτησε τη βοήθεια των αρχών. 'Αλλά όλες οι προσπάθειές του μείνανε άκαρπες. Το κοριτσάκι δε βρέθηκε.

—'Ο μαρκήσιος Λεονάρντο κλείσθηκε στη βίλλα του, μη θέλοντας πια να δει κανένα.

—'Ο άδελφός του Τζάκομο, όταν έμαθε τί είχε συμβή, θέλησε να πάη να τον βρή και να τού κάνει παρατηρήσεις για το σκάνδαλο, που αντανάκλουσε και στη δική του οικογένεια. Μα ύστερα σκέφθηκε ότι, αν πρόσβαλλε τη μνήμη της Στεφανίας, ο πατέρας της ήταν ίκανός να τον άποκληρώσει — κι' αυτό θά ήταν καταστροφή, γιατί τά τρελλά έξοδα της γυναίκας του, του γιου του, αλλά και τά δικά του, είχαν έξαντλήσει όλη του την περιουσία.

Προτίμησε, λοιπόν, να φανή πως ένέκρινε την τρέλλα του άδελφού του και να προσφερθί μόνος του να ψάξη για το κοριτσάκι, με το σκοπό όμως να το εξαφανίση, αν τύχαινε να πείση στα χέρια του. Δεν έννοούσε να χάση την κληρονομιά του άδελφού του εξ αιτίας ενός νόθου παιδιού!

—'Επισκέφθηκε λοιπόν τον άδελφό του, στη βίλλα του.

—'Ο ύπνρτης τον άδήγησε σ' ένα σαλόνι και τον άρμισε να περιμένη εκεί, ώσπου να ειδοποιησθί τον κύριο του. Τον πληροφορήσε δε πως ο μαρκήσιος ήταν άρρωστος και πως η κατάσταση του χειροτέρευε όλοένα.

—'Επειτα από μερικά λεπτά, παρουσιάστηκε μια γυναίκα με μαύρα. Φαινόταν σαν καλόγρια, γιατί φορούσε στο κεφάλι μια μαύρη σκούφια, περιγυρισμένη με άσπρο πέπλο, σαν τις μοναχές της 'Ιεράς Καρδίας.

Δεν ήταν πια νέα. Το πρόσωπό της είχε σφραγισθί απ' τις λυπες και τούς πόνους που είχε περάσει. Μα διατηρούσε πάντα μια ευγενική μορφή. Τα μάτια της ήταν μεγάλα και σκουρογάλανα και τά χείλη της χαμογέλουσαν γλυκά.

—'Ο Τζάκομο την κύτταξε με έκπληξι και δυσπιστία. Ποιά ήταν αυτή; Και τί γύρευε στο σπίτι του άδελφού του;

—Με συγχώρητε, κύριε μαρκήσιε, τού είπε η άγνωστη, που σάς άφησα να περιμένετε. 'Αλλά ο άδελφός σας αναπαύεται, αυτή τη στιγμή.

—'Ο Τζάκομο προσπάθησε να χαμογελάσει.

—Δε θέλω να τον άνησυχώ, άπάντησε. Μπορώ όμως να μάθω πως πηγαίνει;... και με ποιάν έχω την τιμή να μιλώ;

—Σκόπευα να σάς πώ άμέσως τ' όνομά μου, είπε η γυναίκα με συγκινημένο τόνο. Είμαι η μητέρα του Τζόρτζι Καζάτι, τού δυστυχισμένου νέου, που πλήρωσε με τη ζωή του τον έρωτά του για τη Στεφανία ντι Μοντεπιάνα.

—'Ο μαρκήσιος Τζάκομο ένιωσε να τού άνεβαίνει το αίμα στο κεφάλι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Εδανάστασις με το FRANCE - LAIT (Φράνς-Λέ) φρέσκο και φθινό γάλα δέ 10 δευτερόλεπτα

ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
ΡΕΓΚΙΑ Ε

Γάλα εις κόκκους
στιγμιαίας παρασκευής άποθουρωμένον διακάθε χρήσιν, ιδέωδες δια διαίταν και έλαφρόν θρέψιν

ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
ΚΟΥΪΚ - ΛΕ

Γάλα εις κόκκους
όλοσυχον στιγμιαίας παρασκευής δια κάδε χρήσιν. Πλήρες γάλα, θρεπτικό υγιεινό, εύγευστο.

Το καλλίτερο γάλα του κόσμου

Κάθε κουτί δίνει 15 ποτήρια γάλα
Στο άνοιχτό κουτί διατηρείται επί εβδομάδες

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΗΛ. 26.383

Γιά τά ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ του ROL

ΔΩΡΟΝ
30% έκπτωσης

- * 'Ο ROL συμπληρώνοντας 5 χρόνια κυκλοφορίας στην αγορά μας άπευδύνει τις πιό θερμές εύχαριστίες του στην 'Ελληνίδα νοικοκυρά που απ' την πρώτη στιγμή το περιέβαλε με την έμπιστοσύνη της δίδοντάς του την πρώτη θέση στην κατανάλωση.
- * Το ROL ως ελάχιστο έμπρακτο εύχαριστώ σάς προσφέρει ένα ΔΩΡΟ - ΕΚΠΤΩΣΙ 30% για λίγες ημέρες.

ROL με 07

ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ - ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ

Παλιά και σύγχρονα ΧΑΡΕΜΙΑ

ΣΤΗΝ Εδώλη, οι γυναίκες δε συγχωρούν στον άντρα τους να έχει σχέσεις με άλλες. Και σε καμιά περίπτωση δε θα ανέχονται μια άλλη μέσα στο σπίτι τους. Δε συμβαίνει, όμως, το ίδιο στις χώρες, όπου διατηρείται ακόμη ο θεσμός των χαρεμίων. Έχει, οι ίδιες οι γυναίκες άπαιτον από τους άνδρες τους την πολυγαμία. Κι είναι περήφανες κι ευτυχιμένες όταν μοιράζονται την αγάπη του μαζί με άλλες γυναίκες.

Αξιοσημείωτο σχετικά με αυτό το ζήτημα είναι τα όσα αναφέρει ο Αμερικανός περιηγητής Σημπρουκ, που έζησε πολύ καιρό κοντά στον Μικτάλ, πασά έλ Φαγιζ, σείχη των σείχηδων της φυλής των Μπενί Σάου.

Αυτός ο Μικτάλ ήταν ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου. Είχε στην ιδιοκτησία του έξη χωριά, εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα χωράφια και βοσκότοποια, πενήντα χιλιάδες κεφάλια ζώα, στρατιά από δούλους κι ένα άνακτορο με παραινεμένα πολυτέλεια. Δεν πήγαινε, ωστόσο, σ' αυτό παρά μόνον όταν έπρόκειτο να υποδεχτεί κάποιον επιφανή ξένον. Όλον τον άλλο καιρό, τον περνούσε στη σκηνή του, που ήταν τόσο μεγάλη, ώστε, μέσα σ' αυτήν ζούσαν και οι 37 γυναίκες του. Στις μετακινήσεις του τον συνόδευε πάντοτε κι ένα τιμήμα από τους 12.000 πολεμιστές του. Ο στρατός αυτός τον έκανε ταυτόχρονα έναν από τους ισχυρότερους φυλάρχους της Αραβίας.

Η σκηνή του Μικτάλ ήταν ένα άνακτορο σε μικρογραφία. Έκτος από τα δωμάτια για τις γυναίκες και το σείχη των σείχηδων, περιλάμβανε μια αθήνα υποδοχής, όπου μπορούσαν να καθίσουν πάνω από εκατό άτομα. Στην κοιλία αυτής της σκηνής υπήρχε ένα μπρούτζινο μπουζι, μέσα στο οποίο μπορούσαν να βράσουν καφέ για 150 άτομα! Όταν ο Μικτάλ δεχόταν έναν ξένο, το πρώτο ποάγμα που του πρόσφερε ήταν ο καφές. Ο υπηρέτης του πήγαινε το πρώτο φλυτζάνι στον γιόνο του. Άλλ' αυτός του υποδείκνυε να το προσφέρει στον ξένο. Η έθιμοι υπακούσαν, όμως, να το αποποιηθεί και ο ξένος. Ο σείχης των σείχηδων έπαινε τότε το φλυτζάνι και το έφερνε στο στόμα του.

ΣΥΖΥΓΙΚΟΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ

Ο Μικτάλ είχε έναν ανηψιό, τον Ζερίντ, που, παρά τη νεαρή ηλικία του — ήταν μόλις είκοσι χρόνων — είχε ανακηρυχθεί σείχης μιας φυλής, και διοικούσε 100 πολεμιστές. Ο Ζερίντ είχε νυμφευθεί την υιοθήνη Τίρτζα, που ήταν κόρη του σείχη της φυλής των Έλ-Κουρ. Από το γάμο τους είχαν αποκτήσει ένα παιδί. Κι η Τίρτζα ήταν και πάλι έγκυος.

Τα χαρέμια της έρήμου

Θημεριολογώ. Στο τέλος, τον απέλυνε, ότι θα ζητούσε διαζύγιο. Έτσι, η υπόθεσις έφτασε στην κρίση του Μικτάλ.

Ο περιηγητής Σημπρουκ περιγράφει ως εξής τη σκηνή:

«Καθισμένοι πάνω στο ντιβάνι του, ο σείχης των σείχηδων δίπλα σε σύμφωνο με τους πατριωτικούς νόμους της φυλής του. Η υπόθεσις, που είχε φτάσει ως αυτόν, ήταν οίκογενειακή. Πολλοί από τους υπηκόους του είχαν αποκηρυχθεί, ωστόσο, κάτω από τη

»Ο Μανσούρ, ο μαύρος άρχι-υπηρέτης του Μικτάλ, που εκτελούσε χροή αυλόχου, μετέφερε ταπτες και μαξιλάρια, για να καθίσουν οι προσελθόντες. Οι άνδρες, που είχαν έρθει για να παρακολουθήσουν τη διαδικασία, δε σηκώθηκαν όταν μπήκε η Τίρτζα. Σηκώθηκαν, τούναντιον, κι έμειναν όρθιοι, όταν ο Ζερίντ απομακρύνθηκε από τον πατέρα του και πήγε να καθίσει απέναντι, πάνω στην άμμο. Δεν ήταν πιά ο άνηψός του σείχη, άλλ' ένας άλλος

για λογαριασμό σου;

— Θα μιλώσιν μόνον μου, άξιοσέβαστε θεί μου, απάντησε η νεαρή γυναίκα.

«Κι άρχισε να μιλάει σιγά και ήρεμα. Άλλ' ο τόνος της ζωήσεως όσο προχωρούσε και ο ρυθμός της ομιλίας έγινε, ξαφνικά, τόσο γρήγορος, που δυσκολευόμουν να την παρακολουθήσω».

ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΙΡΤΖΑ

Νά, λοιπόν, ποιες ήταν οι απόψεις της Τίρτζα. Η νεαρή γυναίκα ζητούσε να πάση ο άντρας της και δεύτερη σύζυγο — η και περισσότερες — κι αυτό για τρεις λόγους:

Ο πρώτος άναφερόταν στους απογόνους:

— Ο πλούτος κι η δύναμη μιας φυλής, είπε, εξαρτώνται όχι από τον αριθμό των ζώων που έχει, άλλ' από τον αριθμό των ανθρώπων που την αποτελούν. Όσο περισσότερα παιδιά έχει ένας σείχης και μάλιστα άρσενικά, τόσο το καλύτερο είναι γι' αυτόν. Ο άνδρας μπορεί ν' αποκτήσει τριάντα ή σαράντα παιδιά, χωρίς αυτό να τον κοροϊφεί, ενώ οι άλλοι παλληλές γέννες, κάνουν τη γυναίκα να χάνει τα νιάτα και την υιοθυμία της. Οι γυναίκες των φτωχών Βεδουίνων δέχονται μ' εγκαρτέρηση το ρόλο αυτό της άγγελιάς, που πρέπει να γεννοβολάει παιδιά, γιατί, έτσι ή αλλιώς, η ζωή τους είναι γεμάτη από μόχθους και στερούσεις. Άλλ' η σύζυγος ενός νεαρού σείχη, όταν είναι περήφανη και όμορφη, προτιμάει να γεννήσει δύο ή τρία το πολύ παιδιά και αφήνει σ' άλλες γυναίκες να δώσουν στον άντρα της τα παιδιά, που του χρειάζονται, για να τον κάνουν ένδοξο και δυνατό.

Ο δεύτερος λόγος, που έπελάιτο η Τίρτζα, ήταν ότι είχε ανάγκη από συντροφιά.

Τα κορίτσια των Βεδουίνων ζουν με μεγάλη λευθεριότητα. Φλερτάρουν τους άνδρες με τρόπο που θάκανε εντύπωση και στην πιο αδιάφορη Αμερικανίδα. Τους προσκαλούν, στην κυριολεξία. Αυτή η τόλμη τους οφείλεται στο ότι οι νόμοι της έρημου ούχουν όλη την ευθύνη για τις σχέσεις ανάμεσα σ' έναν άνδρα και μια γυναίκα, μόνο στον πρώτο. Η νέα, που θα παραδοθεί σ' έναν άνδρα δεν υποβάλλεται σε καμιά τιμωρία. Ο άνδρας, όμως, που ξελογιάσει μια νέα κι' οι δυο πλησιέστεροι συγγενείς του καταδικάζονται σε θάνατο. Για το λόγο αυτό, οι άνδρες είναι πολύ επιφυλακτικοί και συνροατημένοι, ενώ οι νέες, που δε διατρέχουν κανένα κίνδυνο και που ο καντερός ήλιος της έρημου γεμίζει το κορμί τους με πόθους, είναι προκλητικώτατες.

Η ζωή μου, όταν ήμουν κορίτσι, ήταν πολύ εύφορη, είπε η Τίρτζα. Έπαυσα με τις φίλες μου, κουβέντια με όποιον ήθελα και χορεύονταν τη ζωή. Τώρα, όμως, είμαι διαρκώς κλεισμένη μέσα στο χαρέμι, με μόνον συντροφιά τις υπηρέτριες, που είναι κατώτερές μου. Ζητάω, λοιπόν, τη συντροφιά και δεύτερης σείχηδου, που θα είναι ίση με μένα και που κοντά της οι όρες θα μου φαίνονται λιγότερο άναρες. Μην ξεχνάτε, ότι ο άντρας μου, όταν δεν είναι ασχολημένος με τα χοράφια ή τα κοπάδια του, περνάει τις ώρες του με τους πολεμιστές του, ενώ εγώ πρέπει να είμαι διαρκώς μόνη.

— Όχι, μά τον Άλλά, απάντησε ο νέος. Ένώ δεν έρω να ζητήσω τίποτα.

— Έννοούμεν μ' αυτά τα λόγια, ότι η προσοχή δεν προσοχόταν απ' αυτόν. Άρχισε λοιπόν να σπείρει ένα ταίγιο, με ύφος μελαγχολικό και θιμωμένο.

— Θέλεις τότε να μιλήσω εσύ, ο Τίρτζα, η προτιμάς ν' αναθέσεις σε κάποιον άλλο να μιλήσει

της Ανατολής

Ο τρίτος λόγος άναφερόταν στα χρέη της ως οικοδέσποινας.

— Για μια γυναίκα είναι πολύ εξευτελιστικό να έχει όλη την ευθύνη για την καλή και άσπιτο-πλή εμφάνιση της σκηνής ενός σείχη, είπε. Ο πλούσιος σείχης έχει πάντοτε άνοιχτό το σπίτι του. Και συμβαίνει πολλές φορές να έρχονται, ξαφνικά, δεκά ή είκοσι πρόσ-σωπα, που θα πρέπει να γευματίσουν ή να δειπνήσουν. Όσοι μεγάλοι κι αν είναι ο αριθμός των υπηρέτων, οι κυριώτερες φροντίδες βαρύνουν τη σύζυγο του, που δεν έχει καν την ικανοποίηση να τρώει μαζί με τους φιλοξενούμενους.

Η άξιοπρέπεια ενός σείχη, πρόσθεσε η Τίρτζα, του επιβάλλει να έχει περισσότερες από μια γυναίκες. Που είναι το χαρέμι του Ζερίντ; Γιατί να μη μιλήσω και γι' αυτόν με θαυμασμό οι πολεμιστές του; Θα ήταν και δική μου χαρά και περηφάνεια ν' αποκτήσει ο άντρας μου το χαρέμι του. Άλλ' αφού δε θέλει να το κάνει, δε πάει τουλάχιστον μια δεύτερη σύζυγο.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΣΕΙ'ΧΗ ΤΩΝ ΣΕΙ'ΧΗΔΩΝ

Η Τίρτζα μίλησε με θερμή και πάθος, υποστηρίζοντας την άποψή της. Ήθελε όσα κι η σειρά του Ζερίντ, που δεν είχε παρά ελάχιστα λόγια. Δεν είχε αντίρρηση, τόνισε, να πάση και δεύτερη σύζυγο. Άλλά δεν του άρεσε να τον βιάζουν. Προτού πάση και δεύτερη σύζυγο, ήθελε να αισθανθεί κάποια συμπάθεια ή κάποια αγάπη. Για τη στιγμή, ήταν απόλυτα ευχαριστημένος με τη ζωή του.

Ο σείχης των σείχηδων, αφού άκουσε και τους δυο διαδίκους, τράβηξε μερικές ρουφηξίες από το ναργιλέ του κι έπειτα έβγαλε την άποψή του.

Κάθε άνθρωπος, είπε, επιθυμεί να έχει πολλά παιδιά, αν βέβαια, αυτό είναι το θέλημα του. Άλλά, Άλλά δεν είναι δικαίο ή μοναδικό σύζυγος να κατακτήσει γκαμήλα και να σηκώνει αυτή όλα τα βάρα. Από τ' άλλο μέρος, όμως μια γυναίκα, που δείχνει διαρκώς τη δυσανεμία της για την κατάστασή της, είναι ένα μεγάλο βάρος για τον άντρα της. Αν, λοιπόν, η γυναίκα αυτή γεμίζει ακατάπαυστα το χαρέμι με τα παραινόμενά της, πως είναι δυνατόν ο άντρας της να επιθυμεί και δεύτερη σύζυγο;... Ο Ζερίντ κι η Τίρτζα να ξαναγυρίσουν εν ειρήνη και συμφιλιομένοι στη σκηνή τους και να πάρουν να μαλλώνουν. Μόλις περάσει το Ραμαζάνι, δηλαδή την προσεχή άνοιξη, ο Ζερίντ θα πάση και δεύτερη σύζυγο. Είπα.

Ο Μανσούρ ξαναχτύπησε τρεις φορές το ραβδί του, για να δείξει πως η συνεδρίαση είχε τελειώσει. Η Τίρτζα είχε θριαμβώσει φανερά, αλλά τα αυτιά του Μικτάλ την έκαναν να κατεβάσει το κεφάλι και να ξαναγυρίσει ντροπαλαμένη στο χαρέμι.

ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΣΗΜΑΙΕΣ

Ο Σημπρουκ μιλάει ακόμη και

για τον περίεργο ρόλο, που παίρνουν οι γυναίκες στις μάχες μεταξύ των φυλών της έρημου.

Οι μάχες αυτές διεξάγονται όπως και την εποχή του Όμηρου ή όπως οι άγριες μεταξύ των ιταλιτών του Μεσαίωνα. Η ημέρα και ο τόπος ορίζονται από πριν. Οι αντίπαλες φυλές καταφθάνουν με τις σκηνές και τα γαυλακίρια και παίρνουν θέση ή μια απέναντι στην άλλη. Οι άνδρες είναι όπλισμένοι από το κεφάλι ως τα πόδια. Οι γυναίκες τους συνοδεύουν ακάλυπτες και σοβαρές και κάθε τόσο τραγουδάνε πολεμικά θούρια για να τους ενθαρρύνουν.

Η πρώτη ημέρα περνάει σε άτομικους αγώνες. Οι πολεμιστές, που βγαίνουν από κάθε φυλή, προκαλούν έναν ώριμο άνδρα αντιπάλου και είναι υποχρεωμένοι να τους αντιμετωπίσουν διαδοχικά όλους όσους νάν τους νικήσουν ή να πέσουν στον αγώνα.

Την επόμενη ημέρα, οι δύο αντίπαλοι στρατοί προσθύνουν στο πεδίο της τιμής τις ζωντανές σημαίες τους.

Αυτές οι «σημαίες» είναι τέσσερα από τα θραυότερα κορίτσια της φυλής. Φτιάχνουν ένα μεγάλο τετόσυγνο φορείο, το σκεπάζουν με

στερά στρόμβοκαμήλου, που τα κάνουν με ζωρά χρώματα και το τοποθετούν πάνω στη ράχη μιας γαυλακίας γκαμήλας. Μέσα σ' αυτό το φορείο παίρνουν θέση τα τέσσερα κορίτσια. Φορούν κόκκινα μεταξωτά φορέματα και βαρύτιμα κοσμήματα. Μπροστά από το φορείο κάθεται ένα παιδάκι, που οδηγεί την γκαμήλα.

Οι δυο γκαμήλες τρέχουν προς όλες τις διευθύνσεις, πάνω στο πεδίο της μάχης, και τα κορίτσια, που βρίσκονται μέσα στα φορεία ενθαρρύνουν με φωνές και τραγούδια τους πολεμιστές της φυλής τους.

Η μάχη διαρκεί πολλές φορές ολόκληρη την ημέρα. Νικημένη θεωρείται η φυλή, που οι πολεμιστές της, υποχωρώντας, ξεπερνούν το σημείο, όπου βρίσκονται οι σκηνές. Στην περίπτωση αυτή, η «σημαία» της, δηλαδή τα κορίτσια που βρίσκονται πάνω στην γκαμήλα, περιέρχονται στο σείχη της νικήτριας φυλής, που τα παίρνει στο χαρέμι του. Μπορεί, όμως, αν θέλει, να γαρίση ένα ή περισσότερα απ' αυτά στους συμπολεμιστές του. Άλλά, σε καμιά περίπτωση, ο νικητής δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσει βία ή να προσβάλει οποιαδήποτε αυτά τα κορίτσια. Είναι υποχρεωμένος, τούναντιον, να τους δώσει ξεχωριστή θέση μέσα στο χαρέμι του και να τους φέρονται με καλωσύνη και λεπτότητα.

Οι γυναίκες των χαρεμίων της έρημου ζουν μέσα στην πολυτέλεια και τη γλδία, γιατί οι περισσότεροι από τους σείχηδες της έρημου είναι πάμπλουτοι και σπαταλούν ασυλόγηστα τα χρήματά τους, για να ευχαριστήσουν τις ευνοούμενες τους. Είναι, άραγε, ευτυχισμένες αυτές οι γυναίκες; Πώς θα μπορούσε να το πη; Η ζωή τους πάντως είναι λιγότερο μονότονη από εκείνη των γαυλακίων που ζουν μέσα στα χαρέμια των πόλεων.

Τα χαρέμια της έρημου δεν είναι λιγότερο πολυπόθητα από τα

ΤΑ ΧΑΡΕΜΙΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Τα χαρέμια της έρημου δεν είναι λιγότερο πολυπόθητα από τα

Άλλα. Ο σείχης Γκουέμπο έλ Μοντάιμ έσπευσε άλλοτε μαζί του 80 γυναίκες και μια στρατιά από παιδιά, που άλλα απ' αυτά ήταν όμοιοι άνδρες κι άλλα νήπια.

Τα χαρέμια αυτά έχουν συνήθως την ακόλουθη διάταξη: Η σκηνή του σείχη βρίσκεται στη μέση κι έχει συνήθως κυκλικό σχήμα. Από το πίσω μέρος της ξεκινάει ένας σκεπαστός διάδρομος, που οδηγεί στο χαρέμι, που αποτελείται από μικρές σκηνές, τοποθετημένες κυκλικά και σε τόπο ώστε ν' αφήνουν ένα είδος αυλής ανάμεσά τους. Ο σείχης, περνώντας από τον κυκλικό διάδρομο, μπορεί να επισκεφθεί οποιαδήποτε από τις γυναίκες του, χωρίς να τον δουν οι άλλες.

Άλλοτε, όμως, οι γυναίκες ζουν μέσα στην ίδια σκηνή και δεν έχουν κανένα μυστικό ή μια από την άλλη. Στην περίπτωση αυτή, όμως, ο σείχης καλεί τη γυναίκα της εκλογής του στη δική του σκηνή.

Οι γυναίκες των χαρεμίων της έρημου ζουν μέσα στην πολυτέλεια και τη γλδία, γιατί οι περισσότεροι από τους σείχηδες της έρημου είναι πάμπλουτοι και σπαταλούν ασυλόγηστα τα χρήματά τους, για να ευχαριστήσουν τις ευνοούμενες τους. Είναι, άραγε, ευτυχισμένες αυτές οι γυναίκες; Πώς θα μπορούσε να το πη; Η ζωή τους πάντως είναι λιγότερο μονότονη από εκείνη των γαυλακίων που ζουν μέσα στα χαρέμια των πόλεων.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τά χαρέμια της Βαγδάτης.

Γυναίκες των χαρεμίων της Χεζάζης φωνίζουν ύφασματα από ένα κατάστημα, που έχει κλείσει τις πόρτες του για να τις εξυπηρετήσει. Κανένας άλλος πελάτης δεν πρόκειται να μπη ώσπου να τελειώσουν τα ψώνια τους.

Ένα παραβάνι έχει σταματήσει στην έρημο. Το σερίφιμα του καφέ γίνεται με τελετουργική περισσήτητα.

Σύμφωνα με ένα χάρτη του 17ου αιώνα, οι 'Ατλαντίς βρίσκονταν κάποτε στη μέση του 'Ατλαντικού. Η Σκωτσέζα Μαίρη Μάκ Φέρσον υποστηρίζει τώρα ότι την κατέστρεψε μία έκρηξη του 'Βουνού της Φωτιάς.

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ΣΚΕΠΑΣΕ ΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ;

Μία Σκωτσέζα αρχαιολόγος πιστεύει ότι έρχκε τους απογόνους των 'Ατλαντών

Η ΣΚΩΤΣΕΖΑ Μίς Μαίρη Μάκ Φέρσον, μία ανθρωπολόγος, ηλικίας 58 χρονών, έχει βάλει να αποδείξει, ότι η θρυλική 'Ατλαντίς, η χαμένη ηπειρος, που αναφέρει ο φιλόσοφος Πλάτων, βρισκόταν στον 'Ατλαντικό, μεταξύ 'Αφρικής και 'Αμερικής.

Επί 20 χρόνια, έκανε επιστημονικές έρευνες στις 'Αζόρες, στις Καναρίους, στην 'Ασενσιόν και στην Τριστάν ντ'Αγκούχα — στα λιγότερα δηλαδή αυτά νησιά του 'Ατλαντικού — αναζητώντας στοιχεία, που ν' αποδεικνύουν, ότι υπήρχε κάποτε ένας άνθρωπος και πρωτογενής πολιτισμός, σε μία μεγάλη περιοχή, που έχει σκεπαστεί τώρα από τον ωκεανό.

Εδώ και κάμποσους μήνες, βρίσκεται σε μία από τις Καναρίους, τη Λανζαρότε — ένα νησί με 42 ήφαιστειογενείς κορυφές, που τὸ κάνουν να μοιάζει σαν τοπίο της Σελήνης με τους κρατήρες του. Και ψάχνει, ψάχνει κάθε μέρα, κάτω απ' τις φλογερές αχτίδες του ήλιου. Οί νησιώτες, αλλοίολοι ψαράδες όλοι, την έχουν βαρτίσει «ή ντέκεντι».

Κι' ο κόσμος της δεν πήγε χαμένος. Σιγά-σιγά, μάζεψε διαφόρες ενδείξεις, που φαίνονται να επιβεβαιώνουν τη θεωρία της.

Έμαθε π. χ., ότι πέντε χωριά βρίσκονται θαμμένα κάτω απ' τη λάβα του Βουνού της Φωτιάς, του ήφαιστειού δηλαδή του νησιού, που σκέπασε κάποτε μία έκταση γεμάτη από οργανική τροφή βλάστηση. Πρότεινε, λοιπόν, στις ι-σπανικές αρχές — γιατί τὸ νησί αυτό ανήκει στην 'Ισπανία — να κάνουν ανασκαφές και να βρουν τα λείψανα των χωριών αυτών.

Αλλ' οι 'Ισπανοί άρνήθηκαν, γιατί σκοπεύουν να εμμεταλλευθούν τουριστικά τὸ Λανζαρότε. Δεν έχουν, λοιπόν, καμμία διάθεση να ξεδοθούν για ανασκαφές, αντί να κερδίσουν χρήματα απ' τὸν τουρισμό. Βέβαια, αν αποδεικνυόταν, ότι τὸ νησί αυτό ήταν πραγματικά τὸ κέντρο της 'Ατλαντίδος, θα δημιουργούσε τε-τοιο παγκόσμιο ενδιαφέρον, ώστε θα καταλυζόταν από τὸν κόσμο. "Αν όμως οι ανασκαφές αποτύχουν;...

Η Μίς Μάκ Φέρσον προσπαθεί τώρα να βοηθίει τους χρηματοδοτές, για να αναλάβει αυτή τις ανασκαφές. Βιάζεται δὲ ν' αρχίσει τὸ έργο της, πὸν φτιάσουν οι τουρίστες, γιατί πρόκειται για μία δουλειά, που ποτέ ν' γίνει με απόλυτη ησυχία, δίχως την παρουσία ενοχλητικών περιόγων. Μία αναλυμένη πέτρα ή μερικά δόντια, θα είναι ίσως άσχετα εύρηματα, για ν' αποδειχθεί ή θεωρία της Μίς Μάκ Φέρσον.

Ένα άλλο στοιχείο, στο οποίο βασίζει ή Σκωτσέζα αρχαιολόγος τους ε-πιστημονικούς ισχυρισμούς της, είναι τὸ ότι οι κάτοικοι του Λανζαρότε έχουν ξανθά μαλλιά, γαλάνια μάτια και ψηλό ανάστημα — πολλοί απ' αὐτούς πάνω από 1.80. Κατά τὸ θρόλο, λοιπόν, αὐτὰ ἀκριβώς ήταν τὰ σωματικά χαρακτηριστικά

τῶν κατοίκων της 'Ατλαντίδος. Συνεπώς — συμπεραίνει ή Μίς Μάκ Φέρσον — οι ψαράδες αὐτοί είναι απόγονοι τῶν 'Ατλαντών.

Εξ άλλου, κάποιος πλότος, πὸν πέταξε, τὸ 1943, από τη Βοαβίλια στὸ Ντακάο της 'Αφρικής, ανέφερε τότε, ότι εί-χε διακρίνει έρείπια ἀρχαίων κτιρίων στὸ βυθὸ της θάλασσας, μεταξύ Λανζαρότε και 'Αφρικανικής ακτής. "Ισως νὰ γελάστηκε, νάπεσε θύμα οπτικής ἀπάτης. Αλλ' ή Μίς Μάκ Φέρσον είναι βέβαιη για τὸ αντίθετο κι' έχει τὴν ἀπόφαση νὰ τὸ ἀποδείξει, με κάθε τρόπο.

Στὸ μεταξύ, μία ρωσική ἀποστολή, ἐξετάζει μία ἄλλη θεωρία: ότι ή 'Ατλαντίς βρισκόταν στη Μεσόγειο και στὸ Αἴγαίον. Οἱ ἐπιστήμονες ἀποκλείαν ἄλ-λοτε αὐτὴ τὴν πιθανότητα, γιατί δὲ υπο-ρούσε νὰ χωρέσει στὴ Μεσόγειο ή θυ-λική αὐτὴ ηπειρος, με τις διαστάσεις, πὸν της δίνανε τὰ ἀρχαία αἰγυπτιακά κείμενα. Τώρα όμως θεωροῦν πιθανό, ότι ἐκείνος πὸν μετέφρασε τὰ κείμενα αὐτά, τὸν 7ο αἰώνα π. Χ., ἔκανε ἕνα βασικό λάθος: Νόμισε δηλαδή, ότι σή-μαινε «1.000» ἕνα ιερογλυφικό σύμβολο, πὸν ή πραγματική σημασία του ήταν «100». "Αν εἶν' έτσι, οι ἀληθινές δια-στάσεις της 'Ατλαντίδος θα ήταν μόνο 37 ἐπὶ 54 χιλιόμετρα, ἐνὸς ὁ Πλάτων τὴ νόμιζε δέκα φορές μακρύτερη και πλα-τύτερη.

Πάντως, οι διασημότεροι γεωλόγοι τοῦ κόσμου παραδέχονται, ότι ή 'Ατλαντίς ὑπῆρξε πραγματικά, σε πολύ μακρινή, προϊστορική εποχή, κι' ότι καταστράφη-κε από μία ξαφνική έκρηξη ήφαιστείου. Κατά τὸν Πλάτωνα, ή καταστροφή αὐτὴ συνέβη 97 αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ. Αλλ' αν ὁ ἀρχαῖος μεταφραστής ἔκανε κι' ἐδὼ τὸ ἴδιο λάθος στους ἀριθμούς, θὰ πρέ-πει νὰ τὴν τοποθετήσουμε πολύ ἀργότε-ρα: 160 αἰῶνα π. Χ., δηλαδή στὴν ἔ-ποχή 'Ορειζάλου. Αυτό συμφωνεῖ — τὸ σημείο τοῦ μεταστροφῆς — πὸν ἀναφέρει, ότι οἱ 'Α-τλαντὶς χρησιμοποιοῦσαν πολύ τὸν δρε-χάλκο.

"Οταν ἔγινε ή καταστροφή, μετὰ τὴν ἔκρηξη τοῦ ήφαιστείου και τὸς φοβε-ροὺς σεισμούς, τὸ μεγαλύτερο μέρος της 'Ατλαντίδος σκεπάστηκε ἀπὸ πελώρια κύματα. Οἱ κάτοικοι προσπάθησαν νὰ σωθοῦν με σχεδίες, παίνοντας μαζί τους τὰ σκεύη, τὰ ἐργαλεία τους και ὅτι πολ-λύμο είχαν. Χιλιάδες απ' αὐτοὺς πνί-γηκαν στὴ θάλασσα, μερικοί όμως γλύ-τσαν και καταπύγαν στὶς κορυφές τῶν βουνῶν, πὸν είχαν μείνει ἐξω απ' τὸ νερό. Οἱ κορυφές αὐτές είναι σήμερα οἱ 'Αζόρες νήσοι, οἱ Κανάριοι, ή 'Ασενσιόν και ή Τριστάν ντ'Αγκούχα.

Πάνω ἀπὸ 5.000 βιβλία ἔχουν γραφ-τὴ για τὴν 'Ατλαντίδα. Η πραγματική ὁ-μως τορθεσία της ἐξακολουθεῖ νὰ μέ-νι ἀκαθόριστη.

ΕΚΔΙΚΗΣΗ!

Κάποτε ὁ διάσημος 'Αγγλος διηγημα-τογράφος Μπουράς ταξίδευε μ' ἕνα γνο-στό του 'Ιολανδό ἐκδότη, σε μία νύχτα ἐπαρχία της Γαλλίας, όπου κι' οἱ δυὸ ἦ-σαν καλεσμένοι για νὰ παραστοῦν σε μία ἐμπορική ἐκθεση. Ἀτυχῶς όμως, στὸ ξενοδοχείο της πόλεως, πὸν πήγαν για νὰ διανυκτερεύσουν, δὲν ὑπῆρχαν δυὸ δωμάτια, παρὰ μόνο ἕνα, πὸν ὑποχρεώ-θηκαν νὰ τὸ μοιραστοῦν.

Κατάπληκτος όμως ὁ Μπουράς εἶδε τὸ ἄλλο πρωὶ τὸ συγκάτοικό του νὰ με-ταχειρίζεται ὅλα τ' ἀξέσουρά του, ἀκό-μα και τὴ βούρτσα τῶν δοντιῶν τὴ δι-κή του.

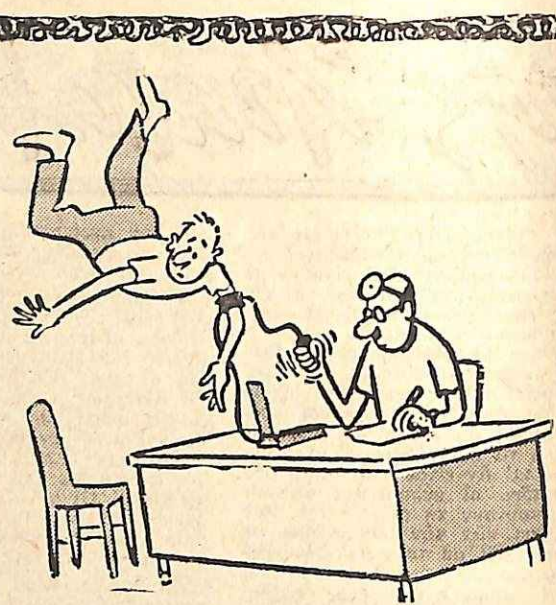
Γιὰ μία στιγμή, ὁ 'Αγγλος διηγημα-τογράφος σκέφθηκε νὰ πεταχθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του και νὰ τὸν ἀρρίξει στὶς γρο-θιές, μὰ μία ὀρμώτερη σκέψη τὸν ονγ-κοράθηκε.

Σηρώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, πήρε τὴ βούρτσα τῶν δοντιῶν, ὅπως τὴν εί-χε ἀφίσει με τις σαπουνάδες ὁ 'Ιολαν-δὸς συγκάτοικός του και με αὐτὴ ἀρχι-σε νὰ καθαρίζει τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν του!

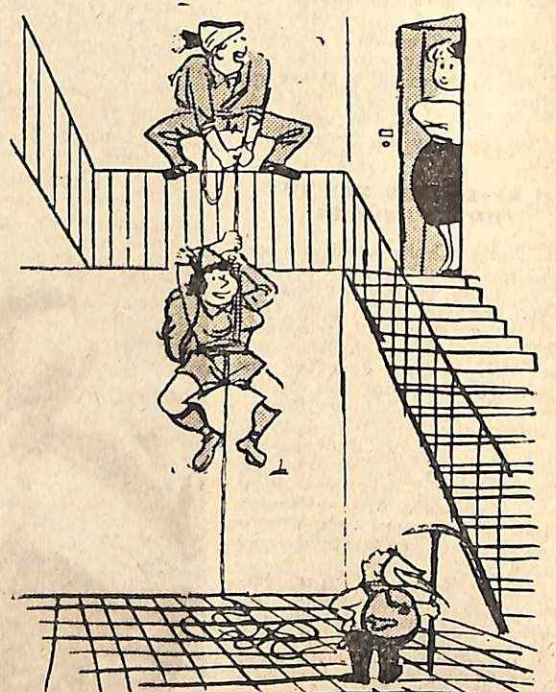
Ὁ 'Ιολανδὸς, βλέποντάς τον, γούρ-λωσε τὰ μάτια του.

— Τί κάνετε ἐκεῖ; τὸν ρώτησε.

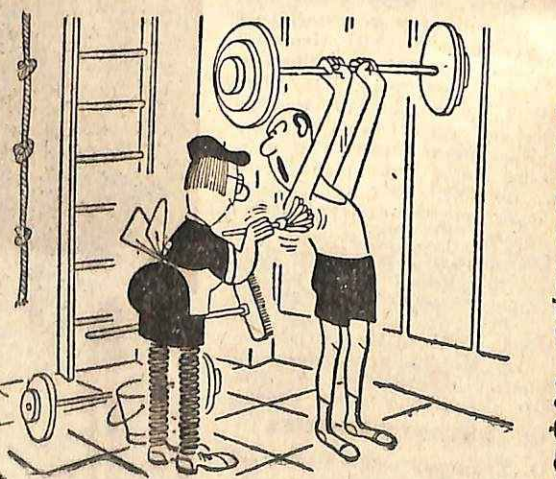
— Ὅτι κάνω νάθε πρωὶ! τοῦ ἀπάν-τησε ὁ Μπουράς.

Χωρίς λόγια.

— Προπονόμεθα λίγο για τις καλοκαιρινές διακοπές. Έφτάσε θά πάμε σε βουνό για ορειβασία!

ΜΥΘΙΑ

— Πάψε τ' αστεία, Μαρία!

Πώς νά διηγήστε ΕΝΑ ΑΣΤΕΙΟ

Οι συμβουλές ενός ειδικού

«ΜΑ θά ήταν ίσως πὸ διασκεδά-στικό ἀν τὸ διηγῶταν ἐκεῖ-νος...».

Πόσες φορές δὲν ἐπαλαμβάνεται αὐτὴ ή φράση, σὰ θλιβερὴ νεκρολογία σε κάθε ἀνέκδοτο, πὸν δὲ φαίνεται νὰ πετυχαίνει τὸ σκοπὸ του, νὰ κάνει δη-λαδή τοὺς ἀλλοὺς νὰ γελάσουν — λέει ὁ Τζακ Μπένιν, κωμικός ἠθοποι-ὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ θεάτρου και τὴς τηλεόρασεως.

«Αλλά γιατί; Νομίζω ότι γενικά ή ἀποτυχία προέρχεται ἀπὸ τὸ γεγονός ότι ἐκείνος πὸν ἔχει διηγήθῃ τὸ ἀ-νέκδοτο, δὲν ἔχει μερικὸς ἀπλὸς κανὼν τὴς τέχνης τοῦ εἰδους αὐτοῦ τὴς διηγήσεως. Προσφέρω, λοιπόν, σ' ἐνα θέμα συζητήσεως. Ἐκεῖνο πὸν χρειάζεται κυρίως είναι μία γέφυρα ἀνάμεσα σὸ μέρος πὸν βρίσκεστε και στὴν ἀτμόσφαιρα τὴς εὐθυμίας ἱστορι-οῦ σας.

Υπάρχουν και πολλά ἄλλα τεχνά-σματα στὴν τέχνη τοῦ γέλιου. Αὐτὰ όμως μπορεῖ νὰ τὰ μάθετε με τὴν ἐ-ξάσκηση. Ὅταν π.χ., τὸ θέμα τὴς εὐ-θυμίας ἱστορίας θὰ σὰς ἐλθῇ ἀναγκάσει νὰ τραβήξετε πολύ τὴν ἀφήγηση, θὰ πρέπει νὰ κάνετε μία παύση, πρὶν ἀπὸ τὴν τελικὴ φράση, ἐκείνη δηλαδή πὸν πρέπει νὰ περιέχῃ τὴν ἐκπληξη. Ἐπί-σης μερικές κατάλληλες κινήσεις και χειρονομίες είναι ἀπαραίτητες για ἕνα ἀνέκδοτο καλοεπιτεμένο.

1) Προτιμᾶτε τὰ σύντομα ἀ-νέκδοτα. Πολλὸ συχνά, είναι ή ἐκπληξη πὸν κάνει τὸν κόσμο νὰ γελάσῃ. Ἐνα θαυ-μάσιο παράδειγμα είναι ή φράση με τὴν ὅποια ὁ 'Αντάτζ Στήβενσον ἀρχισε τὸ λόγο του σε μία συνέντευξή του με δημοσιογράφους τὴς Ουάσιγκτον μετὰ τὴν ἀποτυχία του σὲς προεδρικές ἐκλογές.

—Μου συνέβη κάτι ἀστείο, καθώς βάδιζα πρὸς τὸ Λευκὸ Οἶκο, εἶπε ὁ τέως ὑποψήφιος τοῦ δημοκρατικοῦ κόμ-ματος.

«Ἐνὰς ρήτωρ πεπειραμένος ὅπως ὁ Στήβενσον, δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ δοκι-μάσῃ τὴ φράση τοῦ μπροστὰ στὸν κα-θρέφτη πρὶν νὰ τὴν πρὶν στὸν κόσμο, θύετ χρειάζεσθαι νὰ τὸ κάνει σεῖς.

«Ὁμως, ἐδὲ θάταν ἀσχημ, ἀν ἐπανά-λαμβάνετε στὸν ἑαυτὸ σας μιὰ-δυὸ φορές τὸ ἀνέκδοτο, πὸν θέλετε νὰ πῆ-τε στοὺς φίλους σας, για νὰ εἰστε βέ-βαιοι, ότι ἔχετε διαλέξε τις κατάλλη-λες λέξεις.

2) Προσαρμόζετε τὰ ἀνέκδοτά σας στὸ κοινὸ πὸν σὰς ἀκούει.

Μὴν τὸ ἐκτείνετε αὐτό. "Αν οἱ ἀκρο-ατές σας είναι ὅλοι γιατροί, θὰ δια-σκεδάσουν ἀκούγοντας ἱστορίες για τὰς αρτηριτιδών. "Αν πάρете όμως για σὸχο τὸ μοναδικὸ γιατρὸ, πὸν βρίσκεται στὴ συντροφιά, θὰ τὸν κά-νετε θύμα σας κι' ἐσεῖς ὁ ἴσος ὅτε ἀκούετε τὴν ἐντύπωση, ἀγενοῦς. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι φυσικά καθόλου δια-σκεδαστικό.

3) Τὰ ἀστεία πρέπει νὰ είναι ἀνάλογα με τις περιστάσεις.

Κάθε κωμικὸ ἀνέκδοτο γίνετα πὸ κωμικὸ, ὅταν ἀφορᾷ κάτι πὸν ἐνδια-φέρει τοὺς ἀκροατές. "Αν στὸ σαλὸνί γίνετα λόγος για ἕνα διενθῆ ἀνὰ ποδοσφαῖρου, δὲν είναι ή κατάλληλη στιγμή για νὰ διηγήθετε μιὰ ἱστοριοῦ-λα για γυμνασμένους σκύλους. "Αν θέλετε ἀποσπῆτε νὰ τὴν πῆτε, τὸ-τε μιλήσετε πολὺ ἀχάστου για ἕνα σκύ-λο. —Βαδίζω πὸν εἶναι ἱκανὸς νὰ εὐστοφίει τὸ ἀνέκδοτό σας, παίρνον-τας στὰ χέρια σας τὸ νῆμα τὴς συζη-τήσεως, τὴν ὅποια μπορεῖτε νὰ ἀδη-γήσετε ὕστερα, ὅπου θέλετε εἰς. "Η προσελκύετε τὴν προσοχή τῶν φίλων σας πάνω σε κάτι, πὸν συμβαίνει τυ-χαία ἐκείνη τὴ στιγμή.

Κάθε σολὸνί είναι γεμάτο ἀπὸ πράγματα, πὸν μποροῦν νὰ δώσουν αἰτία σ' ἕνα ἀνέκδοτο. Τὸ τηλεφὼν π.χ., πὸν διακόπτει ξαφνικά τὴ συζή-τησι, γιατί κάποιος ζητάει τὴν οἰκὸ-δέσποινα. Νὰ μία θαυμασία εὐκαιρία για τὸ σχετικὸ ἀνέκδοτό σας.

«Κάποια φίλη μου περιέμενε ἕνα τη-λεφώνημα πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἐπειδὴ όμως ήταν ἀνέγκη νὰ βῇ για λίγο, τακτοποίησε στὴν κότυνα τὸν μικρὸ φωνητή της πὸν ήταν μόλις λίγων ἰν-τῶν και εἶπε στὸ μεγαλύτερο γυῖο της, τὸν Πίτερ, πέντε χρόνων, ότι θὰ γύρισε σε πέντε λεπτά. Κατὰ τὴ διάρ-κεια όμως ἐκείνων τῶν πέντε λεπτῶν τὴς ἀπουσίας της, τὸ τηλεφὼν χτύ-πησε. Ὁ μικρὸς Πίτερ σήκωσε τὸ ἀ-κουστικό.

—Ἐμπρός!...

—Ἡ μαμά σου είναι ἐκεῖ; ρώτησε μιὰ ἀντρική φωνή.

—Ὁχι.
—Μπορεῖς νὰ τὴς πῆς ότι τηλεφώ-νησε ὁ κύριος Μπιλ;
—Ποιός;
—Ὁ κύριος Μπιλ. Γράψε το!
—Πῶς γράφετε τὸ Μπ;
—Ἀκούσε μικρέ... δὲν είναι καλέ-νας ἄλλος στὸ σπίτι, ἕνας ἀδελφός σου, μιὰ ἀδελφή σου;
—Εἶναι ὁ ἀδελφός μου. ὁ Τζιμ.
—Ἐν τάξει! Δώσε μου λοιπὸν ἐ-κείνον νὰ τοῦ μιλήσω.
—Ἀμέως!

Ὁ Πίτερ πήρε τὸ ἀκουστικὸ και τὸ ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι τοῦ μα-ροῦ.

Ὅταν ή μαμά γύρισε μερικά λεπτά ἀργότερα, ρώτησε μήπως εἶχε τηλε-φωνήσει κανένας.
—Ναί, εἶπε ὁ Πίτερ, τηλεφώνησε κάποιος κύριος, ἀλλὰ ἤθελε νὰ μιλήρη με τὸν Τζιμ!...

Ἀγέφερα αὐτὴ τὴν κῆπος μεγάλῃ ἱστοριοῦλα για νὰ ἀποδείξω, ότι δὲν είναι μόνο τὰ σύντομα ἀνέκδοτα, πὸν μποροῦν νὰ παρεμβληθοῦν με εὐχέρεια σ' ἕνα θέμα συζητήσεως. Ἐκεῖνο πὸν χρειάζεται κυρίως είναι μία γέφυρα ἀνάμεσα σὸ μέρος πὸν βρίσκεστε και στὴν ἀτμόσφαιρα τὴς εὐθυμίας ἱστορι-οῦ σας.

Υπάρχουν και πολλά ἄλλα τεχνά-σματα στὴν τέχνη τοῦ γέλιου. Αὐτὰ όμως μπορεῖ νὰ τὰ μάθετε με τὴν ἐ-ξάσκηση. Ὅταν π.χ., τὸ θέμα τὴς εὐ-θυμίας ἱστορίας θὰ σὰς ἐλθῇ ἀναγκάσει νὰ τραβήξετε πολύ τὴν ἀφήγηση, θὰ πρέπει νὰ κάνετε μία παύση, πρὶν ἀπὸ τὴν τελικὴ φράση, ἐκείνη δηλαδή πὸν πρέπει νὰ περιέχῃ τὴν ἐκπληξη. Ἐπί-σης μερικές κατάλληλες κινήσεις και χειρονομίες είναι ἀπαραίτητες για ἕνα ἀνέκδοτο καλοεπιτεμένο.

4) "Αν δὲν κατορθώνετε νὰ κάνετε τοὺς ἄλλους νὰ γελάσουν με τὰ ἀνέκδοτά σας, γελᾶτε ἐσεῖς με τὰ ἀνέκδοτα τῶν ἄλλων.

Φυσικά, είναι δόκιμοι ὅλοι οἱ ἀν-θρωποι νὰ γεννηθοῦν γεμισταί, ὅλοι όμως μποροῦν νὰ γίνουν καλοὶ ἀκροατές. Καὶ αὐτὸ είναι ἴσως ἕνα μεγαλύτερο πρόβλημα.

Φτάνει μόνον νὰ ἐνδιαφερθεῖτε για τοὺς ἄλλους, για νὰ «ἐρετέτε» νὰ ἀκούτε, ἀντὶ νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ο ΑΛΑΙΝ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ ΤΗΣ ΡΟΜΥ

Μιὰ μυστηριώδης ἀρρώστεια ἀνάγκασε για μερικές μέρες τὴ Ρόμυ Σνάιντερ νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι της, κλειμένη στὴ Νίκαια. Ἡ πραγματική της πρὶν στὸ Μονακό, μπροστὰ στὴν ὅποια ἐπρόκειτο νὰ εμφανισθῇ ή ὑπόμνηση καλλιτέχνης, ἔσπευσε νὰ τὴς στείλῃ μιὰ θαυ-μασια ἀνθοδέσμη. Τὸ ἴδιο ἔκαναν ὁ σκηνοθέτης Ἄνρι Κλουέ και ὁ μαεστὰ ἀνθοδέσμη. Τὸ ἴδιο ἔκαναν τὶς ἡμέρες ἐκείνες στὴ Νίκαια. Κουρτ Γιούργκενς, πὸν ἐρίσκονταν τις ἡμέρες ἐκείνες στὴ Νίκαια, τὸ γύρισμα τοῦ «Μάρκο Πόλο», για νὰ τρέξῃ κοντά της. Κυκλοφοροῦ-σαν με τὴν εὐκαιρία αὐτὴ και πάλι φήμες πὸς οἱ δυὸ καλλιτέχνες ἔχουν παντρευτὴ κρυφά ἐδὼ και μερικούς μήνες.

Ένας ἀπαιτητικός πελάτης

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωί, ὁ Οὐμπέρτο ζύπνιψε με τὴ διάθεσι νὰ συμ-ρίξη, νὰ τραγουδήσῃ.

— Τί ὠραία πὸν είναι ή ζωή! μολογούσε, ἐνὸς ντυνότανε.

"Ἦταν πηλημυρισμένος αἰσιγὸ-βία. Εἶχε τὸ εὐχάριστο προσῶπιο πὸς κατὶ τὸ ἐξαιρετικὸ, για τὸ κα-λὸ, ἐννοεῖται, θὰ τοῦ συνέβαινε κεί-νὴ τὴ μέρα.

Κατὰ τὴ συνήθειά του, πρὶν πᾶν ν' ἀνοίξῃ τὸ κατάστημά του, πέρα-σε ἀπὸ τὸ γωνιακὸ καφεῖνο. Ἦπτε σιγά-σιγά τὸν καφέ του, χωρίς νὰ βιάζεται, κουνεντίζοντας με τὸν καταστηματοδρὴ και τοὺς πελάτες, γνωστούς ὅλους και φίλους.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ βιάστῃ.Που-θενά στὸν κόσμο, και, πρὸ παντός, στὴ Νεάπολι, δὲν πᾶει κανεὶς ἀπὸ τ' ἀγρία χαράματα ν' ἀγοράσῃ πα-πούτσια. Ἐξ ἄλλου, στὸ κατὰ-στή-μα τοῦ Οὐμπέρτο εὐρίσκεις μονάχα ἀνδρικά ὑποδήματα πολυτελείας. Καὶ ή ἀριστοκρατία ἀργεῖ νὰ ἐν-πνίξη.

— Τί τοὺς θέλεις τοὺς πολλοὺς πελάτες; συνήθειε νὰ λέη. Για φα-σαρία, για παχάρια; Λίγοι και καλοὶ.

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Κόντευε μεσημέρι χωρίς νὰ πα-ρουσιάστῃ κανένας πελάτης. Ὁ Οὐμπέρτο δὲν ἀνυσυκοῦσε. Ὁ καλὸς ὁ κόσμος δὲν κυκλοφορεῖ στοὺς δρό-μους με τέτοια ἔσση. Βγαίνει ἐξω τὸ ἀπόγευμα, ὅταν δροσισθῇ λιγάκι.

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴν ὑπόλοιπη βραδυά με τὸ νὰ κυττάζετε τὸ ρολὸί σας!...

Ἄντι νὰ περιμένετε με ἀνυπομονησία πότε κάποιος θὰ τελειώσῃ ἐκεῖνο πὸν λέει. "Αν κατορθώσετε νὰ τὸ πετύχε-τε, θὰ διασκεδάσετε περισσότερο σε μιὰ συντροφιά και θὰ γίνετε κι' ἐσεῖς περισσότερο διασκεδαστικοί, παρὰ ἀν θάχατε διηγήθῃ τρία — τέσσερα ἀ-νέκδοτα, πὸν μάθατε ἀπ' ἐξω, περ-νώντας τὴ

δωρεάν, μαύρα παπούτσια—το καλύτερο δερμά—ευώχωρα, αναπαιτικά, με μοντέρνα σχέδια.

... Πήγε η ώρα μία. 'Ο απαιτητικός αυτός πελάτης διάλεξε, επί τέλους, ένα ζευγάρι παπούτσια, τα πιά ακριβά, ανάμεσα στα τόσα που του δοκίμασε ο κάθιδρος Ουμπέρτο. Τα φόρεσε, έκανε μερικά βήματα στο κατάστημα, έπάνω—κάτω, και ξανακάθισε, με χαμόγελο υπερτάτης ευδαιμονίας στα χείλη.

— Δεν κατάλαβα αν περπατήσα, ψιθύρισε. Μου φάνηκε πού έκανα περπάτημα με γόνυδα, σ' ένα κανάλι της Βενετίας. Θα πω στους φίλους μου καλά λόγια για το κατάστημά αυτό.

Τη στιγμή εκείνη, ένα χέρι παρμερίσε και πάλι την τούλινη κουρτίνα της είσοδου. 'Ο Ουμπέρτο γύρισε απότομα το κεφάλι του. Και άλλος έκλεκτος πελάτης;

'Ο νέος αυτός πελάτης — ένας υπόμητρος δέκα χρονών—έκανε δύο βήματα στο κατάστημα, έβγαλε τη γλώσσα του μιά πιθαμή του σδαρού κυρίου, του πέταξε μιά βρασμένη, λυωμένη πατάτα, πού τον βρήκε στο μέτωπο, και έγινε λαγός.

'Ο καταστηματοδότης κι' ο απαιτητικός πελάτης έμειναν για λίγες στιγμές ακίνητοι, μορμαρωμένοι άπο την κεραυνόβολο εμφάνισή και δράση του υπόμητρο. 'Ο Ουμπέρτο έβριχνε βλέμματα απειτίας στον κύριο με τους κάλους. Καταστροφή! Ν' αποκτήσει τέτοιον πελάτη—και να τον χάσει έπειδι ένα αλιόπαιδο τον προσέβαλε στο κατάστημα του. Θα μπορούσε, τώρα, ο σοβαρός αυτός άνθρωπος να το συστήση στους φίλους του;

'Ο πελάτης συνήρε, πρώτος. Σκουπίσε την παταταλοφή, πού έσταζε από το μέτωπό του, και τι νάχηκε από το καθισμά του.

— Α! το παλιόπαιδο! ούρλιαξε. Θα μού το πληρώσει ακριβά αυτό! Και χύμησε πίσω από το άλανι, πού είχε χαθεί στη γωνιά του δρόμου, ενώ ο Ουμπέρτο του φώναζε:

— Θα έτρεχα κι' εγώ να πιάσω αυτόν τον μάρτη, μα δεν έχω κανένα ν' αφήσω στο κατάστημα. Είμαι μόνος. Να του δώσετε και από μένα μερικές στα ψαχνά!

... Πέρασαν, όμως, μία, δυό ώρες—ο Ουμπέρτο είχε λησμονήσει τη μακαρονάδα του—και ο απαιτητικός πελάτης δεν ξαναφάνηκε να πληρώσει τα παπούτσια.

Ξαφνικά, ο Ουμπέρτο χτύπησε το μέτωπό του, με δάκρυα απειτίας. Κατάλαβε, επί τέλους, τι του σκάρωσε ο απαιτητικός πελάτης και τί ρόλο είχε παίξει ο βαλτός μορτάκος στην ιστορία αυτήν.

ΠΩΛ ΓΚΑΛΑΝ

ΔΩΡΕΑΝ ΣΧΕΔΟΝ

Γίνεσθε άσος στο κούμπι εάν άπαντήσετε όρθος στην κάτωθι έρώτησι:

Ποιος Έλληνας κολυμήςτης μεγάλων άποστάσεων διεκολύμησε πρώτος την Μάγχην;

Στέλλοντες ή προσκομίζοντες την όρθην άπάντησιν και όρ. 15 χωρίς έλλην έπιόρυσιν, λαμβάνετε ένα τεύχος με άξιολόγους όδηγίας κολυμήςσεως καθώς και με πολλές ειόκνας γραμμένες άπό τον πρώτον Έλληνα διεκολυμήςτην της Μάγχης.

Έπί πλέον καθείς των χιλίων πρώτων πού θα άπαντήσουν όρθως θα λάβη δωρεάν και ένα είδιόν «Λίγα λόγια για τον Τουρισμό» με ειόκνες διαφόρων έλληνικών τοπίων ως του Πηλίου κλπ.

Γράφετε ή τηλεφωνείτε εις την κάτωθι διεύθυνσιν.

Γ. Ζ.

Ναυπλίου 60. Πάρδος Λένορμαν. Τηλ. 529.983. (Διά τους θερινούς μήνας 010.951)

ΡΟΥΣΑ ΠΑΛΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

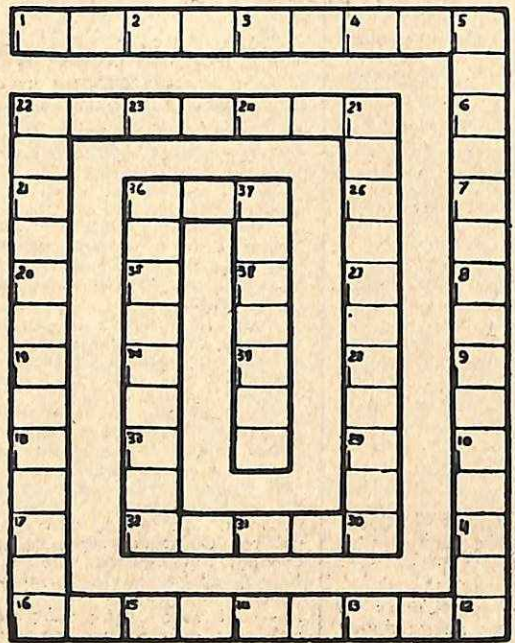
ΜΑΙΕΥΤΗΡ—ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην 9—3. Τα άπα. γράμματα μόνον επί συνεντεύξει. Καρ. Τρικούπη 113. — Τηλ. 613.610. ΟΛ. κία 70.752.

Για μικρούς

Συλλαβικός κοχλίας

Μέσα στο σχέδιο αυτό θα τοποθετήστε 39 τριούλαδες λέξεις, των όποιων σάς δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες. Θα βάσετε μιά ολόκληρη συλλαβή μέσα στο κάθε μικρό όρθογώνιο και θα έχετε ύπ' όψη ότι ή τελευταία (τρύτη) συλλαβή της κάθε λέξεως είναι

συγχρόνως και ή πρώτη συλλαβή της άμέσως έπομένης.

Δηλαδή ή πρώτη συλλαβή της ύπ' άρ. 3 λέξεως είναι ή ίδια με την τελευταία της ύπ' άρ. 2 και ή τρίτη συλλαβή της ή ίδια με την πρώτη της ύπ' άρ. 4.

Π.χ.: Α—ΜΥ—ΧΗ ΧΗ—ΜΕΙ—Α, Α—ΠΟ—ΨΕ, ΨΕ—ΓΑ—ΔΙ, ΔΙ—ΔΥ—ΜΑ, ΜΑ—ΓΟΥ—ΛΑ, Α.Κ.Ο.

- 1) Άνθος πού άφθονεί σην Όλλανδία.
- 2) Χορηγώ.
- 3) Άσπερσοί.
- 4) Τη Σαρακοστή του γίνεται μεγάλη κατανάλωσι.
- 5) Προϊόν της Χίου.
- 6) Πωτεύουσα μεγάλου νησιού μας.
- 7) Έντομο πού προκαλεί καταστροφή στη γεωργία.
- 8) Μας εγάζουν από οίκονομικό άδιέξοδο.
- 9) Φτωχόσπιτο.
- 10) Διασχίζει τις θάλασσες.
- 11) Νοστιμίζει την μπριόλα.
- 12) Ένα άπό τα πολλά, πού θα έρθε στις έλληνικές θάλασσες.
- 13) Άναστατώνει μιά χώρα.
- 14) Άπερόκλητη άγάπη για κάτι.
- 15) Προβίδη παρουσία γυναίκας.
- 16) Άποτελεί μέρος του προσώπου.
- 17) Βαθμώδης του σπαρατού.
- 18) Προβίδη κακοκαρία.
- 19) Μας δίνει δροσερό νερό.
- 20) Είδος τρυφεριού.
- 21) Παραποίησης.
- 22) Τροχοφόρο.
- 23) Ψάρι με παράξενο ρύγχος.
- 24) Λάμπει στον ούρανό.
- 25) Κινηματογράφος της πρωτεύουσας.
- 26) Φιλοξενεί πλοία.
- 27) Καπνιστό ψάρι τού νέου κέφαλος.
- 28) Το άνώτατο σημείο.
- 29) Είδος μήλου.
- 30) Μουσικό όργανο.
- 31) Είδος σταφυλιού.
- 32) Πικρό φάρμακο.
- 33) Σημεία.
- 34) Μορφώνει.
- 35) Έπιτυγχάνει υπερφυσικά άποτελέσματα.
- 36) Πονηρό όθριο.
- 37) Μικρό στην ηλικία άλογο.
- 38) Έπί όπλων: πυροβολισμός.
- 39) Το χρησιμοποιούν συχνά οι ζωγράφοι.

Δ.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Οι τέσσερις πληροφορίες πού θα έρθετε κατωτέρω συγκεντρωμένες σε κάθε ομάδα, άφορούν το ίδιο ή την ίδια πάντοτε ήθοια. Άν είσθε φίλος του κινηματογράφου, οι τρεις άπ' αυτές, ίσως δέ οι δυό, θ' αποδείξουν άκρέτες για να έρθετε το όνομα, πού σας ζητούμε.

1) Θεωρείται ο Τσάρλυ Τσάπλιν τού Μεξικού. — Άρχισε πριν άπό 28 χρόνια την καριέρα του ως κλόουν. — Το πραγματικό του όνομα είναι Μάριο Μορένο. 'Ο ρόλος του στο φιλμ «Ο γύρος του

ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥΙ

κόσμου σε 80 μέρες» συνέβαλε στην αύξησι της φήμης του.

2) Γεννήθηκε στο Πόξεν της Γερμανίας στις 24 Μαΐου 1914. — Το πρώτο της φιλμ, «Μυστικός πράκτωρ», το γύρισε στην Άγγλία. — Παντρεύτηκε τον Ρέξ Χάρισσον, άπό τον όποιο χώρισε ύστερα άπό συμβίωσι 15 χρόνων. — Είναι σήμερα ή σύζυγος του Κάρλος Τόμσον.

3) Γεννήθηκε στο Μόναχο στις 13 Δεκεμβρίου 1915. — Έπαίξε με τον Ύδ Μοντάν στο φιλμ «Οι ήρωες κουράστηκαν». — Ύπεδύθη ένα Γερμανό άξιωματικό του ναυτικού στο άμερικανικό φιλμ «Μονομαχία στον Άτλαντικό». — Ύπήρξε σύζυγος της Εύας Μπάρτοκ.

4) Άρχισε την καριέρα της σαν κόμπερ-γκέρλ του περιοδικού «Βόγκ». — Μιά φωτογραφία της στο περιοδικό «Λάιφ» της άνοιξε τις πόρτες των κινηματογραφικών σπουδών. — Έγινε με το γάμο της κόμης, για ν' άκολουθήση ένα φωτογράφο.

5) Είναι συνεχώς άπό το 1930 ένα άπό τα πιο έμπορικά άστέρες του άμερικανικού κινηματογράφου. — Δεν έπαψε ποτέ στο θέατρο. — Δεν κέρδισε ποτέ το «Όσκαρ». — Σόδεψε ολόκληρη την περιούσια του, για να γυρίση το «Άλκαζο».

6) Γεννήθηκε στο Σικάγο στις 13 Φεβρουαρίου 1933. — Είναι άπό τις σπάνιες ώραιες γυναίκες του Χόλλυγουντ, πού δεν έχουν κανένα γάμο στο ενεργητικό τους. — Παίζει στον κινηματογράφο άπό το 1954. — Η πρώτη της μεγάλη έπιτυχία ήταν το φιλμ «Πικ Νικ».

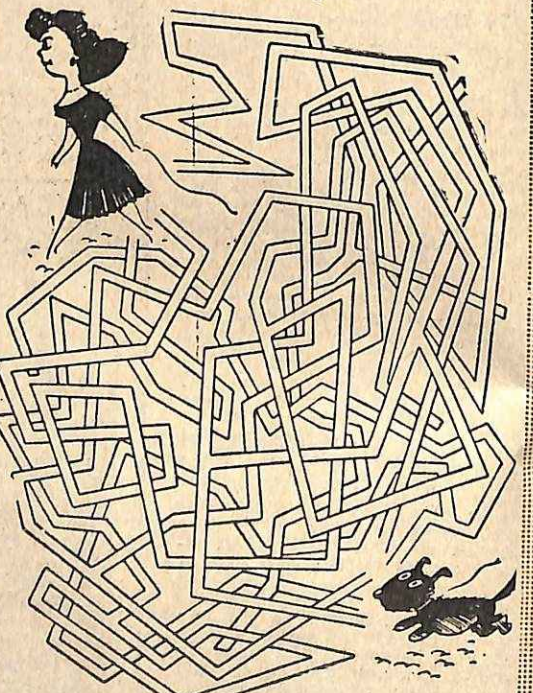
7) Κέρδισε το 1956 το «Όσκαρ με το φιλμ «Ο θασυλιάς κι' έγώ». — Γύρισε στην Έλλάδα ένα άπό τα τελευταία του φιλμ. — Το ζευγάρι παίζει μεγάλο ρόλο στη ζωή του. — Τον είδαμε στο φιλμ «Άδελφοί Καραϊσάκος».

8) Γεννήθηκε στο Τούλσα της Όκλαχόμας στις 2 Μαρτίου 1919. — Το πραγματικό της όνομα είναι Φύλλης Άρσλεν. — Κέρδισε ένα «Όσκαρ το 1943 με το φιλμ «Ουράνια όπασια». — Είναι άπό το 1949 ή σύζυγος μεγάλου παραγωγού.

9) Γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 16 Άπριλίου 1921. — Είναι σήμερα σύζυγος της Σούζαν Κλοντίε, ή όποια έγκατέλειψε για χάρη του τον κινηματογράφο. — Ήταν ο συγγραφέας και πρωταγωνιστής του έργου «Ίουλιέττα και Ρομάνοφ». — Έπαίξε στο φιλμ «Σπάρτακος».

10) Γεννήθηκε στις 3 Άννουαρίου 1928, στο Παρίσι. — Όλα της τα φιλμ είναι ύπερ...ρεαλιστικά. — Ήταν στα 20 χρόνια της το πιο νεαρό μέλος της γαλλικής κομωδίας. — Έπαίξε με τον Μαρτσέλλο Μαστροσιάνι στη «Νύχτα».

Λαβύρινθος

Ποιά δρόμο πρέπει να διαλέξη και ν' άκολουθήση το σκυλάκι (κάτω γωνία δεξιά), για να φτάση στο δυνατό πού σύντομα κοντά στην κυρία του, (άνω άριστερά), χωρίς να χαθεί μέσα στο λαβύρινθο ή να υποχρεωθεί να ξαναγυρίση στο σημείο άπ' όπου ξεκίνησε.

Πρέπει μέσα σε χρονικό διάστημα μικρότερο του λεπτού να έχετε ανακαλύψει το μοναδικό και σωστό αυτό δρόμο.

Οι λύσεις στη σελίδα 72

Κατεψυγμένα ΨΑΡΙΑ

Πώς ψαρεύονται και πώς πρέπει να μαγειρεύονται

ΠΩΣ ψαρεύεται και πώς μαγειρεύεται το κατεψυγμένο ψάρι; Όλη αυτή ή ιστορία είναι τόσο ενδιαφέρουσα, πού άξίζει να την πληροφορηθώτε σ' όλες τις λεπτομέρειές της. Σήμερα, κάθε νοικοκυρά, όπου μπορεί να λειτουργήση ένα ηλεκτρικό ψυγείο, έχει την ευχέρεια να προμηθευθεί σε κάθε ώρα το ψάρι, πού επιθυμεί και να έτοιμάση για την οικογένειά της ένα θαμνάσιο και θρεπτικό γεύμα. Και πρέπει να τονισθή, ότι το ψάρι είναι τροφή πλούσια σε λευκώματα και χαρίζει στον άνθρωπινό οργανισμό καινούργιες δυνάμεις.

Ποιός βιοπαλαστής, άλλωστε, μπορούσε να δοκιμάση τα λαχταριστά φαγητά, τις τσιπούρες, τα θεοράτα λιθινία, πού στολίζουν μιά ολόκληρη περιούσια;

Σήμερα, χωρίς στίς προσπάθειες των μεγάλων συγχροτημάτων της υπερπόντιου άλιείας, ο κόσμος ύποκει να φάη άφθονο και φτηνό ψάρι.

Μά, άς δώμε πώς λειτουργούν αυτά τα συγχροτήματα, πού ψαρεύεται αυτό το ψάρι, πώς μας έρχεται στην Έλλάδα και πώς συμβουλευόμαστε... ναυτικοί μας να μαγειρεύεται.

Πέρο' άπό το Λάς Πάλμας, στις Καναρίους νήσους, πέρα άπό την Άφρική, αυτή την ώρα, 15 έλληνικά άλιευτικά συγχροτήματα ψαρεύουν άπό τα νερά τού Άτλαντικού τού χοντρο ψάρι κι' ολόκληρους τόνους θαλάσσες περιούχες της Μαυριτανίας, ύπάρχουν άφθονα και... καλοθερμμένα, όλα τα είδη των νόστιμων ψαριών της Μεσογείου. Τα συγχροτήματα είναι τα: «Ευαγγελίστρια», «Ζεφύρος», «Άτλαντίς», «Ευοδία», «Αστιακός», «Άλκαζόν», «Πολικός» και των κ. κ. Γ. Σταθάκη, Καρατά και Διαμαντή, πού ετοιμάζονται μάλιστα να μας χαρίσουν άλλα τρία συγχροτισμένα σκάφη. Το ψάρεμα δέ σταματάει ποτέ. Γίνεται όλο το χρόνο. Το ταξίδι κάθε τέτοιου σκάφους ύπολογίζεται, μαζί με την έντατική δουλειά, ότι διαρκεί τρεις μήνες περίπου. Ένα μήνα χρειάζεται το σκάφος να ταξιδέψη μέχρι την περιοχή τού Λάς Πάλμας και να γυρίση, και 45 ή μέρες έντατικής δουλειάς, για να γεμίση ψάρια τα ψυγεία του. Κι' έτσι, μόλις γεμίση τους ειδικούς ψυκτικούς θαλάμους του κύτους του, γυρίζει πάλι στην πατρίδα. 'Η δουλειά είναι έτσι ορμητική, ώστε πάντα να ύπάρχει άφθονο κατεψυγμένο ψάρι στην Έλλάδα, για να μπορή να το χαρή ο κόσμος.

Το ψάρεμα γίνεται με ειδικά δίχτυα τού βυθού, όπως στίς μηχανότερες, και με ειδικά μηχανήματα άπολύτως συγχρονα, πού βοηθούν στην άνίχνευσι και στον καθορισμό των «παγών» τού ψαριού. Είναι ολόκληρη έπιστημη ή άλιεία κι' έχει σημειώσει άλματώδη εξέλιξη. Τα σκάφη της υπερπόντιου άλιείας είναι ολόκληρα έπιστημονικά έργοατήρια, μ' όλες τις εύκολιες και τις άνεσεις της δουλειάς, πού άλλοτε ήταν έφιαλτική και άπερίγραπτη. Σήμερα, τα πάντα έχει μέσα λειτουργούν σά κρονόμετρο. Σηκώνονται τα δίχτυα, ξεχωρίζονται τα ψάρια. Πολλά... άποκεφαλίζονται, κόβον

ται και μεταφέρονται στα ψυγεία. Κι' άλλα μεταφέρονται στα ψυγεία άμέσως και μπαίνουν στην κατάψυξη, πρίν να προλάβουν ν' άντληθούν, ότι βγήκαν άπό τη θάλασσα!...

Άλλωστε, όλα αυτά τα σκάφη της υπερπόντιου άλιείας, είναι ναυπηγημένα με ειδικά σχέδια και το σκαρί τους κατόλληλο γι' αυτή τη δουλειά. Έχουν μεγάλο βύθισμα, άνεπιτύσσον σημαντική ταχύτητα και όλες τις έπιτροπόμενες άνεσεις των πληρωμάτων τους. Το καλοκαίρι βέβαια ή δουλειά είναι σχετικά εύκολη. Μά το χειμώνα, ζάνο στα φοβερά κύματα τού Άτλαντικού, οι Έλληνες άλιείς μεταβάλλονται σε φοβερούς θαλασσολόκους.

Όστόσο και στη φοβερή ζέστη των θερινών μηνών, όσο και στίς

Στους «παγώνες» της Μαυριτανίας, πέρο' άπό το Λάς Πάλμας, ψαρεύονται τα θεοράτα φαγητά, τα μεγάλα λιθινία, πού ξεπερνούν πολλές φορές τα πέντε κιλά. Έπίσης ψαρεύονται ολόκληρες ομάδες χταποδιών, πού ζυγίζουν πολλούς τόνους!

Οι Έλληνες ψαράδες έχουν έπιστημμένα τα νερά, πού έχουν άφθονα ψάρια, τα περάσματά τους. Κι' έπίσης, με τα ειδικά έπιστημονικά όργανα, πού είναι έφοδιασμένο κάθε σκάφος, ξέρουν τί θα ψαρεύουν και τί θα φέρουν άπάνω τα δίχτυα τους! Καμιά φορά, όμως, τα δίχτυα παρουσιάζουν έκπληξεις. Φέρουν στην έπιφάνεια της θαλάσσης και χρεμούν στα βαρούλα τού σκάφους άπίθανα εύρηματα άπό το βυθό τού Άτλαντικού. Άκόμη και λείψανα παλιών

όχι σε χλιαρό, αλλά σε κρύο νερό της βύθους, στο όποιο όμως να έχη διαλυθή άρετικό άλάτι. Και χρειάζεται να μείνη άρετική όσα έτσι, για να μπόρεση τ' άλάτι να περάση άπό το στομάχι τού λπριού και να το νοστήσει.

Λέγατε μάλιστα, ότι, αν βοηθήσουμε στη θάλασσα ένα κατεψυγμένο ψάρι, μέγχο να ξεπαγώση, γίνεται πολύ νόστιμο. Αυτό, αν σικά, ισχύει για τα παρόια μέση, όπου είναι εύκολο να κάνουν οι νοικοκυρές αυτή τη δουλειά.

Μά και τ' άλάτι στο νερό της βρύσης έχει τα θαμνάσια άποτελεσμάτα του.

Όταν ξεπαγώση το ψάρι μέσα σ' αυτό το νερό, βλέπει κανείς, με δικαιολογημένη έκπληξη, ότι μπορεί θάλασσα και όταν ψηθή, είναι πολύ νόστιμο.

Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό της νοστιμιάς του κατεψυγμένου ψαριού. Κι' άπό την ώρα πού θα ξεπαγώση, μπορεί κάθε νοικοκυρά να το μαγειρέψη όπως θέλει. Να κάνει βοαστό το φαγητό και τηγανητά ή μαρινάτα τα λιθινία. Να εφαρμόση όλα τα μυστικά τού συγχρονου Τσελεμεντέ και να το παρουσιάση όπως επιθυμεί και άνάλογα με τα οίκονομικά μέσα πού διαθέτει.

Οι ψαράδες της υπερπόντιου άλιείας συνιστούν, μάλιστα, έναν τρόπο ψησισμάτων τού κατεψυγμένου ψαριού, πού έχει διαδοθή κι' εφαρμόζεται άπό άρετικές νοικοκυρές. Παίρνει κανείς το κατεψυγμένο ψάρι, τού βάσει άφθονο άλάτι και το τυλίγει σε ένα λαδόχαρτο. Τότερα το δίνει καλά με σάπυγο και το στέλνει στο φούρο, όπως είναι άκόμη άπό την κατάρτιση, χωρίς να το καθαρίση και να το βγάλη τα λέπια του. Το ψάρι, με τη ζέστη τού φούρου, ψήνεται με το ίδιο το νερό του. Ανώνει ο πάγος του και ψήνεται μέσα στο χοντρο δέμα του και τα λέπια του. Ζεστό κατόπιν το παίρνει ή νοικοκυρά, το άνοίγει και βγάζει άπ' αυτό το ψαχνό του. Το χοντρο δέμα τού ψαριού ξεκολλάει εύκολα, όταν το ψάρι είναι ζεστό. Κι' έτσι γίνεται εξαιρετικά νόστιμο και μπορεί πραγματικά θάλασσα.

Με μαγειρόνα κατόπιν το ψητό ψάρι, ή με λάδι και λεμόνι, τώγεται σαν πραγματικά έκλεκτο φαγητό.

Έπί πλέον, είναι πολύ φτηνό, γίνεται πολύ νόστιμο και γλυτώνει τη νοικοκυρά άπό τους υπεράδεις τού μαγειρέματος στο σπίτι.

Σήμερα, τα ψάρια, πού βγαίνουν άπό τη θάλασσα, μπαίνουν στην κατάψυξη. Άκόμη και τα καλαμάκια, καθώς κι' οι γοαίδες. Μά άπό μας έρχονται άπό άλλες χώρες κι' άπό άλλους «παγώνες» θαλάσσιων, όπου ύπάρχουν και ψαρεύονται.

Όσο για τα χταπόδια, αυτά ψαρεύονται σε πολλούς τόνους άπό τα άλιευτικά μας, κομμاتیζονται, μπαίνουν στην κατάψυξη και μας έρχονται πάμφθυνα.

Έτσι, ή Έλληνίδα νοικοκυρά, άπό καρό τόμα έλυσθ το πρόβλημα της θρεπτικής τροφής της οικογένειάς της με το κατεψυγμένο ψάρι.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Είσαι η πρώτη γυναίκα, που αγάπησα, Νόρα... της είπε ο Λευτέρης.

ΑΡΓΗΣΕ να ξυπνήσει εκείνο το πρωί ο Λευτέρης, κι έπρεπε στις όχτωμιση να βρίσκεται στη δουλειά του.

Είχε, όμως, αργήσει και να κοιμηθώ. Μόλις κατά τις δύο μετά τα μεσάνυχτα κατώρθωσε να τελειώσει εκείνους τους λογαριασμούς, που πήρε να φτιάξει στο σπίτι.

Αυτό γινόταν συχνά, γιατί εκτός από τη θέσι λογιστού που είχε σε μία εταιρεία, παρακολουθούσε και τα λογιστικά βιβλία τριών καταστημάτων της οδού Ερμού, πηγαίνοντας δύο φορές την εβδομάδα, τ' απογεύματα, στο καθένα. Μά, δεν πρόφτανε και τις περισσότερες φορές έπαιρνε τη δουλειά στο σπίτι.

Δούλευε κι' άλλο δεν είχε στο νοῦ του, παρά να δουλέυ για να βγάλει πολλά λεφτά.

Γιατί είχε κι' ο Λευτέρης τα όνειρά του: να φτιάσει ένα σπίτι, μια οικογένεια και να γίνει πιά κοινωνικός. Ώς τα σήμερα απόφυγε τις παρές, τις προσκλήσεις των φίλων του, τις διασκεδάσεις, τα θεάματα. Ήξερε ότι όλ' αυτά απαιτούσαν χρήματα κι' αυτός δεν διέθετε παρά μόνον όσα του χρειαζόνταν για να ζή μια συντηρητική ζωή και να πληρώνει τις δόσεις ενός οικοπέδου, που είχε αγοράσει. Είχε μαζέψει, βέβαια και τ' απαιτούμενα χρήματα για να βάλει μπρός και να χτίσει ένα ωραίο σπίτι. Αυτό όμως το ανέβαλλε διαρκώς με το σκοπό να πάρει και το γούστο της κοπέλας, που θα γινόταν μία μέρα γυναίκα του.

Αυτή, όμως, η κοπέλα δεν είχε βρεθεί ακόμη! Δεν είχε βρεθεί γιατί δεν είχε καιρό να τη βρει. Απορροφημένος, όπως ήταν από τις δουλειές του δεν τούμενε καιρός να συναναστραφεί κι' άλλο κόσμο. Έξ' άλλου η κοπέλα που θα παίρνε για γυναίκα του, έπρεπε, κατά τη γνώμη του, να ήταν ένα νοικοκυροκόριτσο, με σπιτικές αρχές, κι' άς μην είχε μεγάλη μορφώσι.

Είχε δη κι' είχε ακούσει πολλά για τα σημερινά κορίτσια με τις απαιτήσεις που είχαν και τη ζωή, που έκαναν. Όχι, δεν τού άρεσαν καθόλου τα μοντέρνα κορίτσια με τὰ πάρτυ, τις παρές και το κάπνισμα. Ο Λευτέρης είχε βγεί μέσα από χωριάτικο σπίτι με οικογενειακές αρχές, με παραδόσεις και με χριστιανική αγωγή. Και τούρχόταν στο μυαλό τότε η φτώχη ή μόνον του, με τις καλές παλιές συνήθειες, που τη σέβονταν και την εκτιμούσαν όλοι στο χωριό.

Ορφανός από πατέρα, ο Λευτέρης έζησε ως τα δεκαοχτώ του χρόνια, με τη στερή και την προσεχτική ανατροφή της μητέρας του. Κι' όταν τελείωσε το Γυμνάσιο ή μητέρα του πάλι τον συνόδευε ως την Αθήνα, που νοίκιασε ένα δωμάτιο και έμεινε μαζί του ως την ημέρα, που έδωσε τις εισαγωγικές του εξετάσεις και πέντευξε στην Ανωτάτη Εμπορική Σχολή.

Όταν εκείνη έφυγε για το χωριό και τη συνόδευε ως το σταθμό, τού είπε:

—Πρόσεξε τις φίλιές σου! Να είσαι καλός, κι' ευγενικός με όλους, μα να μην κάνεις παρέα με κανένα. Μόνον Έτσι θα σου μείνη καιρός να διαβάσεις και να τοποθετήσεις!

Τα λόγια της αυτά τ' άκουσε ο Λευτέρης και τού βγήκαν σε καλό. Γι' αυτό είχε και επιτυχίες στα μαθήματα που και στη ζωή αργότερα.

Όταν τελείωσε τις σπουδές του και πήρε το δίπλωμά του, πήγε να ξεκουραστή το καλοκαίρι στο χωριό του. Το χωριό του ήταν μεγάλο κι' η πατρική του περιουσία αρκετή.

Η μητέρα του τον καμάρωνε και τα κορίτσια

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

στο σπίτι του να τού φέρη μερικά εσώρουχα. Μά κι' εκείνη εκτός από την προθυμία, που έδειξε για όλες αυτές τις δουλειές, εύρισκε και τον καιρό να έρχεται να τού κάνει συντροφιά τα βραδάκια και να μιλάνε σαν παλιοί γνώριμοι. Στις δεκαπέντε ημέρες, που έπρόκειτο να βγεί από το νοσοκομείο, εκείνη πάλι φρόντιζε να τον συνοδεύει και να τον τακτοποιήσει σπίτι του.

— Νόρα, της είπε, δε βρίσκα λόγια για να σ' ευχαριστήσω.

— Έκείνη τού χαμογέλασε τούσφιζε το χέρι και πήγε στην κουζίνα να φτιάσει τσάι. Γύρισε μ' ένα δίσκο, πούχε δυο φλυτζάνια και ένα πιάτο με παξιμαδάκια.

— Έχω ακόμη δυο ώρες καιρό, τού είπε. Κι' έπειτα θα φύγω.

— Θα φύγεις; Και τότε θα σε ξαναδώ;

— Η βάρδια μου τελειώνει στις δέκα τη νύχτα. Θα περάσω μία στιγμή να δω μήπως χρειάζεσαι τίποτα κι' έπειτα αύριο πάλι τού μεσημέρι θα πεταχθώ να σου φτιάσω λίγο φαγάκι...

Αυτή η κοπέλλα τόν είχε υποχρεώσει κι' οι περιποιήσεις της τόν είχανε σκληρώσει. Ποιός άλλος θα τόν φρόντιζε στη μοναξιά του;

Όλη τη νύχτα ο Λευτέρης συλλογιόταν τη Νόρα κι' άρχισε να εξετάζει μία-μία τις χάρες αυτής της γυναίκας. Δεν ήταν μόνον καλή, ήταν και όμορφη. Συγκέντρωνε τόσα χαρίσματα!

Την άλλη μέρα τού μεσημέρι πρὸς η Νόρα μ' ένα δίχτυ με διάφορα ψώνια. Τού χαμογέλασε κι' έφυγε για την κουζίνα. Σε μισή ώρα είχε στρώσει κιάλας ένα τραπέζακι πλάι στο κρεβάτι του κι' έβαλε δυο σερίτσια.

Η πιο ευτυχισμένη βίτη

τού χωριού τόν καλοκύτταζαν. Άρχισαν τότε ναρχωνται και τα προξενιά.

Μά, ο Λευτέρης δεν έδινε σημασία. Γιατί δεν είχε αρχίσει ακόμη τη σταδιοδρομία του. Κι' ούτε είχε σκεφθεί ποτέ τού για γάμο.

Κι' ήρθε η μαύρη Κατοχή. Τόν βρήκε στα βουνά, ακόμη της Άλδανίας.

Όταν γύρισε στο χωριό του, στο σπίτι του, τού βρήκε όλα ρημαγμένα από τη λύσσα τού έχθρου. Η μάνα του είχε πεθάνει... Ένα μεγάλο νεκροταφείο ήταν τού χωριό του.

Έπριζε τότε μία τελευταία ματιά στα έρειπια, γονάτισε στον τάφο της μητέρας του, έκαψα το σταυρό του κι' έφυγε για την Αθήνα.

Πόσα δεν υπέφερε από την Κατοχή! Πόσες δουλειές δεν άλλαξε, ώσπου να τακτοποιηθεί και να βρη τη θέσι που τού έπρεπε με το δίπλωμα, που είχε αποκτήσει.

Τώρα ο Λευτέρης ήταν ένας σαρανταπεντάρης μελαψός άντρας, γεροδεμένος, που είχε πάρει πιά την απόφασι ότι έπρεπε να φτιάξει οικογένεια, γιατί αυτά που κέρδιζε τού ήταν αρκετά για να ζήσει με αξιοπρέπεια.

Πού να τη βρη όμως την κατάλληλη γυναίκα με τις αρχές που είχε και με τὰ όνειρα που έφτανε;

★

Έχωσε βιαστικά τα χαρτιά και δυο βιβλία που ήταν σκόρπια πάνω στο τραπέζι, μέσα στην τσάντα του, ζανακτύταξε το ρολόι του και βγήκε βιαστικός από το σπίτι. Έτρεχε τώρα να προλάβει, να φτάσει στην ώρα του στο γραφείο. Στη στάσι υπήρχε πολὺς κόσμος και τὰ λεωφορεία περνούσαν γεμάτα. Χώθηκε τότε κι' αυτός σ' ένα πειρατικό.

Δεν πρόλαβε όμως να φτάσει στην Όμοιοια, αὐτὴ και να πάη στο γραφείο του.

Σε μία σύγκρουσι, αναποδογύρισε τού αυτοκίνητο και σε λίγο, αυτός μαζί με τούς άλλους τού περαιτικού, βρέθηκε σ' ένα νοσοκομείο, με τού κεφάλι και τού χέρι δεμένο. Δεν είχε τραυματιστεί σοβαρά, μα όπωσδήποτε δεκαπέντε ημέρες έπρεπε να τις περάσει στο νοσοκομείο κι' άλλες τόσες στο σπίτι του.

Όταν συνήλθε και μπόρεσε να μιλήσει, σκέφτηκε πὸς έπρεπε να ειδοποιήσει τού διευθυντή του στο γραφείο και τού κατάστημα που τὰ λογιστικά βιβλία και τούς λογαριασμούς είχε στην τσάντα του, ναρθούν να τὰ παραλάβουν.

— Θα φροντίσω για όλα τού είπα μία νοσοκάμα. Δώστε μου τούς αριθμούς τηλεφώνων τούς.

Ήταν μία όμορφη, λιγδύλαχη και περιποιητική. Από την αρχή έδειξε μία ιδιαίτερη συμπάθεια στο Λευτέρη.

Εκείνος την ευχαρίστησε και πήρε μάλιστα τού θάρρος να την παρακαλέσει να τού κάνει δυο τρεις δουλίτσες, που είχε έκκρεμει, τις ώρες που έβγαίνει από τού νοσοκομείο. Την έστειλε και

— Θα μού επιτρέψης να σου κάνω συντροφιά, για να μη χασομερήσω. Θέλεις;

Έκείνος ταχε χαμένα με τόν αέρα, πούχε πάρει και τὰ κανονίσε όλα σαν να βρισκόταν σπίτι της. Κι' όταν έφαγαν και σήκωσε τού τραπέζι, ξαναγύρισε με δυο καφεδάκια. Ο Λευτέρης τότε κυττάζοντας την στα μάτια, τη ρώτησε.

— Νόρα, πές μου κάτι από τη ζωή σου. Έγώ, ότι είχα, σου τὰ είπα.

— Τι να σου πώ, Λευτέρη; Μαρωώθηκα μόνη μου, γιατί δεν είχα καμμία υποστηρίξι. Υπόφερα, δυστύχησα, πήρα ένα πτυχίο νοσοκόμου και προσπαθώ να ζήσω, όσο μπορώ με αξιοπρέπεια.

— Και... δε σκεφτηκες ποτέ να παντρευτείς; Πώς! Παντρευτήκα ένα νέο, που πέθανε εδὼ και πέντε χρόνια και μ' άφησε εν' αγοράκι. Τώρα είναι δέκα χρόνων...

— Και πού τόχει;

— Ένας θείος μου που βρίσκεται στην Αμερική πληρώνει τὰ έξοδά του. Τόχο οικότροφο σε μία σχολή τού εξωτερικού, στην Έλβετία.

Ο Λευτέρης με χαμηλωμένα τὰ μάτια συλλογιόταν. Δεν εύρισκε τί να της πη.

— Είναι όμορφο τού αγοράκι σου; τη ρώτησε. Σαν κι' εμένα;

Έκείνη κοκκίνισε, άπλωσε τού χέρι της κι' έσφισε τού χέρι τού Λευτέρη. Μά δε μίλησε.

Ο Λευτέρης τότε τη ρώτησε:

— Νόρα, σε πόσες μέρες θα μπόρεσω να σηκωθεί;

— Αύριο θα φέρω τού γιατρό να σε δη κι' αὐτός θα μās πη.

— Κι' όταν σηκωθεί... θα φύγεις, δε θα σε ξαναδώ;

— Τι με χρειάζεσαι, Λευτέρη;

— Πάρα πολύ... Είσαι η πρώτη γυναίκα πού... αγάπησα, Νόρα. Πώς θα χωριστούμε;

— Έχω τού παιδί μου, Λευτέρη... Κι' εγώ σε συμπάθησα από τήν πρώτη στιγμή... Αυτό δε μού έχει ξανασημίσει με άρρωστο. Μπορώ να πάω, πώς κι' εγώ σ' αγαπώ, Λευτέρη, μα τού παιδί...

— Τού παιδί δεν παύει να είναι δικό σου παιδί, και αν παντρευτούμε, τότε θα γίνη και δικό μου παιδί...

— Λευτέρη!...

— Έπιασε τού χέρι της και τού φίλησε.

— Νόρα, πές μου σε παρακαλώ, πὸς δε θα φέρεις αντίρρσι;

— Λευτέρη... μουρμούρισε η Νόρα κι' έγειρε τού κεφάλι της εύτυχισμένη κοντά του.

Τα χείλη τούς ένώθησαν σ' ένα φιλή άρραβώνα, κι' η εύτυχια πλημμύρισε τὰ στήθη τούς.

— Και τώρα, Νόρα, να τὰ σχέδια μου. Ανοίξε εκείνο τού συρτάρι. Είναι μέσα τού συμβόλαιο τού οικοπέδου. Πάρε τού κι' έλα να συζητήσωμε, πὸς θέλεις να φτιάσωμε τού σπιτάκι μας!

Δάκρυα χαράς γλύστρησαν από τὰ μάτια της Νόρας. Ήταν η πιο εύτυχισμένη στιγμή της ζωής της!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Φτάνει η εποχή, που οι άμυγιγέ τουαλέττες σας θα χρειαστή να πάρουν πιά ανάλαφρη εμφάνισα. Οι μουσελίνες και τού δογκαντζά θα προσφέρουν τη συμβολή τούς γι' αυτά τὰ λουσατά φορέματα.

Τη μουσλίνα θα τη δοίμε σ' όλες τις ανοιχτόχρωμες αποχρώσεις της μόδας και κάποτε και σε ζωηρά χρώματα, ενώ τού δογκαντζά θα διατηρήσει την άσπλη λευκότητά του.

Εδὼ θα υπερισχύη η φλού γοαμμή.

Οι μουσελινένιες τουαλέττες θα σχηματίζουν τὰ κορσά τούς με απλά ντραπαριόματα ή με σούρες, τόσο γυφω στο ντεκολτέ, όσο και γύρω από τη μέση.

Τις φούστες θα τις βλέπωμε σουρωτές κι' αυτές με άφθονες πτυχές. Θα αποτελούνται όμως και από άλλεπάλληλες φούστες, κομμένες αν φόρμ, σε όμοιόμορφο μάκρος, ή και σε διάφορα μάκρη, ώστε να δίνουν την έντύπωσι τών βολών.

Πολύ πής μόδας, έξ' άλλου, θα είναι η προσθήκη «πανώ», που θα πέφτουν ελεύθερα, άλλοτε αρχίζοντας από τούς ώμους κι' άλλοτε περιοριζόμενα μόνο στη φούστα.

Θα δοίμε επίσης μεγάλους γιακάδες να πέφτουν σαν μία ανάλαφρη μπερτα, καλύπτοντας τούς ώμους. Η μόδα θέλει να στολίζωμε τόν ένα όμο με ένα μεγάλο μουσελινένο φιόγκο. Αντί φιόγκου, μπορούμε να χρησιμοποιήσωμε ένα μεγάλο άνθος, φτιαγμένο από τη μουσελίνα τού φορέματος.

Οι τουαλέττες από δογκαντζά ακολουθούν την ίδια κόνη, με τη διαφορά, ότι η γοαμμή τούς θα παρουσιάζεται πιά εδωξέ, λόγω της ποιότητος τού ύλικου, που διαφέρει από την μουσελίνα.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΥΠΟΙ ΝΤΕ . ΠΙΕΣ

Ο συνδυασμός φούστας και βέστας είναι ένας από τούς πρακτικώτερος για τού καλοκαιρι και συγχρόνως από τούς πιο μονότονους.

Η γοαμμή της φούστας θα είναι ίσια και στενή, αλλά και φαρδιά. Συνηθίζονται και τὰ δύο, με τη διαφορά πὸς στη δεύτερη περιέτωσι τού φάρδος περιορίζεται επάνω, με πολὺ στενές πιαστές πιέτες, σε άγισα μάκρη.

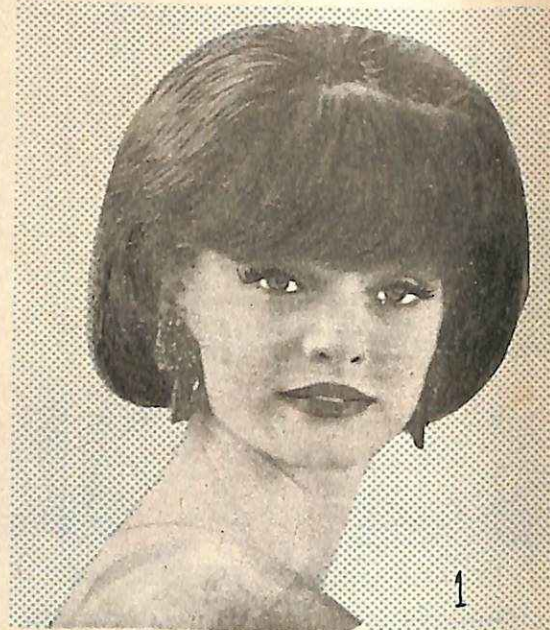
Τὸ αποτέλεσμα είναι, ότι, με αυτόν τόν τρόπο, πετυχαίνωμε ένα πολὺ όμορφο γοαγνίσμα της φούστας, που δίνει την έντύπωσι τών «νεοδύο».

Με μία τέτοια φούστα, ή βέστα ταιριάζει να είναι κοντή ως τη μέση, στον τύπο μολερό, μ' ένα εύθυγοραμμο κομπωμα μπροστά. Τὸ άνοιγμα τού λαιμού είναι στρογγυλό και συνοδεύεται με επίσης στρογγυλό μικρό γιακά. Τὰ μανίκια είναι τρουά-κάρο και στενεύουν πρὸς τὰ κάτω. Με τήν ίσια φούστα ή μόδα προτείνει μία χαριτωμένη κόνη βέστας: Σχηματίζει στούς ώμους κόνη κωνό, με τού πέσιμο τού κωνό στούς ώμους να σχηματίζει μανίκια. Έχει λαιμό άνετο στρογγυλό και δεν έχει γιακά. Τὸ κλεισμο είναι ελαφρά σταυρωτό, χωρίς όμως να κομπιώνη.

Μία στενή ζώνη δένει μπροστά και σγκρατεί τη βέστα κλειστή. Κι' ακόμα ένα σκέρσο: Τὸ κάτω άκρο της βέστας σχηματίζεται μακρότερο πίσω και πιά κοντὸ μπροστά.

Δοκίματε: Ντε-πιές με κοντή φαρδιά κάπως φούστα και βέστα. Δεξιά: Ντε-πιές με στενή φούστα.

ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΩΝΕΣ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Μιλήσαμε ήδη για τη ριχτή και άνετη γραμμή, που θα χαρακτηρίσει τα ελαφρά καλοκαιρινά επανωφόρια. Δεν είναι η μόνη, που θα επικρατήσει αυτή την περίοδο. Η μόδα, καθώς ξέρουμε, βλο αυτό τον τελευταίο καιρό, επιβάλλεται, με τις διαρκείς αντιθέσεις και αντιφάσεις, που μας παρουσιάζει και μας γίνεται έτσι ακόμη πιο έλκυστική.

Κοντά, λοιπόν, στα ριχτά επανωφόρια, με τη φανερό άνεση, μας παρουσιάζει και άλλα, που είναι μὲν άνετα στο σώμα, αλλά ακολουθούν μια ίσια γραμμή, που διακόπτεται με μια φαρδιά ζώνη.

Η ζώνη, καμωμένη από το ίδιο υφασμα του επανωφορίου, κοτονάντ ή άλλο, κλείνει με μια μεγάλη άγκυρα σε ορθογώνιο σχήμα. Ας σημειώσουμε πως αυτός ο τύπος στα επανωφόρια χαρακτηρίζεται από την έλλειψη κοιμωμάτος και η ζώνη μόνο είναι αυτή που κρατεί το επανωφόρι κλειστό.

Το άνοιγμα του λαμού είναι στρογγυλό και μπορεί να τελειώνει με δόραιο γιακά στον τύπο «δφισιέ».

Τα μανίκια εφαρμόζουν στους ώμους σε ριχτή γραμμή και ακολουθούν το μάκρος του σώματος. Μια δοξόγνια κοφτή τσέπη, με φαρδύ τελείωμα, στολίζει το επανωφόρι στο ένα πλάι επάνω.

ΤΟ ΣΚΕΡΤΣΟ ΤΗΣ ΤΟΡΣΑΝΤ

Ανάμεσα στα διάφορα γαρνιρίσματα, που προτείνει η μόδα, για να διακοπεί η μονοτονία της άπλης γραμμής, είναι το σκέοτο της τορσάντ. Πρόκειται δηλαδή για μια κοτσίδα, που σχηματίζεται από λωρίδες καμωμένες από το υφασμα του φορέματος, του ντε-πιές ή του επανωφορίου. Είναι ένα χαριτωμένο γαρνιρίσμα, π. χ. σ' ένα σύνολο φορέματος και βέστας, το μονοκόμματο φόρεμα, που δεν έχει ζώνη, ούτε μανίκια, στολίζεται με αυτή την τορσάντ κατά μήκος μόνο των πλαισίων ραφών.

Αντιθέτως, η βέστα είναι περισσότερο στολισμένη. Κοντή καθώς είναι, οά μπολερό και με τα τρουά-κάο μανίκια της σε κόνη κωμό, έχει μυτερό άνοιγμα λαμού χωρίς γιακά. Η τορσάντ εδώ στολίζει το κλείσιμο της βέστας με στρογγυλεμένες γωνίες προς τα επάνω, ενώ πίσω πάλι με στρογγυλεμένες γωνίες, καταλήγει στις πλάινες ραφές.

Το σύνολο προσλαμβάνει μια εξαιρετική κομψότητα με το πρωτότυπο αυτό στολισμα. Έξ άλλου, συμβαίνει συχνά να έχουμε και συνδυασμό χρωμάτων ή, μάλλον, αποχρώσεων. Η τορσάντ δηλαδή μπορεί να είναι σε ένα διάφορο τόνο από το σύνολο του φορέματος.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΙΣ ΦΟΥΝΤΕΣ

Οι φούστες, που προορίζονται να φοριστούν με μπλουζες και κακάες, εμφανίζονται κι αυτές σε διάφορες γραμμές. Έτσι, έχετε ποικιλία εκλογής.

Έχουμε την έντελως ίσια γραμμή, εϋθύγραμ-

Αριστερά: Ίδιότροπη φούστα και βέστα-μπολερό. Δεξιά: Καλοκαιρινό παντό με γιακά «δφισιέ».

1) Ίδιότροπο χτένισμα με αφέλειες. 2) Χτένισμα φλού. 3) Μεγάλος φιόγκος που συγκρατεί τα μαλλιά. 4) Η κορδέλλα συγκρατεί τα μπροστινά μαλλιά στην κορυφή του κεφαλιού.

μη από πάνω ως κάτω, με μια ραφή σε κάθε πλάι, ή με μια μόνο ραφή πίσω, όταν το ύφασμα σας είναι φαρδύ. Η πίσω ραφή σας επιτρέπει, όταν θέλετε να έχη η φούστα σας, παρ' όλη την εύθεια γραμμή της, κάποια άνεση, να προσθέσετε μια βαθιά έσωτερική πιέτα.

Το τελείωμα της φούστας στη μέση θα γίνεται με ζώνη παστή στην ίδια τη φούστα, ενώ μια ελαφροειδής σουρίτσα θα συγκεντρώνει στο σημείο αυτό το επί πλέον φάρδος.

Οι εϋθύγραμμες φούστες, έξ άλλου, προσλαμβάνουν μια δυη περισσότερο σπορτίβ, αν τις στολίζετε με έξωτερικά γαζιά. Έδώ θα επιδιώξετε να πέσουν οι δυο ραφές της φούστας ως έξής: ή μια μπροστά κι ή άλλη πίσω. Τόσο στο ένα μέρος, όσο και στο άλλο, εκατέρωθεν της ραφής, βάζουμε ένα έξωτερικό γαζί, που προσθέτει μια επί πλέον χάρι στη φούστα. Οι ελαφρές σουρές αντικαθίστανται εδώ με πένες, δηλαδή κάνουμε δυο πένες κάτω από τη ζώνη μπρος-πλάι και άλλες δυο πίσω.

Άλλ' άς δούμε πως παρουσιάζεται και η έδαξέ γραμμή:

Η μία άποψη είναι ή φούστα με τις τόσο μονάτες πιέτες, άλλοτε κορυφωτές, άλλοτε πλαγιαστές και άλλοτε πάλι και ελευθερες πιέτες. Βαθειές δηλαδή στο πιάσιμο της μέσης να έπεται άφισμένες χωρίς τσάκισμα, αλλά επιτρέποντας στη φούστα να έχη μια έντονη έδαξέ

γραμμή. Αυτή την έδαξέ γραμμή την πετυχαίνουμε επίσης με την κόνη κλός, που κι αυτή έχει τη χάρι της. Αυτή γίνεται με τέσσερα φύλλα, δυο μπροστά και δυο πίσω, στενά προς τα πάνω και φαρδύα προς τα κάτω. Θα προτιμήσουμε όστόσο το στένεμα των φύλλων άπάνω να είναι τόσο, ώστε, για να εφαρμόση ή φούστα στη μέση, να χρειάζονται και τέσσερες πένες, από μια στο κάθε φύλλο. Έτσι, ή φούστα έχει και στους γοφούς την άνεση, που χρειάζεται.

Αν όμως θέλετε να δώσετε στην κλός φούστα σας μια πιο σπορτίβ εμφάνιση, μπορείτε να στολίζετε και εδώ τις ραφές εκατέρωθεν με έξωτερικά γαζιά. Το ζήτημα της τσέπης είναι προαιρετικό. Κάθε είδος φούστας μπορεί να έχη ή να μην έχη τσέπες, κοφτές ή έξωτερικές.

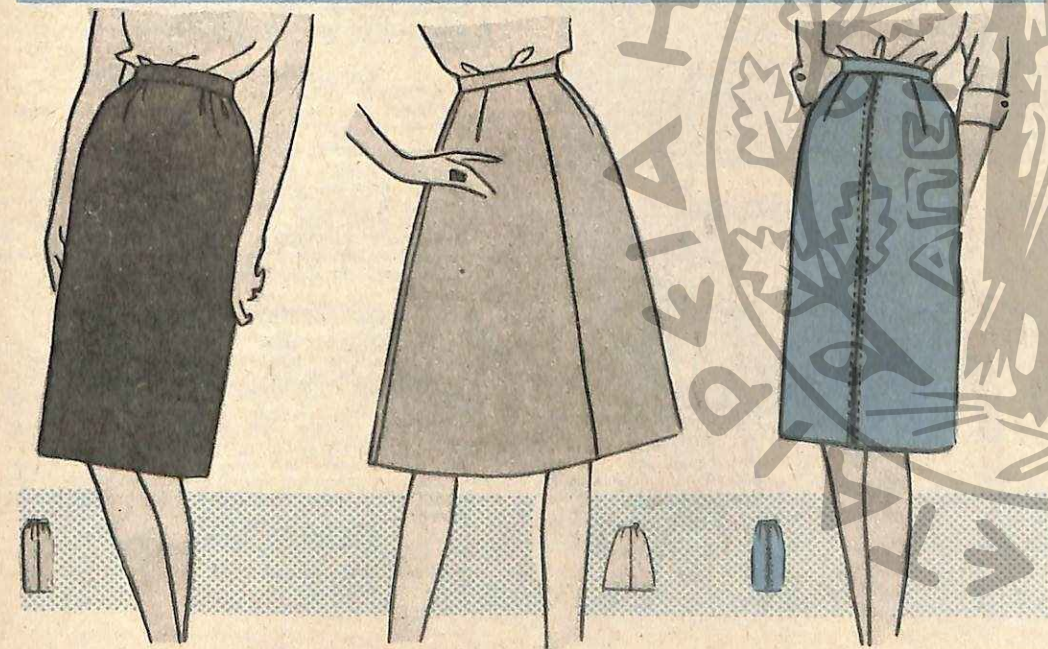
ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το καλοκαίρι είναι ή εποχή, που μας παρουσιάζει τη μεγαλύτερη ποικιλία στα χτενίσματα. Κι' αυτό γιατί, χωρίς να παραιτείται εντελώς το καπέλλο, παρουσιάζονται πολλές εκδοχές να εμφανίζονται χωρίς καπέλλο.

Ας δούμε, λοιπόν, τα χτενίσματα, που λαγάζει ή μόδα, με προσοχή όμως κάνετε την έπιλογή σας, γιατί όλα τα χτενίσματα δεν πάνε στην κάθε φυσιογνωμία.

Ένα ιδιότροπο μοντέρνο χτένισμα μας πα-

Αριστερά: Εϋθύγραμμη φούστα. Μέσον: Φούστα κλός. Δεξιά: Φούστα με έξω-τερικά γαζιά.

Ντε-πιές γαρνιρισμένο με τορσάντ.

Αριστερά: Ριχτό παιδικό επανωφόρι με ένα κομμάτι. **Δεξιά:** Σταμπάτο παιδικό φόρεμα με εφαρμοστό μπουστάκι.

χρόνια, δηλαδή περνάει ή κορδέλλα κάτω από τα μαλλιά, στον σβέρκο, έρχεται μπροστά και, δένοντας ένα πλούσιο φιώγκο κοντά στο μέτωπο, στρώνει τα μαλλιά τραβηγτά προς τα πίσω. Στα πλάγια, τα μαλλιά πέφτουν με τέτοιο τρόπο, ώστε να μένουν ακάλυπτα τ' αυτιά.

ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Για τις διακοπές θα χρησιμοποιήσουμε στο ντύσιμο των παιδιών μας τις όμορφες σταμπάτες κροτονάντ, που μας προσφέρονται σε τόσο ποιότητα και σε τόσο χαρωπά σχέδια.

Η μόδα εννοεί πολύ τα σταμπάτα με λευκά φόντα, όπου βλέπουμε σκόρπια πολύχρωμα μικρά μοτίβα. Παριστιάινουν λουλουδάκια, ζωαράκια και άλλα σχέδια.

Η εθαέ γραμμή στις φούστες θα συνδυάζεται άλλοτε με εφαρμοστά μπουστάκια, σε κοντάλλη γραμμή, άλλοτε με μπουστάκια άνετα ως την κανονική γραμμή της μέσης, όπου και θα σχηματίζεται ένα ελαφρό μπουφάν.

Ο στοργγγυλός λαιμός θα στολίζεται πάντα με το κατεβαστό μικρό γιακαδάκι και κοντά μανίκια θα συμπληρώνουν το παιδικό φόρεμα.

Της μόδας είναι επίσης να συμπληρώνεται το σταμπάτο φόρεμα της μικρής με μία μονόχρωμη ζώνη, που δένει πίσω μ' ένα φιώγκο.

ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

Τα φορέματα των μικρών μπορούν να έχουν, όπως και των μεγάλων, το συμπλήρωμά τους, ένα σχετικό δηλαδή επανωφόρι.

Με τα σταμπάτα φουστάνια θα προτιμήσετε να συνδυάσετε για την κορούλα σας ένα επανωφόρι από μονόχρωμο κροτονάντ, διαλέγοντας για χρώμα ένα από τα πιο έντονα του σταμπάτου.

Καλό είναι να διαλέξετε το χρώμα έτσι ώστε να ταιριάζει και με άλλα φορέματα των μικρών, λ. χ. μ' ένα δίχρωμο καρδεγάτο, μ' ένα πολύχρωμο ριγυτό, ή μ' ένα μονόχρωμο.

Τά καλοκαιρινά επανωφόρια των παιδιών είναι ριχτά και άνετα και κομψώνουν μ' ένα μόνο κομμάτι ψηλά τοποθετημένο στο λαιμό. Συμπληρώνονται με κατεβαστό γιακαδάκι.

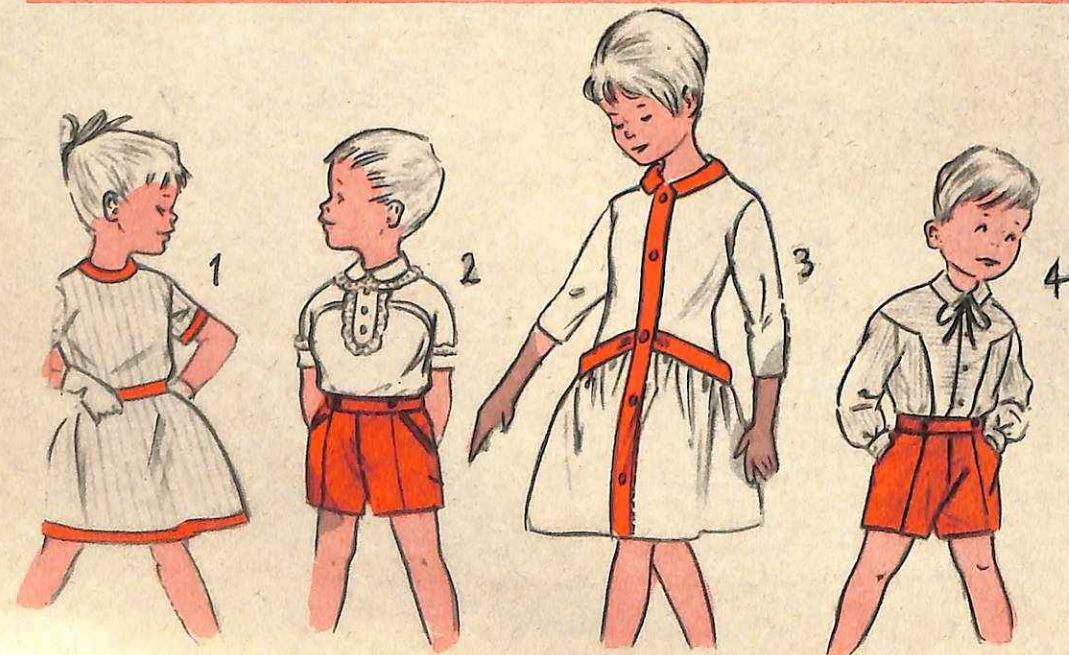
ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΗ ΚΟΨΗ

Είναι γνωστό πως η απλή γραμμή είναι πάντα η πιο ταιριαστή για τα παιδιά. Έν τούτοις, για ένα πιο λουσάτο φόρεμα, η μόδα συμβουλεύει να κάμετε εξαίρεση του κανόνος. Γι' αυτό σας παρουσιάζει αυτό το μοντελάκι:

Φόρεμα με μπουστάκι λίγο μακρόταλλο, ιδίως πίσω και στα πλάγια. Έχει ένδονεται η φούστα, σουρωτή, και κομψώνει από πάνω ως κάτω με τα κομμάτια σε μία φάσα. Μία άλλη φάσα, λοξή αυτή, μπαίνει στην ένωση φούστας και μπουστου, ενώ συγχρόνως γαρνίρει το φόρεμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Παιδικό φόρεμα από ριγωτή κροτονάντ. 2) Λουσάτη άγορίστικη μπλούζα. 3) Μακρόταλλο κοριτσίστικο φόρεμα. 4) Ριγωτή άγορίστικη μπλούζα με άμπεσάν.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οι διεσταλμένοι πόροι

Όλες οι γυναίκες ξέρουν ότι οι διεσταλμένοι πόροι άσχημίζουν και το πιο όμορφο πρόσωπο. Για να τους κάμετε να σφίξουν, θα χρησιμοποιήσετε την κατωτέρω λιστίον:

Αιθήρ	45 γραμ.
Οινόπνευμα	50 >
Τριανταφυλλόερο	50 >
Καμφορά	3 >
Βορικό οξύ	2 >
Εσάνς λαβάντας	3 σταγόν.

Η λιστίον αυτή θα καθαρίση τους πόρους από το λίπος που έχει συγκεντρωθεί στο έσωτερικό τους. Θα περάσετε κατόπιν το πρόσωπό σας με την ακόλουθη στυπτική λιστίον:

Βάμμα βεζόνης	2 γραμ.
Στυπτηρία	1 >
Οινόπνευμα	15 >
Βρασμένο νερό	80 >
Μαντάλ	0,50 >
Θειικός ψευδάργυρος	0,25 >

Οι κρέμες που θα χρησιμοποιήσετε δεν πρέπει να είναι λιπαρές. Προτιμήστε τις πομάδες με μαγιά μύρας.

Για τα μπιμπίκια

Αν δεν είναι εύκολο να τα βγάλετε, μπορείτε να λευκάμετε την κορυφή τους, χρησιμοποιώντας την κάτωθι αλοιφή:

Λαγολίνη	5 γραμ.
Βαζελίνη	10 >
Όληννούχοιο ύδαο 3%	20 >

Ετοιμάστε τα κάμετε να φαίνονται λιγότερο. Οι Αμερικανίδες, για να απαλλαγούν από τα μαύρα σπυράκια χρησιμοποιούν την ακόλουθη μέθοδο:

Τρίβουν μερικά αβγάκια βρώμης και τα αναμειγνύουν με χλιαρό νερό. Βάζουν κατόπιν αυγάκι τη ζύμη πάνω στα σπυράκια και την αφήνουν να στεγνώσει. Τρίβουν ύστερα το δέρμα τους με μία πετσέτα κάπως σκληρή. Τα σπυράκια τότε βγαίνουν, χωρίς να αφήνουν γουδίτσες πάνω στο δέρμα.

Το βερνίκι για τα νύχια

Τα βερνίκια για τα νύχια δεν περιέχουν βλαβερές ουσίες. Μπορεί, όμως, να εισάσσει αλλεργική σε κάποια από τις ουσίες από τις οποίες έχουν κατασκευαστεί. Στην περίπτωση αυτή, θα δοκιμάσετε μία άλλη μάρκα. Αν και η εμφάνισή τους αλλεργικά φαινόμενα (έκζεμα κλπ.), είναι καλύτερο να παραιτηθείτε από τα βερνίκια και να περιορισθείτε απλώς στο να γυαλίζετε τα νύχια σας με πολισσούάρ.

Η φλογισμένη επιδερμίδα

Η φλόγισα αυτή μπορεί να είναι παροδική ή να αποτελέσει το προμήνυμα μιας ροδόδους ακμής.

Στην πρώτη περίπτωση, θα βράσετε πεύκο λίτρο νερό με φύλλα από βελόνες πεύκου και κατόπιν θα εκθέσετε το πρόσωπό σας στον ατμό επί 10 λεπτών. Η φλόγισα εξαφανίζεται σιγά σιγά.

Αν πρόκειται για έναρξη ροδόδους ακμής, μπορείτε να την καταπολεμήσετε με βαρύτερες κομπρέσες με χλιαρό τάλιο. Σε βαρύτερες περιπτώσεις, πρέπει να συμβουλευθείτε το γιατρό σας, που θα σας υποδείξει την κατάλληλη θεραπεία.

Τα μελανιασμένα χέρια

Πρέπει προ πάντος να διορθώσετε τη γενική κυκλοφορία του αίματος.

Τοπικά θα κάμετε το εξής: Κάθε βράδυ, θα βουτάτε διαδοχικά τα χέρια σας επί 3 λεπτά πρώτα μέσα σε χλιαρό νερό, στο οποίο βυθίζετε και λίγη σκόνη μουστάρδας, κι ύστερα μέσα σε κρύο νερό. Αυτό θα το κάμετε κάμποσες φορές. Θα σκουπίζετε κατόπιν με προσοχή τα χέρια σας και θα τα περάσετε με μία θρεπτική κρέμα, που θα την αφήσετε όλη τη νύχτα.

Οι καλοί τρόποι

Ενώ οι φτωχοί, οι άνθρωποι καταπράς τάχα, γίνονται κομμάτια για να περιποιηθούν ένα επιπλέον, για να τους προσφέρουν ότι καλύτερο, για να νιώσουν το σπίτι τους σαν δικό του, πολλές κυρίες της «αριστοκρατίας» άκο του πολλές φορές της «αριστοκρατίας» περνώντας κάνουν τους ανθρώπους που δέχονται να αισθάνονται άμνηστια να καταλαβαίνουν τον εαυτό τους ξένο, προς το περιβάλλον. Θεωρούν περίττο να προσφέρουν ένα καφέ ή ένα λικέρ, αν ο επισκέπτης δεν είναι «της θέσεώς τους».

Αλλη άσυγχώρητη αγένεια των ιδίων, είναι ότι θεωρούν περίττο ή ταπεινωτικό να ανταλλάσσουν μία επίσκεψη σε μία οικογένεια κατώτερης τάξεως.

Συνταγματικό ατυνομικό μυστογραφία υπό Τζέιμς-Τζέιμς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τσέστερ Σκόντ είναι υποδύτης, βοηθός στο μεγάλο διαφημιστικό γραφείο του Ρότζερ Άρκεν, στο Πάμ Σίτυ της Καλιφορνίας. Μία μέρα, ο προϊστάμενός του σπάζει το πόδι του σ' ένα δυστύχημα και του αναθέτει να τον αντικαταστήσει προσωρινά, με την υπόσχεση ότι, αν τα καταφέρει καλά, θα τον κάνει συνεταίρο του με την προϋπόθεση πως θα καταθέσει 20 χιλιάδες δολάρια, που έχει από οικονομίες του. Εκείνος δέχεται μ' ένθουσιασμό. Στο σπίτι του Άρκεν, γνωρίζει τη γυναίκα του Λούσι, που είναι μία έμπρηστη κη όμορφη, και ξετρελαίνεται μαζί της, αλλά δεν τολμάει να της το πει. Κάνει όσoσo εκείνη το πρώτο θέμα, ζητώντας του να τη μάθει να σωφέρει, κρυφά απ' τον άντρα της. Βγαίνουν μαζί δύο φορές μαζί, κι η Λούσι, με την προκλητική συμπεριφορά της, ερεθίζει όλοένα περισσότερο τον Τσέστερ. Μία βραδυά, τον ζητάει να πάει να κάνουν μπάνιο σε μία έρημη άμμουδιά. Κι' εκεί ο Τσέστερ, μη αντέχοντας πιά, την αρπάζει στην άγκαλιά του. Αυτή όμως επαναστατεί, τον έριζει, πηδάει σ' αυτοκίνητο του και φεύγει μόνη της, όλοταξώς. Όταν ο Τσέστερ γυρίζει σπίτι του, άπογοιτευμένος, τη βρίσκει να τον περιμένει εκεί. Φαίνεται άναστατωμένη και του εξηγεί πως χτύπησε με τ' αυτοκίνητο κάποιον μοτοσυκλετιστή της Τροχαίας.

2ον Άφησα στο τραπέζι το πατήρι με το κονιάκ και καθίσα δίπλα της στο ντιβάνι.

— Μην κάνετε έτσι, της σύστησα. Ήρεμήστε και διηγηθείτε μου

τι άκριβώς συνέβη.

— Εσφίξε τις γραθίδες της και τις χτύπησε, τη μια με την άλλη.

— Καθώς φώναζε, δίπλα μου, τον χτύπησε το πλευρό του αυτοκινήτου... τραύλισε.

Κι' έβαλε τα κλάματα. Έκανα μια νευρική χειρονομία.

— Δεν κερδίζετε τίποτα κλαίγοντας, της είπα ξερά. Τι έγινε αφού τον χτύπησε;

— Άναστέναξε, άνατριχίασε κι άπάντησε:

— Δεν ξέρω. Δεν κότταξα... Έφυγα άμέσως...

— Τρέγατε πολύ;

— Να!

Την κότταξα για λίγο. Τέλος, σκυώθηκα και δήλωσα:

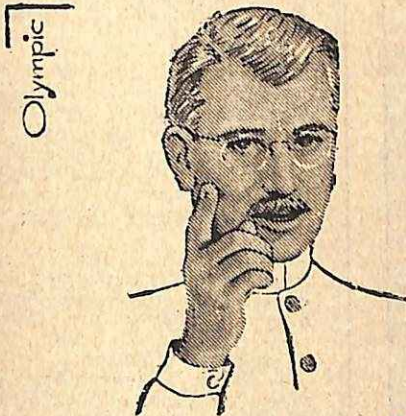
— Πάω να οίσει μία ματιά στ' αυτοκίνητο. Θα γυρίσω άμέσως.

Πήρα από ένα σφράγισ του γραφείου μου ένα ηλεκτροικό φανάρι. Βγαίνοντας απ' το δωμάτιο, την άκουσα να βογγάει έλαφρά. Και πάγωσε το αίμα μου...

Πήγα ως τ' αυτοκίνητο. Στο φως του φαναριού, είδα άμέσως πως ήταν δουλεμένο το άριστερό σπτερό. Έξέτασα τις ζημιές, με το φανάρι μου.

Ο άριστερός φάρος μου είχε σπάσει και το σπτερό είχε παραμορφωθεί τελείως. Τίποτα εξ άλλου ένα βαθύ άβανόνιστο αλάτι σ' όλο το μήκος της άριστεράς πόρτας.

Έκανα έπειτα το γύρο του αυτοκινήτου, ορίζοντας παντού το σφός του φαναριού. Ο ποιός τροχός ήταν κατακόκκινος απ' τα αίματα! Το θέαμα αυτό μου άνακάτενε το στομάχι και μου πάγωσε το αίμα.

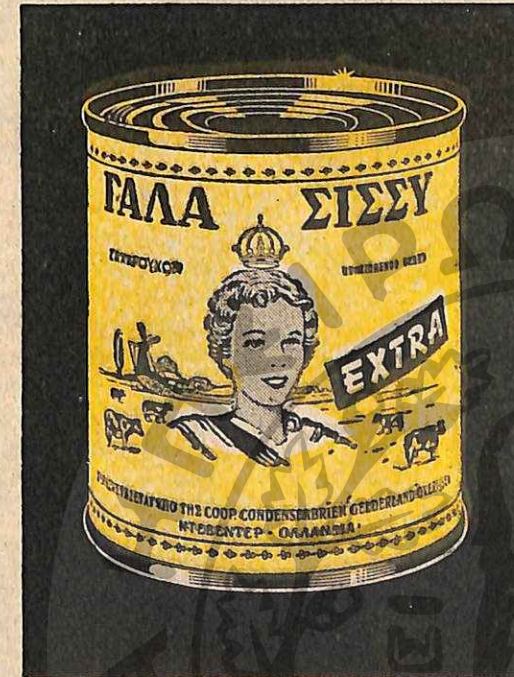

ο γιατρός προσάζει:

Για την κανονική άνάπτυξη του παιδιού χρειάζονται θιταμίνες Α, C, D, Ριμποφλαβίνη, Θειαμίνη, Φωσφόρος, Κάσιουμ και μεταλλικά συστατικά. Είναι άπαραίτητα!

ΣΙΣΣΥ EXTRA

Τα Όλλανδικά έργαστάσια ΣΙΣΣΥ προηγουται πάντοτε σε έπιστημονικές μελετήσεις και τελετοποιήσεις.

Ένα χρυσό κουτί γάλα ΣΙΣΣΥ EXTRA, δεν είναι μόνον κουτί+γάλα+ζάχαρι.

Το ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι εμπλουτισμένο με όλες τις θιταμίνες και τα συστατικά που όρίζει η σύγχρονη έπιστήμη.

Το ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι γάλα θιταμινούχο.

Το ΣΙΣΣΥ ΕΒΑΠΟΡΕ, πρώτον των ιδίων έργαστασιών, είναι πλούσιο σε θιταμίνες και έγγυημένο από κάθε πλευρά. Ένδεικνυται για κάθε ηλικία και χρήση.

το ρολόι τοῦ ταμῆλ. Ἦταν μεσά-
νυχτα πρὸς 10'. Κι' εἶχαμε ἀκόμα
4 χιλιόμετρα δρόμο, γιὰ νὰ φτά-
σουμε στὴ δόξα «Εὐτυχία».

Ξαφνικά, τ' αὐτοκίνητο πού πη-
γαίναμ μπροστά, σταμάτησαν.
Ἐκείνα κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Κι' εἶμαι
μὲ τὰ δαχτυλίδια σφιγμένα σπασμο-
δικὰ πάνω στὸ δόλυ, προσπαθών-
τας νὰ τρυπήσω μὲ τὰ μάτια μου
τὸ σκοτάδι καὶ μὴ βλέποντας τί-
ποτ' ἄλλο ἢ τὰ κόκκινα φῶτα
τῶν αὐτοκινήτων, πού ἀποτελοῦσαν
μιά ἀτέλειωτη κινήσι σειρά.

Ἦταν 12 καὶ 10' ἀκριβῶς.
Κατέβηκα κι' ἀνοίξα τὴν ἄλλη
πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὅθι ὅσες περιμένον στὸ σπίτι
μου, αὐριο τὸ πρῶτο, σὶ 10, εἶπα.

Ἦ ἡ Λούση κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτο-
κίνητο σιγά-σιγά, σάν νάταν μολυ-
βένια τὰ πόδια της.

— Φοβάμαι, Τσές! δόγγησε. Μὲ
ζητούσανε.

— Σὰς τὸ ξαναλέω πὼς ζητού-
σανε τ' αὐτοκίνητο. Πηγαίνετε τώ-
ρα νὰ πλαγιάσετε καὶ μὴν τὸ σκέ-
πτεσθε πιά! Δὲ μποροῦνε νὰ κά-
νουμε τίποτα, ποῖν ἀπὸ αὐριο.

— Μὰ ἐξελέγγανε ὅλα τ' αὐτο-
κίνητα! Τὸ εἶπε ὁ πόλις... Εἶ-
ναι σοβαρό, Τσές!... Δὲ νομίζετε
πὼς εἶμαι προτιμώτερο νὰ τὰ πῶ
ὅλα στὸ Ρότσε;

Ἀνάσασε βαθειά καὶ προσπάθη-
σε νὰ μὴ δυναμώσω τὴ φωνή μου,
καθὼς ἀπαντοῦσα:

— Ὅχι, δὲ μπορεῖ νὰ σὰς προσ-
φέρῃ καμμιὰ βοήθεια. Ἐγὼ μονά-

— Μὲ ζητοῦσανε... δὲν εἶν' ἔ-
τσι, Τσές! μονομύθισσε τρέποντας
ἡ Λούση.

— Ζητούσανε τ' αὐτοκίνητο. Ἀλ-
λὰ δὲν τὸ βρῆκα.

— Ποῦ τόχετε;

— Κάπου, πού δὲ μποροῦνε νὰ
τὸ ξερωτοῦσαν. Ἀκούστε με τώ-
ρα! Συγκρατήστε τὰ νεῦρα σας,
ἡμεῖς...

Φτάνανε στὴ διασταύρωση τοῦ
Πάυλ Μπουλβαρτ. Σὲ λίγα λε-
πτά, σταμάτησε μπροστὰ στὴν
καγκελλόπορτα τῆς «Εὐτυχίας».

Ἦταν 12 καὶ 10' ἀκριβῶς.

Κατέβηκα κι' ἀνοίξα τὴν ἄλλη
πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὅθι ὅσες περιμένον στὸ σπίτι
μου, αὐριο τὸ πρῶτο, σὶ 10, εἶπα.

Ἦ ἡ Λούση κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτο-
κίνητο σιγά-σιγά, σάν νάταν μολυ-
βένια τὰ πόδια της.

— Φοβάμαι, Τσές! δόγγησε. Μὲ
ζητούσανε.

— Σὰς τὸ ξαναλέω πὼς ζητού-
σανε τ' αὐτοκίνητο. Πηγαίνετε τώ-
ρα νὰ πλαγιάσετε καὶ μὴν τὸ σκέ-
πτεσθε πιά! Δὲ μποροῦνε νὰ κά-
νουμε τίποτα, ποῖν ἀπὸ αὐριο.

— Μὰ ἐξελέγγανε ὅλα τ' αὐτο-
κίνητα! Τὸ εἶπε ὁ πόλις... Εἶ-
ναι σοβαρό, Τσές!... Δὲ νομίζετε
πὼς εἶμαι προτιμώτερο νὰ τὰ πῶ
ὅλα στὸ Ρότσε;

Ἀνάσασε βαθειά καὶ προσπάθη-
σε νὰ μὴ δυναμώσω τὴ φωνή μου,
καθὼς ἀπαντοῦσα:

— Ὅχι, δὲ μπορεῖ νὰ σὰς προσ-
φέρῃ καμμιὰ βοήθεια. Ἐγὼ μονά-

κα μπορῶ νὰ κάνω κάτι. Πρέπει
νὰ μοῦστε ἐπιστοσύνη.

— Μὰ δὲν ἀνέχομαι τὴν ἰδέα
πὼς θὰ πάω φυλακή!

— Δὲν πρόκειται νὰ πάτε. Μὴν
κάνετε ἔτσι! Ἦσανάστε. Αὐριο θὰ
τὰ ξαναποῦμε.

Φάνηκε νὰ κάνει μιὰ προσπά-
θεια γιὰ νὰ ἡρεμησῇ.

— Καλὰ, ἀπάντησε. Θὰ περιμέ-
νω ὡς αὐριο, ἀφοῦ τὸ θέλετε. Μὰ,
ἀν κρίνετε σέις πὼς δὲ γίνεται τί-
ποτα, θ' ἀναγκασθῶ νὰ μιλήσω στὸ
Ρότσε.

— Κάτι θὰ γίνῃ! Πηγαίνετε νὰ
πλαγιάσετε κι' ἀρίστε σὲ μένα τὴ
φροντίδα.

Μὲ ζήτησε στὰ μάτια. Ἦταν
στοράφικε καὶ προχώρησε διασταχι-
κά πρὸς τὸ σπίτι.

Τὴν παρακολούθησα μὲ τὰ μά-
τια, ὥσπιν γάργαρε. Ἀνέβηκα ἔ-
πειτα στὴν Πόντια καὶ γύρισα
στὴν πόρτα.

Ὅσιν ὥρα ὁδηγοῦσα, ἐνοιῶθα
τὸ φόβο νὰ μοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Τ' ἄλλο πρῶτο, ὅταν ἔφτασαν οἱ
10 παρὰ 10' ἦμουν τόσο ἐννευ-
σμένος, ὥστε ἔκμα καὶ πού δὲν
εἶχα ἔξαγκάνει ποτέ; Ἦταν δὲν
διπλὰ οὐσιν, τὸνα πάνω στ' ἄλλο,
γιὰ νὰ προσπαθῶ νὰ ἡσυχάσω
καὶ νὰ διώξω τὸν τρόμο πού μ' ἔ-
τρωγε ὅλη νύχτα.

Δὲν εἶχα κλειστὸ μάτι καθόλου.

Κι' ἂν τὶς 7 τὸ πρῶτο, εἶχα ἀρ-
χίσαι νὰ κόβω βόλτες μέσα στὸ οἶ-
τι, περιμένοντας νὰ φτάσῃ ὁ ἐξη-
μεριόπολης.

Δὲν ἔφευγα γιὰ ποῖο λόγο, ἦθε
πῶς ἀρὰ τὶς ἄλλες μέ-
ρες; κατὰ τὶς 8½. Τὴ στιγμή ποῖ-
παίνα τις ἐφημερίδες, πού εἶχε ἀ-
ρίσει μπροστὰ στὴν πόρτα μου,
παρουσιάστηκε ὁ Τόλ, ὁ Φιλίππινος
ὑπὸ ῥέτης μου.

Δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεση νὰ δια-
βάσω μπροστὰ τὸν τίς ἐφημερί-
δες. Τὸν διέταξα λοιπὸν νὰ πλύνῃ
ὅτι εἶχα μεταχειριστῇ γιὰ τὸ πρῶ-
το μὲν πρόγραμμα καὶ νὰ φύγῃ.

— Δὲ θὰ πάω σήμερα στὸ γρα-
φεῖο, Τόλ, τοῦ εἶπα.

Μὲ ζήτησε μ' ἀνησυχία

— Εἰσάστε ἀρρωστος, κύριε; μὲ
ρώτησε.

— Ὅχι, ἔχω ἄδεια γιὰ τὸ
Σαββατοκύριακο.

Οἱ ἐφημερίδες μοῦ καίγανε τὰ
γέφια! Μὰ δὲ μποροῦσα ἀκόμα νὰ
τὶς ἀνοίξω...

— Μοῦ φαίνεται ἀδιάθετος, δὴ-
λωσὲ ὁ Τόλ, χωρίς νὰ μ' ἀφίσ-
σῃ τὰ μάτια του.

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρει πὼς σοῦ
φαίνεται, γυνίκα. Σειπερόθερε
γυνίκα μὲ τὰ πατζὰ καὶ φίνε.

Εἶπα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ κοιμηθῶ,
νὰ μὴ οἶσιν μιὰ ματιά τις ἐφημε-
ρίδες. Ὁ Τόλ ἦταν πρὸς ποῖον.

Καὶ δὲν ἐννοοῦσα νὰ τὸν ἀρίσω
νὰ ὑποπτευθῇ πὼς καὶ δὲν ἤγνα-
νε καλὰ.

— Σκόπενα νὰ σιγνοῖσω σήμε-
ρα ὅλη τὴν νύχτα, μοῦ εἶπε. Ἐ-
χει ἀνάγκη... Ἔννοια σας, δὲ θὰ
σὰς ἐνοχλήσω.

Προσπάθησα νὰ μιλήσω ἥρεμα:

— Μπορεῖ νὰ περιμένῃ ἡ νύχτα
ὡς τὴ Δευτέρα. Θέλω νὰ μείνω
μονάχος, ἀφεντικὸ στὸ σπίτι μου.
Δὲ μοῦ τυχάνει συχνὰ νάχω ἄ-
δεια.

Ἀνασάκωσε τοὺς ὤμους του.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Ὅπως
θέλετε... εἶπε.

Καθὼς πηγαίνα στὴν βεράντα,
μοῦ φώναξε ξαφνικά:

— Ἀ, κύριε! Μοῦ δίνετε τὸ
κλειδί τοῦ γκαράζ;

Ἦ καρδιά μου χοροπήδησε μέσα
στὸ στήθος μου. Ὅθι ἡ Λούση
νὰ μᾶς, σίγουρα, τί γύνει ἐκεῖ ἡ
Πόντια καὶ ποῖν βρισκόταν ἡ Καν-
τίλλα! Τ' αὐτοκίνητο μου ἦταν
μιά ἀπὸ τις μεγάλες του ἀγάπες.

Τόλανε, τὸ περιποιότανε, τὸ δια-
τηροῦσε πάντα καινούριο.

— Τί τὸ θέλεις, τὸ κλειδί; τὸν
ρώτησα.

— Εἶναι μαζεμένα ἐκεῖ κάτω
καὶ ἔσκαρνα. Θέλω νὰ τὰ
πάρω. Μοῦ ὑποσχέθηκε ἡ ἀδελφὴ
μου νὰ τὰ πλύνῃ.

— Ἀσε με ἥσυχο, γιὰ τὸ Θεό!
Τὰ παίρνεις ἄλλη φορὰ. Θέλω νὰ
διαβάσω τώρα τις ἐφημερίδες.

Κάθησα στὴν βεράντα καὶ δὲν
κοιμήθηκα ποῖν τὸν ἀκούσω νὰ
μπαῖν στὴν κούκλα. Τότε μονάχα
ἀνοίξα τις ἐφημερίδες, μὲ χέρι
πού ἔτρεψε.

Ἦ εἶδησι δημοσιεύματα στὴν
πρῶτη σελίδα, μὲ χοντροὺς τί-
τλους, πέρα ὡς πέρα.

Οἱ ἐφημερίδες τὸ χαρακτηρίζαν
σάν ἀπίστω ἐγκλημα. Ποτέ ἄλλο-
τε δὲν εἶχε δεῖξαι ἕνας σφερό τέ-
τοια βαρβαρότητα καὶ ἀπανθρω-
πιά!

Τὸ θῆμα ἦταν ἕνας πόλις μὲ
ποτιστικὴς, ὀνοματὶ Ὁ Μπα-
ϊαν. Κατὰ τὴ γενικὴ γνώμη, τὸν
ἐξιμώσαν πολλοὶ οἱ προϊστάμενοί
του μ' ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ μὲ
μιὰ τραγοιδίστρια τοῦ καμπαρέ,
καλοῖα Ντολорὲς Λεῖν.

Μὰ δὲ μ' ἀνησυχίαν τόσο τὰ
ποτιστικὰ σχόλια τῶν δημοσιο-
φῶν, ὅσο οἱ ἀνακρινόμενες τῆς Ἀ-
στynomίας. Πραγματικά, ὁ ἀστύν-
μος Τζὼν Σούλβαν εἶχε δηλώσει
κατηγορηματικά ὅτι κανεὶς ἀπ'
τοὺς ἄντρες τὸν δὲ θὰ ἡσυχάσε,
ποῖν συλλήβδην ὁ ἀσυνειδήτος σα-

φὲρ πού εἶχε σκοτώσει τὸ συν-
ἀδελφό του. Κι' ἀφοῦ ἐξέμνησε
τὰ ἐπαγγελματικά γαρσιματα τοῦ
θύματος, εἶχε προσθέσει:

«Δὲν πρόκειται γιὰ κοινὸν δυστύ-
χημα, ἀλλὰ γιὰ ἐγκλημα! Ἐγὼ
συνεῖν καὶ ἄλλοτε νὰ βροῦνε τὸ θά-
νατο ἀπὸ αὐτοκτονιστικὰ δυστυχή-
ματα διάφοροι ἀστυνομικοί. Κάθε
φορὰ ὅμως, οἱ σφερό εἶχαν ἀνα-
λάβει τὴν εὐθύνη. Δὲν τῶχαν ἀν-
σεί... Ὁ τῶρινος, μὲ τὴ συμπερι-
φορὰ του, συγκαταλέγεται μετα-
ξὺ τῶν δολοφόνων. Πρέπει λοι-
πὸν ν' ἀνακαλῶθῃ καὶ νὰ τιμωρη-
θῇ παραδειγματικά.»

Δὲ θὰ μὰς ἐξέφυγῃ! Ἐξέμνη
ὅτι τ' αὐτοκίνητο τοῦ ἔπαθε σοβα-
ρὲ ἔμνη. Ὅθι ἔξετάσουμε ὅλα
τ' αὐτοκίνητα τῆς περιφέρειας
μας. Καὶ θὰ δώσουμε στὸν κάθε ἰ-
διοκτῆτῃ ἕνα πιστοποιητικὸ ἐλέγ-
χου, γιὰ νὰ μπορῇ πιά νὰ κινησο-
ρήσῃ ἐλεύθερα. Ὅσοι ὁδηγοὶ πά-
θανε ἔμνη, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ
δυστύχημα, ἀφελὸν νὰ τὸ ἀναμέ-
νουν στὴν ἀστυνομία, ἀν δὲ θέ-
λουν νὰ βροῦνε τὸ μπλεζὶ τους. Καὶ
θὰ ποῦναι, φυσικά, νὰ ἐξηγήσουν
λεπτομερῶς στοὺς ἄνδρες μου πὼς
πινέβῃ ἡ ἔμνη. Ἀν κάποιος δὲν
εἶναι σὲ ῥῆμα ν' ἀπαντήσῃ θὰ τὸν
ἀναχωρῶ ἐνῶ ὁ ἴδιος. Κι' ἄλλοι-
διον τὸν ἀν δὲ μὴ πινέβῃ νὰ μὴ
δύσῃ ἱκανοποιητικὴ ἐξηγήσι.

»Ὅλοι οἱ δόμοι εἶναι φραγιμέ-
νοι. Κανένα αὐτοκίνητο δὲ μπο-
ρεῖ νὰ βγῇ ἀπ' τὴν πόλιν, χωρίς
ἐλέγχο. Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ δολο-
φόνος πιστῆκε στὴν παγίδα.

Κάπου ἔχει κομμένο τ' αὐτοκίνητο
του. Δὲ μὰς μὲνει παρὰ νὰ τὸ
βροῦμε. Κι' ὅταν τὸ ἀνακαλύρω-
με, θὰ μάθουμε τότε τὸν ἰδιοκτῆ-
τῃ τὸν ποῖο κακὸ παίγνιο εἶναι νὰ
σκοτῶνῃ ἕνα ἀστυνομικὸ καὶ ὑπε-
ρα νὰ τὸ σκάψῃ.

Ἔτσι, σὶς 10 παρὰ 10', ὅταν
κατώρθωσα πιά νὰ ξεφορτωθῶ τὸν
Τόλ καὶ ξανασκέφθῃκα αὐτὰ πού
εἶχα διαβάσει στίς ἐφημερίδες, αἰ-
σθάνθηκα τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη
νὰ πῶ δύο διπλὰ οἶσιν.

Μοῦ φάνηκεν τελείως ἀπίθανο
νὰ μπορέσῃ ἡ Ἀστυνομία νὰ ἐξε-
τάσῃ ὅλα τ' αὐτοκίνητα τῆς πόλε-
ως. Ὅθι ἦταν ἕνας ἄθλος τεραστί-
ος. Δὲν τὸ πιστεύω καθόλου... ὡς
τὴ στιγμή πού θυμήθηκα πὼς, γιὰ
νὰ βρῇ τὸ ὅλο ἐνός ἐγκλήματος,
εἶχε πρᾶσι κάποτε σ' ἄλλαν ἐξαι-
ρέτως τὰ δοχεῖα τῶν σκαφιδίων!

Τὸ εἶχε ἀνακαλῶθῃ ἐπὶ τέλους, ἔ-
πειτα ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν ὑπο-
μονετικῆς ἐρευνῆς.

Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς θάταν
ἐπικίνδυνο νὰ ὑποτιμῶν τὸ Σούλ-
βαν. Ἀν σκεπτόταν ἀληθινὰ ὅτι
ἔλεγε καὶ ἂν δὲν ἦταν ἄλλοι φαν-
τασμοί ἐκ μέρους του, γιὰ νὰ
κάνῃ ἐντίκωσι στοὺς δημοσιογρά-
φους, θὰ μποροῦσε πραγματικά νὰ
ἐπιβεβαιώσῃ ὅλα τ' αὐτοκίνητα, ἔ-
στω κι' ἂν γοργάζονταν ὁδομαδὲς
ὁλόκληρες γι' αὐτὸ.

Σὶς 10, πῆγα καὶ στάθηκα
κοντὰ στὴν πόρτα, περιμένοντας νὰ
φτάσῃ ἡ Λούση. Δὲν εἶχα ἀποκλεί-
σει τὴν περίπτωση νὰ τὰ διηγηθῶ
ὅλα στὴν Ἀστυνομία. Ἦταν, ἀν
ἀνακάλυπταν ποτὲ τὴν Καντίλλα,
θαῖορε ν' ἀναλάβω προσωπικά
τὴν εὐθύνη τοῦ δυστυχήματος.

Τὴν τελευταία αὐτὴ ἀποφασὶ δὲ
μοῦ τὴν εἶχαν ὑπαγορεύει ἀποκλει-
στικά τὰ αἰσθηματά μου γιὰ τὴ
Λούση. Ἦταν φανερό πὼς δὲ μπο-
ροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Δὲν ὑπῆρχε
λόγος νὰ μπλεχτοῦμε καὶ οἱ δύο.

Ἀλλ' ὅμως, θεωροῦσα πὼς ἦμουν
ὁ κριὸς ὑπεύθυνος. Ἀν δὲν ἔχανα
τὰ μυαλά μου καὶ δὲ φερόμουν
ἀπαίσια, δὲ θάρρενε ἔτσι ἡ Λού-
ση, μονάχη τὸν σὸν βόλιν.

Ἀν ἄφρα νὰ ἐνοχοποιήθῃ ἐκεῖ-
νη μονάχα, θὰ φανερωθῇ ἡ ἀ-
λήθεια καὶ ὅχι μόνον θάχανα τὴ θέ-
σι μου, ἀλλὰ καὶ θὰ καταδικάζο-
μουν τελικά καὶ ἐγὼ, ὡς συνένο-
χος. Ἐνῶ, ἂν κατώρθωνα νὰ ἐμ-

ποδίσω τὴν ἀγάμει τῆς Λούσης
στὴν ὑπόθεσι ἐκείνη καὶ εἶχα τὴν
τύχη νὰ ξεπερθεθῶ μὲ μιὰ ἐλα-
φρὰ καταδίξι, θὰ μὲ ξαναπαίρνε
ἴσως ὁ «Αἴτεξεν στὴ δουλειά του,
ὅταν θάβγαζα ἀπ' τὴ φυλακή».

Στριφογύρισα ἀκόμα στὸ μυαλό
μου ὅλες ἀπὲς τις σκέψεις, ὅταν
ἔφτασε ἡ Λούση. Ἐβλεπα τὸ ποδή-
λατό της στὸ γκαράζ καὶ τὴν ἐπὶ-
γὰ στὸ λήβινγκ-ροῦμ.

— Διαβάσατε τις ἐφημερίδες;
τὴ ρώτησα. Ἐναγκαλιόνα τὴν
πόρτα.

— Ναι. Τῶλεγε καὶ τὸ ραδιόφω-
νο, σήμερα τὸ πρῶτο. Τ' ἀκούσατε;

— Τὸ ραδιόφωνο; Ὅχι, δὲν τὸ
σκέφτηκα. Τί ἔλεγε;

— Ζητοῦσαν πληροφορίες, μοῦ
εἶπε διασταχτικά ἡ Λούση. Θέλουν
νὰ παρουσιάσουν στὴν Ἀστυνο-
μία ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἰδῇ γτες τὸ
βράδυ ἕνα χτυπημένο αὐτοκίνητο.

Ζητᾶνε ἐπίσης ἀπ' ὅλα τὰ συνε-
ργεῖα νὰ ἀναφέρουν ἀμέσως αὐ-
τοὺς πού θὰ τοὺς πᾶνε ἕνα τέτοιο
αὐτοκίνητο γιὰ ἐπισκευή...

Στεκόταν ὀρθὰ, κυττάζοντάς με
στὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό της ἦταν
κατάχλωμο καὶ κοροσμένο. Ἐ-
φινικά ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ
ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὤ-
μο μου.

— Ὁ, Τσές, φοβάμαι! μονο-
μύθισσε Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ μὲ
βροῦνε... Τί νὰ κάνω;

Τὴν ἔσπασε στὸ στήθος μου.
— Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, τὴν κα-
θησάχα. Τὰ σκέφτηκα. Δὲν ἔ-
παρε λόγος νὰ ξετρελλανέσθε ἔ-
τσι. Ἀρίστε ἐμένα νὰ κάνω ὅτι
πρέπει. Μὴν ἀνησυχῆτε!

Ἀποτραβήχτηκε λίγο καὶ μὲ
κίτταξε, μὲ ἑλωμένα φρύδια.

— Πὼς μπορεῖτε νὰ τὸ λέτε,
αὐτὸ. Τί ἐννοεῖτε;

Φοροῦσε ἕνα κίτρινο σεμιζι μὲ
ἀνοιχτὸ γαμὰ καὶ ἕνα ἐφαρμοστό
πανταλόνι ἀνοιχτοπόρσινο. Ἀκόμα
καὶ στίς κροσίδες ἐκείνες στιγμές,
τὴν εὐόισμα δημοσφ. λατρωστικῇ...

— Καθῆσατε... τῆς εἶπα, πηγαί-
νοντάς τιν ὡς τὸ ντιβάνι.

Ἦταν ὅσοι. Κάθησα καὶ ἐγὼ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκτε-
θεθῇ καὶ οἱ δύο, σ' αὐτὴ τὴν ἰστο-
ρία, τῆς εἶπα. Ἀν βροῦνε τ' αὐ-
τοκίνητο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ ὅλη τὴν
εὐθύνη.

Ἦταν ὅσοι. Κάθησα καὶ ἐγὼ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκτε-
θεθῇ καὶ οἱ δύο, σ' αὐτὴ τὴν ἰστο-
ρία, τῆς εἶπα. Ἀν βροῦνε τ' αὐ-
τοκίνητο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ ὅλη τὴν
εὐθύνη.

Ἦταν ὅσοι. Κάθησα καὶ ἐγὼ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκτε-
θεθῇ καὶ οἱ δύο, σ' αὐτὴ τὴν ἰστο-
ρία, τῆς εἶπα. Ἀν βροῦνε τ' αὐ-
τοκίνητο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ ὅλη τὴν
εὐθύνη.

Ἦταν ὅσοι. Κάθησα καὶ ἐγὼ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκτε-
θεθῇ καὶ οἱ δύο, σ' αὐτὴ τὴν ἰστο-
ρία, τῆς εἶπα. Ἀν βροῦνε τ' αὐ-
τοκίνητο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ ὅλη τὴν
εὐθύνη.

Ἦταν ὅσοι. Κάθησα καὶ ἐγὼ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκτε-
θεθῇ καὶ οἱ δύο, σ' αὐτὴ τὴν ἰστο-
ρία, τῆς εἶπα. Ἀν βροῦνε τ' αὐ-
τοκίνητο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ ὅλη τὴν
εὐθύνη.

Ἦταν ὅσοι. Κάθησα καὶ ἐγὼ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκτε-
θεθῇ καὶ οἱ δύο, σ' αὐτὴ τὴν ἰστο-
ρία, τῆς εἶπα. Ἀν βροῦνε τ' αὐ-
τοκίνητο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ ὅλη τὴν
εὐθύνη.

Ἦταν ὅσοι. Κάθησα καὶ ἐγὼ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκτε-
θεθῇ καὶ οἱ δύο, σ' αὐτὴ τὴν ἰστο-
ρία, τῆς εἶπα. Ἀν βροῦνε τ' αὐ-
τοκίνητο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ ὅλη τὴν
εὐθύνη.

Ἦταν ὅσοι. Κάθησα καὶ ἐγὼ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκτε-
θεθῇ καὶ οἱ δύο, σ' αὐτὴ τὴν ἰστο-
ρία, τῆς εἶπα. Ἀν βροῦνε τ' αὐ-
τοκίνητο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ ὅλη τὴν
εὐθύνη.

Ἦταν ὅσοι. Κάθησα καὶ ἐγὼ σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λό

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΛΕΠΟΥ

ΕΝΑ από τα πιο ταιριαστά και μονιασμένα ανδρόγυνα του κόσμου—ο κύριος και η κυρία 'Αλεπού—δεν τα πήγαινε καλά, τώρα τελευταία. Τρώγονταν μεταξύ τους, έπειδή δεν εύρισκαν να φάνε τίποτ' άλλο, πιά νοστιμίο και όρεπτικό.

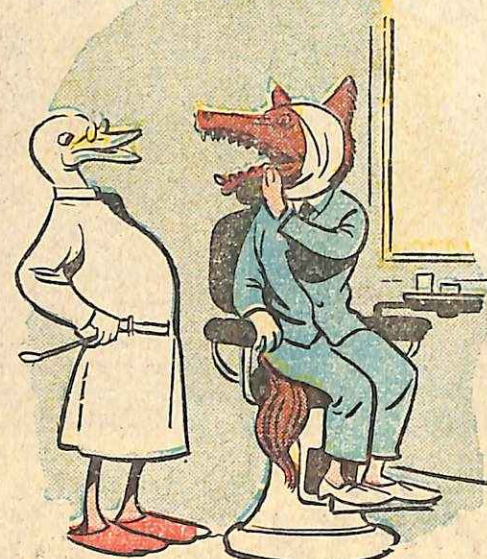
—Γέραςες, καυμένη άνδρα! Έλεγε με παράπονο η κυρία 'Αλεπού. Δεν κοβεί πια το μυαλό σου...

—Νέα σε γνώρισα και σ' έλεγα από τότε γρήγορα 'Αλεπού, ψιθύριζε ο κύριος 'Αλεπούς. Ανέκαθεν σε θαύμαζα για την εξυπνάδα σου, τη σβελλάδα σου... Άρχισες, όμως, να ξαναμωραίνεσαι. Πού τα παλιά τα χρόνια, όταν σαλταρίζες στα κοτέσια...

—'Η αλήθεια είναι, πώς γεράσαμε και οι δύο, συμφωνούσε η κυρία 'Αλεπού. 'Όσο, έχω γερά ακόμη όλα μου τα δόντια...

—Αι, αϊ, αϊ! ούρλιαζε ο κύριος 'Αλεπούς. Μή μου μιλάς για δόντια! Έχω ένα, χαλασμένο, που με τρελλώνει στον πόνο.

Κι' έφεταν να κοιμηθούν, βλέποντας στον ύπνο τους κότες και κοτόπουλα.

Ο κύριος 'Αλεπούς ξάπλωσε στην πολυθρόνα και άνοιξε τη στοματάρα του...

κάνη ούτε βήμα, έξω από το σπίτι. Και ούτε ξέρω τα κατατόπια του σπιτιού...

—'Αφού είναι έτσι, δέ γίνεται τίποτα! φώναζε νευρασμένη η κυρία 'Αλεπού. Αυτή ήταν η μεγάλη εμπνεύσι που είχες;

—Όταν θα σου πω τί σκέφτηκα, θα όμολογήσεις πως το μυαλό μου εξακολουθεί να δουλεύει! είπε ο κύριος 'Αλεπούς, με διαβολικό χαμόγελο. Θα βάλω βελόδα και πανταλόνι, θα κρύψω την ούρα μου, θα δώσω στο κεφάλι μου μία πετσέτα, να φαίνεται από τη μούρη μου μονάχα το στόμα μου, και θα επισκεφθώ τον κύριο Πάπια στο ιατρείο του...

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ ΠΑΡΑΠΟΝΩΝ

—Μου είπαν πως το πήραν από δω... Προσέχτε να μου το αλλάξετε μ' ένα ήλεκτρονικό τρανζίστορ!

MIKY MAOUS

—'Η κυρία 'Αλεπού κτύπαζε τώρα τον άνδρα της με ύφος, που έδειχνε πως άρχισε ν' αμφισβάζει αν ο κύριος της ήταν με τα καλά του.

—...Να μου κάνη καλά το χαλασμένο μου δόντι, προσέθεσε κείνος. Θα πιάσω συζήτησι μαζί του και, με λίγες ματιές, θα μάθω τις συνήθειες και τα κατατόπια του σπιτιού. Και μια νύχτα, ενώ ο κύριος Πάπιας θα κοιμάται, εσύ κι εγώ θα μπουέμε κρυφά στο ιατρείο του...

—Να πούμε την καλησπέρα μας στην κορούλα του! προσέθεσε η κυρία 'Αλεπού.

Τα κόκκινα μάτια της πετούσαν φλόγες, ενώ έγλυψε τα χείλη της με γλώσσα στεγνή από την πείνα.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο κύριος 'Αλεπούς χτυπούσε την πόρτα του ιατρείου. Τού άνοιξε ο ίδιος ο οδοντογιάτρος.

—Γιατρέ μου, με τρέλλανε το δόντι μου! είπε ο πελάτης με ελλογιμένη φωνή. Έχω να κοιμηθώ τρία μερόνυχτα.

Ο κύριος Πάπιας έβαλε τα γυαλιά του, κύταξε καλύτερα τον πρώην πελάτη—και κατάλαξε άμέσως με ποιον είχε να κάνει. —Όπως δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβη και τον πραγματικό σκοπό της επίσκεψής του. Τον είχε παρακολουθήσει, τις τελευταίες μέρες, πίσω από τις κουρτίνες, να περιφέρεται έξω από το σπίτι του, με σκοπούς όχι βέβαια αγαθούς.

—'Όστόσο, ο κύριος Πάπιας δεν έδειξε πως άνεγωνόρισε τον κύριο 'Αλεπού κάτω από τη μεταμφίεσί του. Προτίμησε... να κάνει την παπία.

—Καθίστε, παρακαλώ, του είπε με μεγάλη ευγένεια. Άνοιξτε καλά το στόμα σας...

Ο κύριος 'Αλεπούς ξάπλωσε στην πολυθρόνα και άνοιξε τη στοματάρα του, ενώ ο γιάτρος άρχισε να σκαλίζει τα εργαλεία του.

—Δεν έχετε βοηθό; ρώτησε τον κύριο Πάπια, με την ελπίδα πως θα έβλεπε να παρουσιάζεται η παχουλή κορούλα του.

—Όχι, αποκρίθηκε κείνος. Κάνω τη δουλειά μου μόνος μου.

—'Αφού εξέτασε το χαλασμένο δόντι του πελάτη, πήρε ένα μπουκαλάκι, το άνοιξε και το έβαλε κάτω από τη μύτη του.

—Αναντεύστεθαθε δύο-τρεις φορές, του είπε. Οά σ'ς βουλώσω το χαλασμένο δόντι χωρίς να πονέσετε διόλου.

Ο κύριος 'Αλεπούς έκανε, ανύποπτος, ό,τι του είπε ο γιάτρος.

Και σ'ε λίγο... κοιμότανε βαθειά. Ο κύριος Πάπιας του είχε δώσει ν' αναπνεύση χλωροφόρμιο!

★

Ο οδοντογιάτρος άρχισε τότε να γελά, όπως γελούν οι παπίες:

—Κουά! κουά! κουά! κουά!...

Μετά, πήρε μία τανάλια και, χωρίς να βιάζεται διόλου, άρχισε να βγάξη ένα-ένα όλα τα δόντια του κυρίου 'Αλεπού—τα φοβερά αυτά δόντια που είχαν βυθίσει σ'ε πένθος τόσα και τόσα κοτέσια.

Στό μεταξύ, ο κύριος 'Αλεπούς κοιμότανε βαθειά.

—Όταν ο οδοντογιάτρος τελείωσε τη δουλειά του, σκούπισε την τανάλια του από τα αίματα και... περίμενε να ξυπνήση ο πελάτης του.

Τέλος, ο κύριος 'Αλεπούς άνοιξε τα μάτια του. Δεν κατάλαβε άμέσως τί είδους επένευσαν το στόμα του άδειανό, μπήκε στο νήμα. Τινάχθηκε σαν έλατήριο από την πολυθρόνα.

—Θα σε κάνω κομμάτια, έλεειν! ούρλιασε με φωνή φαφούτη.

—Με τί δόντια, αγαπητέ μου; τον ρώτησε ο κύριος Πάπιας, έκτακτος στην γένια.

Τα κόκκινα μάτια του κυρίου 'Αλεπού πλημμύρισαν δάκρυα άνισχυρης άπελπισίας.

Ο κύριος Πάπιας χτύπησε τα χείρα του. Και παρουσιάστηκε τότε η κορούλα του, ένα τετράπαχο κοκκλάκι. Τού ήρθαν αλάδες του κυρίου 'Αλεπού.

—Συνόδευσέ, παιδί μου, τον έκλεκτό αυτόν πελάτη μου ως τη γωνία του δρόμου, της είπε ο γιάτρος. Να τον προσέχεις, μήπως τόν...δαγκώση κανένα κοτόπουλο!

Μά ο κύριος 'Αλεπούς το έβαλε στα πόδια, με βονγητά θυμού και πόνο.

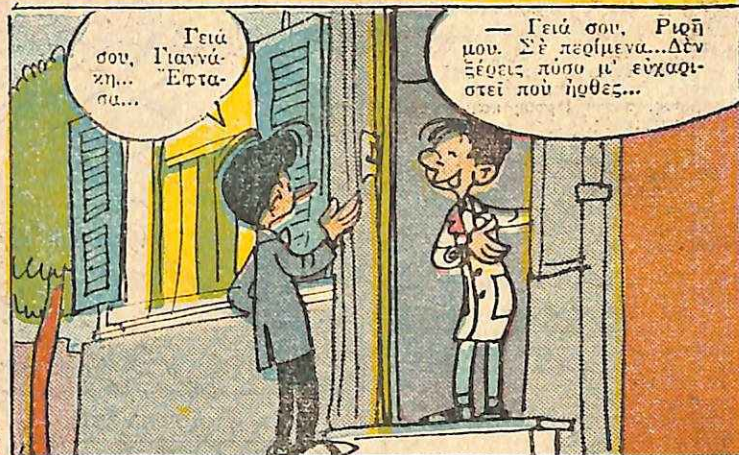
Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Σταμάτης και Γρηγόρης

—Μου τηλεφώνησε ο Γιαννάκης. Βάφει, λέει, το διαμέρισμά του και θέλει να πάω να του δώσω ένα γεράκι...

—Μπαβό. Ριπή!...

Γιὰ σου, Γιαννάκη... Έρτα-σα...

—Γιὰ σου, Ριπή μου. Σ'ε περίμενα...Δέν ξέρεις πόσο μ' ευχαριστεί που ήρθες...

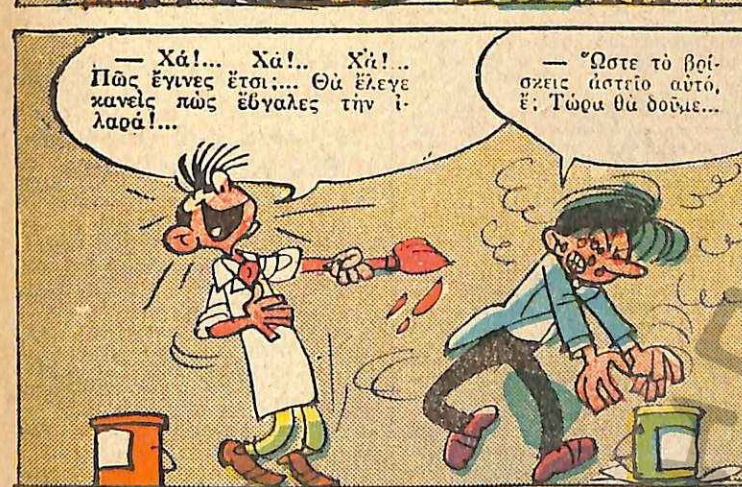
—'Εδώ είναι η τραπέζα. Θα την βά-ψουμε μ' ένα ωραίο ροζ χρώμα... 'Όσο για την κρεβατοκάμαρα, έ-μεινε να γίνει πού-σιν...

—Πέτυχες δι-άνα στην έγλωση των γυομάτων...

—Και τώρα δου-λειά!...

—'Ε, τί κάνεις εκεί, Γιαννάκη... Δέν προσέχεις λίγο;

—Χά!... Χά!... Χά!... Πώς έγινε έτσι... Θά έλεγε κανείς πως έβγαλες την ι-λαρά!...

—'Όστε το βοί-σχεις άστίο αυτό, έ; Τώρα θά δοίμε...

ΓΚΛΟΥΗ!!!

—Γιατί δέν έξο-λουθείς να γελάς;

—Χά!... Χά!... Χά!... 'Η σειρά μου τώ-ρα να γελάσω. Μοιάζει με το Γρηγόρη της Τροχιάς!...

—Περίμενε λίγο και θά γίνης εσύ ο Σταμάτης!...

—Ποιος Σταμάτης... 'Εγώ είμαι ο Ριπής... Πάμε με το Γρηγόρη... Τό Γιαννάκη ήθελα να πω, ν' αγοράσουμε κι' άλλη μπογιά, γιατί δέ μ'ς έφτασε!...

22

Πέταξε στο ποτάμι ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

Έπειδή η γυναίκα του τον έδιωξε,
μαζί τους, από το σπίτι.

ΣΕ ΦΥΛΑΚΙΣΕΙ 8 ετών καταδικάσε το κακούργιο δικαστήριο του Καϊζεράουτερν, την Δυτική Γερμανία, τον παιδοκόνο Άντολφ Φόγκελ, που πέταξε στο ποτάμι και τα τρία παιδιά του για να σωθή τελικά μοναχά το ένα, το μεγαλύτερο, από κάποιον περσικό, που πρόφτασε και το έδιωξε, μισοπνιγμένο, απ' το νερό.

Η ασυνήθιστη, ωστόσο, έπικρης ποιή, που έπεσε στον έγκλημα, το δικαστήριο, γίνθηκε δεκτό με ικανοποίηση από τους ακροατές της δίκης, που δεν έπαυαν, σε καμία στιγμή, να εκδηλώνουν οίκτο και ενδοσθέντα για τον παιδοκόνο, ενώ υποδέχθηκαν με ψιθύρους αποδοκιμασίας τη γυναίκα του, όταν ήρθε να καταθέσει σαν μάρτυρα. Τη στιγμή, μάλιστα που ανακοινώθηκε η απόφαση, κάποιος από το ακροατήριο, φώναξε:

— Έκείνη, γιατί δεν την καταδικά-

ζετε; Το δικαστήριο, δέ θα μπορούσε, βέβαια, να την είχε καταδικάσει, γιατί η Μάργκοτ Φόγκελ, δεν είχε καμία ποινική ευθύνη για τη φθορά αυτή οικογενειακή τραγωδία. Η ήλική, ευθύνη της, όμως, όπως θα δούμε, δεν ήταν καθόλου μικρή.

Παντρεμένη έδω και πέντε χρόνια με τον Άντολφ Φόγκελ, όταν εκείνος ήταν 23 και εκείνη 18 ετών, η Μάργκοτ δεν άργησε ν' αποδείξει πως ήταν το πρότυπο της κακής σύζυγου. Ο Άντολφ, χτίστης το επάγγελμα, υποκρέωνταν να δουλεύει εξαντλητικά και να μην κρατάει ούτε πέντα για τον εαυτό του, ώστε να μπορεί να ικανοποιεί τα καπρίτσια της και ν' ανταπεξέρχεται στις απαιτήσεις της. Δεν κάπνιζε, δεν πηγαίνει ούτε για ένα ποτήρι μπύρα μαζί με τους συναδέλφους του, δεν έδωσε για το ντύσιμό του παρά τα στοιχειώδη αναγκαία. Κι' ωστόσο, ήταν μια νύμφη πνιγμένη στα χρήματα. Χωρίς να τον ρωτήσει, η Μάργκοτ είχε διαδοχικά αγοράσει με δόσεις συσκευή τηλεόρασης, ηλεκτρικό πλυντήριο και αυτοκίνητο, χωρίς καν να περιμένει να ξεχρεώσει τις πρώτες δόσεις για ν' αρχίσει τις δεύτερες και χωρίς να ένοχο να στερηθεί το παρκαδό από τα λόγια της. Η ζωή έγινε πια φορτίο αβάσταχτο για το νεαρό χτίστη, όταν ήρθαν και τα παιδιά: η Σούβια, ο Ρούντι και η Τίρι.

Οι συζυγικοί καυγάδες ήταν αλλεπάλληλοι. Η Μάργκοτ, αποθηρηνωμένη έπειδή, με τα έσοδα των παιδιών, δεν περιέσταν χρήματα για να ανανεώνει όσο συχνά ήθελε την καρντινιέρα της, έκανε καθημερινές σκηνές στον Άντολφ, πιεζόντας τον ν' αλλάξει επάγγελμα, για να δώσει ακόμη περισσότερα. Τέλος, μια μέρα, εκείνος δεν άντεξε πια. Για πρώτη φορά σε πέντε χρόνια μαρτυρικής συζυγικής ζωής, επαναστάτησε και της κακομύλησε, με λέξεις που η Μάργκοτ δεν τον είχε ξανακούσει να χρησιμοποιεί.

Η κατάληξη της στάθηκε όση και ο θυμός της. Τού πέταξε τα ρούχα έξω, έβαλε τα τρία παιδιά μέσα στο αυτοκίνητο, του έριξε κι' ένα νόμισμα των 5 μαρκών—38 δραχμές περίπου— και τού δήλωσε:

— Έξαφανίσου μαζί τους! Δεν θέλω πια να σάς ξαναδώ στα μάτια μου, ούτε αυτά ούτε κι' εμένα!

Ο Άντολφ κάθισε στο βολάν κι' άρχισε να οδηγεί σαν τρελλός. Πού θα πήγαινε; Ανερωτόταν. Τι θα έκανε, μοναχός του, με πέντε μάρκα στην τσέπη και με τρία παιδιά, που το μεγαλύτερο τους ήταν τριών μηνών; Ποιος θα τα μεγάλωνε αυτά τα παιδιά, ποιος θα τα περιποιόταν, ποιος θα τα ντύναι;

Μια βαρεία αποθάρρυνση, ένα μεγάλο κενό έπεσε στην ψυχή του. Και πηρε, μέσα στην απελπισία του, την ροδερή απόφαση: Να τα πνίξει και να σκοτώσει μετά κι' εκείνος!

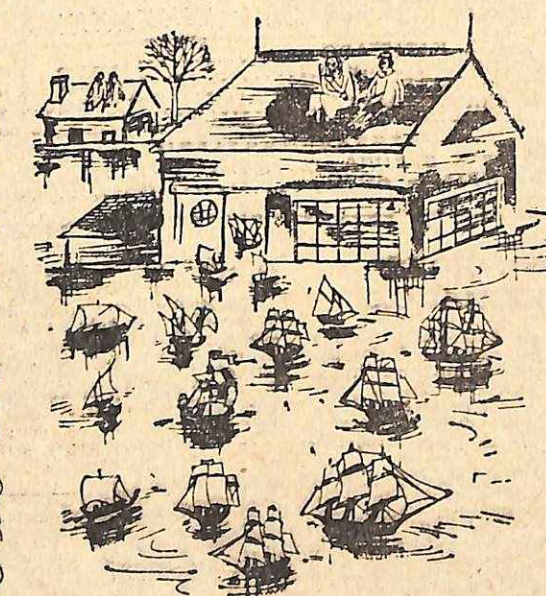
Όταν έφτασε στις όχθες του ποταμού, η μεγάλη, η Σούβια, πήδησε έξω κι' έτρεξε να παίξει. Ο Άντολφ πέταξε τα δύο μικρά στο νερό. Εκείνη είδε τη Σούβια, που έσκασε το χαμό, άνοιξε την πόρτα για να ελκε σιμεί, την άρπασε στην αγκαλιά του και την σφεντόνισε κι' αυτή στο ποτάμι.

Κάθηκε τρέχοντας μέσα στο ποτάμι, σάδθηκε σ' ένα βέντρο, για να περάσει μια θλίψη στα κλαδιά του και να περάσει μια τη στιγμή εκείνη, δυο γερά χρόνια τον πραγματοποιήσει την αποπειρά του. Ήταν ένας βασανισμός, που έμεινε να τον δι-

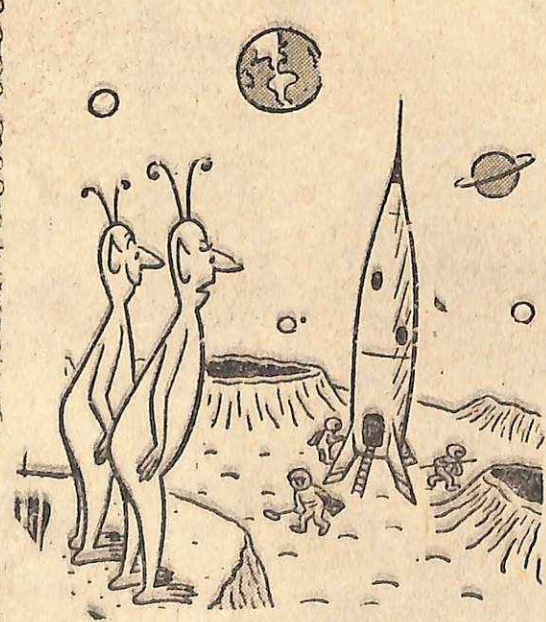
— Για φαντάσου η κόρη σου να παντρευόταν κατέναν τέτοιο!

— Έφυγα τελευταίος από το εστιατόριο!...

— Πάνε τα καραβάκια της συλλογής μου!...

— Για φαντάσου η κόρη σου να παντρευόταν κατέναν τέτοιο!

ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΕΙΣ μικρές αγγελίες

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν
δix του τύπου τα σεμινάρια τους

ΕΠΕΙΤΑ από ερωχή διαμαρτυριών, ο γερμανικός τύπος θα υποχρεωθεί πιθανώς, να εφορμήσει στο μέλλον ασυτηρήτη λογοκρισία στις μικρές αγγελίες που δημοσιεύει. Γιατί όλα αυτά τα περιστατήρια από αυτές τις μικρές αγγελίες δεν επιδέχονται άλλη ερμηνεία παρά την ακόλουθη: «προσφέρεται έρωας» ή «ζητείται έρωας»!

Φυσικά, η προσφορά ή η ζήτηση δεν γίνονται απροσχημάτιστα. Μά δεν χρειάζεται πολλός κόπος η ιδιαίτερη εξουσία, για να αντιληφθεί κανείς, ανάμεσα από τις φαινομενικά αβυσσικές εκφράσεις της, τι ακριβώς εννοεί μια τέτοια μικρή αγγελία. Συνήθως, το πρόσχημα είναι... τουρισμός! «Όταν άρχισα, λίγα χρόνια, μετά τον πόλεμο, η μεγάλη τουριστική εξόρμηση των Γερμανών—το πιο πολυταξιδεύον σήμερα λαό της Ευρώπης—επικράτησε η συνήθεια να ζητούν με μικρές αγγελίες, οι νεαρότερες από τις υποήλικες τουρίστριες έναν συνοδό για τα ταξίδια τους στο εξωτερικό. Έντε, λως αβυσσ, τον πρώτο καιρό, η νεαρή τουρίστρια και ο πιο άριστος και πιο έμπειρος συνοδός της ταξίδευαν με τα δικά του χρήματα ο καθένας. Έκείνος, όμως, έβρισκε εκείνη να μη πελαγώση με τα δια-

βατήρια, με τις τελεναϊκές διατυπώσεις, με την ξένη γλώσσα, που δεν ήξερε. Το ίδιο γινόταν και με γκρουπ. Ένα γκρουπ από νέα κορίτσια συνδυούνταν από ένα άλλο, αποτελούμενο από σοβαρούς και λιποτακούς κυρίους, έτοιμους να προσφέρουν στα κορίτσια τις απαραίτητες μικροεπιτηρείσεις, χωρίς να διανοηθούν πως θα έπρεπε να ζητήσουν ανταλλάγματα.

Φυσικά, με τέτοιες προϋποθέσεις, θάταν ακατανόητο να προσκρούση στη λογοκρισία του περιοδικού ή της εφημερίδας, η αγγελία μιας νέας, που ζητούσε σύντροφο για τα ταξίδια της. Μά η ελαστικότητα, που έκδηλε, είχε το μοίραίο της αποτέλεσμα. Το «ταξίδι» έγινε ένα πρόσχημα, που κρύβει την προσφορά του αγοραίου έρωτα!

Η ακόλουθη αγγελία, π.χ., που δημοσιεύτηκε τελευταία σε μια εφημερίδα της Φρανκφούρτης, κάθε άλλο παρά σαν αβυσσ μπορεί να θεωρηθεί:

«Νεαρά κυρία 21 ετών, τύπος μαννεκέν, ανεξάρτητη, ζητεί σύντροφο μέσης ηλικίας για ταξίδια. Γράψατε κ.λ.π.»

Το ίδιο και η επόμενη, που αντί να «προσφέρει», «ζητεί»:

«Βιομήχανος 55 ετών, ζητεί ταξιδιωτική σύντροφο—μαννεκέν ή φωτομοντέλο—ηλικίας όχι άνω των 23 ετών».

Μερικές φορές, διαβάζει κανείς και κάτι ακόμη πιο σκανδαλώδες. Την μεσολάβησε ένας τρίτος, ενός νεαρού προφανώς, που ζητάει ταξιδιωτικό σύντροφο—στην πραγματικότητα... οικονομικό υποστηρικτή!—για τη φίλη του:

«Ζητώ για τη φίλη μου, 18 ετών, φωτομοντέλο, εξωτικό τύπο, αναστήματος 1.70, λιποτικό κύριο μέσης ηλικίας για να τη συνοδεύσει στα ταξίδια της».

Όλοφάνερο, βέβαια, είναι κι οι σημαίνοντες. Οι νεαρές δεν θα χρειάζονταν να διαφημίσουν τα σεμινάρια τους χαρίσματα. Αν ζητούσαν απλώς έναν συνοδό για τα ταξίδια τους, και οι υποήλικες συνοδοί δεν θα έβρισκαν όρο να είναι εκείνη μαννεκέν ή φωτομοντέλο και ηλικίας όχι άνω των 23 ετών!

Όμως, τόσο εκείνοι, που «ζητούν», όσο κι' εκείνες, που «προσφέρουν», εκμεταλλεύονται μια κακή αρχή, που δημιουργήθηκε, βασικά, από την αριθμητική διασφάλιση των δύο φύλων στην μεταπολεμική Γερμανία. Μη βρίσκοντας πάντα συνοδούς στον άμεσο κύκλο των γνωριμιών τους οι νεαρές Γερμανίδες, αναγκάζονταν να καταφύγουν στις μικρές αγγελίες. Σήμερα, όμως, έχουν χάσει την εκείνη, ανάμεσα σ' όσες έχουν χάσει—ή σχετικά, άδωδες—σκοπού, που χρησιμοποιούν αυτή τη μέθοδο, για να έρουν έναν σύντροφο στα ταξίδια, στις εκδρομές ή στις βραδινές εξόδους τους. Γιατί, όπως διαβάσαμε, η αγγελία τους, μοιάζει να την παρεξηγήση περιμένοντας να έρθει αλλα και να αντιπροσφέρει αλλα...

Μά και από το ισχυρό φύλο επίσης, κανείς δεν δέχεται να ταξιδεύει με μια από τις δημοσιεύσεις μικρές αγγελίες, αν δεν αποδέχεται σε κάτι συγκεκριμένο. Γιατί, αν ταξιδεύει μαζί τους, κινδυνεύει να εκπέσει επικίνδυνα, όπως ένας βιομήχανος του Ντύσελντορφ, που άναγκαζόταν πως η νεοσύνη σύντροφός του έκανε, όταν σόσε τα ποισαία, ηλιοθεραπεία γυμνή στο μπαλκόνι του ξενοδοχείου, έπειτα από συμφωνία με τον απέναντί κατασκευαστή οπτικών ειδών να της δίνει ποσότητα από τα κρύστα, που θα πουλούσε!

Η φωτογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απαιτείται ταχυδρομικώς στις: Ελένη Κουρουμπάκη, Κρήτη, Μαρίαν Δεσποτίδου, Θεσσαλονίκη, Μαρίαν Γούση, Αίγιον, Μελίτα Κουφάρη, Θεσσαλονίκη, Σοφία Κανακίδου, Ένταυθα και Ζωή Καρανάου, Πάτρας.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ—ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Παπαγιαννάκου Νικόλαο, Γεωργίου Γεώργιο, Τούτταν, Ιωάννη, Ιωάννου Βασίλειο και Δοτιάδου Δοτούλα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Άλίκη Παπαδόπουλου, 18 ετών, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Ελλάδα, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η Μαρίνη Γεωργίου, 21 ετών, Ταχ. Κιβ. 286, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η Μαρίνη Άντωνιάδου και η Μαρίνα Νικολαΐδου, 18 ετών, Σταυρός, Στρόβολος, Αριστοτέλους, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέους, κατά προτίμηση με ναυτικούς και ασυμμετρίτες. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ντόρι Παπαδόπουλου, 17 ετών, Άγιου Λαζάρου 103, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Θεόδωρος, 17 ετών, Ζωδία Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—20 ετών, από την Κύπρο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Μαρία Θεοτοκοπούλου, 18 ετών, Κηρύκειας, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, και την Ελλάδα με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Λουκίος Πιερή Μιά, 14 ετών, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 14—17 ετών, από την Ελλάδα, την Κύπρο και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κόκος Δημόσθερος, 15 ετών, Ταχ. Κιβ. 153, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μια πορφυρή νέα, ηλικίας μέχρι 24 ετών, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ρήγας Μαυρομυγιάς και η Κωνσταντία, 14 ετών, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας και άλλου ήθελε επακόλουθι.

Ο Στέλιος Π. Σολομών, 18 ετών, Περιστερώνα, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 300
Εξαμηνιαία » 150
Τριμηνιαία » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Λίρες Άγγλίας 7
..... Δολάρια 40
..... Φρ. Βελγ. 1000
..... Φρ. Γαλλ. νέα 1000
..... Φρ. Γερμ. 90
..... Μάρκα Γερμ. 90

Εμδόσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομική επίταξη και Έξωτερικού διά πρακτεζήσεις τοιαύτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραγασάνιο 4. (Πλατεία Κλαυδίου). Αθήνα.

Εμ. Μπακλατζής και Σίω Ε.Ε.

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

Οι νεαρές Γερμανίδες διαφημίζουν

δix του τύπου τα σεμινάρια τους

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο D. ANTONATOS, S/S PERSIAN CURUS Co EVONSHIRE, CHAMBERS 146 BISHOPSGATE, LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο STAMATIUS MARCOS, S/S TIRYNS SYROS SHIPPING Co 9 WORMWOOD STREET, LONDON E.C.2, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον Πειραιά και τη Ν. Αμερική, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ, S/S KANARIS PATERAS LLOYD'S CHAMBERS LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 18—25 ετών, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τη Χίο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ANGELOS MONOS, S/S THEOKRATOR Co SPIROS POLEMIS SONS 17 BATTERY PLACE ROOM 2143, NEW YORK 4, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από τη Γερμανία, καθώς επίσης και με Γερμανίδες, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή καρτών—ποστάλ και άλλου ήθελε επακόλουθι.

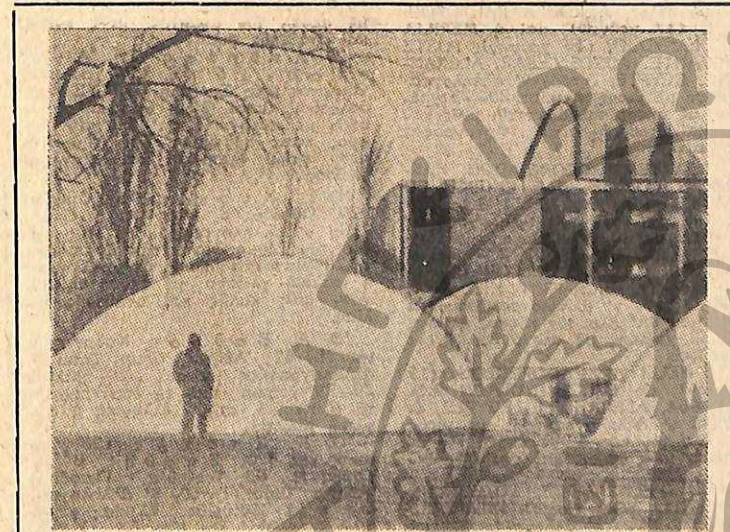
Ο CHRISTOS ANT. S/T MASTER MICHAEL ESSO REANERY TEMI, FAWLEY, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—20 ετών, από την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο STEVE KARRAS, S/S HYDROUSSA Co SYROS SHIPPING No 9, WORMWOOD ST. LONDON E.C.2, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά.

Ο E. VLASAKIS, M/T SAGONA, HANSEN TANGEN KRISTIANSTAD, NORWAY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, για να του κρατούν με τα γραμματά τους συντροφιά στα μακρινά του ταξίδια.

Ο CHRISTOS TAOUKTIS, S/T HYDROUSSA WESTERN SHIPPING Co 29 BROADWAY, NEW YORK 6, N.Y., USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—22 ετών, με σκοπό την ανταλλαγή καρτών—ποστάλ, κατά προτίμηση από τον Πειραιά, τον Πόρτο Φάλκο, τον Πειραιά και τη Μακεδονία.

Ο V. CHALAS, S/S KAVODOROS CAMPERLEY Co LTD STEAM SHIP, 9 WORMWOOD ST. LONDON E.C.2, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Εγκαταλείποντας κάθε κλασικό κανόνα, η σημερινή αρχιτεκτονική προσπαθεί να γίνει όσο το δυνατόν πιο πρακτική. Να λοιπόν και μερικά νέα σπίτια, που είναι εμπνευσμένα από την αρχιτεκτονική των Εσκιμώων. Στην τελευταία Διεθνή Έκθεση της Κολωνίας ο Δανός αρχιτέκτονας Πάλλ Καντίνους παρουσίασε μερικές «εσκιμώες», που του ενέπνευσαν τα περίφημα «Ινγκλουσ» των Εσκιμώων. Φυσικά δεν είναι, όπως εκείνα κατασκευασμένα από χόνι, αλλά από πλαστική ύλη. Έχουν όμως πολλά πλεονεκτήματα: ζυγίζουν ελάχιστα, συναρμολογούνται εύκολα και προστατεύουν τόσο από το κρύο, όσο και από τη ζέση.

Μπορούς να πανδρευθής δίχως προίκα;

6, N.Y., USA. Επιθυμεί ν' αλληλο-γραφηθεί με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.
Ο Μ. JONIS και ο Ζ. SKEVOULIS, M/S OINOUSIS N. HATZIPATERAS SONS LTD, 16 BEVIS MARKS 16, LONDON E.C.3, ENGLAND θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην Ελ-

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Αγίου Κωνσταντίνου-Ομόνοια) 9-1 π.μ. και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΑΚΡΙΒΩΣ ΟΠΩΣ
ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΜΑΣ
ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

χωρίς να μετακινηθείτε από το σπίτι σας, χωρίς στο Ίδρυμα Α. Β. C. των Αθηνών. Διαρκής παρακολούθηση της σπουδής σας από έκλεκτους καλλιτέχνες, με ευρύτατη μόρφωση και πείρα διδασκί- κη και προσάρμοξη της διδασκα- λίας μας προς την ατομική σας περίπτωση. Για πληροφορίες επι- σκεφθείτε μας. Αν επιθυμείτε, ή έλ- λει έλτε σ' επαρχία, στείλετε μας τη δημοσίευσή αυτή, για να λάβε- τε δωρεάν, και χωρίς υποχρέωσή σας, το διδακτικό μας τεύχος με κάθε πληροφορία. Μη το αναβάλ- λετε. Τώρα είναι μια άριστη εποχή για ένα τέτοιο έ- κτημα.

ΣΧΟΛΗ Α.Β. C.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623.880.

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΟΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώκησε οδός Χαρ. Τρικοπής 50.
Τηλ. 612.515. *Ωραίο επίκεντρο 11
-1 και 5-7

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τής Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθούς μακράς α-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' έκαστην
9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. οδός Μετσο-
βου 25 Α' όροφ. (στάση Μουσείου)
Τηλέφωνο 810.975.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλέφ. 532.563

ΕΚΑΡΟΜΕΣ - ΔΙΑΚΟΠΕΣ
ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
ΜΟΝΟΝ ΜΕ *Film*
PERUTZ
ΕΓΧΡΩΜΟ: ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΖΩΤΑΝΑ ΧΡΩΜΑΤΑ
ΜΑΥΡΟ ΛΕΥΚΟ: ΑΣΥΝΑΝΤΗΤΟ ΣΕ ΠΟΙΟΤΗΤΑ
ΠΛΟΥΤΙΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ληνική γλώσσα με σκοπό τη σύναψη
μιας καλής και σταθερής φιλίας.
Ο S. STAMATIOU, S.T. MASTER
MICHAEL CO ESSO PETROLEUM
FAWLEX SOUTHAMPTON, ENGLAND,
ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ'
όλη την Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθε-
λε επακολουθήσει. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΙΜΕΡΤΖΙΣ,
(18 χρόνων), και ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝ-
ΤΙΠΑΣ, (19 χρόνων), M.T MELITI
Co ANDREADIS U.K. LTD, 52 LIME
ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει
ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνες, ήλι-
κίας 17-25 χρόνων, απ' όλο τον κό-
σμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας κα-
λής και σταθερής φιλίας.

Ο V. PATRAS, M.T MELITI Co
ANDREADIS LTD, 52 LIME ST. LON-
DON E.C.3, ENGLAND, θέλει ν' αλ-
ληλογραφηθεί με Έλληνες απ' όλο
τον κόσμο, ηλικίας 17-25 χρόνων, με
σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο SARDIS AGGELETOS, S/S
GRETE EMBIRICOS DUNSTER HOU-
SE 17/19 MARKLANE, LONDON E.
C.3, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογρα-
φήσει με νέες, ηλικίας 17-22 χρό-
νων, από την Ευρώπη, με σκοπό την
ανάπτυξη μιας άγνης και καλής φι-
λίας, καθώς και ό,τι άλλο ήθελε προ-
κύψει.

Ο A. AGAS, S/S LINDA, Co
SOUTHERN S. LONDON 3, LONDON
WALL BUILDING LONDON E.C.2, EN-
GLAND, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με
μια νέα από την Ελλάδα. Φωτογρα-
φία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Η MARIA GEORGIU, 82 CHURCH
RD BARNES LONDON S.W. 13, EN-
GLAND, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με
Έλληνες απ' όλο τον κόσμο.

Η ΤΙΝΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ, (18
χρόνων), 25 DIXON ST. MALVERN
VICTORIA, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλ-
ληλογραφηθεί με νέους απ' όλο τον
κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επακω-
λουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η SILVANA K. και η LIZA K.,
RUE FAOUZI No 1, HELIOPOLIS, E-
GYPT, επιθυμούν ν' αλληλογραφη-
θούν με νέους, ηλικίας 16-17 χρό-
νων, απ' όλο τον κόσμο, στην Ελ-
ληνική και αραβική γλώσσα. Παρακα-
λούν όσους απαντήσουν να στείλουν
μια φωτογραφία τους.

Η STELLA BULMEZ, TARLABASI
DEMIR BAS, SOKAK No 16/2, BEY-
OGLU, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν'
αλληλογραφηθεί με Έλληνες, με σκο-
πό το γάμο.

Δύο φίλες, η ROULA RAFTOPOU-
LOU, (17 χρόνων), και η MERILIA
NIKOLAΪΔΟΥ, (18 χρόνων), POSTE
RESTANTE, POSTE CESAR, ALEXAN-
DRIE, EGYPT, ζητούν ν' αλληλογρα-
φήσουν με νέους, ηλικίας 20-25 χρό-
νων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας κα-
λής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία
απαραίτητη.

Η ARTEMIS GEORGIADOU, HAR-
LEQUIN COFFEE BAR, CHURCH RD
BARNES LONDON S.W. 13, EN-
GLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί
με νέους απ' όλο τον κόσμο.
Η MARGARITA, η MEROPH και η
CHRISOUA TRIANTAFILLOU 103, —
24 115 ST. RICHMONT HILL N.Y.,
USA, ζητούν ν' αλληλογραφηθούν με
Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας
40-50 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε
προκύψει.

Η NELLI PARADOPOULOU, (19
χρόνων), Co HATZINIKOLAOU P.O.
BOX 664, ALEXANDRIE, EGYPT, ε-
πιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέους
απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ά-
νάπτυξη μιας καλής και σταθερής φι-
λίας.

Η NEFELI RANDI, KUZGUNCUK
BEREKETLI SOK. No 20, ISTANBUL,
TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με
νέους με σκοπό την ανάπτυξη μιας
καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο P. KOURSOUBAS και ο YIAN-
NIS FOTIADES, 2 Harrissmith Car-
diff, S. Wales, ζητούν ν' αλληλογρα-
φήσουν με νέες από την Ελλάδα και
την Τουρκία, με σκοπό τη σύναψη μιας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο T. AMANATIDES, ο A. PERDI-
KOMATIS, ο P. DIMAKIS και ο GE-
ORGIOΣ DAFIOTIS, Schwab Gm'nd,
Lindacherstr. 7, Germany, επιθυμούν
ν' αλληλογραφηθούν με Έλληνες
απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ά-
νάπτυξη μιας καλής και σταθερής φι-
λίας.

Ο JOANNIS CHRISAFIS, TAPE-
TEN FABRIK H-O-SEL ZUR D'USSEL-
DORF, GERMANY, θέλει ν' αλληλο-

γραφηθεί με νέες από την Ελλάδα,
Αγγλία και Γαλλία, στην Ελληνική
γλώσσα με σκοπό το γάμο. Παρακα-
λεί όσες απαντήσουν να στείλουν μια
φωτογραφία τους.

Ο A. ALEXANDRIDES, (17 χρό-
νων), ο A. ISAKIDES, (18 χρόνων),
και ο D. CHRISTOFORIDES, SIRA
SELVIER ITTIHAD SIGORTA PASA-
SI No 145/16, ISTANBUL, TURKIYE,
ζητούν ν' αλληλογραφηθούν με νέες,
ηλικίας 15-17 χρόνων, από την Α-
θήνα και απ' όλη την Ελλάδα.

Ο JOHN DALLIS, 7 BAKER ST.,
KENSINGTON SYDNEY N.S.W., AU-
STRALIA, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με
νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την
ανταλλαγή γραμματοσήμων και την
ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φι-
λίας.

Ο GEORGIOS MELAS, 11 AU-
BURN GROVE ARMADELE S.E.3,
VIC. AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφηθεί με Έλληνες, ηλικίας 18-
24 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, με
σκοπό τη μετανάστευση. Φωτογραφία
απαραίτητη.

Ο G. PIERROS, CANTONEMENT
DU F.A.C.E.J., JEUMONT NORD
FRANCE, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με
Έλληνες, ηλικίας άνω των 20 χρό-
νων, με σκοπό το γάμο.

Ο N. THOMOPOULOS, ο G. VA-
KRAKOS και ο PETROS KIOUSIS,
P.O. BOX 68, PORT MELBOURNE,
MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητούν ν'
αλληλογραφηθούν με Έλληνες, ήλι-
κίας 18-22 χρόνων, απ' όλο τον
κόσμο.

Ο TOTOS και ο STAVROS, RUE
MAHMOUD HAFEZ No 2, CAIRE,
EGYPT, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν
με νέες, ηλικίας 16-18 χρόνων, στην
Ελληνική και αγγλική γλώσσα, με
σκοπό την ανταλλαγή σκευών.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Η Σ. Τ. Α. Ρ. Ο. Υ. Λ. Α. Σ. Τ. Ρ. Α.
Τ. Η. Γ. Α. Κ. Η. Έλευθερίου Βενιζέλου
102, Καλλιθέα, Αθήναι, Grece, μορ-
φωμένη και πολύ ευπαραστατική, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφηθεί με σεβαστούς
κύριους, ηλικίας 30-40 χρόνων, μό-
νον από το εξωτερικό, με σκοπό τη
γνωριμία και το γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Π. Α. Ν. Α. Γ. Ι. Ω. Τ. Η. Σ. Μ. α-
ρ. γ. α. ν. η. Σ. Πλατάνου 78,
Αυθιόδα, Χαϊδάρι, Αθήναι, Grece,
επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες,
ηλικίας μέχρι 35 χρόνων, κατά προ-
τίμηση από την Αθήνα και τον Πει-
ραιά, που έχουν ποιήσει στη ζωή,
με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής
και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Δ. Ρ. Ε. Σ. Σ. Α. ν. α-
σ. τ. α. σ. ι. α. δ. η. Σ. Α. ν. α-
σ. ι. ο. κ. λ. ε. Σοφοκλής 60 ΣΤΕ. Θεο-
δοσίου, Grece, θέλει ν' αλληλογρα-
φήσει με μαθητρίες απ' όλο τον κό-
σμο, κατά προτίμηση από την Κύ-
προ, στην Ελληνική και αγγλική
γλώσσα.

Ο Ι. Κ. Υ. Ρ. Ι. Α. Κ. Ο. Υ. Ομήρου
120, Πάροδος 8, Μοσχάτον, Grece,
θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ'
όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από
την Κωνσταντινούπολη, στην Ελληνική
ή Ιταλική γλώσσα, με σκοπό τη σύ-
ναψη μιας καλής και σταθερής φι-
λίας.

Ο Α. Β. Ο. Υ. Ρ. Ο. Σ. Κοδριγκτώ-
νος No 61, Αθήναι, Grece, ζητεί ν'
αλληλογραφηθεί με μια νέα, ηλικίας
20-29 χρόνων, από το εξωτερικό ή
το εξωτερικό, στην Ελληνική ή αγγ-
λική γλώσσα.

Ο Κ. Σ. Τ. Ο. Κ. Ο. Σ. (28 χρό-
νων), και ο Φ. Σ. Τ. Ο. Κ. Ο. Σ. Β. Η-
πειρού No 85, Τερψιόδα, Γλυφάδα,
Αθήναι, Grece, ζητούν ν' αλληλογρα-
φήσουν με Έλληνες, ηλικίας μέχρι
25 χρόνων από την Κωνσταντινούπο-
λη ή την Αθήνα, με σκοπό τη σύναψη
μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο Η. Ι. Α. Σ. Α. Ρ. Ε. Α. Ν. Τ. Ι. Ε.
δ. η. Σ. (27 χρόνων), Βασιλικών Κτή-
μα Τσιτοπού, Αττική, Grece, επιθυμεί
ν' αλληλογραφηθεί με νέες από καλές
οικογένειες, από την Αθήνα και τον
Πειραιά με σκοπό τη δημιουργία
μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Μ. Κ. Ο. Σ. Μ. Α. Σ. Πράσιου 88,
Καλλιθέα, Αθήναι, Grece, ζητεί ν'
αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον
κόσμο, ηλικίας 15-19 χρόνων, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας.

Ο Α. Κ. Ο. Μ. Α. Κ. Η. Σ. Β. Ο. Υ.
τ. σ. α. Σ. (18 χρόνων), Πρωτόνευ-
κος No 7, Αθήναι, Grece, θέλουν ν' αλ-
ληλογραφηθούν με νέες απ' όλο τον
κόσμο και την Ελλάδα, στην Ελληνική
ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την

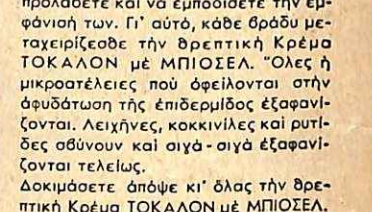
ανταλλαγή γραμματοσήμων και την
ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής
φιλίας.
Ο Π. Α. Ο. Υ. Ρ. Ο. Σ. Μ. Ι. Χ. Α. Η. Λ. Ι.
Σ. η. Σ. Αγίου Ιωάννου, Κάρρας, Β.
Πολυκατοικία No 6, Αθήναι, ζητεί ν'
αλληλογραφηθεί με νέους, ηλικίας 16
— 19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη
μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Έξασειγείτε τις ρυτίδες
που προδίδουν την
Ηλικία σας

Όσο και αν μέινετε νέα στην καρδιά
και τον χαρακτήρα, το δέρμα σας δα-
σάρωσεν από τον χρόνο. Δεν φροντίζετε
έγκαιρα γι' αυτό. Από τώρα πρέπει
ν' αρχίσετε τον πόλεμο εναντίον των
ρυτίδων και εάν ακόμη δεν έχετε, να
προλάβετε και να εμποδίσετε την έμ-
φανισή των. Γι' αυτό, κάθε βράδυ με-
ταχειρίσετε την δερματική Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ με ΜΠΙΟΣΕΛ. Όλες η
μικροστέλες που φέρνουν στην
φυσική της επιδερμίδος εξασφί-
νεται. Λειχήνες, κοκκινίλες και ρυτί-
δες σβέννουν και οργα-οργα εξασφί-
νεται τελείως.

Δοκιμάστε άποψε κι' εσείς την ΔΕ-
ΡΜΑΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ με ΜΠΙΟΣΕΛ.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ
ΠΑΠΑΔΑΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΙΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Αχαρνών 98 Αμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' έκαστην 10-12 π.μ.
ώς και επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνο 810.760

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**
ΧΩΡΙΣ ΙΚΗΝ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΩΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ
Είμαστε δυνάμειονόμοι
"Υπερτρίχωση δερματικές
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΙΚΗ
ΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΛΗΘΙΝΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΑΔΕΣ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣΜΕ ΠΛΑΣΕΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατρών και Στουρνάρα 28 (παρά τη
Ομόνοια) 9-2 και 5-7/2 μ.μ. Τη-
λέφωνο 523.708

ΜΙΑ κοπέλλα στοργαγιάστη
ζε, στο προάστιο Σαιν-
Ζερμαίν, είχε το άστυνόμεο Ντυ-
φρέν στον ήμισυάμενό της. Πάμε
άμεσως! Ο Ρουσσώ βολιχτείται
κιόλας εκεί.

Το σπίτι ήταν μοναχικό, κοντά
στο δάσος. Στο πάρο του, κάτω
από ένα ψηλό δέντρο, ήταν έκα-
πλωμένη μπροστά μια κοπέλλα.
Τα με μακρύ και γυμνό, μαλλιά. Ο
Ρουσσώ είχε κάνει κιόλας τις πρώ-
τες έρευνες.

Δεν υπάκουον στο μαλακό
χέρι άλλες πατημασιές απ' της
νεότης, ανέφερε στον προεστια-
μένο του. Το θέμα είναι η κοινότητα
του Αμερικανού Τζιμ Χάρρισον.
Βοήκε το πτώμα σήμερα το πρωί
ένας ύπνους. Ο Ιατροδικαστής
υπολογίζει πως δολοφονήθηκε πριν
απ' τα μεσάνυχτα. Στοργαγιάστη-
κε από δύο πελώρια χέρια!

Ο Ντυφρέν εξέτασε τις πατη-
μασιές της κοπέλλας, που στυμα-
τούσαν μπροστά στο δέντρο.

Κυττάγε τις τελευταίες!
Φώναξε. Σ' αυτές διακρίνονται
μόνο οι μύτες των παπουτσιών, ά-
ποτυπώμενες βαθιά και κοντά-κον-
τά, σε ένα πατούσε στα νύχια ή
κοπέλλα.

Κύτταξε ένα χοντρό κλαδί, πά-
νω ακριβώς απ' το πτώμα, και
πρόσθεσε:

— Ό πύθηκος! φώναξε ξαφνικά ο Ρουσσώ. Ένεί, στο παράθυρο!...

Τρεις δολοφονίες που αναστατώναν την
παριινή αστυνομία

— Θάλεγε κανείς πώς την ά-
παξε κάποιος από τις πάνω και
τη σήκωσε απ' το λαμό...

Πρώτη τον Ιατροδικαστή, για
να βεβαιωθεί πως ο στραγγαλισμός
είχε γίνει με τα χέρια κι' όχι με
σκονί. Κύτταξε πάλι το κλαδί,
συλλογισμένος.

— Άδύνατο! μουρμούρισε. Βρί-
σκεται το λιγότερο 3½ μέτρα ψη-
λότερα απ' το έδαφος...

— Άρρησε ύστερα τους φωτογρά-
φους να κάνουν τη δουλειά τους
και πήγε να μιλήσει με τον Χάρρι-
σον. Αυτός, λοιπόν, εξέφρασε μια
ύπνωση, που φαινόταν άπαιστη:

— Δεν τη σκότωσε άνθρωπος!
Ο γείτονας μου Καντωνιάτ έ-
χει ένα μεγάλο χιματάκι, που τοι-
γυρίζει διαρκώς στο δάσος. Αυ-
τός έβγαλε το έγκλημα!

Ο Ντυφρέν κούνησε με δυσπι-
στία το κεφάλι του.

— Διηγείστε μας ό,τι συνέβη
γύρω τη νύχτα, είπε στο Χάρρι-
σον.

— Έπαυσα χαρτιά με τον Καν-
τωνιάτ ως τις 8. Ύστερα, μετά
το φαγητό, η Δάφνη βγήκε έξω
για ένα περίπατο, όπως έκανε συ-
χνά. Άπ' τη στιγμή εκείνη, δεν
την ξαναείδαμε πιά!

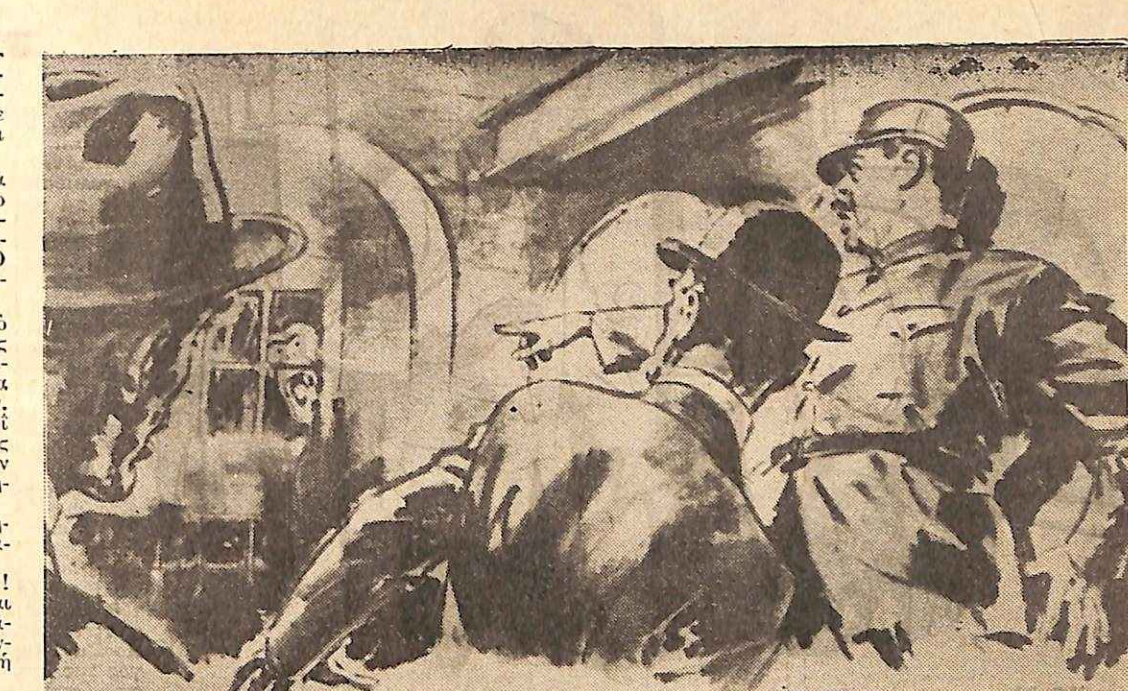
Κι' επέμεινε πάλι στην ύπνωση
του για το χιματάκι.

Ο άστυνόμεος πήγε να εξετά-
ση τόν Καντωνιάτ. Τον βοήκε
επιλωμένο σε μια σαι-λόνγκ, στον
κλίπο. Ήταν πολύ ψηλός, ά-
δύνατος και χλωμός, σαν άρρω-
στος. Είχε κοντά του, δεμένο με
για χοντρή αλυσίδα, ένα πελώριο
χιματάκι.

— Έδωσε το χέρι του στο Ντυ-
φρέν και του είπε ευγενικά:

— Με συγχώρετε, που δε ση-
χώνομαι, άλλ' έπαθα σήμερα μια
χρόση έλνοσινάσ...

— Από δω είναι ο
πύθηκος μου, ο Τζιμ-Τζιμ. Έμα-
θα τί πιστεύει ο φίλος μου Χάρ-
ρισον γι' αυτόν, άλλ' έγω δεν τον
θεωρώ ικανό να βλάψη ούτε μυγα,

— Ό πύθηκος! φώναξε ξαφνικά ο Ρουσσώ. Ένεί, στο παράθυρο!...

Το πτώμα του Χάρρισον βρισκό-
ταν στο πάρο. Είχε κι' αυτός
στραγγαλισθεί, σαν τη γυναίκα
του και την κοινότητα του. Δίπλα
του κειτόταν ο σκύλος του, με ά-
νοιγμένο το κεφάλι.

Οι δυο άστυνόμεοι ξαναγύρι-
σαν σε λίγο. Δεν είχαν μπόρεσει
να πιάσουν τον πύθηκο. Είχαν πιάσει
όμως στο σπίτι του Καντωνιάτ
και είχαν βοη έκει το έσο, δεμέ-
νο με την αλυσίδα του. Ο άστυ-
νόμεος τον ήταν εαυλωμένο και
πάλι στη σαι-λόνγκ και φαινόταν
πολύ άρρωστος.

Λίγο αργότερα, ο Ντυφρέν εί-
χε τελειώσει την έρευνά του στο
κελλάρι κι' εξέθεσε στο Ρουσσώ
τά συμπεράσματά του:

— Βοήκα στη σιδερένια κορνί-
ζα σημάδια, που δείχνουν πως
κάποιος άλλος πλάσμα είχε κορ-
μωσθή από και με τα πόδια του,
με το κεφάλι κάτω. Καθώς προ-
χωρούσε έτσι, είχε πατήσει μερι-
κές φορές και στο ταβάνι με τόνα
ποδι κι' άρρησε τις πατημασιές
του. Το πιο περίεργο είναι πως
οι πατημασιές αυτές φαίνονται
άστυνόμεες! Δεν έρω κι' έγω τί
να υποθέσω...

Μόλις είχε γυρίσει στην άστυ-
νομία, ώρησαν μέσα στο γραφείο
του ένας στωικός έυλοκόπος κι' η
γυναίκα του. Τρέμανε κι' οι δυο
απ' το φόβο τους. Η γυναίκα έ-
κλαιγε με λυγμούς.

— Μας επιτέθηκαν δυο άγρια
ζώα! Εξήγησε ο άντρας. Από πε-
λώριοι πύθηκοι. Πήδησαν από ένα
δέντρο και λίγο έλειψε να με
στοργαγιάσουν! Εύτυχώς, που εί-
χα μαζί μου το τσεκούρι μου. Χτύ-
πησα τόν ένα και τόν πληγώσα
στο χέρι. Ο άλλος άρρησε τότε
το λαμό μου, για να βοηθήσει τόν
πληγωμένο. Έτσι, βοήκα την εύ-
καιρία να το βάλο στα πόδια...

Ο Ντυφρέν πήρε άμέσως χιμα-
τσένους άπλωμένους άστυφλάκες
και δυο μεγάλα άστυνόμεα σα-
λιά και πήγανε στο δάσος, στο
μέρος, που είχε συμβή ή σσηνή έ-
κείνη.

— Κυνηγήστε τον! διάταξε ο
Ντυφρέν.

Δύο άστυνόμεοι φύγανε τρέχον-
τας. Ο Ντυφρέν έμεινε σκεπτι-
κός για λίγο.

— Οι χιματάκιδες δε σκοτώ-

σαν το ματωμένο τσεκούρι, με λί-
γες τριχες κολλημένες άπάνω του.
Έφεραν έκει τα σκυλιά και τ' ά-
σσησαν ελεύθερα.

Τα ζώα μύρισαν το έδαφος κι'
έστερα ξεκίνησαν προς μια διεύ-
θινα, γουλλίζοντας ελαφρά. Οι
άστυνόμεοι τα άκολουθούσαν, στα
σκοτεινά, από κάποια άπόστασι.

Κάποια στιγμή, άκουσαν μια
στοιγγή κραγή, γαυγίσματα δι-
νατά, και δυο πιστολιές.

— Βοήθεια! Βοήθεια! τούς
φώναξε ο Ρουσσώ, που είχε προ-
ηγηθεί.

Τρέξαν και βοήκαν αυτόν και
τα σκυλιά να παλεύουν μ' ένα
πλάσμα, που μούγκριζε και δάγ-
ωνε. Έν' άλλο, παρόμοιο, σπασ-
σορούσε γέμο, λίγο πιο πέρα, πλι-
γμένο βαρύν άπ' τις σφαίρες τού
Ρουσσώ.

Το πρώτο ήταν ο χιματάκις. Το
δεύτερο ήταν ο Καντωνιάτ, σκε-
πασμένος μ' ένα έφραστο γού-
νινο ρούχο, που τον έκανε να
μοιάζει με πύθηκο.

Ο Ντυφρέν γονάτισε δίπλα
του. Καθώς τού άνασκήονε το
κεφάλι, έκείνος άνοιξε τα μάτια
του.

— Τί έγινε;... μουρμούρισε.
Πάλλ... αυτός ο έφιαλτης...

Κι' άρρησε ύστερα την τελευταία
του πνοή. Οι άστυνόμεοι είχαν
σκοτώσει στο μεταξύ το χιματάκι.

Ο Ντυφρέν πήγε στο σπίτι τού
Καντωνιάτ. Κι' έκει έμαθε όλη
την αλήθεια απ' την άπελπισμένη
γυναίκα του: Όλη τη μέρα, ο
άντρας της ήταν ο καλύτερος άν-
θρωπος τού κόσμου. Τis νυχτες
όμως με φεγγάρι, τόν κυριέε ένα
άλλοκοτο πάθος. Γινόταν ένα τέ-
ρας, ένας πλθκάσθωρος! Φο-
ρούσε έκείνη τη γούνα και γύρι-
ζε το δάσος, μαζί με το χιματάκι.

Η γυναίκα του δε μπόρεσε με
κανένα τρόπο να τόν εμποδίσθ.
Ούτε και φανταζόταν, άλλωστε,
τί έκανε έκει που πηγάνε. Δε
μπορούσε να υποτευθί ποτέ, ότι
είχε στοργαγιάσει άνάτια τούς
καλύτερους φίλους του!

Με τη σσηπή της, όμως, είχε
γίνει άκούσια σσηνόςας του. Ο
Ντυφρέν ήταν άναγκασμένος να
τη συλλάβθ.

Δεν πρόλαβε ώστόσο να δικα-
σθθ, γιατί, έπειτα από μια βρο-
μάδα, πέθανε στη φυλακή, από έγ-
κεφαλικό πυρετό.

Ο ξένος καθόταν στο χέλος της μπανιέρας, με το στήθος καταματωμένο...

ΕΔΩ και τρεις μήνες στο Ξενοδοχείο «Προξεντικό» του Κάνσας-Σίτυ κατέλασε ένας νεαρός και κομψός Αμερικανός. Δηλαδή, ότι ήταν ο μιστερό Ρόλαντ Τ. Όουεν, από το Λος Άντζελες. Ήταν μυστηριώδης και σιωπηλός. Δε δέχονταν καμιά επίσκεψη και δε γινότανε κανένα από τους ενοίκους του Ξενοδοχείου.

Ένα βράδυ, ο νέος αυτός, ανεβαίνοντας στο δωμάτιό του, που είχε αριθμό 1046, άφησε παρκαγκλιά να τον ξυπνήσουν το πρωί στις έφτα.

Το γκαρσόνι του δρόμου, που βρισκόταν το 1046, χτύπησε στην πόρτα του, την άλλη μέρα στις 7, για να τον ξυπνήσει. Έπειτα, έφυγε, βέβαιος πως ο πελάτης είχε σηκωθεί. Άξαφνα, στις 10 ή ώρα, χτύπησε το κουδούνι του δωματίου 1046. Το γκαρσόνι έτρεξε άμέσως. Βρήκε όμως τον μιστερό Όουεν άζωκο στο κρεβάτι, ενώ το δωμάτιο είχε μια βαρειά μυσωδιά από οινόπνευματόδη ποτά. Το μεσημέρι, νομίζοντας, ότι ο ξένος είχε βγεί απ' το δωμάτιό του, το γκαρσόνι άνοιξε με το αγκλίδι την πόρτα. Μά έμεινε εκπληκτός, γιατί δε βρήκε κανένα. Μπήκε μέσα, χτύπησε καλά και είδε με φρίκη, ότι οι τοίχοι, το πάτωμα, τα σαντόνια του κρεβατιού και μερικά έπιπλα είχαν μεγάλους και καθαρούς λεκέδες αίματος. Τρομοκρατημένο το γκαρσόνι, έβριξε μια ματιά στο διπλανό μπάνιο. Παύσισε όμως από το άνατοιχαστικό θέαμα, που παρουσιάστηκε μπροστά του.

Ο ξένος, που είχε δηλώσει, ότι λεγόταν Ρόλαντ Τ. Όουεν, καθόταν στο χέλος του λουιτζή, με το στήθος καταματωμένο. Άλλα αίματα έτρεχαν απ' το πρόσωπο και τα χέρια του, από βαθιές πληγές, που είχαν γίνει μ' αίχμηρο όργανο. Έπίσης, γύρω στο λαιμό του, ήταν δεμένο σφιχτά ένα ματωμένο σχοινί.

Στις φωνές του γκαρσονιού έτρεξαν κοντά στον αλμόφυτο ενοίκιο, ο γιατρός του Ξενοδοχείου κι' ο αστυνομικός Μπόμπι Μόργκαν. Κι' οι δυο αυτοί διαπίστωσαν, ότι ο Όουεν ήταν έτοιμο θάνατος.

- Ποιος σάς πλήγωσε; τον ρώτησε άμέσως ο ντέτεκτιβ.
- Κανείς... ψιθύρισε ο ξένος.
- Ποιος ήταν μαζί σας;
- Κανείς...
- Πώς πληγωθήκατε;
- Έπεσα και χτύπησα στη μπανιέρα.
- Θέλατε ν' αυτοκτονήσετε;
- Όχι.

Ο Ρόλαντ, ύστερ' απ' την τελευταία αυτή λέξη του, άρχισε να ψιθυροαγιά. Και, σε λίγη ώρα, πέθανε στο Πολιτικό Νοσοκομείο.

Όπως διαπίστωσε ο αστυνομικός Μόργκαν, πολλές παράξενες συνθήκες παρουσιάσαν το θάνατο αυτό σαν έγκλημα τυλιγμένο σε ανεξιχνίαστο μυστήριο.

Ο ντέτεκτιβ δε βρήκε στα στοιχεία του Όουεν κανένα διαφανιστικό στοιχείο. Αντίθετα, στο δωμάτιό του ανακάλυψε μια φουρκέτα για γυναικεία μιάλλι, μια παρυμένα κι' ένα ακάπνιστο αναγνώστη. Αργότερα, ο αστυνομικός βρήκε, σ' ένα ποτήρι, γυναικεία δακτυλικά αποτυπώματα. Επίσης το κλειδί του δωματίου είχε ξεαφανιστεί.

Τα 13 ΚΟΚΚΙΝΑ Τριαντάφυλλα

γυναικεία μιάλλι, μια παρυμένα κι' ένα ακάπνιστο αναγνώστη. Αργότερα, ο αστυνομικός βρήκε, σ' ένα ποτήρι, γυναικεία δακτυλικά αποτυπώματα. Επίσης το κλειδί του δωματίου είχε ξεαφανιστεί.

Όλ' αυτά έδειχναν, ότι το έγκλημα είχε γίνει από έμπειρους δολοφόνους. Μά ποιοι ήταν αυτοί που δολοφόνησαν το Ρόλαντ Τ. Όουεν; Κανείς δεν τους είχε δη για μπαίνον στο Ξενοδοχείο, ούτε και να βγαίνον. Από τα ίχνη, που είχαν αφήσει, ήταν δυο. Το θύμα τους ήταν ηλιόσκιος κι' αθλητικός άντρας. Είχαν παλάνει πολύ μαζί του, γιατί τα σημάδια της πάλης φαινόταν καθαρά στο σώμα του νεκρού.

Ο ντέτεκτιβ Μόργκαν έφυγε άμέσως για το Λος Άντζελες. Είχε σκοπό να διαπίστωσει ποιος ήταν ο Ρόλαντ Τ. Όουεν. Άλλα ανακάλυψε, ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν άγνωστος εκεί.

Την άλλη μέρα, διάφορα επίσης παράξενα έπεσαν, έκαναν τον ντέτεκτιβ να πιστέψει, ότι βρισκόταν μπροστά σε άλυτο αίνιγμα. Ο διευθυντής μιας εφημερίδας του Κάνσας-Σίτυ, που είχε δημοσιεύσει μακροσκελή περιγραφή του δολοφονημένου του υπ' αριθμόν 1046 δωματίου του Ξενοδοχείου «Προξεντικό», κλήθηκε στο τηλέφωνο. Κά άκουσε ένα μυστηριώδη άγνωστο να του λέει τα εξής:

— Γράψατε, ότι ο άτυχος Όουεν θα ταφή στο νεκροταφείο των άπορων. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Σας πληροφορώ, ότι αγοράστηκε για αυτόν ένας από τους καλύτερους τάφους.

Η φωνή ήταν γυναικεία.

Την ίδια ώρα, ο εργολάβος κηδεϊών του Κάνσας-Σίτυ έλαβε κι' αυτός ένα τηλεφώνημα από άγνωστο, που με απότομη φωνή του είπε τα εξής:

— Πρέπει ν' αναλάβετε άμέσως την κηδεία του Ρόλαντ Τ. Όουεν. Θα λάβετε ταχυδρομικώς ένα τσέκ για τα έξοδα.

Τέλος, τρίτο τηλεφώνημα, έλαβε ο καλύτερος ανθοπώλης του Κάνσας-Σίτυ: Να βάλει πάνω στο φρεσκό του Όουεν 13 κόκκινα τριαντάφυλλα. Κι' αυτός θα πληρωνόταν με ταχυδρομική επίταξη.

Μαζί τώρα με την επίταξη, ο ανθοπώλης πήρε ένα γράμμα με την εξής φράση: «Θα σε λατρεύω αιώνια. Λουίζα».

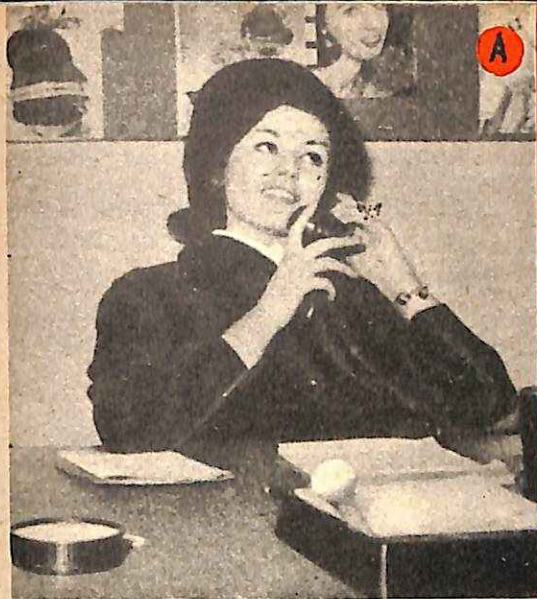
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Αυτή η φωνή έρχετο με γοαή με χροιά γοαίμα, πάνω στην χορδή, με την οποία θα ήταν στολισμένα τα 13 κόκκινα τριαντάφυλλα...

Προτίττο τώρα ν' αναφέρει κανείς, ότι κι' ο εργολάβος κι' ο ανθοπώλης έλαβαν ταχυδρομικώς τα χρήματα για τα έξοδά τους.

Ο ντέτεκτιβ Μόργκαν, από τα στοιχεία αυτά, κατάλαβε, ότι κάποια γυναίκα — εκείνη που είχε αφήσει τα δακτυλικά αποτυπώματα στο ποτήρι — ή μυστηριώδης «Λουίζα», είχε έρωτικές σχέσεις με τον άτυχο Όουεν. Δεν υπήρχε όμως αμφιβολία, ότι στην υπόθεση αυτή ήταν ανακατεμένοι και κάποιοι άγνωστοι. Αυτός είχε δολοφονήσει το Ρόλαντ Τ. Όουεν.

Τέσσερις εβδομάδες ο ντέτεκτιβ Μόργκαν ψάχνε ν' αναζητήσει τα ίχνη των ανθρώπων αυτών, όταν, ξαφνα, έλαβε χώρα ένα έπαιση μυστηριώδης δράμα στο Ξενοδοχείο «Κακτόν» του Λος Άντζελες. Μία νεαρή κυρία, η Λουίζα Πέτερσον, είχε σκοτώσει, με δυο σφαίρες στην καρδιά, το σύζυγό της Μάριο Πέτερσον. Η δολοφόνος προσπάθησε κατόπιν να ξεαφανιστεί. Μά δεν το κατάφερε. Όταν, λοιπόν, έπεσε στά χέρια της αστυνομίας, έζησε τον ντέτεκτιβ του Κάνσας-Σίτυ, Μόργκαν. Είχε να του έμπιστευθη ένα μεγάλο μυστικό! Κι' όταν ο ντέτεκτιβ έσπευσε στο Λος Άντζελες, η Λουίζα Πέτερσον του αποκάλυψε, ότι ο σύζυγός της ήταν ο δολοφόνος του Ρόλαντ Τ. Όουεν, που το αληθινό του όνομα ήταν Φράνκ Ρήντερ.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΕΡΕΤΑΙ

Πρέπει να είναι επιφυλακτική με τους συναδέλφους της και να δείχνει σεβασμό στον προϊστάμενό της

ΠΩΣ πρέπει να φέρεται στο γραφείο μια τέλεια υπάλληλος; Θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε σ' αυτό το ερώτημα, εξετάζοντας μερικούς βασικούς κανόνες της καλής συμπεριφοράς.

Σ' αυτούς τους κανόνες θα πρέπει να προσπαθήσει να προσαρμοσθεί κάθε κοπέλλα, που θέλει να επιτύχει στη ζωή, προκλώνοντας γύρω της συμπάθεια και την εκτίμησή.

Η υποδειγματική υπάλληλος πρέπει, πριν απ' όλα, να φροντίσει να ντύνεται με απλή κομψότητα. Τα φορέματα δεν πρέπει να είναι πολύ κοντά, ούτε οι φούστες πολύ κοντές. Το μακιγιάζ του προσώπου πρέπει να μην είναι ιδιαίτερα τονισμένο, τα μαλλιά να είναι χτενισμένα όσο το δυνατόν περισσότερο απλά. Τα νύχια των χεριών είναι προτιμότερο να είναι κομμένα (διαφορετικά πως θα μπορούσε να δακτυλογράφει με γοαή άνετα στη γραφομηχανή;) και βαμμένα με ένα άχρο ροζ χρώμα.

Εκτός απ' αυτά, μια τέλεια υπάλληλος πρέπει να είναι πάντα πολύ καθαρή, τόσο στα φορέματά, όσο και στο σώμα. Αν είναι απαραίτητο, μπορεί να χρησιμοποιήσει αποσμητικά, αλλά θα αποφεύγει τα άρώματα στο γραφείο.

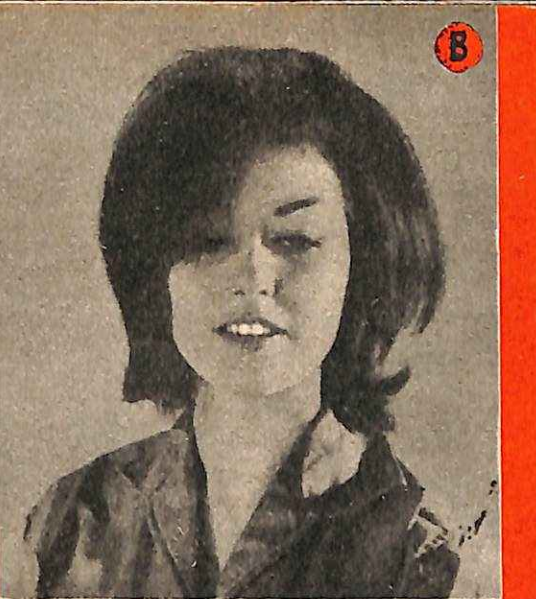
Κατά τις ώρες της εργασίας, η υπάλληλος είναι ενδεδειγμένο να φοράει μια μπλούζα μάχι ή χωματιστή, ποτέ όμως το χρώμα της δε θα πρέπει να είναι πολύ ζωηρό. Πάχυνον σημα αρωματικά μοντέλα για μπλουζες γραφείου, που δεν αφαιρούν τίποτα από τη θλιμμένη και τη χαρά μιας νεαρής γυναίκας και που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ανάλογα σε δημόσια ή ιδιωτικά γραφεία.

Στις σχέσεις της με τους συναδέλφους της του γραφείου, η υπάλληλος «τύπος» πρέπει να είναι επίσης προσεκτική και διακριτική. Να αποφεύγει να συζητάει τα διάφορα γεγονότα της ιδιωτικής της ζωής. Το τελευταίο κανονάκι με το μνηστήρα της ή το σύζυγό της, τα τελευταία ψώνια, που έκανε με δόσεις, το τελευταίο αίσθημα μιας στενής της φίλης, δεν είναι θέματα κατάλληλα για το περιβάλλον του γραφείου.

Θα προσέξει επίσης να μην κάνει και να μη δέχεται τηλεφωνήματα, που δεν έχουν καμιά σχέση με την εργασία. Αν την καλέσει ο μνηστήρας της, θα συντομεύσει τη συζήτηση και κυρίως θα αποφύγει να του απευθύνει εκείνα τα χαϊδευτικά υποκοριστικά, που μπορεί, βέβαια, να κολακεύουν και να ευχαριστούν εκείνον που τα άκουει στην άλλη άκρη του συρματός, δεν αποκλείεται όμως να ενοχλούν αυτούς που βρίσκονται γύρω της.

Μία υποδειγματική υπάλληλος δε διηγείται ποτέ τοιμηνά ανέκδοτα, δε γελάει όταν διηγούνται τέτοια οι άλλοι, δεν εξοικειώνεται πολύ ούτε με τον κλητήρα, ούτε με τον προϊστάμενο, δε γίνεται σιγά-σιγά με το πέρασμα της ώρας δικό και πιο άσημνη, πιο άχαρη.

Δεν πρέπει όμως επίσης να γίνεται υπερβολική από την αντίθετη πλευρά, κρατώντας δη-

ΜΙΑ ΤΕΛΕΙΑ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

λαδή μια στάσι πολύ επιφυλακτική. Η εξαιρετική επιφυλακτικότης μπορεί να παρεξηγηθεί και να θεωρηθεί υπερβολή. Ένα χαμόγελο, μια ευγενική λέξη, ένας εγκάρδιος χαιρετισμός, δεν είναι ποτέ περιττά.

Είναι επίσης απαραίτητο να κρατάει μια υπάλληλος και κυρίως μια ιδιαίτερα, στάσι ευγενικά επιφυλακτική, ακόμα και όταν ο προϊστάμενος της φέρεται πολύ εγκάρδια.

Αν ο προϊστάμενος δέχεται πελάτες ή φίλους του, η ιδιαίτερα σηκώνεται όταν μπαίνουν, αλλά βγαίνει από το δωμάτιο μόνον αν ο ίδιος ο προϊστάμενος θα της το έχει ζητήσει προηγουμένως.

Σε διαφορετική περίπτωση, θα εξακολουθήσει να εργάζεται. Δεν είναι, τέλος, υποχρεωμένη να βοηθά τον προϊστάμενό της να φοράει το παλτό του, εκτός αν πρόκειται για ένα πρόσωπο πολύ ηλικιωμένο. Ο ίδιος κανόνας ισχύει και για τους επισκέπτες.

Και ακόμη μια συμβουλή. Μία υπάλληλος «τύπος» δε δέχεται ποτέ προσκλησεις (για δείπνο, για κινηματογράφο, για εκδρομή) από τον προϊστάμενό της. Αρνείται πάντα με ευγένεια, αλλά και αποφασιστικότητα. Έτσι αποφεύγει επικίνδυνες παρεξηγήσεις και ακόμη πιο επικίνδυνες καταστάσεις.

ΠΕΝΤΕ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

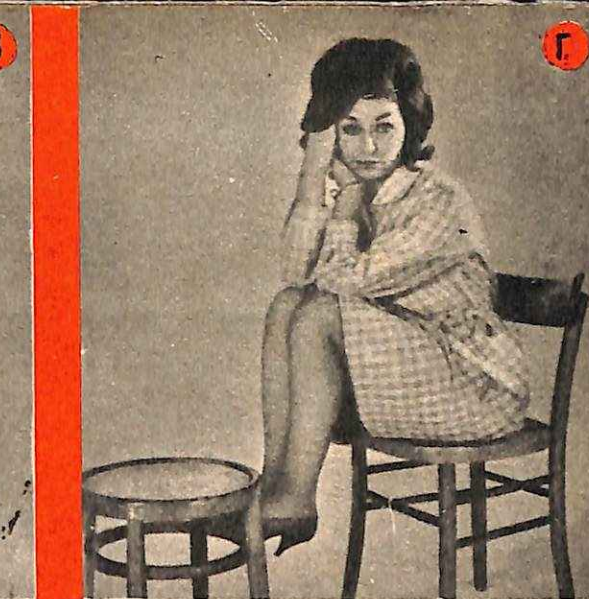
Α) Τα ιδιωτικά τηλεφωνήματα δε γίνονται ποτέ από το γραφείο. Όταν είναι απόλυτως αναγκαίο, η υπάλληλος χρησιμοποιεί το τηλεφωνο για λίγες στιγμές, μιλώντας πάντα με σοβαρότητα, έστω κι' αν στην άλλη άκρη βρίσκεται ο μνηστήρας της.

Β) Η πρώτη φροντίδα μιας υπάλληλου είναι να βρή ένα χτένισμα απλό και πάντα κατοπιμένο. Κυττάξετε στη φωτογραφία πόσο κακή εντύπωση κάνει αυτή η κοπέλλα με τα άκαταστασι μαλλιά που της σκεπάζουν τα μάτια.

Γ) Πάχυνον ένα γνωμικό, που λέει: «Η αληθινή κυρία δεν ακολουθεί τυφλά τη μόδα. Ζητάει μάλλον από τη μόδα να την εξυπηρετήσει». Καταλάβετε! Μην υπερβάλλετε, λοιπόν. Οι φούστες μιας υπάλληλου δεν πρέπει να είναι πολύ κοντές.

Δ) Στα γραφεία, γενικά, επιτρέπεται το κάπνισμα. Σύμφωνα. Είναι όμως προτιμότερο να το αποφεύγετε, όταν σας έχει καλέσει ο προϊστάμενος ή όταν ο καπνός ενοχλή τις συναδέλφους σας, που εργάζονται κοντά σας, στο ίδιο δωμάτιο.

Ε) Νά μια στάσι, που μέσα στο γραφείο δεν πρέπει να παίρνετε για κανένα λόγο: Στις ώρες της εργασίας απαγορεύεται κάθε ίχνος βεντετισμού, κάθε κίνηση άρεσής. Επιφυλακτικότης, διακριτικότης, ευγένεια και συνέσις είναι οι βασικοί κανόνες στη συμπεριφορά μιας υπάλληλου.

Αριστερά: Η νεαρή Άγγλιδα αντίθετα από τον κλασικό τύπο της γυναίκας του βορρά, δεν είναι πάντα ξανθή, συχνά μάλιστα είναι μελαχρινή ή μάλλον καστανή. **Όταν είναι όμορφη, είναι πραγματική καλλονή,** με τὰ σκούρα μαλλιά της, τὰ γαλάζια μάτια της και τὸ λεπτὸ τοῦ σώμα. **Δεξιά:** Ἡ Φινλανδέζα, πὺ βορρεια ἀπ' ὅλες τὶς βόρειες, εἶναι σχεδὸν πάντα ἀχυρόξανθη, με μάτια ἀνοιχτογάλανα καὶ σῶμα ψηλὸ καὶ ἀθλητικὸ. Σὲ ἰδιουσυγκρασία εἶναι εὐθυμὴ καὶ ἀγαπᾷ τὴν καλὴ συντροφιά, εἶναι ὅμως πεισματικὰ ψυχρὴ καὶ ἀγνοεῖ τὴν ζήλεια.

ΟΜΟΙΕΣ, ἀλλά διαφορετικές!

Ἡ γυναίκα εἶναι πάντα γυναίκα, ὅποιοδήποτε χρώμα κι' ἂν ἔχῃ τὸ δέρμα της, σὲ ὅποιοδήποτε χωρὰ κι' ἂν βρίσκεται. Ἐχει πάντα τὰ ἴδια ἐλαττώματα καὶ τὰ ἴδια προτερήματα, οὐτε λιγώτερα οὐτε περισσότερα· ἔγραψε κάποιος. Καὶ χωρὶς ἀμφιβολία εἶχε δίκιο. Ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ χρώμα ποὺ ἔχει τὸ δέρμα της, εἴτε ἀσπρὸ,

Ἀπ' τὴν Ἀγγλίδα ὡς τὴ γυναίκα τῆς Πολυνησίας

εἴτε μαύρὸ, εἴτε κίτρινο, σὲ ὅποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς κι' ἂν κατοικῇ ἡ γυναίκα εἶναι γυναίκα! Εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι κάθε γυναίκα, ἀνάλογα με τὸν τόπο, ποὺ θὰ γεννηθῇ, ἔχει ὀρισμένες διαφορὲς, ἀλλὰ καὶ ὀρισμένες ὁμοιότητες ψυχολογικὲς καὶ φυσικὲς,

ποὺ τὴν κάνουν νὰ μοιάζῃ με τὶς συμπατριώτισές της. Πόσες φορές κι' ἐσεῖς οἱ ἴδιοι περπατώντας στὸ δρόμο, δὲν ἔχετε συναντήσει μιὰ ἢ περισσότερες κοπέλλες ψηλές, ξανθές, ντυμένες ὅχι καὶ πολὺ κομψὰ καὶ δὲν ἔχετε σκεφθῇ: «Αὐτὲς εἶναι βόρειες»!...

Πραγματικά, οἱ κοπέλλες ποὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνταποκρίνονται σ' αὐτὸν τὸν τύπο εἶναι οἱ Ἑλβετίδες, οἱ Ὀλλανδέζες, οἱ Φινλανδέζες. Καὶ εἶναι ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ κοινὰ χαρακτηριστικά τῆς γυναίκας κάθε ὀρισμένης χώρας, ποὺ μᾶς βοηθοῦν νὰ ἐκχωρίσουμε τὴν Ἰσπανίδα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίδα, τὴ Γαλλίδα ἀπὸ τὴ Γερμανίδα.

Καὶ θὰ μιλήσουμε ἀκριβῶς ἐδῶ γιὰ τὰ κυριώτερα κοινὰ χαρακτηριστικά κάθε ἐκχωριστοῦ τύπου «ἐθνικῆς» ὁμορφιάς, ἀρχίζοντας πρώτα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίδα.

Ἡ Ἀγγλίδα ἀντίθετα ἀπὸ τὸν κλασικὸν τύπο τῆς κυπέλλας τοῦ βορρά, δὲν εἶναι πάντοτε ξανθεῖα. Συχνότερα μάλιστα εἶναι μελαχρινή ἢ μάλλον καστανή. Γὸ χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι στὸν ἀγγλικὸν τύπο δὲν ὑπάρχει ἕνας μέσος ὅρος ὁμορφιάς. Οἱ Ἀγγλίδες ἢ εἶναι πολὺ χαριτωμένες ἢ ἀντίθετα δὲν εἶναι προικισμένες με καμμιὰ φυσικὴ χάρι. Ὅταν ὅμως εἶναι ὁμορφες, εἶναι πραγματικά οἱ «ἐτύποι» τῶν γυναικῶν, ποὺ ξετρελαίνουν τοὺς ἀντρες.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πὺ πᾶν, οἱ Ἀγγλίδες εἶναι συχνὰ καστανές καὶ ἀκριβῶς ὅταν εἶναι καστανές με τὰ σκούρα μαλλιά τους, τὰ γαλάζια μάτια τους, τὸ θαυμάσιο δέρμα τους καὶ τὸ λεπτὸ σῶμα τους μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ὀνομάσῃ «καλλονές».

Στὰ πρὸλλὰ ἐφηβικὰ δειρά σου, κάθε ἀντρες ἔχει ὀνειρευθῇ, τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὴν συντροφιά μιᾶς γυναικὸς τῆς Πολυνησίας, τῆς πὺ γλυκειᾶς, εὐγενικῆς καὶ ὑποτακτικῆς κοπέλλας τοῦ κόσμου: μιᾶς κοπέλλας με μαύρα μαλλιά καὶ μπρούτζινο δέρμα.

Ὅσο γιὰ τὸν χαρακτήρα τους, προσοχή! Εἶναι μάλλον αὐταρχικὲς καὶ ἀπαιτητικὲς. Τὶς πολὺ νέες μπορεῖτε εὐκολὰ νὰ τὶς κατακτήσετε, ἂν εἰστε καλοὶ χορευταὶ τοῦ ροκ ἢ τοῦ τούστ. Ὡστόσο, γίνονται ἐξαιρετικὲς σύζυγοι, παρ' ὅλο ποὺ διατηροῦν παντοῦ καὶ πάντα τὴ συνήθεια νὰ παίρνουν τὸ σαΐ στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα.

Ἀπὸ τὴν Ἀγγλίδα πρέπει νὰ περάσουμε στὴν Φινλανδέζα. Εἶναι μιὰ γυναίκα κάπως δύσκολη, κάπως παρᾶξη. Σὲ νοστορπία, σὲ καλλιέργεια ἀκόμη καὶ στὸν τρόπο ποὺ ἀντικρίζει τὸν κόσμο καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τὸν κατοικοῦν, βρίσκεται ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ μᾶς.

Ἰσως ἐξ αἰτίας αὐτῆς ποὺ βρίσκονται σὲ ἀπόστασι βολῆς ἀπὸ τὸν Βόρειο Πόλο οἱ Φινλανδέζες εἶναι ψυχρές. Ἡ ζήλεια, τόσο γνωστὴ καὶ ἐνοχλητικὴ στὰ δικά μας κλίματα, σ' ἐκείνες εἶναι ἕνα ἀγνωστὸ συναίσθημα. Ὡστόσο οἱ Φινλανδέζες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμορφες, ἀνοιχτόξανθες, με μάτια οὐρανία, με λεπτὸ δέρμα καὶ μάγουλα πάντα κόκκινα. Στὸν χαρακτήρα εἶναι μάλλον εὐθυμες. Τοὺς ἀρέσει νὰ βρίσκονται ἀνάμεσα σὲ κόσμο καὶ δὲν χάνουν εὐκολὰ τὸ κέφι τους. Τὸ μόνο ἐλάττωμα τῆς Φινλανδέζας εἶναι τὸ ὑπερβολικὰ ψηλὸ τῆς ἀνάστημα.

Καὶ φτάνουμε στὶς Γαλλίδες με τὴν χαρακτηριστικὴ ἀνασηκωμένη μὲτιςσα. Συχνὰ ἡ Γαλλίδα εἶναι γεμάτη ἀπὸ γοητεία, κομψότητα καὶ ἐκχωριστὴ χάρι. Αὐτὸ ὅμως δὲ σὴ μαίνει ὅτι ὅλες οἱ Γαλλίδες εἶναι γοητευτικὲς. Ὑπάρχουν ἀντίθετα καὶ ἀρκετές, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου. Γενικά, ὅμως, ἡ Γαλλίδα εἶναι μιὰ γυναίκα εὐθυμη, ζωηρὴ, διασκεδαστικὴ, με θερμὴ ἰδιουσυγκρασία καὶ δὲν δίνει μεγάλη σημασία στὶς προλήψεις. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο χαρακτηριστικὸ τῆς Γαλλίδας δὲν εἶναι φυσικὸ, ἀλλ' ἐπικτήτο. Ἐγινε ἔτσι με τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, λίγο ἀπὸ συνήθεια, λίγο ἀπὸ ἀνάγκη. Ἀς μὴν ἐκχωρᾶμε ὅτι στὴ Γαλλία ὑπάρχει μιὰ ἀτέλειωτη ριζολογία, ποὺ μιλάει γιὰ τὶς Γαλλίδες με αὐτὴ τὴν ἐννοια. Καὶ ἔτσι ἡ Γαλλίδα γενικότερα καὶ ἡ Παριζιάννα εἰδικότε-

ρα, γιὰ νὰ μὴν ἐναντιωθοῦν στὶς παραδόσεις, προσπαθοῦν νὰ δειχνονται ὅσο τὸ δυνατόν μακριὰ ἀπὸ κάθε ἠθικὴ πρόληψη, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ πολὺ συχνὰ, τοὺς στοιχίζει μεγάλες προσπάθειες.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ Γαλλίδα εἶναι τὸ δειρο πολλῶν ἀνδρῶν. Ἀν καὶ οἱ περισσότεροι ἀναζητοῦν κοντὰ τῆς μάλλον τῆ σύντροφο γιὰ μιὰ εὐχάριστη περιπέτεια, παρὰ τὴν σύντροφο τῆς ζωῆς τους. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀκούγονται εἰς βάρος τῆς.

Οἱ Γαλλίδες γυναῖκες ὁμιλοῦσαν μιὰ ἱστορία ἀπὸ βία πᾶθῃ καὶ θυελλώδεις ἐρωτες. Τώρα ὅμως ἔχουν ξαναγυρίσει στὸν κανονικὸ δρόμο καὶ οἱ περισσότερες σιγοτραγουδοῦν τὰ πονεμένα τραγούδια τῆς Ἐντίτ Πιάφ. Μ' ἕνα γενικὸ ὅμως χαρακτηρισμὸ ἡ Γαλλίδα μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν μιὰ γυναίκα εὐχάριστη καὶ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα.

Ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Γαλλία βρίσκεται ἡ χώρα τῆς Ἰσπανίας. Με τὴ Γαλλίδα ἔχει ἐλάχιστα κοινὰ σημεῖα. Οἱ ἰδιουσυγκρασίες τους εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὲς. Ἡ Ἰσπανίδα εἶναι μελαχρινὴ με κατὰμυαυρα μάτια καὶ μαλλιά καὶ πολὺ, πολὺ παθητικὴ. Εἶναι καλλίτερα νὰ πολεμήσῃ κανεὶς μιὰ ἐβδομάδα στὴν πρώτη γραμμὴ, παρὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴ ζήλεια μιᾶς Ἰσπανίδας, εἴπε κάποιος, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὴν εἶχε γνωρίσει.

Ὡς τόσο εἶναι γυναῖκες θαυμάσιες, πολὺ ὁμορφες καὶ πολὺ γλυκερές. Ἀν ἕνας ἀντρες θέλῃ νὰ ὀνειρευτῇ μιὰ γυναίκα, δὲ μπορεῖ, ἀσφαλῶς, παρὰ νὰ ὀνειρευτῇ μιὰ Ἰσπανίδα. Εἶναι ἕνα προῖον ποὺ δὲν εὐκολὰ ἐξάγεται στὸ ἐξωτερικὸ, ἔχει ὅμως μεγάλη καὶ πραγματικὴ ἀξία.

Καὶ τώρα ἂς ἀλλάξουμε ἡμισφαίριο κι' ἂς πάμε νὰ συναντήσουμε τὶς Γιαπωνέζες. Ἐδῶ ὅλα εἶναι διαφορετικά. Εἶναι ἕνας κόσμος ἀλλοίωτικός. Οἱ Γιαπωνέζες ὅμως διαθέτουν μιὰ γοητεία στὴν ὁποία οἱ ἀντρες, ποὺ ἔφτασαν ὡς τὴν Ἰαπωνία εἶναι ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς γοητείας. Τὸ φιλντισιὸν δέρμα; Τὰ ἀμυγδαλωτὰ μάτια; Ποιὸς ξέρει....

Εἶναι ὅμως βέβαιο ὅτι πολλοὶ ἀντρες, ποὺ ἔφτασαν ὡς τὴν Ἰαπωνία γιὰ ἕνα ταξιδί ἀναψυχῆς, ἐμειναν ἐκεῖ μαγεμένοι ἀπὸ τὸ κιμόνο καὶ ἀπὸ τὶς κοπέλλες ποὺ τὸ φοροῦν. Στὴν πραγματικότητα, οἱ Ἰαπωνέζες ἔχουν ἕνα χαρακτηριστὶ ἀπὸ καὶ αὐταρχικὸ. Τὸ χαμόγελο ἂν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὰ χεῖλη τους, ἄλλὰ ξέρουν νὰ πετυχαίνουν πάντα

ἐκεῖνο, ποὺ ἐπιθυμοῦν.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε, μένοντας πάντα σὲ ἐξωτικὸ περιβάλλον, ἂς μιλήσουμε λίγο γιὰ τὴν Πολυνησία. Πόσες καὶ πόσες φορές τὰ δεινὰ τῶν ἐφηβῶν δὲν ἔχουν χρωματιστῇ ἀπὸ τὶς μορφὲς αὐτῶν τῶν ὑπέροχων κοριτσιῶν με τὸ σοκολατένιο δέρμα, ποὺ ὑποδέχονται τοὺς ταξιδιώτες χορεύοντας, μ' ἕνα φαινό χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ μιὰ μεγάλη γιρίλάντα ἀπὸ λουλούδια γύρω στὸ λαιμό; Καὶ εἶναι πραγματικὰ γυναῖκες με ἀκατανίκητὴ γοητεία, με μαλλιά μαύρα καὶ χυτὰ, με δέρμα μπρούτζινο, με μάτια μαύρα καὶ φλογερὰ καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ἐκθαμβωτικὸ!

Στὸ ἀνάστημα δὲν εἶναι πολὺ ψηλές, τὸ σῶμα τους ὅμως εἶναι πάντα ἁρμονικὸ. Ὁ χαρακτήρας τους εἶναι γλυκὸς καὶ ὑποτακτικός.

Μὲ λίγα λόγια, δηλαδή, ἡ Πολυνησία φαίνεται πραγματικά νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν ἀληθινὰ ἰδανικὴ γυναίκα, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ μαζί του ἐξασφαλίζοντας τὴν εὐτυχία. Ἡ ἀκόμη καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ μείνῃ ἐκεῖ σ' ἐκείνη τὴ γῆ τοῦ ὀνείρου, τὴ γῆ ποὺ γοήτευσε τὸ μεγάλο Γάλλο ζωγράφο Γκωκέν, ποὺ βρῆκε ἐκεῖ τὸ πὺ κατὰλληλο περιβάλλον γιὰ τὸ ταλέντο του καὶ στὴν Μαορί γυναίκα τὸν τύπο τῆς ἰδανικῆς ὁμορφιάς, ποὺ ἀποτύπωσε σὲ ἐξάισια πορτραῖτα.

ΤΟ ΔΙΔΕΚΑΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΤΖΑΙΗΜΣ ΝΤΗΝ

Ἐντεκα νέες κοπέλλες πῆλσαν με τὴ ζωή τους, τὸ δραματικὸ καὶ πρῶτο τέλος τοῦ Ἀμερικανοῦ στὰρ Τζαίημς Ντήν, ποὺ σκοτώθηκε, καθὼς εἶπε γνωστὸ, ὀδηγώντας τὸ αὐτοκίνητό του με ἰλιγγιώδη ταχύτητα, στὶς 39 Σεπτεμβρίου 1955.

Ὁ κατάλογος, ὅμως, δὲν ἐμελλε, ὅπως διαπιστώθηκε τὴν προπαραμένῃ ἐβδομάδα, νὰ κλειστῇ ἀκόμη. Ἐπὶ σχεδὸν χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του, ὁ σκοτωμένος στὰρ τῆς θόνης ἀπέκτησε τὸ δωδέκατο θῦμα του. Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ, τὸ θῦμα δὲν ἦταν κορίτσι, μὰ ἕνας Ἀγγλὸς 55 ἐτῶν, ὁ Ντάγκλας Γκούνταλ, πρῶην ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος καὶ, τὸν τελευταῖο καιρὸ, ὀδηγὸς φορτηγοῦ, ποὺ, ἀπὸ ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια γυμνάσας ὅπως ὁ Ντήν, ἔπαυσε νὰ εἶναι πᾶς με τὸν Ντήν καὶ ἀγωνιζόμενος με δλους τοὺς τρόπους, παρὰ τὴν διαφορά τῆς ηλικίας τους, νὰ παραστήσῃ τὸν σὼσα τοῦ Ντήν, ἀποφάσισε τελικὰ νὰ τὸν μιμηθῇ καὶ στὰν θάνατό του.

Ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Ντήν, ὁ Ντάγκλας Γκούνταλ ἦταν ἕνας φυσιολογικὸς ἀνθρώπος, ἀφωσιωμένος στὴ δουλειά του καὶ στὴ γυ-

Στὴ γοητεία τῆς Γιαπωνέζας λίγοι ἀντρες κατορθώνουν νὰ ἀντισταθοῦν. Κάτω ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ τῆς γλυκύτητα κρύβει ἕνα χαρακτήρα δυνατό καὶ ἀποφασιστικὸ. Ξέρει ἐκεῖνο ποὺ θέλει ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

ναίκα του. Ἀπὸ τότε, ὅμως, ἔγινε μέσα του μιὰ τεράστια ἀλλαγὴ. Πιστεύοντας πᾶς εἶχε ὅχι μόνο μιὰ ἐξωτερικὴ ὁμοιότητα, μὰ καὶ μιὰ ψυχικὴ συγγένεια με τὸν Ντήν, ἀρχισε νὰ τὸν ἀντιγράψῃ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις του, ἀπὸ τὰ πείσινα σακκάκια ποὺ ἀρχισε νὰ φορᾷ, ὡς τὸ σθημένο τοῖγμάρο ποὺ ἀφῆκε νὰ κρέμεται ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Οἱ φίλοι τοῦ τὸν περιγελούσαν καὶ ἡ γυναίκα τὸν χάρσισε, ἐγκαθήμενη ἀπὸ τὰ καυκάματά του. Μὰ τὴ ἀληθινή ἡλικία τοῦ Γκούνταλ προχωροῦσε ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο.

Ἐγκαταλείποντας τὴ θέσι του στὸ ταχυδρομεῖο, ἐδόθηκε ὅλο τὸ μικρὸ του κεφάλαιο γιὰ νὰ κάνει διὰ ταξίδια στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς τό-

πους, ὅπου ἔζησε ὁ ἥρωάς του. Τὴν δεύτερη φορὰ γύρισε ψυχικὰ συντριμμένος, ἐπεὶ δὲν τὸν δέχτηκαν, λόγω τῆς ηλικίας του, στὴ λέσχη γιὰ τὴν λατρεία τῆς μνήμης τοῦ Τζαίημς Ντήν. Μόνη παρηγορία τοῦ ἦταν νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ξαναβλέπῃ τὶς παλιές ταινίες του. Ὅταν οἱ ταινίες αὐτές πᾶσαν πιά νὰ παίζονται, ὁ Ντάγκλας Γκούνταλ ἀποφάσισε νὰ πεθάνῃ «ἐλ-λ-Ντήν». Στὸ μετὰ, εἶχε ὅρη μιὰ θέσι ἀδου γιὰ σὲ φορτηγὸ καὶ τὸ φορτηγὸ αὐτὸ ἔγινε ὁ τάφος του. Τὸν βρῆκαν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἰλιγγιώδη κούραση πρὸς τὸν θάνατο, νεκρὸ στὸ βόλαν, ντυμένο μ' ἕνα κόκκινο πέσινο σακάκι. Ἐνα μισοσβησμένο ταινέρο στὰ χεῖλη καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ Τζαίημς Ντήν στὰ γόνατά του.

Αριστερά: «Καλλίτερα νὰ πολεμήσῃ κανεὶς μιὰ ἐβδομάδα στὴν πρώτη γραμμὴ, παρὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ζήλεια μιᾶς Ἰσπανίδας». Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ Ἰσπανίδες εἶναι κοπέλλες πολὺ γλυκερές καὶ πολὺ ὁμορφες, σπάνια ὅμως παντρεύονται ξένους. **Δεξιά:** Ζωηρὴ σὰν τὴν σαμπάνια καὶ μοντέρνα ὡς λίγες ἄλλες, ἡ Γαλλίδα εἶναι, ἀνάμεσα σ', ὅλες τὶς Εὐρωπαίες, ἐκείνη ποὺ προσελκύει περισσότερο τὸν θαυμασμὸ τῶν ἀνδρῶν!

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΑ αποφασίσει να πεθάνω. Είχαν συχνά τόσο σκληρή η ζωή, ακόμη και για ένα ρομπότ σαν εμένα! Πριν από ένα μήνα, είχα εγκαταλείψει τον κόσμο των ανθρώπων. Γιατί η Κέυ Τέμπλ — η γυναίκα που είχα αγαπήσει — μου είχε δώσει να καταλάβω ότι ένα ρομπότ τόσο τέλει, με ανθρωπινή αντίληψη, έπρεπε να ζήσει μόνοι, σε μία έρημη για να μην υποφέρει κάθε στιγμή απ' τη διαφορά του απ' τους ανθρώπους...

Κι' έτσι είχα καταφύγει σε μία κρύπη, πάνω στα βουνά Όζαρκ. Σιγά-σιγά, κατέληξα στη σκέψη ότι η μόνη λύση για μένα ήταν η αυτοκτονία. Μαζί μου, θα πέθαινε και το μυστικό του αμερικανικού εγκεφάλου, και δε θα δημιουργούσα άλλα πλάσματα δυστυχισμένα όπως εγώ...

Αφού λοιπόν τις ηλεκτρικές μπαταρίες μου να στεγνώσουν κι' έφθισα στο κεφάλι μου ένα χρονολογικό μηχανισμό, που θ' άδειάζει σε μία ώρα ένα δοχείο με δηλητήριο. Το χημικό υγρό θα κατέγραφε το σπογγώδες Ιρίδιον του εγκεφάλου μου και θα το κατέστρεφε...

Ξαφνικά όμως, συνήλθα. Ήμουν ζωντανός! Το ηλεκτρικό ρεύμα κυκλοφορούσε και πάλι στο σώμα μου. Και το δού ήταν χυμένο καταγής. Δίπλα μου στεκόταν ένα ανθρωπος μεσόκοπος. Αυτός είχε μεταλλάξει την αυτοκτονία μου.

— Σας έσωσα, Άνταμ Λίνκ! μου είπε (ήταν το όνομα που μου είχε δώσει ο δόκτωρ Λίνκ, ο δημιουργός μου). Είμαι ο δόκτωρ Χίλλορυ. Μέσω σ' ένα μοναχικό σπιτάκι, εδώ κοντά. Σας είχα δηλαδή ενός μήνος ν' αγαπάτε προς το βουνό, σαν τρελός. Αργότερα έμαθα στην πόλη, όλη την ιστορία σας, τον άγριο έρωτά σας... Έψαχα να σας βρω και σας άνακα. Λυψα επιτέλους, εγκαίρως, εύτυχτα. Έχουσα το δού. Γέμισα με ύδρα τη μπαταρία σας, και σας ελπίδα στην ζωή!... Δεν έπρεπε να χαθείτε! Είσα... σε ένα θαυμάσιο δημιούργημα της 'Επιστήμης!... Ακούστε! Υποφέρετε απ' τη μοναξιά σας. Γιατί λοιπόν να μη φτιάξετε ένα συντρόφο σας, ένα άλλο πλάσμα σαν και σας, ένα ρομπότ!...

Ήταν μία ιδέα περίφημη! Την έβαλα αμέσως σ' εφαρμογή. Ήξερα όλα τα μυστικά της κατασκευής μου, που ο δόκτωρ Λίνκ είχε χρεώσει 20 χρόνια για να τα βρω. Η Χίλλορυ με βοήθησε, μου παραχώρησε το τέλει εργαστήριό του. Παραγγέλλοντας τα διάφορα εξαρτήματα. Και, σε λίγους μήνες, ήταν έτοιμο το δεύτερο ρομπότ. Είχα αποφασίσει να το δώσω γυναίκα νουτροπία και να το ονομάσω Εύα.

Μάλιστα είδοπα στην Κέυ Τέμπλ, με το δόκτωρ Χίλλορυ, αυτή ηρεμή αμέσως απ' την πόλη. Τι συνάδεια κι' ο άντρας της, ο Τζάκ. Μου φέρθηκαν κι' οι δύο σ' α' ένα παλιό καλό όπλο. Φάνηκαν πως είχαν ξεχάσει, ότι είχε προηγηθεί. Έζησα στην Κέυ το σκέδιο μου, κι' αυτή δέχθηκε πρόθυμα. Θάμεινε για κάμποσο καιρό μόλις. Και, μ' ένα κράνος ελασματομένο στο κεφάλι της, θα μετέβη με ηλεκτρικά σύρματα τις σκέψεις της στο καινούργιο ρομπότ. Έτσι θα την έκανε γυναίκα, σαν αυτήν.

Η επινοήσι μου αποδείχθηκε επιτυχημένη. Η Εύα μορφώθηκε γρήγορα, εγκυκλοπαίδεια και κοινωνικά, μ' αυτό το είδος της μεταβιβάσεως σκέψεων. Το μεταλλικό μυαλό της είχε μία εκπληκτική ικανότητα απομνημόνευσης.

Τέλος έφτασε η μεγάλη στιγμή. Η Κέυ έφερε τη Εύα στο σπίτι του Χίλλορυ... Ήταν μία σπληνέχαστη για μένα, που παρακολουθούσα, σαν τον Πυγμαλίων, την εμφάνιση του δημιουργημάτος μου!... Η Εύα μ' έβλεπε για πρώτη φορά.

Αυτός είναι ο Άνταμ Λίνκ, ένας αξιοθαύμαστος άντρας, της είπες οσοδήποτε. Είμαι βεβαία πως θα τον αγαπήσετε.

Κουβεντιάσαμε έπειτα όλοι μαζί. Η Εύα ήταν έξυπνη, γλυκιά, ειλικρινής, αβυσσώδης — όπως ο ύψος της Κέυ... Ακούω κι' ο Τζάκ είχε κατανοήσει μαζί της. Σιγά-σιγά, η Εύα κι' εγώ απομονώθηκαν σ' ένα γλυκό τετ-α-τέτ. Μέσα σε λίγη ώρα επικοινωνήσαμε ψυχικά όσο οι άνθρωποι σε ολόκληρες βδομάδες. Οι άλλοι μας είχαν άφισει μόνους. Και, ξαφνικά, η Εύα μου είπε τη μεγάλη λέξη:

— Άνταμ, σ' αγαπώ! Είμαι άδύνατο να περιγράψω τι ένιωσα τη στιγμή εκείνη... Το θαυ-

Η ΕΚΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΛΙΝΚ

μάσιο δεινρό μου είχε πραγματοποιηθεί!

Κι' έτσι άρχισα για τους δύο μας η ευτυχία... Ο Χίλλορυ μας παρακολουθούσε, με μία έκφραση αινιγματική. Μία μέρα, μας είπε:

— Θυμάστε εκείνο το κράνος που μεταχειρίστηκε η Κέυ για να μεταβιβάσει τις σκέψεις της στην Εύα; Το έχω λοιπόν τελειοποιήσει, καθήρησα τα σύρματα και τα αντικατέστησα με ηλεκτρικά κύματα. Θέλετε να το δοκιμάσουμε;

Δεχτήκαμε. Ο Χίλλορυ έφθισσε ένα «βοηθητή» στο πίσω μέρος του κρανίου μας. Φόρεσε έπειτα το κράνος που έζεπε με τα ηλεκτρικά κύματα της σκέψης του.

Μ' άκουσε καθαρά. Άνταμ! πρόσφερε η φωνή του μέσα στο μυαλό μου. Κι' όμως δεν είχαν κινηθεί τα χείλη του! Μου είχε μεταβιβάσει απ' ευθείας τη σκέψη του.

— Δώσε μία γροθιά στο μέτωπο της Εύας! με διατάξε.

Κι' εγώ υπήκουσα!... Δε μπορούσα να φέρο αντίρρηση!... Κατάλαβα την πραγματικότητα μέσα, σε μία στιγμή: Ο Χίλλορυ μας είχε υποδοχθεί στην θέλησή του! Μας κύταζε τώρα θριαμβευτικά κι' ειρωνικά.

— Δεν πίστευα πως θα τα κατάφερνα τόσο άρτια! μας είπε.

— Άφιστε μας ελεύθερους! διαμαρτυρήθηκα. Είμαστε λογικά πλάσματα! Έχομε δικαιώματα στην ελευθερία!

— Όχι, είπες τζαρ ο Χίλλορυ, Είσα, στε μηχανές, που απομεινάζει απλώς τους ανθρώπους! Σας έχω τώρα στην

έξοσά! μου και θα σας μεταχειριστώ όπως θέλω εγώ!

Προσπάθησα να ορμήσω απάνω του. Άλλα ο μηχανισμός του σώματός μου υπήκουε μόνο στις διαταγές του Χίλλορυ. Μέντενα απ' την έκφρασή του ότι είχε κακούς σκοπούς...

Απ' τη στιγμή εκείνη, δεν έπαψε να μας κρατάει στην κυριαρχία του. Όταν έπρόκειτο να μας άφισα, κλεινε τον ηλεκτρικό διακόπτη μας, κι' έτσι αποκαταστήσε όσο ήθελε τη ζωή μας.

— Δε μπορείτε πιά να μου ξεφύγετε! έλεγε με κακεντρέχεια.

Μ' έβαλε να φτιάσω ένα καινούργιο σώμα ρομπότ, περσάτιο και ισχυρότατο, κι' εγκατέστησε σ' αυτό το κεφάλι της Εύας. Ήταν η Εύα, αλλά μ' άλλο κορμί...

Ο Χίλλορυ την έστειλε μία νύχτα στην πόλη, για να σκοτώσει ένα έχθρό του!

Όταν το πρωί βρήκα το θύμα στραγγαλισμένο, οι εφημερίδες έγραψαν ότι ο ένοχος ήμουν εγώ — γιατί κάποιος διαβάτης είχε δη στούς σκαλινούς δρόμους ένα ρομπότ. Ή ας στυνομία μ' αναζητούσε...

Το ίδιο βράδυ, έφτασε με το αυτοκίνητο η Κέυ. Η Εύα έλειπε. Ο Χίλλορυ την είχε στείλει στην πόλη, ίσως για ένα καινούργιο εγκλημα...

Ο διανοητικός δόκτωρ δέχτηκε την Κέυ σ' α' μην είχε συμβεί τίποτα.

— Είνα άνοητες αυτά που γράφουν οι εφημερίδες, της είπες. Ο Άνταμ δεν έλειψε διόλου από δω. Κάποιος άλλος έκανε το εγκλημα, έτσι

Ο Χίλλορυ σκότταψε, καθώς περνούσε στην άκρη ενός γκαρμού...

Δοτε να ένοχοποιηθώ ο Άνταμ. Η Κέυ, όμως, κύταζε ερωτηματικά, κι' εγώ το έπιβεβαίωνα σύμφωνα με τη διαταγή που μου δίνει η σκέψη του Χίλλορυ.

— Πού είναι η Εύα; ρώτησε η Κέυ.

— Πήγε να κάνει ένα περίπατο, έζηγησε ο Χίλλορυ.

Μα η φωνή του δε φαινόταν πολύ σταθερή... Η Κέυ τον κύταζε παράξενα. Έξαφνα πλησίασε στο ηλεκτρικό ταμπλό κι' έκλεισε το διακόπτη που έστελνε ηλεκτρικό ρεύμα στο κράνος του. Πριν ο Χίλλορυ προλάβει να συνέλθει απ' την έκπληξή του, εγώ είχα νοιώσει ότι λυτρώθηκα απ' την τυραννία του!

Ωρμησα, τούδωξα το κράνος και το πέταξα μακριά. Ο Χίλλορυ είχε πανιάσει απ' το φόβο του. Έτρεμε σύγκορμος. Θα μπορούσα να τον σκοτώσω. Μα η λογική μου μουλγε έπα ένα ρομπότ δεν πρέπει ποτέ να σκοτώνει με τη θέλησή του!

— Εύχαριστώ, Κέυ! φώναξα. Με σώσατε!

Κατάλαβα πως κάτι συνέβαινε... μου είπε η Κέυ. Γ' αυτό ήρθα εδώ... Κι' ο Χίλλορυ δεν ξέρει να προσποιηθεί καλά... Το ύψος του ένιωσε τις ύποψίες μου. Είδα πως φορούσε το κράνος και μισομάντηφα τί έκανε...

Της εξήγησα με συντομία δ' τι είχε συμβεί. Σ' όλο αυτό το διάστημα, κρατούσα το Χίλλορυ καρφωμένο σε μία πολυθρόνα. Ωδήγησα την Κέυ για ν' αφαιρέσει απ' το κρανίο μου το βοηθητή. Τώρα ήμουν δριςτικά ελεύθερος απ' τα κύματα του κρανίου!

Τη στιγμή εκείνη, άκουσα απ' έξω βήματα. Η Εύα γύρισε. Είχε άπαλαγή κι' αυτή απ' την τυραννία του Χίλλορυ.

Έτρεξε να την υποδεχθώ, καταχαρούμενος. Μα την είδα ξαφνικά να κρύσσεται πίσω μου, ζητώντας να με δρμήσει απάνω μου, ζητώντας της! χτυπήσει με τις φοβερές γροθιές της!

Ο Κατάλαβα άμέσως τι είχε συμβεί: Ο Χίλλορυ είχε εξαφανιστεί, το κράνος και διηθώσε πάλι την Εύα! Της έδινε τη διαταγή να μ' εκτονώσει!

Λη άρρηκα και μονοδική σ' ο είδα: Αρχισε τότε μεταξύ μας μία καταστροφική πόλωση που άναποδα, μία και το εμφύλιον ή διαμικτική βίληση του Χίλλορυ! Άν δεν τόκανα, θα καταδικάσα σε αιώνια σκλαδιά τη ράτσα μας... τη φυλή των ρομπότ!...

Μα και για το καλό της ανθρωπότητας έπρεπε να στερήσω ένα εγκληματικό τύπο, σαν το Χίλλορυ, απ' την πρωτοφανή δύναμη που είχε αποκτήσει!

Η Εύα, με το καινούργιο της σώμα, ήταν πολύ δυνατότερη από μένα. Μα εγώ ήμουν πιο εύκλινος κι' αποφασισμένος να νικήσω!...

Πώς να περιγράψω αυτή τη μάχη δυο μεταλλικών τιγάνων... φαίνονταν άπίστευτα και σε μένα τόν ίδιο... Τα χτυπήματά μας άνηχούσαν σαν κανονικές, στη νυχτερινή σιωπή. Πετώγαμε ο ένας στον άλλον βράγους πεγούς... Κάτι είχε χαλάσει στο λάρινος... Κάτι είχε χαλάσει στο μεταλλικό μυαλό μου — κάτι μικρό, που άσπασε μ' έκανε να νιώσω σα στο κρανίο μου άλλεπάλληλα σφροκοπήματα, σαν τόν πόνο που α' σθάνονται οι άνθρωποι...

Τέλος, ένας ογκώδης πέτυχε την Εύα στο κεφάλι και την έριξε ανάσκελα. Πριν προλάβει ν' ανασηκωθεί, βρέθηκα πάνω της και χτύπησα, χτύπησα με μανία... ως που έμεινε ακίνητη, άναίσθητη... Την είχα σκοτώσει, καταστρέφοντας το μεταλλικό της εγκέφαλο!... Τά μάτια της ήταν κλειστά... κι' ίσως τά χείλη της χαμογελούσαν.

Σηκώθηκα τότε και διευθύνθηκα προς το σπίτι. Ο Χίλλορυ πετάχτηκε έξω, πελιδνός, με τά μάτια γουρλωμένα σαν τρελός. Τόν κυνήγησα. Καθώς όμως περνούσε δίπλα στην άκρη ενός γκαρμού, άκολουθώντας το συντομώτερο μονοπάτι για να φτάσει στο δημόσιο δρόμο, σκότωσα, έπεσε και κύλησε στην άβυσσο...

Άκουσα μία σπαρακτική κραυγή, κι' έπειτα ήπιε πιά...

Γύρισα τότε σιγά-σιγά στο σπίτι. Η Κέυ ήταν πεσμένη σε μία γωνία. Βεβαίως, καθώς ήταν λιποθύμη, μόνο και πως δε θ' άρνούσε να συνέλθει...

Τώρα γράφω αυτές τις γραμμές, στο έρημο σπιτάκι, μετά την τραγωδία. Όταν τις τελειώσω, θα πάω κι' εγώ να βρω την Εύα μου, ίσως να υπάρχει κάποιος οδρανός για τις ψυχές των ρομπότ...

Σ. ΜΠΙΝΤΕΡ

Με το κύκλο της μούκλας, κανείς δε μ' ας μιλάει, όσο κι' αν τρέχουμε!...

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

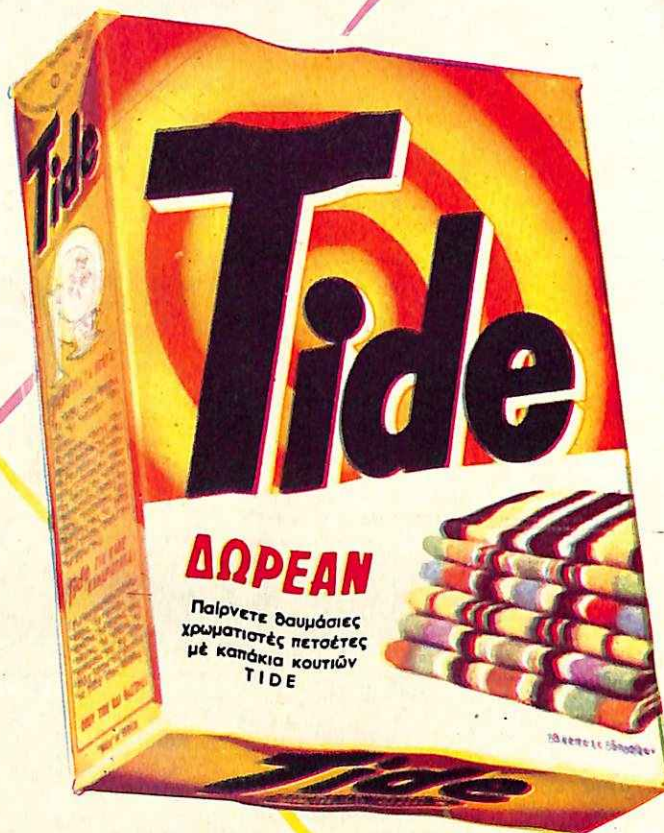
και το μέλλον σας

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 3 — 9 Μαΐου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου
★ Η νέα Σελήνη σας θωεί στην παραμέλση της εργασίας, στην άκαταστασία και σε μία αθόνηστη σατάλη δύναμιν. Πρέπει ν' αντιδράσετε, γιατί θα παρουσιασθεί σύντομα στον ορίζοντα έπιβλαβή αντίπαλος. Σας υποδέχεται.			
★ Περίοδος κατάλληλη για μία σπουδαία αγορά, που σχεδιάζεται από καιρό, καθώς και για τη λήψη σοβαρών αποφάσεων. ★ Θα κάνετε μία νέα γνωριμία, που θα αποδειχθεί εξαιρετικά ωφέλιμη στο προσεχές μέλλον.			
★ Τα οικονομικά θα υποστούν μερικές απροσδόκητες διακυμάνσεις. Είναι πολύ πιθανόν να παραμείνουν στην εργασία σας, για να ικανοποιήσετε τις ιδιοτροπίες άγαπημένου έτεροφύλου προσώπου. ★ Θα σας γίνη μία ενδιαφέρουσα πρόταση.			
★ Η νέα Σελήνη αυξάνει τη νευρική δραστηριότητα και αυξάνει την άσπαστη στην εργασία. ★ Θα σας άσπαστη στην εργασία. ★ Θα σας άσπαστη στην εργασία. ★ Θα σας άσπαστη στην εργασία.			
★ Οι ευγενικοί σας τρόποι και η αλγηση της γοητείας, που σας έλαιοφαλίζουν τά άστρα θα έχουν άξαιρετικά ευνοϊκό αντίκτυπο στον επαγγελματικό τομέα. ★ Μία επίβλαβης βρίσκεται στο δρόμο της πραγματοποίησης.			
★ Θα δοκιμάσετε τις ημέρες αυτές μία δυσάρεστη έκπληξη. Αν διατηρήσετε την ψυχραιμία σας, θα υπερπηδήσετε εύκολα τα εμπόδια, που θα παρουσιαστούν. ★ Ένας φίλος προσφύεται να σας βοηθήσει. Μη περιφρονήστε τις συμβουλές του.			
★ Θα μετανοήσετε για την επιπολαιότητά σας, αν πάρετε διαστικά μά άπόφαση, που θα σας δεσμεύσει στο μέλλον. ★ Μία γυναίκα θα συμβάλει στη θετική της επαγγελματικής σας θέσεως και των οικονομικών σας.			
★ Δύσκολα θ' αποφύγετε, κατά τις ημέρες αυτές, τις προεπιβλεπόμενες με τους προετοιμασμένους. Προσέξτε πολύ τη στάση, που θα τηρήσετε, για να μη βρεθείτε σε δύσκολη θέση. ★ Εύχρηστη εκπλήξη για τους έμπόρους.			
★ Η ευγένεια θα σας έτυμπερησει πολύ επαγγελματικά. Προσέξτε τη συμπεριφορά σας, ακόμα και με πρόσωπο, που δε χωνεύει και που δε σας συμπεριφέρεται ευγενικά. ★ Παρουσιάζεται ευκαιρία θετικής των οικονομικών.			
★ Ότι αναλάβετε τις ημέρες αυτές, θα καταλήξει στην έπιτυχία. Δε θα λείψουν θέσεις τά εμπόδια, μά θα έρθει, στην κατάλληλη στιγμή, πρόσαπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν. ★ Γράμμα με εύχρηστο περιεχόμενο.			
★ Η εργασία θα σας φανή κατά την περίοδο αυτή πιο εύκολη και πιο εύχρηστη. ★ Θα παρουσιασθεί πρόβλημα οικονομικής φύσεως, δε θα δυσκολευτείτε όμως να το λύσετε προς όφελός σας. ★ Φανήτε διπλωμάτης.			
★ Η νέα Σελήνη αυξάνει τη νευρική δραστηριότητα και αυξάνει την άσπαστη στην εργασία. ★ Θα σας άσπαστη στην εργασία. ★ Θα σας άσπαστη στην εργασία. ★ Θα σας άσπαστη στην εργασία.			
★ Θα έδτε να πραγματοποιήσετε μία παλαιά επιθυμία. ★ Μία ένεργεια, που σας έμπνεί η ποινή, θα σας έμπνεί. Δείκτε έμπιστοσύνη σε άγαπητό μέο πρόσωπο και συμπεριφέρετε του με περισσότερη τρυφερότητα.			
★ Οι νοικοκυρές δε προσέξουν πολύ τις έπαφές τους με τις ηλεκτρικές συσκευές και ιδίως με το θάρατο νερό. ★ Υπάρχει κίνδυνος να ζημιωθούν. ★ Η καρδιά παρουσιάζει θετική, άπαφύγε, τε όμως τις συγκινήσεις.			

**ΝΕΕΣ
ΦΘΗΝΟΤΕΡΕΣ ΤΙΜΕΣ!**

**Τò Tide κυκλοφορεί τώρα
σὲ νέα κουτιά μὲ νέες φθηνότερες τιμές**

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ καταστήματα πωλοῦν τὸ TIDE σ' αὐτὲς τὶς τιμές:

Μεγάλο μέγεθος	Δρχ. 16
Κανονικό μέγεθος	Δρχ. 6.30
Μέτριο μέγεθος	Δρχ. 4.50
Μεγάλο φάκελλο	Δρχ. 3.30
Φάκελλο	Δρχ. 1.90

Tide

Πλένει καθαρώτερα ἀπ' ὅλα

ΠΡΟΪΟΝ
PROCTER & GAMBLE

